

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a best friends book club novel

fearlessly yours

jennifer chipman

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

fearlessly yours

en iyi arkadaşlar ☐ ☐ : ' ; kc1ub

jennFer chipman

Copyright © 2023 by Jennifer Chipman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Resmi © @alfromnowhere on Instagram

Vellum ile oluşturulmuştur

*Gerçek Gabbi'ye,
Umarım Hunter'ın Gabbi'yi sevdiği gibi o da seni seviyordur.*

Dizylist

Spotify Çalma Listesi

1. The Very First Night - Taylor Swift
2. Tanıştığımız Gece - Lord Huron, Phoebe Bridgers
3. Sevgili Okuyucu - Taylor Swift
4. Stuck with U (with Justin Bieber) - Ariana Grande, Justin Bieber
5. Bu Gece Seni Arayabilir miyim? - Dayglow
6. Bilmek İstiyor muyum? - Arctic Monkeys
7. Muhteşem - Taylor Swift
8. Öp Beni - Ed Sheeran
9. Wildest Dreams - Taylor Swift
10. Sarı - Coldplay
11. Cennetin Bu Tarafı - Coyote Theory
12. hırka - Taylor Swift
13. Love Somebody - Maroon 5
14. Fearless - Taylor Swift
15. Küçük Şeyler - One Direction
16. Yavaş Dans - Aly & AJ
17. Çok Yakın - Jon McLaughlin
18. Bizi Tanımıyorlar - One Direction
19. Çok Mükemmel Görünüyor - 5 Seconds of Summer
20. Açlıktan Ölmek - Hailee Steinfeld
21. Sweet Nothing - Taylor Swift
22. Road To You - Five For Fighting

23. Altın Saat - Kacey Musgraves
24. Sürmeye Devam Et - Harry Styles
25. görünmez ip - Taylor Swift
26. Güneş Işığı - Hozier
27. Her Şey Değişti - Taylor Swift, Ed Sheeran
28. Dövmeli Kalp - Ariana Grande
29. Ivy - Taylor Swift
30. pov - Ariana Grande
31. Bu Aşk mı? - James Arthur
32. Ne İstiyorsan Onu Ara - Taylor Swift
33. Gün Işığı - Taylor Swift
34. seks - EDEN
35. Yıldızlar Gibi Düşmek - James Arthur
36. Çantalar - Clairo
37. Ağustos - Taylor Swift
38. Fotoğraf - Ed Sheeran
39. Forever Winter - Taylor Swift
40. Bir Şey Söyle - A Great Big World
41. Out Of The Woods - Taylor Swift
42. Geri Dönüş - Jonas Brothers
43. Bizimki - Taylor Swift
44. Seni Bulana Kadar - Stephen Sanchez
45. Sen - Kocaman Bir Dünya

Örneğin Merkezler

Önsöz

1. [Gabrielle](#)
2. [Avcı](#)
3. [Gabrielle](#)
4. [Avcı](#)
5. [Gabrielle](#)
6. [Avcı](#)
7. [Gabrielle](#)
8. [Avcı](#)
9. [Gabrielle](#)
10. [Avcı](#)
11. [Gabrielle](#)
12. [Avcı](#)
13. [Gabrielle](#)
14. [Avcı](#)
15. [Gabrielle](#)
16. [Gabrielle](#)
17. [Avcı](#)
18. [Gabrielle](#)
19. [Avcı](#)
20. [Gabrielle](#)
21. [Avcı](#)
22. [Gabrielle](#)
23. [Avcı](#)
24. [Gabrielle](#)
25. [Avcı](#)
26. [Gabrielle](#)
27. [Avcı](#)
28. [Gabrielle](#)
29. [Avcı](#)
30. [Gabrielle](#)
31. [Avcı](#)
32. [Gabrielle](#)
33. [Avcı](#)
34. [Gabrielle](#)
35. [Avcı](#)
36. [Gabrielle](#)
37. [Avcı](#)
38. [Avcı](#)

Epilog Genişletilmiş

Epilog

Disrespectfully Yours Önizleme

Ayrıca yazan Jennifer Chipman

Teşekkür

Yazar Hakkında

Drelegue

O *ctober*

Bir hışımla kazağı üzerime çektim.

Geç kalmıştım ve iyi bir mazeretim de yoktu. Hiçbiri sipariş ettiğim kostümler doğruydı.

Arkadaşlarımlın ilişkilerinde beşinci, hatta bazen yedinci tekerlek olmaktan nefret ediyordum. Bekârlığa alışık olmadığımından değil, çıktığım son birkaç kişiyle o kıvılcım çakmamıştı ve eski sevgilim Hannah... Beni ben olduğum için seven birini bulmamı istemek çok mu fazlaydı? Hayatı el ele yaşamak isteyen, her şeyi paylaşabileceğim birini istiyordum. Ve emin olamadığım ya da duygularının sarsıldığını hissettiğim an... kaçtım.

Peki bu beni nereye götürdü?

Tek başıma, en iyi arkadaşlarımlın sevgililerini getireceği Cadılar Bayramı Partisi için hazırlanıyordum. Elbette, sadece bir tanesinin gerçek bir ilişkisi vardı -Noelle ve partiyi eski kampüsümüzün yakınındaki evinde düzenleyen profesör sevgilisi, ama Angelina'nın arkadaşlarıyla birlikte olan Benjamin'den bahsetmesinden daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu çok açıktı, özellikle de ofiste gizlice dolaşıp insanların öğrenmesini engellemeye çalışmalarından.

Bir de dördüncü en iyi arkadaşımız Charlotte vardı ki o da Angelina'nın ağabeyi Daniel ile en iyi arkadaşıtı. Beni tamamen yalnız bırakmıştı.

İyiydi. Tekrar tekrar okumaktan hoşlandığım için başucumda tuttuğum favori kitaplarımlın yığınınına baktım ve iç çektim. İyi bir son dakika kostümü neydi? Dolabımı karıştırdım, bir şeyler bulmaya çalıştım.

Kendimi güvende, hatta seksi hissettirecek kıyafetler bulmak. Bunu bir erkeği tavlama için bile yapmıyordum - bu partideki hemen hemen herkesin zaten bir ilişkisi olacaktı - ama kendimi yeniden kendim gibi hissetmeye ihtiyacım olduğu için yapıyordum.

Bir aşk sıkıntısı içindeydim ve bunun hayatımı etkilemesine kesinlikle izin veriyordum.

En sevdiğim kalem eteğimi ve beyaz düğmeli bluzumu giydim, belime bir hırka bağlarken üstteki birkaç düğmeyi açık bıraktım ve okuma gözlüklerimi taktım. Görünümümü bir ruj ve son bir kat rimel, en sevdiğim topuklu ayakkabılarım ve kitaplarla dolu bir bez çantayla tamamladım.

Sıkıldığımda yedek planım bir köşeye saklanıp kitap okumaktı.

Dairemin kapısını kilitledim ve beyaz Mazda'ma doğru aşağı inmeden önce küçük siyah kediciğim Toothless'in başını tırmaladım.

"Ben geldim!" Yirmi dakika sonra Noelle ve Matthew'un evine girerken seslendim. Evi süslemelerle donatmışlardı ve yemek odasına girip tüm arkadaşlarımı konuşurken bulduğumda gelen son kişi benmişim gibi hissettim.

Charlotte kollarıma bakarak kıkırdadı. "Lütfen bana partiye bir yığın kitap getirmediğini söyle."

"Şey..." Çekingen davranmaya çalıştım ve hepsinin beni gördüğünü anlamama rağmen konuyu geçiştirdim. "Onlar kostümün bir parçası."

"Seksi kütüphaneci mi?" Angelina kaşlarını kaldırarak sordu. "Hannah'yı getirdin mi?"

"Hayır. O iş bitti." Omuz silktim, artık onun hakkında konuşmak istemiyordum. "Ayrıca," diye kıyafetimi işaret ettim, "seksi bir kütüphaneci değil. Sadece iyi bir aşk kitabından hoşlanan sıradan bir kütüphaneci." Saçlarını yüzümden uzaklaştırarak ona parlak bir gülümseme verdim. Umarım bunu anlamazdı.

"Ortalama bir gününüz nasıl geçiyor?"

"Kapa çeneni," diye homurdandım ve Angelina'nın omzunu hafifçe ittim. "Diğer herkesin eşleşeceği biri vardı. Benim hiç iyi bir solo fikrim yoktu." Bu kıyafette karar kılmadan önce on farklı kıyafet denediğimden bahsetmedim.

"Sorun değil Gabs," dedi kolumu onunkinin arasından geçirerek. "Hadi bir şeyler içelim ve senin için nasıl birini bulacağımızı planlayalım."

"Hayır, hayır. Tek başıma iyiyim. Söz veriyorum." Bir süreliğine biriyle çıkmak istediğimi sanmıyordum. Ne zaman biriyle birlikte olsam, ama bu ilişki yürümese, birine karşı tekrar savunmasız olmaya hazır olabilmek için birkaç aya ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Beni mutfağa yönlendirmeden önce Angelina'nın Benjamin'e -onsuz iyi olup olmadığını kontrol edercesine- attığı bakışı yakaladım. Buna sevindim çünkü Tanrım, bir içkiye ihtiyacım vardı. Özellikle de o ikisinden akan gerilimi izlerken.

Tüm arkadaşlarım çift kostümleri giymişti, hatta Sharkboy ve Lavagirl gibi giyinen Charlotte ve Daniel bile. Char'ın Angelina'nın sessiz kardeşini bu şekilde giyinmeye nasıl ikna ettiğini merak ederek homurdandım. Matthew ve Noelle, Disney'in Karlar Ülkesi'nden Kristoff ve Anna'ydı; hatta köpekleri Snowball'a ren geyiği boynuzları ve çan tasmaı bile takmışlardı.

Dar deri takım elbisesini giymiş olan Angelina, "Tanrıya şükür buradasın," dedi.

Tanrım, *erkek arkadaşı olmayan biriyle* eşleştiği için ona çok kızacaktım. O, satın aldığı ucuz bir kostüm olamayacak kadar güzel detaylara sahip bir Batman kostümü giymişti ve Angelina da bir dizi siyah pençeyle tamamlanmış bir Kedi Kadın gibi giyinmişti.

Güldüm ve onu omzundan dürttüm. "Hâlâ sadece arkadaşız, ha?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı.

Cadılar Bayramı kokteylimi yudumladım -tadının mısır şekeri gibi olduğundan oldukça emindim, ama şikayet etmiyordum- ve sonra ağzıma bir balkabağı kurabiyesi atmak için tatlı masasına geçtim.

Angelina odanın diğer ucuna bakıyordu ve başımı kaldırdığımda Benjamin'in bize doğru yaklaştığını gördüm. Arkasından daha da uzun boylu, kahverengi saçlı, biraz daha açık renk saçlı ve yüzünde güzel bir kirli sakal izi olan bir adam geliyordu. Benjamin'den daha iriydi ve doktor kıyafetinin içinden kol kaslarının görüntüsünü takdir etmemeye çalışıyordum.

Basit kostümü karşısında homurdanma isteğime karşı koydum. Ama aynı zamanda, neden böyle bir şey düşünmemiştim ki? Önlükler rahat görünüyordu. Kardeşlerimden biri veterinerdi ve işe giderken hep önlük giyerdi. Bir teknoloji şirketinde insan kaynaklarında çalışırken böyle bir şansım yoktu; tayt ve tişört giydiğimden daha sık elbise ve topuklu ayakkabı giyiyordum.

Benjamin üçümüze de baktı. "Hunter," diye başladı elini sallayarak. "Angelina'yı hatırlarsın." En iyi arkadaşıma bakarken gözleri ateşle doldu. "Bu da onun en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı Gabrielle."

Doğru, o bendim. Bakışlarımı arkadaşından ayırmaya çalıştım ama onu süzmek için kendimi zor tutuyordum.

"Angelina ve Gabrielle, bu benim ağabeyim Hunter."

Aman Tanrım. Kardeşi mi? Benjamin'in *kardeşine* bakıyordum. Evrenin bana karşı neden bu kadar acımasız olduğunu anlamaya çalışıyordum - mükemmel adamı önüme atıp sonra da "*Şaka yapıyorsun! Çünkü ona sahip olamazsın.*"

"Kardeşinin geleceğini bana söylememiştin," dedi Angelina. "Seni tekrar görmek güzel."

Hunter'ın sert duruşu biraz gevşedi ve küçük bir gülümseme verdi. *Vay canına.* Bunu görmek... İçimi aydınlattı. "Son dakikaya kadar gelip gelmeyeceğimi bilmiyordum. İştten yeni çıktım."

"Gabrielle," diye sordu Benjamin, "Angelina'yı bir süreliğine çalmamın sakıncası var mı?"

Onlara kıkırdayarak baş parmağımla onay vermekten kendimi alamadım. Bunun sıradan bir şey olduğu, ciddi bir şey olmadığı konusunda ısrar ediyorlardı ama birbirlerine nasıl baktıklarını gördüğünüzde bunu inkâr etmenin bir yolu yoktu. Birbirlerine ne kadar güveniyor ve değer veriyorlardı?

Bunu ben de istedim. Her şeyden çok. Benjamin'in Angelina'ya baktığı gibi, birinin bana kendi evreniymişim gibi bakmasını. Babamın anneme baktığı gibi.

Benjamin ve Angelina gider gitmez Hunter kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Senin ne olman gerekiyor?" diye sordu kollarını göğsünde kavuşturarak.

Bana *bunu* mu soruyordu? Gerçekten mi? Bay Scrubs *beni* yargılıyor muydu?

Elimdeki kitabı kaldırırken yüzümü donuk bir ifadeye zorladım. "Ben bir kütüphaneciyim."

Hunter homurdandı.

Ne oluyor be?

"Ne?" Neredeyse alay edecektim, ses tonum amaçladığımdan daha agresif çıkmıştı.

"Hiçbir şey."

"Tüm zamanların en basit şeyini seçmişken benim kostümümle dalga mı geçiyorsun?" Gözlerimi kısmıştım. "Bu gerçek mi ki zaten?" Boynundaki stetoskopu aldım ve diyaframa dokunmadan önce kulaklarına taktım.

Hunter homurdandı, sanki onu kızdırmışım gibi, ama düşündüğüm gibi geri çekilmedi. Göğsüne koyduğum elini de çekmedi. Bunun yerine elimi kendi eliyle kapattı ve ellerimiz bağlı kalırken parçayı *göğsüme* yerleştirdi.

"Bu şekilde kullanılması gerekiyor."

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. Şu anda neler oluyordu? O bana bakarken kalbimin daha hızlı atmasına, neredeyse yarışmasına engel olamadım.

Bu benim buluşmam mıydı?

Hayatımda gördüğüm en muhteşem insan olan bu adam nasıl oluyordu da şimdi bana ilgisini çekmişim gibi bakıyordu? Hatta belki de benimle ilgileniyormuş gibi?

Ama gözlerini kaçırmadı. Kalp atışlarımı, gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir duyguyla dinledi. Eğlence mi? Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gitti. "Güçlü."

"Ne?"

"Kalbin."

Söyleyecek sözüm kaldığını sanmıyordum. Belki de ağzı açık kalmış bir balığa benziyordum, Benjamin'in kardeşi iç çekerken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu. "Dr. Hunter Sullivan. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, bayan..."

"Oh. Gabrielle Meyer." Elini göğsümden çekip stetoskobu tekrar boynuna yerleştirdiğinde elinin sıcaklığını bu kadar özlemiş olmam beni şaşırttı. "Ama arkadaşlarım bana Gabbi der. Ya da Gabs. Her zaman Elle'in de güzel bir lakap olacağını düşünmüştüm ama bunu bir türlü tutturamadım." Tanrım, çenemi kapatmam gerekiyordu. Arkadaşlarımdan bana Elle demesini istemem umurunda değildi. Daha önce insanlara yaptığım gibi onun kulağını cınlatmama ve ondan kaçmama gerek yoktu.

"Hospital Hill'de Pediatri'de çalışıyorum. Yeni çıktım." Bu önlükleri açıklıyor. Ve Dr. unvanını.

Ve lanet olsun, *seksi* bir doktordu, sanki Tanrı bana acımış ve onu gümüş bir tepside sunmuştu.

Varsaydığım için kendimi suçlu hissederek dudağımı ısırdım. "Özür dilerim, ima etmek istememiştim..."

"Aslında doktor olmadığımı mı?" Hunter neredeyse kıkırdadı, ağzının kenarları bütün gece yaptığı gülümsemeye en yakın ikinci şeyle yukarı kalktı. "Sorun değil. Bugün Cadılar Bayramı olduğu için seni serbest bırakacağım."

Başımı öne eğerek hırkamın altıyla oynadım. "Teşekkür ederim. Ve... Özür dilerim. Bu sadece benim kostümüm, bu yüzden ..." Varsayılan. Varsayımlar hakkında ne derler bilirsiniz. "Ben gerçek bir kütüphaneci değilim." Yüzümü buruşturdum. *Duh, Gabrielle. Tabii ki değilsin.* "Belli ki. Ben sadece okumayı severim. Çoğunlukla aşk romanları, ama fanteziyle de uğraşıyorum. Çoğunlukla fantastik romantizm olsa daBazen başka türlere de el atıyorum,

ama..." Tanrım, gevezelik ediyordum. Neden gevezelik ediyordum? Kızardım. "Özür dilerim. Kitapları gerçekten seviyorum. Bu konuda seninle konuşmak istememiştim."

Başını salladı ama acaba gülümsemesini engellemeye mi çalışıyordu? Her iki durumda da, sonunda "Sorun değil. Dinlemek benim için sorun değil. Bütün gün kitap okumak asıl işin değilse ne yapıyorsun?"

Sanırım ışınlanmış olabilirim. "Keşke *öyle olsaydı*. Dürüst olmak gerekirse, bu işte çok başarılı olurum. Ama hayır, Willamette Tech'te İnsan Kaynakları bölümündeyim. Kardeşinle ilk orada tanıştım. Angelina üniversiteden beri en iyi arkadaşım. Onlar..."

Angelina ve Benjamin'i aradım, nereye gittiklerini merak ediyordum ama onları göremedim.

Hunter kıkırdadı ve bu sesle vücudum dikkat kesildi. Boğazındaki o derin törpü bana bir şeyler yapıyordu. "Görünüşe göre ortadan kayboldular, değil mi?"

Bana daha da yaklaştı ve vücudumun onun yakınlığı karşısında yanmasını engellemek için geri çekilmek mi yoksa bir adım atıp kokusunu içime çekmek mi istediğimden emin değildim.

Tek bildiğim, her parçamın bana dokunması için çılgılık attığıydı. Ve şeytan gibi sırtımdan bana bakışından, bunun bir hata olacağını biliyordum.

Her ne kadar karşımdaki adamın vücudu iyi vakit geçireceğimi vaat etse de, ben tek gecelik ilişkilerden hoşlanan bir kız değildim. Romantizmi ve aşkı bulmak istiyordum. *Beni* sevecek birini. Biriyle yatmaya çok ihtiyacım olsa bile bunu feda edemezdim.

CHAPTER L

ØzSrielle

APR)L

"T o Benjamin ve Angelina!" En yakın arkadaşım ve *nişanlısı* -ki bu benim için hâlâ çılgınlıktı- kutlama için kadehlerini kaldırırken kalabalık alkışlıyordu. Özellikle de nişanlarını.

Benjamin'in benden bazı küçük ayrıntıları planlamasına yardımcı olmamı istediği, fırtınalı Paris seyahatlerinden döneli neredeyse bir ay olmuştu ve tanıdığımız neredeyse herkes lüks Portland restoranına dolmuşmuş gibiydi. Angelina ve benim iş arkadaşlarımız, üniversiteden başka arkadaşlarımız ve tabii ki diğer en iyi arkadaşlarımız Charlotte, Noelle ve Noelle'in erkek arkadaşı Matthew. Herkes mutlu çifti kutlamaya devam ederken hepimiz barın yanındaki yüksek bir masanın etrafında duruyorduk.

"Çok mutlu görünüyorlar," diye hülyalı hülyalı iç geçirdi Charlotte, gözlerini onlara dikerek.

Gözlerimi devirdim. "Sanki geçen hafta boyunca onu defalarca koluna yumruk atmakla tehdit ettiğini duymamışız gibi konuşuyorsun."

"Yalnız olduğun için ," diye .

Öyle miydin? Ben öyle düşünmüyorum.

"Bu halimden son derece memnunum. Çok teşekkür ederim."

Noelle homurdandı, erkek arkadaşının kolları beline sarılmıştı. "Doğru insanı bulana kadar *hep* böyle derler." Matthew'un gözlerinin içine büyük bir sevgiyle baktı ve ben içkimden bir yudum daha aldım.

"*Elbette*." Belki de şu anda aşka karşı biraz alerjim vardı. Geçen yıl en iyi iki arkadaşımı *aşk böceği* yüzünden kaybetmiş olmam nasıl bir şanstı?

Açıkçası, aşk şu anda benim için bir plan değildi. Ama sorun değildi, kitaplarımdaki sevgililerim ve en iyi arkadaşlarım vardı ve bunlar yeterliydi. Öyle olmak zorundaydı. Eğer olmazsa... Her zaman komodin çekmecemde sakladığım *küçük bir arkadaşım* vardı.

"Gidip yeniden dolduracağım," dedim, artık ne yazık ki boş olan buzlu tekilamı kaldırarak. "Hemen dönerim."

Yeniden doldurmaya ihtiyacım var mıydı? Hayır, ama yine de bir tane alıyordum.

"Ben de seninle geleceğim." Charlotte ellerini her zamanki gibi sakız pembesinin hoş bir tonu olan elbisesinde gezdirdi, ama bu elbise her zamankinden daha vücuda oturan, altın yaldızlı bir çift topuklu ayakkabıyla eşleştirilmişti.

"Daniel nerede?" Angelina'nın kardeşi ve Charlotte'un en iyi arkadaşını bulmak için odayı gözden geçirirken sordum.

"Aileleriyle arasını iyi tutmaya çalışıyor. Anneleri yeni kocasını getirdi ve işler... gergin. Angelina'nın onu davet etmesine bile şaşırdım açıkçası." Odanın diğer ucuna baktı ve iç çekti.

Bir kaşımı kaldırdım. Dürüst olmak gerekirse, geçen yıl Daniel konusunda hepimiz onunla yeterince dalga geçmiştik ve bu hiçbir işe yaramamış gibi görünüyordu, bu yüzden bu konuda dürtmeye devam etmenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

"Bana öyle bakma," dedi Charlotte kaşlarını çatarak.

"Mmm. Son zamanlarda şu flört uygulamasında şansın yaver gitti mi?"

"Hayır." Gözlerini devirdi. "Pes etmek üzereyim. Son altı ayda çıktığım her ilk randevu aynı zamanda *sonuncusu* oldu. Dürüst olmak gerekirse bundan bıkmaya başladım. Juily de dans stüdyosunda daha fazla iş yapmamı istiyor, çünkü karısıyla bebek sahibi olmaktan bahsediyorlar, o yüzden randevulara gidecek vaktim yok." Charlotte inledi. "Ayrıca, elbise komisyonları beni yeterince meşgul ediyor zaten. Bir şeylerin gitmesi gerekiyor ve bunun kitaplarım olmayacağını biliyorsun."

"Charlotte." Gülümseyerek başımı salladım. "Sen delisin."

İkimiz de barmenin dikkatini çekti ve sohbetimize devam etmeden önce içkilerimizi sipariş ettik.

Aklından bir şeyler geçirirken sarı bir saç telini parmağının etrafında döndürdü. "*O kişiyle* tanışmaya çalışıyorum, biliyor musun? Onunla tanıştığımdaya bileceğim. Sanki bir şekilde onu iliklerime kadar hissedebileceğim."

Tatlı bir rüyaydı; bunu ona vermeliydim. Ama bu bir aşk romanı değildi ve ruh eşleri gerçek değildi. Kitaptaki mükemmel erkek arkadaş da değildi. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı, bana tapmak isteyen biri mi? Ha. Güzel olmalı.

Doğru adamla anında tanıştığını bilmek nasıl bir şey olurdu? Keşke bilseydim. Cadılar Bayramı'nda birkaç dakikalığına hayallerimin erkeğini bulduğumu düşünmüştüm. Uzun boylu, çenesini mükemmel bir şekilde detaylandırmış ve ilk andan itibaren beni rehin alan o delici yeşil gözlere sahipti.

Her nasılsa, bu adam hiç uğraşmadan beni hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüştürebiliyordu. O etraftayken İngilizceyi kullanma yeteneğimin nereye gittiğini bilmiyordum ama konuşmalarımızın çoğu onun homurdanması ve benim sessizliği doldurmak için saçmalamamla sonuçlanıyordu. Elimde değildi. Kelime kusmuğu gibiydi, ağzımdan yuvarlanıyordu ve ben onu tekrar içine sokamıyordum.

Kitaplarımdaki erkek arkadaşlarımda sevdiğim tüm özelliklerin bir araya toplanmış haliydi.

Tüm hayallerime ve fantezilerime rağmen, bu peri masalı romantizmi değildi. En iyi arkadaşımın erkek arkadaşının kardeşiydi. Yakında kayınbiraderi olacaktı. Bunun olmasına imkan yoktu. Birçok açıdan olmaz. En iyi arkadaşımın olan ilişkiyi aptalca bir kaçamak için riske atamazdım.

En kötü kısmı? Gözlerinin tonunun artık en sevdiğim renk olan yeşil olduğundan emindim.

Kelime kismamı muhtemelen kendimden büyük iki erkek kardeşle büyümüş olmama ve evdeki hayatın her zaman kaotik ve dağınık olmasına bağlayabilirim - bazen tek bir kelime bile edemeyecekmişim gibi hissediyordum, bu yüzden dikkat çekmeyi başardığımda tüm düşüncelerim bir anda ortaya dökülüyordu. Yine de ailemi seviyordum ve onları sık sık özlüyordum ama burada, Kuzeybatı Pasifik'te kendime bir hayat kurmuştum ve Boston'a geri dönmek istemiyordum.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Evet. Ama bir aşk romanında yaşamıyoruz, Char. Mükemmel erkeğin yanına gelip seni dansa kaldırmayacak."

"Asla bilemezsin," dedi Charlotte, kızılık votkasını yudumlarırken kaşlarını oynatarak.

"Ne kaçırdım?" Daniel barda aramıza girerek sordu. "Gabbi şu flört uygulamasına geri dönmem gerektiğini düşünüyor," dedi Charlotte, beni tamamen otobüsün altına attı.

"Hey! Ben yapmadım."

Daniel ona kaşlarını çattı. Hah.

Sık sık gerçekten bir şey olup olmadığını, birinci sınıftan beri arkadaş olmalarına rağmen birbirlerine karşı nasıl en ufak bir sevgi bile hissetmediklerini merak ederdim. Ama ben ne biliyordum ki? Lise boyunca en iyi erkek arkadaşlarıma aşık olmamaya özen göstermişim ve üniversitede de grubumu üç kızdan oluşturmuştum. Gerçek ailemin ülkenin öbür ucunda olduğunu düşünürsek, onlar burada benim ailem gibiydiler.

Üzerinde çok uzun süre durmak istemediğim bir gerçek.

"Hey," dedi derin, yumuşak bir ses ve kim olduğunu anlamak için başımı kaldırmama gerek kalmadı. Bu sesi hayatım boyunca unutamayacağımdan emindim. Lanet olsun.

"Hunter, merhaba." Yüzüme yayılan sıcaklığa engel olamadım. Hunter Sullivan, Benjamin'in canlı kardeşi. Bu kadar yakışıklı olması neredeyse adil değildi. Biri hariç her yönden bu kadar mükemmel olması da kesinlikle adil *değildi*.

O beni istemedi. Benim onu istediğim gibi değil. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Kızarmamak için elimden geleni yaptım. İltifatını takdir ediyordum ama onun yanında o kıza dönüşmekten nefret ediyordum. Çenesini bir türlü kapatamayan, beceriksiz, kızaran bir aptal.

I aldı a an için hayranlık benim favori Zümrütyeşil Elbisemi giydim, çıkmadan önce aynada kendime ne kadar güvendiğimi hatırladım. Saçlarım örgülü bir taç şeklinde toplanmıştı ve önden birkaç sarkıyordu. Sık sık süslenen biri değildim, mesai dışında olduğum zamanlarda tayt ve rahat bir kazak giymeyi tercih ederdim. Çoğu zaman evden çıkmıyorsa saçımı ya da makyajımı bile yapmazdım ama bu gece... bu gece kendimi iyi hissediyordum. Ona en küçük gülümsememi verdim ve tekilamdan bir yudum daha aldım. "Sen çok. Erm. Yani, iyi temizleniyorsun."

Kıkırdadı. "Sana her zaman önlük giymediğime söz vermiştim." Onu tanıdığım altı ay boyunca önlük dışında bir şey giydiğini ancak birkaç kez görmüştüm, bunlardan biri de yılbaşı gecesi idi. Düşünmemek için kendimi zor tuttuğum bir geceydi.

Yanıt olarak mırıldandım. "Demek öyle."

İyi kesilmiş sakalına hayranlıkla baktım ve her zamanki gibi parmaklarımı sakalında gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak ettim. Tanrım, onu bu şekilde düşünmeyi bırakmalıydım.

Hunter benim, Daniel'in ve Charlotte'un arasına baktı ve "Annem kimse çalışmadan önce gelin takımının birkaç fotoğrafını çekmek istedi. Yani, onur konuklarının."

Benjamin'in Angelina'yı yanına çekişini izlerken Charlotte kıkırdadı. "Ne kadar dayanacaklarına dair bahse girelim mi?"

"Sanki annem gitmesine izin verecek de," diye homurdandı Hunter, gri takım elbisesinin üzerine taktığı bordo kravatını çekiştirerek. "Her bir hediyeyi arabama koymadan gitmeme izin vermeyeceğini açıkça belirtti zaten."

Güldüm, 1.80'lik boyunu ve annesinin ona yaptırdığı kaslı kollarını hayal ettim, ama o bana baktı.

"Ne?"

Küçük gülümsememi gizleyerek başımı salladım. "Yok bir şey. Hadi gidip fotoğraf çekelim."

Masamıza uğradık, içkilerimizi bıraktık ve Noelle'i de yanımıza alarak Angelina ve Benjamin'in yanına gittik.

Sekiz nedime ve sağdıç bir araya toplanmıştık. Kızlar için Angelina benden baş nedimesi olmamı, Charlotte, Noelle ve Benjamin'in kız kardeşi Emily'den de nedimleri olmamı istemişti. Benjamin'in tarafında ise, hiç şaşırmadım, kardeşi Hunter, Angelina'nın kardeşi Daniel, yakın arkadaşı Liam ve Angelina ile benim üniversiteden arkadaşımız, çalıştığımız şirketin yeni CEO'su ve şimdi de en yakın arkadaşlarından biri olan Nicolas vardı.

Ama bu başka bir zamanın hikayesiydi.

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" Hepimiz fotoğraf için hazırlanırken Angelina'ya sırtıttım, o da bana gözlerini devirerek uzun, koyu renk buklelerini zeytin tenli omzundan aşağı doğru fırçaladı. Beyaz, ışıltılı, a-line bir elbise giymiş ve inci bir saç bandı takmıştı; ıslıl ıslıl görünüyordu. Portland kışlarında bile neredeyse yıl boyunca bronz bir tene sahip olan benim aksime, Angelina'nın cildi İtalyan-Amerikan mirası sayesinde dalgalanıyordu.

Her iki durumda da muhteşemdi. Uzun boyuna ve kendini taşıma biçimine her zaman hayranlık duymuştum, ilk üniversite yurdumuzu ve tüm aşk romanlarımı paylaştığımız on sekiz yaşındaki garip çocuklar olduğumuz zamanlarda bile. Yine de, eğer mümkünse, şimdi daha da güzeldi.

"Beni tanıyorsun." Gözleri parlıyordu. "En iyi işimi spot ışıkları altında yaparım." Göz kırptı. Angelina her zaman saçlarının mükemmel bir şekilde yapıldığı, kırmızı rujunun boynundaki pırlanta kolyeyle ve almak için çok çalıştığı kırmızı topuklu ayakkabılarıyla mükemmel bir şekilde bu tür ortamlarda başarılı olmuştu.

Saçlarımı ördüğümde ve elimde fotoğraf makinem ya da kitabım olduğunda kendimi çok iyi hissediyordum. İkisi de hobiydi elbette ama sevdiğim şeylerdi.

Güldüm. "İşte benim kızım. Sana daha önce bacaklarının bu elbisenin içinde harika olduğunu söylemiş miydin?"

"Yaptın," diye . "İki kez."

"Gülümseyin!" diye seslendi fotoğrafçı, fısıltıyla konuşmamızı bölerek ve objektife döndüm ve aylardır ilk kez kameralara verdiğim göz kamaştırıcı gülümsemeyi gerçekten taklit etmiyordum. Çünkü o anda kızlarım yanımdaydı ve ben mutluydum.

Hepimiz birbirimizden ayrılırken Angelina güldü. "Tanrım, bu çılgınlık, değil mi? Aramızda evlenecek ilk kişinin ben olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama o benim en iyi arkadaşım ve her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etsem de -" Benjamin gözlerini devirirken küçük bir kusma sesi çıkardı- "Onu seviyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Öyle olduğunu biliyordum. İkisi birlikte olurken duygularını inkar edişini izlerken çok açtı, ama birbirlerini tanıdığım herkesten daha iyi tamamlıyorlardı.

"Biliyorum." Elini okşadım. "Hadi gidip bir içki daha alalım."

Hunter'ın yanındayken filtresizliğimi kontrol altında tutabilmem için buna ihtiyacım vardı, yoksa sosyal olarak kabul edilebilir olandan çok daha sık ağzımı bozacağımı hissediyordum.

"Peki, herkes *büyük duyuru* için heyecanlı mı?" Firmamız için pazarlama alanında çalışan Harper kalabalığa sordu. "Ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum!"

"Evet," dedim ve Nicolas kaşlarını kaldırıp bana bakarken şarabımdan bir yudum aldım. "Beklemekten *ölüyorum*." Ben ona göz kırptıktan sonra Nic gözlerini devirdi.

Ne olduğunu zaten biliyordum. Angelina nişandan eve döner dönmez düğünlerini planlamış ve bu yaz *hayallerindeki* mekanda bir hafta sonu boşluğu bulduktan sonra rezervasyon yaptırmıştı. Bunu bilen diğer insanlar sadece düğün ekibi ve aileleriydi.

Çabalarımızı evimizin her yerinde görebilirdiniz -Angelina hiçbir ayrıntıyı atlamazdı. Düğün dergilerini ve Pinterest'i incelemek için saatler harcadık ve artık çiçek ve pasta türleri hakkında mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kadar çok şey biliyordum.

En iyi kısmı mı? *Destinasyon düğünü!* Planlamamız bana seyahat etmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlatmıştı. Bu mükemmeldi. Pasaportum pul bekliyor olsa da üniversiteden beri neredeyse hiçbir yere gidememişim. *Planladığım* seyahatler olmadığından değil - gitmemek için milyonlarca bahane bulabilirdim, ama sorunun bir kısmı da neydi? Benimle gelecek kimsem yoktu. Tek başıma gideceğimi bile bile ülke dışında bir yere gitmek için bin dolarlık uçak biletini haklı çıkarmak zordu.

Nicolas boğazını temizledi, bana döndü ve konuyu değiştirdi. "Sence kek var mıdır?"

Gülmemi engelleyemedim.

Nicolas'la üniversite birinci sınıfta tanışmıştım; bir sınıf üstümüzdeydi ve karma yurttta bizim üst katımızda kalıyordu. Bana kardeşlerimi , bu yüzden böyle hızlı arkadaş olmamız mantıklıydı. İletişim bölümünden mezun olduğumda, ne yapmak istediğimi bilmiyordum, babasının yazılım şirketine işe girmeme yardım etti. Şu anda CEO'su olduğu şirkette.

Nicolas şirketi yönetiyordu, Angelina pazarlama müdürüydü, müstakbel kocası finans müdürüydü ve ben de insan kaynakları müdürü olarak görevimden memnundum. Öyle değil miydin? Bazen hayatımla ilgili hayaller kurduğumda hep daha fazlası olacağını düşünürdüm. Eninde sonunda bu duyguyu aşacaktım, değil mi?

Angelina herkesin dikkatini çekmek için şarap kadehinin kenarına bıçakla vurdu. "Herkes merhaba," diye sırttı, siyah bukleleri omzunun üzerinden dökülürken nişanlısına bakmak için döndü. "Hepinizin nefesinizi tutmuş duyurumuzu beklediğinizi biliyorum ama duyuruya geçmeden önce buradaki adam hakkında birkaç şey söylemek istiyorum." Benjamin kolunu kızın beline doladı, kız da diğer elini onun göğsüne koydu.

"Yüz yüze ilk tanıştığımızda ondan nefret ediyordum. Kendimi benden hoşlanmadığına ve yaptığım her şeyi didiklediğine inandırmıştım ve bu beni *çıldırtıyordu*."

Benjamin onun yanında kıkırdadı ve o da ona bir bakış attı.

"Tüm bunların altında, bana bir prenses gibi davranacak ve *gerçekten* sevgiye layık olduğumu hissettirecek adam olduğunu çok az biliyordum. Bu yüzden, kocam olacak adama teşekkür etmek istiyorum, zamanın yüzde doksanında çileden çıkaracak kadar mükemmel olsan ve her gün seni boğazlamayı düşünsem bile, aynı zamanda en iyi arkadaşımın ve seni çok seviyorum." Kalabalık güldü ve Angelina kalabalığa geri döndü, gözleri hepimizin arasında dans ediyordu. "Son olarak, umarım hepiniz bu Ağustos'ta Fransa'daki düğünümüzde bize katılırsınız! Herkes davetli, ama uzak olduğunu biliyoruz, bu yüzden döndüğümüzde kutlamak için küçük bir parti de vereceğiz." Odadaki heyecanlı uğultuyu, tüm konuklar arasında çoktan başlamış olan konuşmaları hissedebiliyordum.

Benjamin sırttı. "Onu balayımızdan uzaklaştırabilirsem öyle."

Kızardı, yanakları onunla tanışmadan önce hiç olmadığı kadar pembeleşti. "Her neyse, bizimle kutlama yaptığınız için hepinize teşekkür ederiz ve bu gece burada olduğunuz için hepinize minnettarız."

Onu sıkıca çekerek yanağına bir öpücük kondurdu. "İkimiz de çok daha iyisini yapabileceğini bilmemize rağmen benimle evlenmeyi kabul ettiği için bu harika kadına teşekkür etmek istiyorum."

Gözlerini devirdi, yüzündeki kahrıyı görebilmeme rağmen ona vurdu. "Bu kadar yeter! Partinin tadını çıkarmaya geri dönün!"

Gruba geri döndüm ve Harper'a memnun bir gülümseme verdikten sonra müsaade isteyip bir içki almak için bara yöneldim.

"Artık bu sırrı saklamak zorunda olmadığın için mutlu değil misin?" İçki siparişimi bitirdiğimde sevdiğim o derin ses sordu.

CHAPTER 5

Hunter

I bir kaşını kaldırdı. "Dostum, sen kırbaçlanmışsın."

Düğünlerinin nerede olacağını az önce tüm odaya duyurmuşlardı ve bana ilk söylediğinde ben de aynı şeyi söylemişim.

Benjamin başının arkasını kaşdı. "Dinle, bu onu mutlu ediyor, Bu da beni mutlu ediyor. Ayrıca, mekân olarak kullanılabilecek bazı şatolara bakıyorduk ve bu gerçekten-" Elini salladı. "Önemli değil. Ama altı yıldır tatile çıkmadığın için kullanmadığın bir sürü PTO'n olduğunu biliyorum dostum. Neden bir ay izin alıp daha sonra seyahate çıkmıyorsun?"

Kötü bir fikir değildi. "Hm." Kaşlarını çattım. En son ne zaman kendim için bir şey yapmışım?

"Ne?"

"Sadece iyi bir fikre sahip olmana hayret ediyorum."

"? Angelina'ya evlenme teklif etmek mi, yoksa senin işten izin alman mı?" İkimiz de güldük.

"İkisi de. İyi iş çıkardın Benjamin."

Angelina'nın yanında duran annemize baktım, belli ki aileye bir kız çocuğu daha katılacağı için çok mutluydu. Benjamin'in gözleri benimkilerin üzerinde geziniyordu ve ona takılmadan edemedim. Otuzlu yaşlarımda olabilirdim ama küçük kardeşlerinizle dalga geçmenin bir süresi yoktu.

"Noel'de Angelina'yı sorguladığını biliyorsun, değil mi?"

İnledi. "Evet. resmen bir *haftadır* çıkıyorduk.

Bazen bunun onu korkutmadığına şaşıyorum."

Kıkırdadım. "Evet, neyse ki sana çoktan aşık olmuştu, salak herif. Ama anneme bir süreliğine bebek gibi konuşmayı bırakmasını söyleyebilirsin."

Onu tanıdığım kadarıyla, düğün gecesi biter bitmez torunlarını bekliyor olacaktı, ama erkek kardeşimin ve müstakbel eşinin acelesi olmadığından emindim.

Benjamin başını salladı. "Takım için bir tane alma şansın var mı? Ne de olsa önce ben evleniyorum."

"Ve bir çocuk? Benim programımla mı? Hayatta olmaz." Biramdan bir yudum aldım. "Annem torunları olduğunda onları alacağını kabul etmeli, o kadar." Hiç değilse, ama bunu ona söylememiştim. Hastane odalarımnda birçoğunun dağıldığını gördükten sonra bir aileye sahip olmak istediğimden emin değildim. "Ayrıca, *bekar* olmaktan çok mutluyum. Annemin bana birini ayarlamaya çalışmaktan vazgeçmesini istiyorum." Gözlerimi ona diktim. "Ve sakın bana çözümümün *yeniden* bir kız arkadaş edinmek olduğunu söyleme. Böyle bir şey olmayacak."

"Sadece diyorum ki..." diye başladı ve sonra başını salladı. "Eğer onun yakandan düşmesini istiyorsan, belki de kendine bir kız arkadaş bulmalısın."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun. Sanki *aylarca* birlikte yatarken Angelina'ya aşık değilmiş gibi davranmadın."

Başını iki yana salladı. "Aynı şey değil."

"Oh?" Bir kaşımı kaldırdım. "Nasıl *olmadığını* bana mısın?"

Bir elini omzuma attı. "Öyle ya da böyle, artık evleniyoruz ve her şey olması gerektiği gibi oldu."

"Şerefe," dedim, annemin odanın öbür ucundan bakışlarından kaçınmaya çalışırken kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

Şu ana kadar annemin şehirde olmasının, neredeyse nefesimi kesmesinin ne kadar talihsiz bir durum olduğunu hiç fark etmemiştim. Kardeşimin evlenmesiyle birlikte beni rahat bırakacağını düşünmüştüm ama tam tersi oldu. Çok daha kötüydü.

Gün boyunca üç farklı kadına numaramı vermeye çalıştığından oldukça emindim. Tabii ki *her yere* benimle gelmek konusunda ısrarcıydı. Bu seyahatte hastaneme gelmek için ısrar etmediği için mutluydum, çünkü bildiğim kadarıyla bana bir hastanın annesini ya da doktor arkadaşlarımdan birini ayarlamaya çalışacaktı ve bu ihtiyacım olmayan bir dramdı.

Ancak annemin beni evlendirmeye yönelik hain niyetlerine rağmen, tüm ailemin etrafımda olmasını seviyordum. Kız kardeşim Emily'yi yeterince göremediğimi hissediyordum, çünkü onun Sosyal Medya Influencer'ı olarak *jet-set yapmasının* yanı sıra, Montana'ya sadece tatillerde gidebiliyordum.

Sekiz aydan kısa bir süre önce kardeşimle neredeyse hiç konuşmadığımızı düşünmek hâlâ garipti. Elbette, ikimiz de kendi kariyerlerimizle meşguldük ama ilişkimiz mesafeden dolayı zarar görmüştü. Ama Angelina'yla tanıştıktan sonra her şey değişti. Beni aradı ve ilişkimizi her zamankinden daha güçlü bir şekilde yeniden inşa ettik.

Bu gece, en azından, hepimiz aynı yerdeydik. Annem ikilinin nişanlandığını duyar duymaz bu partiyi planlamaya başlamıştı. Benjamin ve Angelina'nın Willamette Tech'te birlikte çalıştığı pek kişinin yanı sıra, geniş ailemizin -yeterince yakın olanların- hepsi gelmişti.

Ama Gabbi'nin vücudunu saran *ve günah* gibi görünen yeşil elbiseye bakarken hiçbirine merhaba demek umurumda değildi. Masasından kalkıp gittiğinde başka bir şey düşünemiyordum, onun yanında olmam gerektiği dışında.

Bütün gece buna odaklanmamaya çalışıyordum, özellikle de hep birlikte fotoğraf çektiğimizde ve onu içeri çekebileceğim kadar yakın olduğumda. Ayaklarım ben onları durduramadan hareket ediyordu ve bu düşüncenin nereden geldiği umurumda değildi.

Sadece bir ses beni yolumda durdurdu. *Çok* özel bir ses. Annemin sesi.

"Hunter!" diye tekrar seslendi.

Yüzümün *hissettiğim* kadar sinirli görünmemesini sağlamaya çalışarak arkamı döndüm. Elbette, beni transa benzer halimden çıkarmıştı, ama ne pahasına?

İçimi çektim. "Evet, anne?"

Her şeyi abartmıştı ama etkinlik Benjamin ve Angelina'yı haykırıyordu: zarif, *şık*, sofistike.

Ama ben olsaydım? En yakın arkadaşlarımla bir barda kutlama yapmayı tercih ederdim. Sadece ben ve sevgilim. *Bu* asla gerçekleşmeyecek olsa bile.

"Oh, güzel. Beni duyduğundan emin değildim." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ne oldu?"

"Ne kadar güzel değil mi?" İç çekerek söyledi. Daha o söylemeden ne olacağını biliyordum. "Bunu kendin yapmak istemiyor musun?"

İnledim. "Ben bir doktorem. Randevulara ve tüm ayıracak vaktim yok."

Bekâr olmak beni memnun ediyordu. Zaten çoğu kadın işini ilk sıraya koyan birine katlanmak istemezdi. Özellikle de bazı korkunç şeyler gördüğümüzde. Çocukların yaşadıklarını gördüm, ne kadar güçlü olduklarını... Ve başlarına en kötü şey geldiğinde ailelerinin nasıl dağıldığını

-Bu seni kolayca mahvedebilir. Bu yüzden bu tür şeylere bağlanmamaya çalıştım.

Herhangi birini. Birini kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Araba kazaları, kanser... Hayatın bizi yıkmak için belirlediği pek çok yol vardı.

"Sadece söylüyorum, ben senin yaşındayken çoktan evlenmiş ve çocuk sahibi olmuşum ve sen daha da gençleşmiyorsun."

Kaşlarımı çattım. Elbette, babamla tıp fakültesindeyken evlenmişlerdi ve cerrahi ihtisası sırasında bizi doğurmuştu, ama kaç kez daha fazla evde olmalarını dilemiştik? Bunu bir çocuğa yapmak istemezdim. Pediatriye çalışırken o kadar çok ihmalkâr ebeveyn görmüştüm ki asla öyle olmayacağıma yemin etmişim.

"Peki ya Angelina'nın tatlı arkadaşı? Gabbi? İyi birine benziyor." Annem neşelendi.

Gabrielle mi? Oh, Tanrım. Müstakbel baldızımın *en iyi arkadaşıyla* çıkmamı istedi. Bu resimde yanlış olan her şeyi görmedi mi?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Onunla çıkamam anne."

Sinsi olmaya çalışır gibi bana kirpiklerini kırıştırdı ama ne yaptığını biliyordum. "Randevudan bahseden kim? Sadece onu tanıyabileceğini söylüyorum, kim bilir..."

"Hayır. Ve ben böyle iyiyim. Söz veriyorum."

İçini çekti, başını salladı ama ona daha önce söylediğim aynı şeyi *tekrar* söylemekten vazgeçtim. Zaten beni asla dinlemeyeceğinden emindim.

Gözlerim arkadaşlarıyla birlikte gülen Gabrielle'e kaydı. Arkadaşlarının yanındayken öyle ıslık ıslık parlıyordu ki, tıpkı açık bir akşamdaki ay gibi. Bir grup yıldız gibi, takımyıldızları gökyüzünü onun burnunu ve yanaklarını süsleyen o küçük çiller gibi boyuyordu.

Annemin söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Haklı mıydı? Yapmalı mıyım?

Hayır, diye düşündüm kendi kendime, bu aptalca fikirleri beynimden atmaya çalışarak. Bir ilişki için vaktin yok ve bu ilişki asla yürümez. Olmadığında da hayatınızın geri kalanında onu görmek zorunda kalırdınız ve bu çok kötü olurdu. Bu yüzden yattığım kadınlar tek gecelik, karşılıksız şeylerdi ve asla çalıştığım insanlar değildi.

ile.

Bara doğru yürüyerek uzaklaştım. Bir içkiye ihtiyacım vardı. Ve o tarafa doğru giden küçük yeşil elbiseli esmeri çoktan fark etmişim.

"Artık bu sırrı saklamak zorunda olmadığına sevinmiyor musun?" Ben sordum. Onu.

Bunu kimden saklıyordum? İş dışındaki tek arkadaşım ya onları tanımiyordu ya da... bu odanın içinde duruyordu. Angelina beni küçük kitap severler grubuyla arkadaş olmam için kandırdı. Belki de sadece onunla konuşmak için bir bahane istemiştim.

Bana bakmak için döndü. "Selam Hunter." Küçük allık yanaklarına yayılmış, burnundaki küçük çilleri daha belirgin hale getirmişti.

"Merhaba, Gabrielle."

Barmen Gabbi'ye buzlu bir tekila uzatırken bir burbon daha söyledim.

"Merhaba." Yüzünü buruşturdu. "Bunu zaten söyledim. Beni görmezden gel." Şarabını yudumlarken Benjamin'e yaslanmış olan Angelina ile benim aramda bir bakış attı.

"Yani, ben... Sen sağdıçsın," dedi, sanki kırk beş dakika önce düğün fotoğrafı çektirmemişiz gibi. Sanki ikimiz de bunu son üç haftadır bilmiyormuşuz gibi.

Başımı salladım. "Ve sen de baş nedimesin."

"Şey, ... Eğlenceli olacak. Sanırım bu bizi bir çeşit ortak yapıyor."

Neden *ortak* olabileceğimiz diğer yolları düşünüyordum? Çarşaplarda ortak mı? Onu bu şekilde hayal etmemem gerekiyordu. Özellikle de Angelina ve Benjamin'in nişan partisinde.

"Mhm." Bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım öyle."

"Kardeşinizin evlendiğini görmek sizi heyecanlandırıyor mu? Yoksa önce küçük kardeşinin evleniyor olması garip mi? Yani... evlenmek istediğini varsayıyorum, biliyorsun." Bana bakmadan önce yüzünü buruşturdu. "Ben bile..." sesi giderek kısıldı, "... istediğini biliyorum," diye mırıldandı nefesinin altında, o kadar kısıktı ki zar zor duyabiliyordum.

"Doğru..." Gözlerimi kırptım. Benimle konuştuğunda her zaman kelimeler kifayetsiz kalırdı. Bana sunduğu bitmek tükenmek bilmeyen gevezeliğin hiçbir önemi yoktu.

Konuşmak için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Evlenmek istiyor muydum?

Bunu daha önce de düşünmüştüm, elbette. Eve gelebileceğim birinin olması fikri güzeldi ama sonra çalıştığım onca saati düşündüm. Ben büyürken annemle babamın daha çok evde olmalarını dilediğim zamanları ve ikisinin de cerrah olduğunu. Bunu hiç kimse için istemezdim, ne eşim ne de çocuklarım için. "Emin değilim."

"Tamam... Şey..." Gabrielle omuz silkti ve dikkatini tekrar odanın geri kalanına çevirdi. "Ben gidiyorum..."

"Hayır." Gözlerimle ona yalvardım. "Lütfen kal. I..."

"Pardon?"

"Burada başka kimseyi tanımıyorum. Ve buradaki tüm bu kızlar..." İrkildim. Annemin davet ettiği bazı kızlar duyurudan önce bana asılmaya çalışmışlardı ve sadece doktor olduğum için ilgilendiklerini biliyordum, sanki bana bakarak dolar işaretleri görüyorlardı. Ama Gabbi... o bunu hiç umursamamıştı. "Sen çok daha iyi bir arkadaşsın," diye bitirdim.

Gabrielle kaşlarını kaldırdı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Ne?" Ben sordum.

"Düşündüm de... Boş ." "Sen farklısın."

"Tanrım, teşekkür ederim. Tam da her kızın duymak istediği şey." Gözlerini devirdi.

Öfkelendim. "Bu değil..."

Gabbi küçük bir gülümsemeye zorlayarak, "Sanırım Angelina'nın beni çağırdığını görüyorum, o yüzden... Sonra görüşürüz," dedi.

Lanet olsun. Nasıl oluyor da sürekli onun yanında işleri berbat ediyordum?

Parmaklarımı çenemde gezdirdim, sakalımı düzelttim ve kendimi her şeyi tekrar mahvetmekten nasıl alıkoyacağımı bulmaya çalıştım.

CHAPTER 3

A Ellerimi yıkamayı bitirdiğimde, Benjamin'in kapının dışında fısıldayan sesini duydum. Dışarı bakarak parmak uçlarımla yaklaştım, kulak misafiri olmamam gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Ben

Her zaman biraz meraklı olmuşumdur.

Ses hırçındı ve sesi içimi ısıttı, anında tanıdım.

Hunter mıydı o?

Köşeyi döndüğümde Hunter'ın, "Tanrım, çok *saçma* biri," dediğini duydum ve konuşmalarını yakaladığım için vücudumu duvara yasladım. "Denese bile daha sinir bozucu olabileceğini sanmıyorum."

Köşeden baktım ve Benjamin'in çatık kaşlarını gördüm. "Hadi, Hunt. Gabrielle az önce-"

Gabrielle mi? Geri çekildim. Ben mi?

Benim hakkımda mı konuşuyordu? İçimde bir sıkıntı vardı ve nasıl hisseceğimi bile bilmiyordum. Elbette, normalde bana çok fazla şey söylemezdi - ara sıra aşırı flörtöz cümleler kurardı, ben de genellikle geçiştirirdim, ama bu?

Belki her şey farklı olur diye düşünmüştüm. Ama belki de gözlerinin sürekli bana kaymasını uyduruyordum. Daha önceki konuşmamızdan sonra, belki de hayal görüyordum - ona biraz fazla aşık olduğum için kendimi orada bir şey olduğuna ikna etmişim.

Ama şimdi? İşim bitmişti.

Benjamin'in ne söyleyeceğini bilmek bile istemiyordum - beni savunmaya çalışsa bile dinleyemezdim. Hunter'ın ağzını bozması beni dinletemezdi. Keşke bu lanet restoran

Başka bir yoldan gidebilirdim ama ne yazık ki partiye geri dönmek için ikisinin yanından geçmem gerekiyordu.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, Angelina'yı bulmak için onları iterek geçtim.

Ona başımın ağrıdığını falan söyleyip erken çıksam mı diye düşündüm ama gerçeği öğrenene kadar beni sorgulayacağını biliyordum. Yanına döndüğümde Angelina kaşlarını kaldırdı ama ben başımı iki yana salladım. Bu günü onun için mahvetmeyecektim. Ona, aylardır deli gibi aşık olduğum adamın benden hoşlanmadığından bahsettiğini duyunca midemin nasıl bulandığını anlatmayacaktım. Bunu atlatacak, onu nezaketle öldürecek ve bu düşünün sonunu getirecektim.

Çünkü *sorun* yoktu. Benjamin'in aptal kardeşine duyduğum bu aptal aşkı atlatırdım ve sonra sadece arkadaş olabilirdik. Gerçekten, benim aptal bir genç kız olduğumu düşünmesi neden umurumda olsun ki? Benim umurumda değildi.

Bununla birlikte, bu partiyle ilgili en sevdiğim şeyin giyinmek için bir bahane ve Benjamin'in ailesinin izniyle bedava alkol olduğuna karar verdim. Bardan bir shot tekila sipariş ettim, geri attım ve sonra duyduklarımı unutmak için kendime vasiyet ettim - en azından gecenin geri kalanı için.

"Sorun nedir?" Angelina kaşlarını çatarak sordu.

"Bir şey yok," dedim, kendimi toparlayıp bir shot daha sipariş etmeye hazırlanırken Angelina başını salladı. "Gerçekten. Sorun değil. Geceni mahvetmek istemiyorum, hadi gidip kutlayalım. Ne de olsa geleceğin Bayan Sullivan'ını kutlamalıyız." Kolumu omzuna atarak onu kutlamalara doğru geri çektim.

Beynim kapanana kadar dans etmeyi planladım ve yarın uyandığımda Hunter Sullivan'ın dudaklarından dökülen her şeyi unutmuş olacağımı umdum.

"*HAYIR. KESİNLİKLE OLMAZ.*" Angelina aynada kendine bakıyor, üzerine oturan beyaz elbisesinin önünü düzeltiyor, yüzünü neyin yanlış olduğunu anlayamıyormuş gibi buruşturuyordu.

Benjamin'in annesi ve kız kardeşi şehirde olduğu için hepimiz nişandan sonraki gün elbise gitmeye karar vermiştik ve dün gece içkiyi bıraktığım için çok . Alkolü ölçülü kullanmaktan hoşlanıyordum ama bazen bir kutlama söz konusu olduğunda biraz çılgınlık yapmayı seviyordum. Yapmıştım

Hunter'ın kardeşine *itirafından* sonra bir tekila daha içtim ve neyse ki Angelina iki tane daha içmeden önce beni durdurmuştu. Yine de gecenin geri kalanını yara almadan atlatmayı başarmış ve Hunter'ın varlığını elimden geldiğince görmezden gelmişim.

Bundan önce birkaç mağazaya gitmiştik ve bazı gelinlik butiklerinde birkaç seçenek bulmuştuk, ancak Angelina'nın henüz *sevdiği* bir şey yoktu. Şimdi, birkaç mimoza içmiştik ve şu anki gelinlik mağazasının beyaz deri koltuklarına yayılmıştık.

"Çok sade," diye atıldı Charlotte. "Özellikle de Fransa için. *Daha fazlasına* ihtiyacınız var."

Angelina başını salladı. "*Ben değilim.*" Bize yardım eden kıza baktı ve ikisi birlikte bir sonraki elbiseyi deneyebilmesi için soyunma odasına geri döndüler.

"Hâlâ ona bir tane yapabileceğimi düşünüyorum," diye dudak büktü Charlotte.

Noelle onun yan tarafını dürttü. "Dans stüdyosu ve elbise siparişleri arasında zaten yeterince meşgul değil misin? Ayrıca düğüne dört ay var, bu da sana fazla zaman bırakmıyor."

"Biliyorum," diye iç geçirdi ve Noelle'e baktı. "Matthew'la evlendiğinde, elbiseni yapmama izin vermezsen seni en iyi arkadaşım olarak kabul etmeyeceğim." Charlotte gözlerini kıstı. Ama bu biraz da yavru bir hayvanın vahşi davranmaya çalışmasına benziyordu: Her zaman havlamış ama ısırmamıştı. Char arkadaş grubumuzun en sessiz ve utangaç olanıydı, bu yüzden küçük masum sarışınımızın herhangi bir şeyi tehdit etmesi beni her zaman güldürürdü.

Noelle ona mahcup bir sırıtışla karşılık verdi. "Sanırım bundan önce biraz zamanın var, Char."

"Peki ya seninki?" Angelina aynada ayarladığı başka bir elbiseyle dışarı çıktı ve dantel eteğiyle oynadı.

"Gelinliğim mi?" Charlotte güldü. "Önce evlenecek birini bulmam gerekecek." Arkadaş grubumuzdaki son iki bekârın o ve ben olduğumuzu düşünmek çok tuhaftı.

"Peki ya sen, Gabrielle?" Benjamin'in annesi yanımdaki koltuktan sordu.

Sanırım mimozam boğazıma kaçtı, çünkü ağzımdan çıkan tek şey "Ne?" oldu. Doğrudum ve tekrar konuştum. "Peki ya ben?"

"Görüştüğün biri var mı?"

Derin bir yudum aldım. "Hayır. Sadece ben ve kedim, Bayan Sullivan." Tanrım, kulağa acınası mı geliyordu? Belki de biraz zavallıydım.

"Lütfen, bana Molly diyebilirsin," diyerek bana küçük bir gülümseme verdi. "Angelina'ya da ilk tanıştığımızda aynı şeyi söylemişim. Ayrıca, biz bir aile olacağız, değil mi?"

"Şey... Sanırım." Angelina'nın en iyi arkadaşı olmamı onun ailesi sayıyorsanız, tabii. Arkadaşımın anne ve babasına ilk isimleriyle hitap etmekten hiç hoşlanmamıştım ama sanırım şimdi buna alışmak için en uygun zamandı.

Bize dönmeden önce aynada başını sallayan en iyi arkadaşıma baktım. "Gidip başka bir tane deneyeceğim." Mükemmeliyetçi biriydi, yemin ederim. Bu düşün için her küçük detayın mükemmel olması gerektiğini biliyordum, yoksa çıldıracaktı.

Angelina dışarı çıktığında dantel kollu, korse tarzı yapılı bir elbise ve uzun bir trenle uzun akan a-line bir etek giymişti. Eteği yumuşak şifon bir kumaştan yapılmıştı ve aynanın karşısına geçtiğinde elbisenin içinde *parlıyordu*.

" bu," diye nefes nefese kaldım. "*İşte*

bu" "Haklı," diye onayladı Emily.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Küçük bir dönüş yaptı, aynada kendini inceliyordu ama bunu gözlerinde görebiliyordum. Hoşuna gitmişti.

"Kesinlikle." Hepimiz onayladık.

"İyi, çünkü sanırım..." Duvağı saçlarının arasına sıkıştırırken Angelina'nın gözleri parlıyordu. "Bence bu mükemmel," dedi dantelin üzerindeki zarif detaylara dokunarak.

"Ah, tatlım," dedi Benjamin'in annesi, gözleri yaşararak. "Ailemize katıldığın için çok mutluyum. Sen ve Benjamin mükemmel bir çiftsiniz."

"Ayrıca, ailede bir kızın daha olması güzel," diye yakındı Emily. "Sonunda onlara karşı birlik olmama yardım edebilirsin."

Birkaç ay önce ben de böyle bir aileye katılmanın nasıl bir şey olacağını merak edebilirdim -Hunter'a olan aptalca aşkım sağ olsun- ama şimdi burada olmaktan ve en iyi arkadaşımı izlemekten memnundum.

"Yani, bu mu?"

Angelina başıyla onayladı. "İşte bu. Bu benim elbisem." Hepimiz alkışladık ve Angelina bir süre daha kendini hayranlıkla izledikten sonra gözlerini sildi ve dikkatini geri verdi. "Tamam, şunu alayım

Sonra da hepiniz nedime kıyafetlerini deneyebilirsiniz." Sırıttı. "Sonra eğlence başlayacak."

Angelina elbiseyi çıkarmak için ayrıldı ve Noelle ile ben de renkli elbiselerin bulunduğu rafa doğru ilerledik. Bize yardım eden kız çoğu elbiseyi her renkte alabileceğimizi söylemişti, bu yüzden hepimiz hangi silüetleri sevdiğimize karar veriyorduk.

Noelle bana baktığında seçeneklerimizi gözden geçiriyordu. "Angelina'nın aramızda evlenecek ilk kişi olacağını hiç düşünmüş müydün?"

Başımı salladım. "Bir süreliğine sen olursun diye düşünmüştüm."

"Pff." Elini kaldırdı. "Henüz bir yüzüğüm bile yok. Ayrıca, Matthew ve ben iyi bir yerdeyiz. Ve sanırım üniversitede ailesini kaybettikten sonra evlenirsek -evlendiğimizde- bize bir şey olacağına dair hep korkuları vardı."

"Ve?"

"Ve onu terapiye götürmek düşündüğümünden daha zor ." Kıkırdadı. "Ama daha iyi. yüzden endişelenmiyorum. Bu noktada bana bağlı. Köpeğine beni terk edemeyecek kadar bağlıyım." Noelle sırtıttı. "Peki ya sen? Bir süredir kimseyle çıkmadığını biliyorum. Yalnız değil misin?"

Omuz silktim. Bazen hayatımda bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum ama öyle miydim? "Siz varsınız çocuklar. En azından Charlotte ve ben bekâr ve sonsuza dek yalnız kalabiliriz."

Noelle gözlerini devirerek, "Saçmalıyorsun," dedi.

Charlotte açık pembe bir elbise çıkarırken alay etti. "Ayrıca, iki yıl içinde hâlâ bekâr olursam, anneme bana görücü usulü bir evlilik bulması için yalvaracağım. *Ciddiyim.*"

"Dayanışmaya ne oldu?" Kaşlarımı çattım.

"Bir ailem olsun istiyorum." Charlotte'un yüz ifadesi hüznüydü, neredeyse hiç değişmeyen gülümsemesi neredeyse kaşlarını çatmış gibi bir ifadeye dönüşüyordu.

Noelle raftan yeşil bir elbise çekip vücuduna doğru tuttu. "Üzerime oturan elbiseler bulmak her zaman çok zor," diye homurdanarak bir elbise çıkardı ve sonra onu tekrar rafa itti. "Ya kalçalarım uymuyor ya da göğsümü kapatmıyor."

Ben 10 bedenden daha küçük bir bedene asla sığamazdım, bu yüzden Noelle'in nereden geldiğini anlıyordum. Uzun boylu, zayıf sadece bacakları olan Angelina'nın ya da kıvrak bir balerin vücutuna sahip Charlotte'un aksine benim kalçalarım vardı ve ortaokuldan beri *kesinlikle* düz bir karnım olmamıştı. Ama bu özelliğimden hiç nefret etmemiştim.

Nedime elbisesi seçeneklerini incelemeye devam ederken Angelina da diz hizasındaki elbisesiyle bize katıldı. Çok çeşitli stillerde ve renklerde mevcutlardı, ancak neredeyse her stili her renkte sipariş edebileceğimizi bize bildirmişlerdi, bu da güzeldi. Bir tane çıkardı ve sonra yüzünü buruşturdu. "Düşünüyordum da, belki her biriniz size en çok yakışan elbise stilini seçebilir ve sonra hepiniz aynı rengi alabilirsiniz?"

"Bu fikre bayıldım," diye kabul etti Charlotte. "Ne renk düşünüyordun?"

"Belki ..." Ellerini elbiselerin üzerinde gezdirdi, farklı elbiseler çıkardı. kumaşlar ve renkler. "Bu mu?" Şampanya renginde, zarif ve mükemmel oturan ipeksi bir kumaş tuttu. "Ben yere kadar uzanan bir elbise düşünüyordum ama gerisine siz karar verebilirsiniz. Herkesin elbisesini beğenmesini ve içinde harika hissetmesini istiyorum."

"Akıllıca." Sırıttım. Aramızda her zaman en pratik olanımız o olmuştu; bu özelliğini soğuk kalpli ve sevgiden yoksun biri *gibi davranmayı* bıraktıktan sonra bile korumuştı.

"Ah, bunu sevdim," dedi Emily, Benjamin'in kız kardeşi, dökümlü kap kollu bir tane çıkararak.

Her birimiz bizi memnun edecek gibi görünen birkaç seçenek bulduk ve ziyaretimizin geri kalanını gülerek, elbiseler deneyerek ve artık çoğunlukla şampanya olan mimozaları içerek geçirdik.

"Bu kadar çok okumanla ilgili sorunu biliyor musun?" O koltuğuma otururken ben raflarımı yeniden düzenleyerek bir kitap daha kaydırırken Angelina bana gözlerini devirdi.

Eskiden *bizim* kanepemizdi, ama şimdi beni *terk* ediyor ve Benjamin'in yanına taşınmak için dairemizden ayrılıyordu. Bunun için ona kızamazdım, gerçekten kıyamazdım - kendi insanını bulduğu için mutluydum. Ama lanet olsun, en iyi arkadaşımı ve tanıdığım tek ev arkadaşımı kaybetmek istemiyordum.

Başka bir kitabı çevirip ellerimi kalçalarımaya koyduktan sonra kaşlarını çatarak ona . "Ne?"

Muhtemelen bende yanlış olan sayısız şey vardı ve bu, geçen yıl yaşadığım karanlık romantizmi hesaba katmıyordu bile. Ama boş zamanlarımda kitap okumak? Bu onlardan biri değildi.

"Beklentileriniz çok *yüksek*."

"Lütfen. Sanki Benjamin'le tanışmadan önce daha iyiydin. Ve hatırlatırım, ilk başta ondan *hoşlanmıyordun* bile?"

Yine de haklı *olabilirdi*. Belki de aşk standartları biraz... tamam, çok yüksekti. Peki bu beklentileri kim karşılayacaktı? Eski sevgililerimin hiçbiri karşılamamıştı. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm partnerler arasında, ilişkide kendimi hiç özlediğim gibi güvende hissetmemiştim.

Muhtemelen yaşadığım neredeyse tüm ilişkileri bu yüzden bitirmiştim. Son kız arkadaşım ile ayrılışımız *pek* de dostane olmamıştı. Son *erkek* arkadaşım hakkında konuşmamıza bile gerek yoktu.

Belki her zaman daha fazlasını arıyordum, her zaman çok fazla şey okuyordum, ama ne istediğimi biliyordum... ve ne istemediğimi. Aşk hikayemi, fırtınalı romantizmi, karşımdaki kişi olmadan yaşayamayacağımı istiyordum.

Angelina bana el salladı. "Hâlâ ondan nefret ediyorum. Başlarda pisliğin tekiydi."

"Onunla evleniyorsun!" Güldüm ve onun yanındaki kanepeye oturdum. Artık raflarda bazı boşluklar vardı -kısmen dairemizdeki tüm mobilyaları bana bıraktığı için ve kendi koleksiyonum için ikimiz için olduğu kadar çok kitaplığa ihtiyacım yoktu.

Bir zamanlar paylaştığımız kitap koleksiyonumuzun içindekiler için çok üzülyordum ve şimdi ne kadar boş olduğunu görmek, onu tekrar doldurmaya karar vermeme neden oldu. Ama sorun değildi, satın almak istediğim kitapları planlamaya başlamıştım bile.

Üniversitedeki ilk yılımızdan beri birlikte yaşıyorduk, bir şekilde en yakın arkadaşım ve kız kardeşim gibi olan o rastgele oda arkadaşı. Birlikte yaşamayı, eve gelip kanepeye kıvrılmayı ve birlikte romantik komedi izlemeyi ya da okumaktan çok konuştuğumuz okuma maratonlarımızı ya da dışarıdan yemek yerken Netflix izlemeyi ifade edemeyeceğim kadar çok özlyordum. Toplanırken arka planda *New Girl* açtı ve hayatımızın bu bölümüne veda ederken birini izlemek uygun geldi.

"Her neyse, demek istediğime geri dönelim. Oraya geri dönmelisin. Son randevunuzdan bu yana dört ay mı geçti?"

Dudağımı ısırdım. O kadar uzun zaman olmuş muydu? Bu kızla çıkmıştım-Hannah -Ve kendimden şüphe etmeye başlayana kadar her şey yolunda görünüyordu. Bu korku beni yiyip bitirdi, ta ki sağda solda planlarımı iptal edene ve artık hiçbir şey doğru gelmeyene kadar. Ve sonrasında... Kendimi tekrar ortaya koymak her zaman çok zordu.

"Evet." Omzuna yaslanırken iç çektim.

Her zaman evleneceğim kişiyle üniversitede tanışacağımı, ilk gün tanışacağımızı, ayaklarımı yerden keseceğini ve hayatımızın sonuna kadar birlikte olacağımızı düşünmüştüm. Öyle bir şansım yoktu. Sahip olduğum hiçbir erkek ya da kız arkadaşım yürümedi. Bazıları için muhtemelen en iyisi buydu. Ve sonrasında, başka birine açılmak istemem aylarımı aldı.

Muhtemelen bu yüzden onunla, Charlotte'la ve Noelle'le (birinci sınıfta koridorun karşısında oturuyorlardı) bu kadar uzun süre birlikte kalmıştım. Çünkü onlar benim insanlarımdı ve arkadaşlıklarını asla kaybetmek istemiyordum.

Ama en iyi arkadaşım? Bir iş toplantısında ofisteki düşmanıyla baş başa kaldıktan sonra kelimenin *tam anlamıyla* bir aşk romanının konusunu yaşıyordu. Elbette, kısmen benim işgüzarlığım yüzünden oldu. Adamın kıza sırlıklam aşık olduğu başından beri belliydi ama kızın inadı yüzünden ben ve arkadaşımız Nicolas onları bir hafta boyunca birlikte olmaya zorladık. Bir şekilde işe yaradı ve Angelina ile Benjamin birbirlerine aşık oldular.

"Düşündüm de belki..." Tereddüt etti. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Hunter'la aranızda bir şeyler olabileceğini düşünmüştüm."

Burnumu kırıştırdım. "Hunter'la benim aramda mı? Ha. Pek sayılmaz." Gözlerimi devirmeye direndim. "Ayrıca, benim sinir bozucu olduğumu düşünüyor. Onun yanındayken çenemi kapatamıyorum ve buna her zaman kaşlarını çatması eşlik ediyor." Hunter'ın huysuz ifadesiyle alay ettim ve araya bir de homurtu sıkıştırdım. "İşte böyle biri."

Gülmesini engelleyemedi. "Oh, Tanrım. Değil. O kadar da kötü değil."

Yılbaşı gecesi onunla yaptığım konuşmayı düşünmeden edemedim. Elbette, o zamandan beri takılıyorduk, ama o an ikimizin arasında hiçbir şey olmayacağını anladığım andı. Ona olan küçük aşkım mı? Başarısızlığa mahkumdu. Belli ki yine yanlış kişiyi seçmiştim.

Noelle ve Matthew her zamanki gibi flört ediyorlardı ve ben de şaka olsun diye gözlerimi kapattım.

"İğrenç! Hadi ama! Ne demek istediğimi anladın mı? Tek bir kız bile burada bir an olsun huzur bulamaz mı?" O kadar da umursamasam da bunu dile getirdim. En iyi arkadaşlarımı mutlu görmek hoşuma gidiyordu ama keşke benim için de orada bir yer olsaydı. Ve Cadılar Bayramı Partisi'nde Hunter'la tanıştıktan sonra... belki de o olduğunu umuyordum.

Direkt bana baktı, sırttı ve "Nerede huzur bulabileceğini biliyor olabilirim" dedi ve sonra benimle göz teması kurarak birasından uzun bir yudum aldı.

Sanki bir hiper-ışın beni içine çekiyordu. O lanet yeşil gözler ve yüzündeki o ifade... Sonunda büyüünden kurtulup gözlerimi kırptım, sonra da gözlerimi ona diktim. "Böyle bir huzura ihtiyacım yok, teşekkürler."

Bana bir bakış daha attı, bu ima karşısında yüzüm kızarmıştı ama nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendimi alamıyordum. Onun yatak odası, sadece ikimiz, takım elbise içinde çok gösterişli görünen o güçlü vücut?

Ama... Angelina bana Hunter'ın ciddi bir şey aramadığını söylemişti. Hangisinin daha çok canımı yaktığını bilmiyordum; onun için başka bir tek gecelik ilişki olabileceğim düşüncesi mi, yoksa ikimiz de bundan bir şey çıkmayacağını bildiğimiz halde benimle böyle utanmazca flört etmesi mi?

Angelina'nın omzuna yaslandım, onu aklımdan çıkarmam gerekiyordu. "Seni bir adama kaptırdığıma inanamıyorum. İyi birini seçmiş olsan bile." Angelina'nın sonunda aşık olmasına izin vermesine ve Benjamin gibi onu ilk sıraya koyacak ve ona bir prenses gibi davranacak birini hak ettiğini fark etmesine çok sevinmişim.

"Beni kaybetmiyorsun, bebeğim. Sen her zaman benim en iyi arkadaşım olacaksın."

"Burada olmanı çok özleyeceğim," dedim ona suratımı asarak. "Ve Toothless da öyle."

Adını söylediğimde küçük bir miyavlama ve tasma şingirtisi duydum, bu da beni gülümsetti. Bir kedi almayı planlamamıştım, ama geçen yıl Angelina işiyle ilgili bir toplantıdayken - kocasıyla da aynı toplantıda tanışmıştı - onu bir dükkanın vitrininde otururken bulmuştum, küçük siyah bir kedi yavrusuydu ve benimle eve gelmesi gerektiğini biliyordum. Onu kucağıma verdikleri anda göğsüme sarıldı, mırıldandı ve uykuya daldı ve onun benim olduğunu anladım.

O ana kadar bir kedi insanı bile değildim.

Ama Angelina öyleydi. İkimizin arasına atladığında Toothless'ın tüylü küçük kafasını okşadı. "Biliyorum, ha?" Ona miyavlayarak karşılık veren kedimle konuşuyordu. "Annene sürekli ziyarete geleceğimi söyle." Angelina dikkatini tekrar bana çevirdi. "Ayrıca, benden bu kadar kolay kurtulabileceğini sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

"Hayır. Benjamin seni benden o kadar kolay çalamayacağını biliyor. Bunun için onunla savaşıyorum."

"Güzel." Sırtarak omzunu benimkine vurdu. "Şimdi, hadi, çocuklar gelmeden önce şu eşyaların geri kalanını toplayalım."

"Ya da... Kutuları açıp seni *sonsuz* dek burada rehin tutabilirim."

Angelina güldü ve Benjamin ile Nicolas eşyalarını almaya geldiklerinde neden bu kadar bile bilmiyordum. Ne olmuş yani, ilk kez tek başıma yaşıyordum. Hiçbir şey değişmeyecekti, gerçekten. Onu her zaman görmeye devam edecektim ve hâlâ aynı ofiste çalışıyorduk.

"En azından beni asla terk etmeyeceksin, değil mi Toothless?" Yalnız kaldığımda boynunun etrafındaki siyah kürkünü kaşıyarak söyledim. Mırıldanarak kucağımda bir top gibi kıvrıldı ve dizüstü bilgisayarımı kullanamama halime son verdi. Ki bu iyiydi.

Pinterest'e ve seyahat etmek istediğim yerleri gösteren açık bir Google Doc'a bakmak yerine yapabileceğim milyarlarca şey vardı. Angelina'nın Fransa'daki düğünü ile nihayet bu yaz bunu yapabileceğim için heyecanlıydım.

Hunter Sullivan'a karşı hissettiklerim yerine buna odaklanmam gerekiyordu, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü geçmeyen bu çekime.

BÖLÜM 4

Hunter

I Ofisimde oturmuş bilgisayar ekranıma bakıyordum ki kapım çalındı. "Hey," dedi birlikte çalışmayı en sevdiğim hemşire, şu anda mutlu bir şekilde sol yüzüğündeki parlak taşı destekleyen Kaitlin Parmak. Nişanlısı Portland Trail Blazers'ta çalışıyordu ve pediatri katının en çalışkan hemşirelerinden biri olmasının yanı sıra benimle de hiç ilgilenmiyordu. Çok rahatlatıcıydı.

Kısmen, çünkü *uzun* zaman önce birlikte çalıştığım hiç kimseyle bir daha asla yatmamaya karar vermiştim. O zamandan beri kurallarım vardı: hastanede kimse olmayacak ve asla bir geceden fazla olmayacaktı. Bağlanmaları hoşuma gitmiyordu. Zaten onlara istediklerini veremezdim, o zaman neden uğraşayım ki?

"Lizzie sizi soruyor, Dr. Sullivan." Kaitlin bugün leylak rengi bir önlük giymişti; bizim kattaki birçok hemşire ve hatta bazı doktorlar çocukları gülümsetmek için parlak renkler ve eğlenceli baskılar giymeyi severdi. Nadiren katılmış olsam da bunun eğlenceli bir dokunuş olduğunu düşündüm.

Laboratuvar önlüğümü lacivert önlüğümün üzerine silktim ve her zaman yaptığım gibi bembeyaz kumaşın üzerine işlenmiş ismime hayranlıkla baktım. Ailemin seçeceğini düşündüğü yol bu olmayabilirdi ama ben çocuklarla çalışmayı seviyordum. İkisi de cerrah olabilirdi ama kariyerlerine ne kadar bağlı olduklarına hayran olsam da ben hayatıma farklı bir yön vermiştim. Özellikle gece vardiyasında çalıştığım, doktor arkadaşlarımin yerine baktığım ya da nöbet tuttuğum zamanlarda hâlâ çılgınca saatler çalışıyordum ama bunun dışında ailemin sahip olduğundan çok daha sakin bir programım vardı.

"Teşekkürler, Kaitlin."

Üzerinde çalıştığım görevi bir kenara bıraktım, kalkıp vizitlerimi yapmaya hazırlandım, hastaları ziyaret ettim ve gün için yeni konsültasyonum kalmadığından yapabildiğim yerlerde kontrol ettim. Bir Çocuk Hastanesinde çalışmak çeşitli vakalar görmek anlamına geliyordu, ancak kanserle savaşıyor, epilepsi ameliyatı olması gereken, beyin tümörü olan çocukların tedavisine yardımcı olmuştum... En kötü vakalar, elimizden gelen her şeyi yaptığımız, ancak yine de yeterli olmayan . Bu başarısızlıkları yanımda taşıdım, beni her zaman takip eden öfke ve üzüntüyü bir kenara itmeye çalıştım.

Bugünün iyi bir gün olmasını umarak elimi yüzümde gezdirdim.

Kapıyı çaldığımda, odaya girdiğimde küçük kızın yüzü anında aydınlandı. "Dr. Hunter!" Boyama kitabını havaya kaldırarak bana ne üzerinde çalıştığını göstermeye çalıştı.

"Bugün nasıl hissediyorsun, Lizzie?" Kalbinde bir sorun vardı ve minimal invaziv bir ameliyat geçirmişti ama her şey iyiye gidiyordu.

Kitabını boyamaya devam ederken annesi onun yerine "Çoğunlukla iyi," diye cevap verdi. "Hâlâ biraz yorgun ve kesi yeri onu rahatsız ediyor ama bu beklemediğimiz bir şey değildi."

"Tamam. Bir bakabilir miyim?" diye sordum ve küçük kız başını salladı. Onu hızlıca kontrol ettim ve sonra anneme baş parmağımla onay verdim. "Her şey harika görünüyor."

Derin bir rahatlama nefesi aldı. "Teşekkür ederiz. Size çok minnettarız."

"Sadece işimi yapıyorum Bayan Grey."

"Oh, kes şunu. Sen sahip olduğumuz en iyi doktorsun."

Ona garip bir gülümseme olmadığını umduğum bir teklifte bulundum. "Teşekkür ."

"Kız arkadaşınız var mı, Dr. Hunter?" Lizzie boyama kitabından fırladı.

Kıkırdadım, yatağının kenarına oturdum. "Hayır, Lizzie, istemiyorum."

Büyük mavi gözleriyle bana baktı. "Hmm... Sen *benim* erkek arkadaş mı?"

Annesi köşede oturmuş, ben altı yaşındaki kızına bakarken kahkahalarını tutmaya çalışıyordu. Başımı salladım. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum tatlım. Senin için çok yaşıyorum."

Sanki bu düşünce henüz aklına gelmemiş gibi kaşlarını çattı. "Ama yapayalnızsın!"

"Hmm." Düşünüyormuş gibi yaptım. "İyi bir argüman sundun ama dikkate almadığın bir şey var."

"O da ne?"

"Dışarıda mükemmel adamı bulacaksın ve *beni* tamamen unutmuş ."

Bana kocaman, dişlek bir sırıtış attı. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Oh, biliyorum."

"Teşekkürler Dr. Hunter," dedi ve ben yine güldüm.

"Biraz dinlenin ve umarım yakında buradan çıkarsınız." Ayağa kalkmadan ve koridora çıkmadan önce onlara veda etmeden önce ona bir yumruk attım.

Annesi aceleyle çıktı. "Oh, Dr. Sullivan!"

Bazı notlar almak için durduğum hemşire odasından başımı kaldırdım. "Özür dilerim Bayan Grey," dedim.

"Savannah." Başını iki yana salladı. "Ve aslında, sadece Bayan... Lizzie'nin babası o daha bebekken bizi terk etti. Uzun zamandır yalnızdık." Bana umutlu bir gülümseme verdi. "Bunun muhtemelen çok uygunsuz olduğunu biliyorum ama bir ara bir şeyler içmek ister misin? Lizzie taburcu olduktan sonra tabii ki. Ben sadece..."

Sarı bir saç telini parmağının etrafında kıvrırarak bana baktı, ama tek düşünebildiğim nişan partisinin sonuna doğru bana çarptığında çok... kızgın görünen kehribar gözlü ve burnunda çiller olan esmerdi. Onu bu getirecek ne duymuştu ki? Bunu öğrenmem gerekiyordu; çünkü bana kızgın olmasına izin veremezdim.

"Üzgünüm Bayan Grey, yapamam. Hastanın ailesi ve iş arkadaşları sınırların dışındadır."

"Anlıyorum," diye iç geçirdi. "Denemeye değirdi. O zaman... görüşürüz." Bana hüznü bir gülümseme verdi ve kızıyla birlikte aceleyle odaya geri döndü.

Günün geri kalanında, otomatik pilota bağlanmış gibi hissettim. Ve yine de... Gabrielle'i düşünmeden edemiyordum.

Sonunda vardiyam bitmişti ve eve gitmeye hazırlanıyordum. "Şimdiden eve mi gidiyorsun?" Resepsiyonda oturan hemşire sordu Ben. Elimdeki telefonda başımı kaldırdığımda kızıl kahverengi saçlı küçük hemşire Sophia'nın orada oturduğunu gördüm.

Onaylarcasına homurdandım ama sonra asık suratlı tavrımdan vazgeçtim. "Kardeşim ve nişanlısı beni akşam yemeğine davet etti, aslında oraya gidiyordum." Mağazaya uğrayıp bir şeyler almam gerekiyordu.

Bir şeyler almam, önlüğümü değiştirmem gerekiyordu ve acele etmezsem geç kalacaktım.

"Yarın görüşür müyüz?" Sophia sordu.

Yanıt olarak mırıldandım ve kapıdan çıkıp garajdaki arabama doğru ilerlemeden önce ona küçük bir baş selamı verdim. Portland'da baharın yılın geri kalanı gibi soğuk ve çiseleyen olması sayesinde hava üstü açık olamayacak kadar soğuk olsa bile güvenilir üstü açık Jeep'imi seviyordum.

Dışarıda hava ıslak ve gri olabilirdi ama işten çıkarken keyfimin yerinde olduğunu inkâr edemezdim. Belki de tekrar görmeyi dört gözle beklediğim bir esmer vardı. Onunla her şeyi konuşurdum ve iyi olurduk. Elbette bir şey olmasına izin verecek değildim ama onu görmek yeterli olacaktı.

Her şeyi tamamen mahvetmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"HUNTER!"

Kapı, elinde bir kadeh şarap tutan Angelina'ya açıldı, kırmızı ruju her nasılsa hala mükemmel bir şekilde sürülmüştü. Angelina, birlikte yaşamaya başlamalarını kutlamak için gelen bizlere bile her zaman mükemmel bir şekilde kendini gösterirdi. Zaten son birkaç aydır burada yaşıyordu ama Benjamin'in onun her zaman yanında olmasından mutlu olduğunu biliyordum.

"İyi görünüyorsun, Lina," dedim, ona sarılmak için eğilerek. Onun artık ağabeyimin nişanlısı olduğuna, yani evleneceklerine hâlâ inanamıyordum. Angelina'yı en başından beri sevmiştim - her ikisi de gizlenmeye ve herhangi bir ilişki içinde olduklarını inkâr etmeye çalıştıkları zamanlarda bile. Onunla ilk tanıştığımda *sadece arkadaş olduklarında* ısrar etmişlerdi.

Sadece arkadaşmış, kıcımın kenarı. Bu düşünceye sııttım.

Arkamdan bir şişe çıkarıp ona uzattım. "Bunu senin için getirdim."

"Oh, bunu yapmana gerek yoktu. Sadece senin gelmen yeterliydi. Ne kadar çok çalıştığını biliyorum." Beni rahat dairelerine çağırmadan önce kırmızı şarap şişesini elimden aldı.

"Küçük kardeşim ve senin birlikte yaşamaya başlamanızı kutlamayı kaçıramazdım," dedim.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Diğer herkes zaten mutfakta. Hadi gelin."

Beni odaya soktu ve ceketimi bar taburelerinden birinin üzerine atıp manzaraya hayretle baktım. Tüm grup mutfak adasının etrafında toplanmıştı.

Altı ay önce çoğuyla hiç tanışmamıştım ama şimdi bir şekilde Angelina'nın arkadaş grubuna dahil olmuşum. Ama şikâyet edemezdim. Kardeşimin sevgilisi Angelina kesinlikle onun en iyi yönlerini ortaya çıkarıyordu ve (kitap takıntılı) arkadaşları sıcak ve misafirperverdi.

Noelle ve Matthew ocağın başındaydı; ilki elinde bir kadeh beyaz şarapla tezgâha yaslanmıştı ve muhtemelen erkek arkadaşının ona söylediği bir şey yüzünden yüzüne kırmızı bir parıltı yayılmıştı. Her nasılsa Matthew'u akşam için yemek pişirmeye ikna etmişlerdi ve o da düğmeli kazağının üzerine beyaz bir önlük geçirerek bir şekilde üniversite profesörü olduğunu göstermişti. Geçen bahardan beri çıkıyorlardı ve üniversite kampüsünün hemen dışındaki küçük bir evde mutlu bir şekilde birlikte yaşıyorlardı.

Birbirlerini ne kadar önemsedikleri çok açıktı ve bazen bunu hiç yaşamadığım için kalbimde kısa bir sızı hissediyordum. Zaten bunun için zamanım da yoktu. Ve kim 7/24 nöbet tutan biriyle birlikte olmak isterdi ki? Böyle bir hayatı yaşamaya bu kadar istekli olabilecek birini düşünemiyordum. Her ikisi de ameliyathanede yaşayan cerrahlar olan annemle babamın üç çocuk sahibi olması bile mucizeydi.

Charlotte bir bar taburesinde oturuyordu, Angelina'nın kardeşi Daniel ise odanın bir kenarında Benjamin'le konuşuyordu. Angelina ona verdiğim şarap şişesini tezgâhın üzerine koyup Benjamin'e sarılmak için hareketlendiğinde hepsine küçük bir merhaba dedim.

Mevcut sahnede eksik olan tek kişi Angelina'nın en iyi arkadaşı Gabrielle'di.

"Selam Hunter," dedi ağabeyim, ben herkese başımla selam verirken bana sırtarak.

Daha bir kelime bile söyleyemeden başımı kaldırdım ve bir şey Benjamin'e cevap verme düşüncelerimi hızla bastırdı. Gabrielle.

Her zaman olduğu gibi onun varlığı beni hazırlıksız yakaladı. Ne zaman onun yanında olsam havada elektriksel bir vızıltı oluyordu ve bunu görmezden gelmek için içimdeki her şeyi kullanmam gerekiyordu. Siktir, çok güzeldi. Ve çiftte *lanet*, o yasaktı.

Belki de annem onun peşinden gitmem gerektiğini söylerken haklıydı ama... Ben ilişki adamı değildim ve müstakbel baldızımın en yakın arkadaşıyla pişmanlık duymadan tek gecelik bir ilişki yaşamamın imkânı yoktu.

hayatımın geri kalanında. Bu yüzden, her ne kadar onu ilgi çekici ve cazip bulsam da, bana göre değildi.

Bunu biliyordum ama odaya döndüğünde, vücudunun her kıvrımını saran kot pantolonunun içine soktuğu siyah balıkçı yaka bluzunun kollarını aşağıya doğru çekiştirirken gözlerimin onun üzerinde gezinmesine engel olamadım. Kalçalarının kotun içinde ne kadar güzel görüldüğünün yasadışı olması gerektiğinden oldukça emindim.

Gözleri benimkilere takıldı ve far ışığına tutulmuş bir geyik gibi olduğu yerde durdu. "Oh. Selam."

"Merhaba, Gabrielle."

Kolunu ovuşturarak yere baktı.

"Her şey yolunda mı? Geçen gece seni kıracak bir şey mi söyledim?"

"Ne?" Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Sen... Hayır." Yüzü düz bir çizgiye dönüştü. "Hayır, sen mükemmel *bir beyefendiydin*," dedi ama ses tonundaki alaycılığı fark ettim.

Kaşlarımı çattım. "Neler olup bittiğini bilmezsem bunu düzeltemem, Gabrielle."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, diğerlerinin duymaması için sesini alçak tutmaya çalışıyordu. "Düzeltilmeye ihtiyacım yok Hunter ve sana sorunun ne olduğunu söylemek zorunda da değilim. Zaten biliyor olmalısın." Topuklarının üzerinde dönerek arkasını döndü ve mutfağa girdi.

Matthew'un ocakta sebze kızartmasını izlerken Charlotte'un yanındaki bar taburesine oturmadan önce elimi yüzümde gezdirdim.

"Bira?" Benjamin bir şişe almak için buzdolabına doğru ilerleyerek bana sordu. Başımı salladım ve o da bana bir tane fırlattı.

Charlotte başını ellerinin üzerine koyarak kızıl saçlı arkadaşına baktı. "Ee, Noelle, yeni kitap nasıl gidiyor?"

"Bu iyi bir şey. Dünyaya açılmaya hazır hale gelmeden önce hepsini düzenlemeye çalışıyorum. Hala bir tane daha bitirdiğime inanamıyorum. Bazen biraz gerçeküstü hissediyorum." Kızardı.

Gabrielle gülümsedi, artık benimle konuşmadığı için daha iyi bir ruh hali içinde görünüyordu. Bu kadar kötü ne yapmış olabilirdim ki? "En iyi arkadaşımıza bak, büyük bir yazar."

"Oh, kes şunu. Neredeyse hiç okuyucum yok. Eğer kitap satışından kazandığım para tam zamanlı işimden daha fazla olursa o zaman konuşuruz."

Matthew mutfakta onun etrafında dolanırken alnına bir öpücük kondurdu. "Evet ve eğer benim harika kız arkadaşım o kadar başarılı olursa, emin ol bunu çatılardan haykıran ilk kişi ben olacağım."

"Teşekkürler bebeğim." Tencereden bir taze fasulye çalıp ağzına attı.

"Her zaman." Matthew ona küçük bir göz kırptı.

"Bir sonraki kitabın kapağını gördün mü?" Angelina telefonunu çıkarıp içinde gezinirken, "Bence ilkinden daha iyi" dedi. "Bence ilkinden bile daha iyi."

Telefonunu ciyaklayan Charlotte'a uzattı ve sonra yanında duran Gabrielle'e gösterdi.

"Oh, Angelina," diye soludu Gabbi. "Bu inanılmaz. Gerçekten. Ve Noelle, bunu hesabımda paylaşmak için sabırsızlanıyorum."

Kızardı. "Kes şunu. Aklımı başımdan alacaksın."

"Hayır," diye itiraz etti Charlotte. "Sen harikasın. Kendine bu kadar yüklenmeyi bırak. Herkese kitaplarını okutacağım, kendim zorlamak zorunda kalsam bile."

"Her neyse, Gabrielle, bookstagram'ın nasıl gidiyor? Yeni şeyler üzerinde çalıştığını söylediğini biliyorum," diye sordu Noelle, dikkatleri kendi üzerinden uzaklaştırarak.

"*Booksta-ne?*" Tekrarladım. Bazen dördünün yanında kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum.

Gabbi dudağını ısırarak bana baktı. "Kitaplara adanmış bir Instagram hesabı. Okuduklarım hakkında konuşmak için geçen yıl bir tane açtım ve Angelina da bazı grafiklerde bana yardımcı oldu. Heyecanlandığım bir şey var ama çocukları bununla sıkamak istemiyorum."

Matthew tavadan uzaklaşırken bir kaşını kaldırdı. "Senin müstehcen kitaplarının dördünü de düzenli olarak duymadığımızı mı sanıyorsun? Anlat bakalım Gabs."

"Ah." Bronzlaşmış yanaklarını avuçlarıyla kapatırken biraz pembe görünüyordu.

Sanki Angelina ve Noelle'in okuma alışkanlıklarını erkekleriyle paylaşabileceklerini fark etmemiş gibi. Gerçekten de hiçbirimizin umursadığını sanmıyordum. Daniel'ın ne hissettiğini kim bilebilirdi ama Charlotte'un onunla aşk romanları hakkında konuşmayacağına dair bir his vardı içimde. Daniel'la bu konudan en ufak bir şekilde bahsettiğinde bile gömleğinin renginin değişeceğine dair içimde bir his vardı.

Ama ben ne biliyordum ki? Onlar en iyi arkadaşlardı.

Tüm dikkatimi Gabrielle'e yönelttim ve onun vücut ağırlığını adaya yaslayışını izledim. "Büyük yayıncılardan biri -Red Reading Publishing- bana ulaşip birkaç kitap göndermek istedi. Ve artık daha fazla takipçi kazandığım için birkaç başka işbirliğim de şekilleniyor. Bu gerçekten harika."

"Bunu tam zamanlı yapmak isteyeceğini düşünüyor musun?" Daniel her zamanki pratik zekasıyla sordu. "Bence hepinizin hobilerinizin peşinden koşması harika. Hepiniz kendinizle gurur duymalısınız."

Charlotte gözlerini devirdi. "Bunu sadece muhteşem müzik yeteneğini dünyayla paylaşmadığın için söylüyorsun."

"Ben..." Daniel iç çekti. "O kadar iyi bile değilim, Char." Neredeyse Angelina'nınkiyle aynı tonda olan koyu renk saçlarının tepesini kaşdı.

"Sadece söylüyorum," diye iç geçirdi Charlotte ve sonra bana döndü. "Peki ya sen Hunter? Bizden sakladığın eğlenceli hobilerin var mı?"

"Uh..." Gabrielle'e baktım ve eğer yanılmıyorsam, neredeyse... ? Bana mı öyle geliyordu yoksa cevabımı duymakla ilgileniyor gibi mi görünüyordu? Bu garipti, özellikle de yirmi dakika önce benden nefret etmeye kararlı görüldüğünden beri. "Yemek yapmayı severim. Boş zamanım olduğunda da yürüyüşe çıkmayı severim. Benjamin ve ben buralardaki birkaç patikada yürüyüş yaptık."

Matthew canlandı. "Forest Park'ta koşmayı severim, eğer katılmak istersen her zaman varım."

"Evet, aslında. Kulağa... hoş geliyor." Bırakın erkek arkadaşları, iş dışında bir arkadaşım olduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve onun teklifini kabul edeceğimi biliyordum.

"Bir ara başka ne yapmalıyız biliyor musun?" Gabrielle konuştu. Onu böyle konuşurken dinlemek hoşuma gidiyordu; sesi tutku ve heyecan doluydu. İlgilendiği bir şey hakkında konuşmak onu bir çiçek gibi açtırıyor gibiydi - yapraklarını açan güzel bir gül gibi. "Buralarda çok güzel görünen bir sürü şelale var. Gidip fotoğraf çekmek isterdim ama o uzun şelalelerden bazılarını tek başıma asla yapmak istemem."

"Sen de yürüyüş yapmayı seviyor musun?" Bu konunun henüz açılmamış olmasına şaşırarak sordum. Benjamin'le birkaç kez gitmiştik, arada bir kız arkadaşını da götürürdü ama Gabbi'den hiç söz etmemişlerdi.

"Şey... Evet. Bunu çok sık yapamıyorum ama açık havayı seviyorum."

Angelina, "Hâlâ o iş gezisinden benden daha çok keyif alacağını düşünüyorum," diye mırıldandı ve Benjamin nişanlısına sırtıttı.

"Bence gayet iyi eğlendin Angel. Ayrıca, beni bundan kurtardın, şikayet mi ediyorsun?"

Gözlerini kısmıştı. "Evet. Beni kanoya göndermiştin. Ve çok fazla böcek vardı."

"St-mph yaparken şikayet ettiğini duymadım!" Benjamin, Angelina'nın susturmak için elini ağzına kapatmasıyla boğuk bir sesle konuştu.

"Ew!" Angelina elini . "Avucumu yalama, seni ucube." "Benimle evlendiğini hatırlatmama gerek var mı?"

Angelina gözlerini devirerek, "Evet dediğime pişmanım," dedi.

İkisinin atışmalarını izlemek beni her zaman gülümsetti ve güldürdü; çünkü her ikisi de zekâlarına uyan ve onları mükemmel bir şekilde tamamlayan birini bulmuşlardı.

"Her neyse, grup yürüyüşlerine her zaman varım," dedi Benjamin. "Bunu sırtımda taşımak zorunda kalsam bile."

Noelle inledi. "Matthew beni her dışarı sürüklediğinde, on beş dakika içinde hayatımdan pişman oluyorum. Snowball yanımda yürüyor olsa bile." Dev beyaz Samoyed'leri Snowball'un %75 kürklü olduğundan oldukça emindim.

Matthew onu yanağından öptü. "Kolay bir tane seçeceğiz, günışığı."

"Tamam, ama sadece senden gerçekten gerçekten *gerçekten* hoşlandığım için," dedi.

Yanından geçip gitmeden önce ona göz kırptı.

Gabrielle'e göz kırptım. "Sen varsan ben de varım."

Bana kaş çatmakla ters ters bakmak arasında bir şey olan aynı sert bakışını attı ve başka ne diyeceğimi bilemedim.

"Pekâlâ! Herkes masaya geçmek istiyorsa yemek hazır sayılır."

Kızlar şarap kadehlerini alarak yemek masasına geçtiler, neyse ki sekizimizin de masanın etrafına sığabilmesi için fazladan iki sandalye eklenmişti ve Matthew fırından ya da ocaktan çıkarmayı bitirdiğinde çocuklar da yemek tabaklarını alıp getirdiler.

Hepimiz açık olan koltuklara geçtik ve yüzünde hâlâ hayal kırıklığı ifadesiyle bana bakan Gabrielle'in tam karşısına oturduğumu fark etmedim.

Onu aylardır tanıyordum ama bir şekilde aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum, anlamadığım bir şey ve aramızda hissettiğim çekime teslim olursam felaket olacakmış gibi gelen bir şey.

Bir numaralı görev: Gabrielle'in gözüne tekrar girmek. İkinci

görev: Bu gece ne kadar güzel görüldüğünü görmezden gelmek.

Bunlardan birini gerçekleştirmek diğerinden daha kolay olabilirdi.

CHAPTER 5

ÖzSrielle

H Çok yakışıklıydı. Giydiği mavi kot pantolon ve koyu gri düğmeli gömlekle bile sinir bozucu bir şekilde, zahmetsizce yakışıklıydı. Ve onun ne kadar çekici olduğunu fark ettiğim için mi daha çok hayal kırıklığına uğramıştım?

çileden çıkarıcı derecede *tahammül edilemez miydi*? Olabilir.

Yemeğimizi bitirdikten sonra -Matthew bu sefer gerçekten kendini aşmıştı ve her şey *çok lezzetliydi*- hepimiz oturma odasına geçtik ve Benjamin'in yüksek pencerelerinden dışarı bakmaya başladık. Yakında inşa ettirecekleri yeni eve taşındıklarında tüm bunları geride bırakacaklarına inanamıyordum ama her şey anlamlıydı. Angelina asla küçük bir şey yapacak biri değildi. Ya büyük ya da hiç.

Oturma odasına geri dönerken şarap kadehimi yeniden doldurdum. Kanepenin minderini bilerek Hunter'dan olabildiğince uzağa koymuştum. Açıkçası, hâlâ nişan partisindeki gibi tepki vermesine neden olacak ne yaptığımı anlamaya çalışıyordum, çünkü çok fazla konuşmak dışında, *saçma* olarak etiketlenecek ne yaptığımı bilmiyordum.

Angelina planladığı bazı düğün detaylarından bahsediyordu ve nihayet konuşmaya geri döndüğümde henüz konuşmadığımız önemli bir konu olduğunu fark ettim. "Hey, bekarlığa veda için ne düşünüyoruz?"

"Düşünüyorduk da belki hem kızlarla hem de erkeklerle ortak bir parti yapabiliriz? Bu şekilde hep birlikte kutlama yapabiliriz. İkimiz de bar ve striptizci olayını istemiyoruz." Burnunu kıristırdı. "Yani belki... biraz daha *gösterişsiz* bir şey? Sen ve Hunter ne planlıyorsanız bize uyar. Eminim harika olacaktır."

Siz ikiniz. *Ah*. Hunter'a baktım. *Çok hoş* değil miydi? Bana *katlanamadığı* belli olan bir adamla bir gezi planlamaya zorlanmak? Ama bu endişelerimi dile getirmezdin. O Benjamin'in kardeşiymiş, onunla iyi geçinmek için elimden geleni yapmalıydım.

"Elbette, Ang. Ne istersen yapabiliriz."

Ben de ciddiye aldım. Başarılı olması için elimden geleni yapacaktım. Bu Hunter Sullivan'a katlanmak anlamına gelse bile. Ona en tatlı gülümsememi verdim ve Hunter'ın bana kaşlarını çatmasını görmezden gelmeye çalıştım.

Evet, pislik. Konuşmanızı duydum, diye düşündüm, gözlerimi ona dikerek.

"Biliyor musun, aylardır bir yerlere gitmekten bahsediyorduk... küçük bir geziye ne dersin?" Noelle neşelenerek sordu.

"Mayıs'tan sonra olursa ikimiz de boş oluruz," diye onayladı Matthew. "Bu yıl yaz döneminde ders vermeyeceğim ve Noelle de Akademik Danışman olarak oldukça kolay bir şekilde izin alabilecek."

"Evet, bu kulağa çok hoş geliyor," diye kabul etti Charlotte.

"Ne düşünüyorsun, Angel?" Benjamin ona bakarak sordu.

Başını salladı. "Ama biri beni yürüyüşe çıkarmaya çalışırsa, hepiniz ölürsünüz."

"Yürüyüş yok," diye güldüm. "Anladım. Yürüyüşün mümkün olduğunca tersini yapacağız."

"Mükemmel." Komplo dolu bir sırıtış paylaştık ve Hunter'a baktığımda onu bana bakarken yakaladım. Bir an gözlerini tuttum ve sonra beni neden bu kadar etkileyebildiğini merak ederek kaşlarımı çatıttım.

Kızlara döndüm. "Spa günü mü?"

Charlotte küçük bir iç çekerek, "Ben de varım," dedi.

"Kulağa harika geliyor," diye söze girdi Benjamin. "Uygun birkaç tarih buluruz ve önümüzdeki birkaç hafta içinde başka kimlerin gelmek istediğine bakarız."

"Mükemmel." İkisine de en iyi gülümsememi verdim, şimdi başlayan baş ağrısını görmezden geldim. Esnedim, koltuktan kalktım ve masadan arabamın anahtarlarını aldım. "Sanırım ben çıkıyorum. Yarın erken bir gün ve her şey." Vedalaştım ve kapıdan çıkıp gecenin serinliğine karışır karışmaz rahat bir nefes aldım.

Kaçmıştım ama kapı arkamdan açılıp kapandı ve kendimi Hunter'la göğüs göğüse bulduğumda kalbim göğsümde biraz daha hızlı attı.

"Ben, um..." Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, bundan nasıl kurtulacağımı düşünüyordum.

"Neden garip davranıyorsun?"

"Ne?" Kaşlarını çatarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ben *değilim*."

Bir kaşını kaldırdı. "Bütün gece beni görmezden geldin. Ne zaman benimle göz göze gelsen, sanki sana kötü bir şey yapmışım gibi kaşlarını çatıyorsun. Artık bu parti için birlikte çalışmamız gerekiyor, birbirimizi neredeyse her hafta gördüğümüz gerçeğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden lütfen benimle konuşur musun?"

"bir şey yok."

"Gerçekten mi? Çünkü bunun gerçeğin tam tersi olduğunu hissediyorum."

Dudaklarımı büzdüm. "Lütfen bunu başka bir gece yapabilir miyiz?" Şakaklarımı ovuşturdum. "Sana mesaj atarım."

İçini çekti, belli ki o da hayal kırıklığına uğramıştı. "Peki. O zaman yakında konuşuruz." "Evet."

O gece kafam fikirlerle dolu, içim daralmış ve bir türlü geçmeyen bir baş ağrısıyla oradan ayrıldım.

Kendini tamamen işe ya da kitaplara vermek gibisi yoktu.

-Hayatınızda olup biten *diğer* şeyleri unutmaya çalışıyorsunuz. Ya da daha doğrusu, çok özel bir adamı. Onunla konuşmayalı neredeyse iki hafta olmuştu ama kaçışımın ancak bu kadar uzun sürebileceğini biliyordum. Ayrıca, öfkem dinmiş, beni cevapsız sorularla baş başa bırakmıştı ve belki de en kötüsü de buydu.

Ne yazık ki, her ne kadar dikkatimin dağılmasını istesem de, özellikle de büyük bir teknoloji firmasında İnsan Kaynakları bölümünde çalıştığım ve en azından günlük bazda sıra dışı bir şeyler olacağını düşündüğünüz göz önüne alındığında, işler yavaştı.

Bazen üniversitede geleceğime baksaydım, başka bir alana yönelmek yerine İletişim'i ana dal olarak seçtiğimde hala bu hayatı seçer miydim diye merak ederdim. Elbette keyif alıyordum, insanlarla çalışmayı ve başkalarının sorunlarını çözmeye yardımcı olmayı seviyordum. Arada bir, potansiyelimi tam olarak kullanamadığımı hissediyordum. Bu her *neyse*. Grafik tasarım ve fotoğrafçılığı insanların sorunlarını çözmekten hoşlandığım kadar seviyordum, ancak ikincisinin artık beni yeterince tatmin edip etmediğinden emin değildim.

Bu yüzden işime odaklanmak yerine, Avrupa için gerçekleşme olasılığı en az öncekiler kadar düşük görünen bir seyahat programı daha oluşturmaya *çalışıyordum*. Sorun şu ki, düğünden sonra nereye gitmek istediğime bir türlü karar veremiyordum. Düğünden sonra en az bir hafta izin alabileceğimden emindim ama belki Nicolas'a karşı kartlarımı doğru oynarsam -CEO ile arkadaş olmanın *bir* anlamı olmalıydı, değil mi?- o zaman fazladan bir hafta izin alabilir ve Avrupa'da tam üç hafta geçirebilirdim.

Hayatta üç tutkum olduğunu düşünmeyi severdim: kitaplar, fotoğrafçılık ve seyahat etmek. Yani, belki de şu anda işlerin biraz yavaş olması sorun değildi çünkü dikkatimi dağıtacak hobilerim vardı.

Etrafta kimse yokken ve her şey sessizken planladığım düzinelerce seyahat gibi. Ya da en sevdiğim kitapların fotoğraflarını ve incelemelerini paylaştığım Bookstagram hesabım gibi. Bunun için grafik tasarımda da oldukça iyi hale gelmiştim, ancak bazen Angelina'dan sanat konusunda yardım isterdim ve en sevdiğimiz karakterlerin ve çiftlerin fanartlarını çizmesine her zaman bayılırdım. Bir sanatçıyla en iyi arkadaş olmanın bir avantajı da buydu. Elbette Angelina'nın yeteneklerinden en çok Noelle yararlandı - çünkü Noelle'in kendi yayınladığı aşk romanlarının kapaklarını o çizdi.

Tüm tarihi, sahilleri ve görmek istediğim şeyleri düşünerek mutluluk içinde iç çektim. Uzun zamandır böyle bir şeyin hayalini kuruyordum ve şimdi o kadar yakındı ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Defterim açıldı, şehirlerin ve ülkelerin listesi bana bakıyordu. Londra. Amsterdam. Roma. Salzburg. Fransız Rivierası. Disney'in *Karmakarışık* filmindeki Corona Krallığı'nın benzediği gelgit adası Mont-Saint-Michel. Almanya'daki Neuschwanstein Şatosu. Çok fazla yer vardı ve yeterli zaman yoktu. gitmem mümkün olmadığı için listemden nereye gideceğimi seçmem gerekiyordu. Her yere gidemeyecektim ama düğünden sonra iki hafta izinle, en azından yapılacaklar listemden birkaç şeyi işaretleyebileceğimi umuyordum. Her zaman görmeyi hayal ettiğim yerler. En sevdiğim filmlere ve kitaplara ilham veren yerlere gitmek istiyordum çünkü benim için çok şey ifade ediyorlardı.

Yolculuğu düşününce aklıma düğün geldi ve bu da düşüncelerimi çileden çıkaran bir doktora geri döndürdü. Hunter. Geçen gün söyledikleri beni hâlâ sinirlendiriyordu ama benim hakkımda bunları söylemesine neyin sebep olduğunu hâlâ bilmiyordum. Her iki durumda da ona bir açıklama borçluydum.

Ne de olsa onun da bana bir borcu vardı, değil mi? Hayatımızın geri kalanında birlikte çok fazla zaman geçirmeyecek değildik, çünkü Angelina

Aslında benim için bir kız kardeşti ve Hunter'ın evleniyordu. Belki daha önce hiç *yalnız* takılmamıştık ve ona yakınlaşmak zorunda kalmamın güneş ışığı ve gökkuşağı gibi olmayacağını hissediyordum ama... bir şeyler farklıydı.

Bilmemenin, göğsümde biriken bu endişeden daha kötü olup olmadığına karar veremiyordum. Beni gerçekten o kadar sevmiyor muydu? Hem neden umurunda olsun ki? Benim için doğru erkek olmadığını çoktan kanıtlamıştı, ben aksini düşünmekten kendimi alamam bile. Gözlerimi kapattığımda o parlak yeşil gözlerini ve kahverengi kıvrıkcık saçlarını hayal etmekten, bana *gerçekten* gülümsediğini görmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmekten kendimi alamadığım zamanlarda bile.

Ve bana sorunun ne olduğunu, söylediği bir şey olup olmadığını sorarkenki bakışı... Gözlerindeki acı çok açıktı. Kendimi koruyordum ama açıklamasına izin vermeden ona karşı çok mu sert davranıyordum? Tanrım, belki de boş yere sürtüklük yapıyordum.

Birinin bana kızmasından hoşlanmıyordum ve nedenini bilmiyordum ama Hunter'a yaptığım da buydu. Belki de bu adil değildi, tamamen değil. Ve belki de bir şeylerin değişmesini istiyorsam, ilk harekete geçen ben olmalıydım. Elimi uzatmalıydım.

Ve hala bu hafta sonu kaçacağını birlikte planlamamız gerekiyordu, çünkü tüm işi kendim yapmadan önce lanetlenirdim. Yani benden hoşlanmıyor muydu? Bunu sineye çekse iyi olur, çünkü bana yardım edene kadar onu tekmeleyerek ve bağırarak sürükleyecektim. Google dokümanımı kapatıp ona bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarırken kendi kendime memnun bir şekilde başımı salladım.

GABRIELLE

Merhaba.

Ben Gabbi, bilgin olsun, numaramı kaydetmediysen diye söylüyorum.

AVCI

Sen olduğunu biliyordum, Gabrielle.

Oh. Doğru. Pekala.

Ne ?

Düğün ve planlamamız gereken parti hakkında bir ara konuşmamız gerektiğini düşündüm.

Belki bu hafta bir gün öğle yemeği için hastaneye gelebilirsin? Normalde yaklaşık bir saatim var.

Oh. Tabii. Sanırım bu işe yarar.

Harika. arşamba mı?

Evet, değil. Sanırım birkaç gün içinde görüşürüz.

"Harika," diye kendi kendime homurdandım, telefonumu bir kenara fırlattım ve çoğunlukla sessiz olan ofise baktım, Angelina'nın ofisinde olup olmadığını merak ediyordum, böylece Hunter Sullivan hakkında kendime acımak yerine gidip onunla konuşabilirdim.

İç çekerek ayağa kalktım ve onu bulmak için yola koyuldum.

KISIM 6

Hunter

MAYIS

GABRIELLE

Düğün Geri Sayımı: 14 Hafta!

AVCI

Bu geri sayım hatırlatıcısının aboneliğinden çıkmanın bir yolu var mı?

Sus, sen. Daha sonra görüşeceğiz, değil mi?

Evet.

Tamam. Oraya vardığımda sana mesaj atarım.

Telefonumu önlüğümün cebine geri soktum ve onun buraya geleceği gerçeğini düşünmemek için önümüzdeki birkaç saat boyunca kendimi tekrar işe verdim. Kontrol etmem gereken hastalarım, yazmam gereken raporlar ve yapmam gereken milyonlarca şey yoktu zaten.

Peki ya onu gördüğüm için heyecanlandıysam? *Bunu* analiz etmezdim.

Park ettiğini ve yolda olduğunu bildiren mesajını alınca kafeteryaya yöneldim ve şehre bakan büyük pencerelerin yanında konuşabileceğimiz bir masa buldum.

Gabbi beyaz örgü bir bluz ve kalın taba rengi bir hırka giymiş, saçlarını tepeden toplamıştı. Ve yine o kot pantolonlar vardı. Belini sarış şeklinden tamamen *nefret ediyordum*.

"Hey," diye seslendim kafeteryadaki masamdan, el sallayarak yanıma çağırdım onu. "O da ne?" Omzunda bir soğutucu vardı.

"Henüz bir şey yiyip yemediğinden emin değildim, o yüzden yemek getirdim."

Arkamızdaki kafeteryaya baktım ama gerçekten de hastane yemeklerini yememeye karşı çıkamazdım.

"Bana yemek yapmak için onca zahmete girmene gerek yoktu," diye homurdandım. Onun da bugün işi yok muydu? Ve *bana* yemek mi getirmişti?

Gabbi kapları çıkarmaya başlarken güldü. "Hayır, övgüyü ben alamam. Hemen hemen sadece peynirli makarna ve tavuk nugget yapabiliyorum, o yüzden fazla umutlanmayın bayım. Bununla birlikte, dışarıdan sipariş verme konusunda harikayımdır."

"Yemek yapmayı bilmiyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. Onu bu kadar uzun zamandır tanıyorken bu özelliğini bilmemem şaşırtıcıydı.

Normalde, kızların takıldığı yerlere takıldığımda ya dışarıda yemek yerdik ya da biz erkeklerden biri yemek yapar, mutfakta bira içerken onların kitaplar hakkında konuşmasına izin verirdik.

Kapları açtı, hâlâ dumanı tüten Çin yemekleri çıktı ve bana omuz silkti. "Pek sayılmaz. Annem her zaman bana öğreteceğini söylerdi, ama sonra Portland'daki üniversiteye geldim ve burada kalmaya karar verdim ve o da Boston'da, bu yüzden..."

"Sana öğretebilirim," diye teklif ettim, kendimi şaşırtarak. "Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu.

Başımı salladım, bir kap brokoli etini kendime doğru çektim ve çatalımı içine soktum. "Elbette." Kızarmış pilav alıp almadığını görmek için bir tane daha açtım. Kabı bulduğumda muzaffer bir edayla elime aldım ve ağzıma bir lokma attım.

Gabbi donmuş bir şekilde oturmuş, ben elimi daldırırken bana bakıyordu. "Huh."

"Ne?" Onun nesi olduğunu merak ederek yemeyi bıraktım.

"Sadece şaşırdım."

Yüzündeki o ifadeyi silmek istedim - şaşkınlık ifadesi, kaşlarını düşünceli bir şekilde çatması... "O...?"

"Benimle daha fazla zaman geçirmek ister *misin*?"

"Neden olmasın ki?" Elbette, daha önce birlikte hiç yalnız zaman geçirmemiştik, ama bunun nedeni benim istememem değildi. Bunun için hiçbir zaman bir nedenimiz olmamıştı. Onu birkaç haftada bir arkadaşlarıyla görmek, ondan *hoşlanamamamın* tüm nedenlerini bana hatırlatmaya yetiyordu.

"Ne?"

Gabbi omuz silkti. "Daha önce hiç yalnız vakit geçirmemiştik. Düşünmedim ki..."

"Hmm?"

"Boş ." Nefesinin altında başka bir şey mırıldandı. "Gabbi."

"Sadece... arkadaş olduğumuzu

düşünmüyordum." "Değil miyiz? Neden böyle düşündün ki?"

Bana cevap vermedi, tatlı ve ekşi domuz eti kabını aldı ve ağzına bir ısırık attı.

"Tamam. Şimdi daha önemli bir konuya dönebilir miyiz?" Gabbi çantasından sarı bir not defteri çıkardı ve boş bir sayfaya çevirerek açtı.

"Arkadaş olmamızın önemli bir konuşma olduğunu düşünmüyor musun?" Gözlerimi ona diktim.

"Şey, sadece... Bu bach partisini gerçekten gerekiyor. O kadar da uzak değil ve eğer şehirde bir şeyler yapmak istemiyorsak..."

"Biz arkadaşız." Sıkılarak .

"Tamam," dedi, sesi daha çok beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi çıkıyordu. "Biz arkadaşız. Şimdi yolculuğa dönelim-"

"Hayır," diye homurdandım. "Ciddiyim. Biz arkadaşız. Takıldığımız zamanlarda neden hep seninle konuştuğumu sanıyorsun?"

"Anladım ki... Ben senin acıma sohbetin gibiydim." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi bunu yüksek sesle söylediğime göre kulağa ne kadar kötü geldiğini anlayabiliyorum. Bu... Matthew ve Noelle, Matthew ve Noelle'dir. Sonra Benjamin ve Angelina birbirlerine sahipler ve Charlotte ve Daniel çıkmasalar bile en iyi arkadaşlar... Bu yüzden kendimi seninle sıkışıp kalmış artıklar gibi hissettim."

Kendisi hakkında böyle düşünmesi hoşuma gitmedi ama tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. "Ben sana takılıp kalmadım. Tamam mı? Bunu bilmeni istiyorum."

Başını salladı. "Pekâlâ." Bir süre benimle göz teması kurduktan sonra tekrar not defterine daldı. "Beyin fırtınası yapıyordum ve bence bir yere gideceksek şık bir şeyler yapmalıyız. Mesela herkes bekârlığa veda partileri için Vegas'a gider. Bu çok ezikçe."

"Tamam. Yani ezik *olmayan* bir şey mi? Fikrin var mı?"

"Şey... Batı kıyısında kalacağımızı düşünürsek, Seattle var, ya da... Oregon'un merkezi? Kaliforniya'da da bazı seçenekler var... belki Napa?"

"Napa
güzeldir."

"Gittin mi?"

Evet, birkaç yıl oldu ama orada güzel yerler var. Senin için yeterince şık olur görünüyor?" Sırıttım.

"Şarap diyarı mı? Kesinlikle evet."

Kâğıdına hızlıca birkaç not aldı. "Herkes için bir ev kiralayabiliriz. Böylece kızlar ve erkekler ayrılmak zorunda kalmaz ve bir ya da iki etkinliği ayrı ayrı planlayabiliriz."

"Bana makul görünüyor."

"Benjamin sana kimlerin gelmesini istediklerini söyledi mi? Büyük bir parti olmayacağını varsayıyorum."

"Bu ikisiyle mi?" Güldüm. "Bence *gerçekten* sevmedikleri bir grup insan olmadan önce birbirlerini öldürürlerdi."

"Doğru." Düşünceli görünüyordu. "Gelecek olan herkesi belirledikten sonra yer bakmaya başlayacağım. Neyle istiyorsun?"

Kafamı kaşıdım. Daha önce hiç parti planlamasından sorumlu olmamıştım ve itiraf etmeliyim ki, böyle bir etkinliği bir araya getirmekle ilgili ilk şeyi bilmiyordum. Birkaç arkadaşım evlenmişti elbette ama onların bekârlığa veda partileri bir barda ya da striptiz kulübünde geçirilen bir geceden ibaretti, birkaç arkadaşla birlikte şehir dışına çıkılan bir hafta sonundan değil. "Ne konuda yardımcı olabileceğimi gerçekten bilmiyorum-"

Boyun eğmiş görünüyordu. "değil. Kendi başıma halledebilirim."

"Hayır... Kastettiğim bu değildi," diye homurdandım. "Daha önce hiç böyle bir şey planlamamıştım. Neyi çözmemiz gerekiyor? Yemek? Aktiviteler? Arabalar?"

Başını salladı. "Belki ikimiz de grupla birlikte yapmanın eğlenceli olacağını düşündüğümüz bazı fikirler bulabilir ve sonra tekrar bir araya gelebiliriz?"

"Elbette." . "Senin evin mi?"

Gözlerini kırptırdı. "Evet, ben... Bu işe yarar." "Güzel. Yemek yapacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Belki de değil," diye sırttım, "Ama yapacağım. Ve sen de yardım edeceksin. Sana öğreteceğim." Şüpheyle baktı ama ona güvence verdim, "Eğlenceli olacak, söz veriyorum."

"Tamam," dedi sonunda ve ben de memnun bir şekilde başımı salladım.

İkimiz de yemeğimizi yemeye geri döndük, konuşurken sadece oradan buradan küçük ısırıklar almıştık ve ben Çin yemeğini yalayıp yuttum. Nereden almış olursa olsun, *çok lezzetliydi*.

"Düğünden sonrası için ne planlıyorsun?" "Sonrası mı?" diye sordu bana bakarak. "Neden?"

"Düşünüyordum da... Benjamin Nişan Partisi'nde bana iyi bir noktaya değindi. Yıllardır hiç izin almadım. Tahakkuk etmiş bir sürü iznim var ve hastane bana neredeyse tüm ay izin vermeyi kabul etti, bu yüzden belki biraz seyahat etmeyi düşünüyorum. Ve... Angelina bana senin de aynı şeyi yapabileceğinden bahsetti."

Çenesi düştü ve hemen kapatmak için hamle yaptı. "Seyahat etmek mi istiyorsun?"

"Bu... çok mu şaşırtıcı?"

Bir el salladı. "Hayır. Elbette olmaz. Düşünden sonra da iki hafta iznim var." Dudağını ısırdı. "Son birkaç haftadır seyahat programımı planlamaya çalışıyorum. Yakında uçuş rezervasyonu yapmam gerekiyor ama..."

"Ben de." Ona baktım ve aklıma bir fikir geldi. "Neden birlikte uçmuyoruz? Böylece yalnız kalmak zorunda kalmayız ve otele birlikte araba tutarız, çünkü biraz uzun bir yolculuk olacak."

Gabbi kaşlarını çatı. "Yani..."

"Gel . Yalnız olmazsak daha iyi olur, değil mi?"

Beni pazılarımdan dürttü. Her zamanki gibi önlüğümün altına uzun kollu giymiştim ve bu bana onun yanında çıplak kollarımı görebileceği bir şey giymediğim gerçeğini düşündürdü. Hımm. İlginçti. Onun iç kolundaki dövmeği görmüştüm ama benimkini gördüğünü hiç sanmıyordum.

"Garip davranıyorsun."

Çok mu uzun süre dalmışım? Ona çok mu dikkatle bakıyordum? Kahretsin. Vücudunda sakladığı başka bir şey olup olmadığını merak etmeden duramıyordum. "Neden?"

"Tanıdığım Hunter Sullivan başka biriyle zorla yakınlaşmaktan hoşlanmazdı. Ve sen bir uçakta 18 saat yanımda oturmak için imza mı atıyorsun?"

Belki sen nefret etmezdim, diye düşündüm ama söylemedim.

Bunun yerine, nefesimin altında homurdandım. "Evet." "Şey. Um."

"Şu anda karar vermek zorunda değilsin. Benim için planlarınızı değiştirmeniz gerektiğini söylemiyorum. Zaten bir güzergahın varsa, onu yap."

"Pekala," diye nefes verdi. "Belki."

Ona bir sırıtış attım -belki benim için yeterince iyiydi. Onu daha sonra yıpratırdım.

Yemeğimizi bitirdik ve Gabbi defterine notlar ve fikirler yazmaya geri dönmüştü ki kafeteryaya tanıdık bir saç teli girdi. "Dr. Hunter!" Lizzie'nin sesi bağırdı ve Lizzie'nin annesi onu tekerlekli sandalyeyle getirmeden önce Gabrielle'e özür dileyen bir bakış attım.

"En sevdiğim hastama bakın, kalkmış ," dedim ona gülümseyerek. "Bugün nasıl hissediyorsun, Lizzie?"

"Güzel," diye başını salladı. "Annem eğer *gerçekten* iyi olursam eve döndüğümüzde yeni bir bebek almama izin vereceğini söyledi."

"Oh, öyle mi?" Bir kaşımı kaldırdım ve o da bana kocaman bir sırıtışla başını salladı. Platin sarısı saçlarını başının iki yanında iki yüksek at kuyruğu şeklinde toplamışlardı ve ben uzanıp bir tanesini çekiştirdim.

"Bu kim?" Masada başka biriyle oturduğumu ve bir kez olsun yalnız olmadığımı fark etmiş olacak ki sordu.

"Bu," dedim yüzünde eğlenen bir ifade olan Gabrielle'e bakarak, "arkadaşım Gabrielle. En iyi arkadaşım kardeşimle evleniyor."

"Ohhhhh," dedi Lizzie, annesi bana özür dileyen bir gülümseme verirken. "Şey..." Başını eğdi ve ikimize baktı. "Peki ya siz ikiniz? Siz de mi evleneceksiniz?"

Gabbi yemeğini yerken boğuldu ve bir an için öksürüp bir yudum su içmeden önce ona Heimlich yapmak zorunda kalabileceğimi düşündüm. *İyi misin?* Ona seslendim. "Yanlış boru," diye homurdandı.

Hastama döndüm, birkaç hafta önce yaptığım *bekâr olduğum* şeyini özlediği belliydi. Ama ben cevap veremeden, Gabrielle benim yerime cevap verdi. "Biz-"

"Oh, bu-"

"Böyle bir şey *asla* olmaz." Gabbi sözlerini bitirdi.

"Ah." Lizzie kederli görünüyordu ama annesi eğilip dondurma isteyip istemediğini sordu ve yankılanan *bir evet cevabının* ardından yola koyuldular.

Onlar gider gitmez bir kaşımı kaldırdım. "Hiç mi?" Ona bakarken başımı avuçlarıma yasladım. "Tam olarak neden bize bu kadar şiddetle karşısın, Gabrielle?"

Kaşlarını çattı. "Bunun binlerce nedeni var *Hunter*. Korkarım hepsini sıralamam bütün günümü alır."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Oh, öyle mi?" "Mhm. Şimdi konumuza dönelim-"

Saatime baktım. Nasıl olduysa kırk beş dakikadır buradaydık ve birazdan işe dönmem gerekse de kendime engel olamıyordum. "Benimle bir yere gelmek ister misin?"

"Ne?" Gabbi bir kaşını kaldırdı. "Senin işe dönmen gerekmiyor mu?"

"Sadece bana güven." Kalkmasına yardım etmek için ona bir el uzattım.

Yemeğimizden arta kalanları çabucak temizledik, çöpleri attıktan sonra elini tekrar benim elime koydu ve ben de onu dışarı çıkardım.

hastaneye ve en sevdiğim yere.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Geri çekildim ve avluyu görmesine izin verdim.

"Oh..." diye nefesi kesildi. "Hunter, bu çok güzel."

Avlu rengarenkti, ağzına kadar çiçeklerle, banklarla ve çocuklar için küçük interaktif şeylerle doluydu.

"Bazen buraya gelmeyi seviyorum," dedim, bilgiyi bu kadar isteyerek paylaştığım için kendime bile şaşırarak. "Uzun günler boyunca yardımcı oluyor." Sertçe yutkundum.

Çiçek tarhları arasında dolaştı ve parlak renkli banklardan birine oturdu. "Eminim."

Onun yanına oturdum ve gözlerimin parlak renkli bitkileri taramasına izin verdim. Portland'ın sürekli çiseleyen yağmuru bile buranın parlaklığını azaltamıyordu.

"Burayı birkaç yıl önce hastaları neşelendirmek için inşa ettiler ama birçok doktor da burada oturuyor. Ve başka çocukları olan ebeveynler de tedavileri sırasında onları buraya getiriyorlar."

Gabrielle başını salladı ve başını omzuma yasladı.

CHAPTER 7

ØSrielle

I deliydi. Bunu neden kabul ettiğimin tek cevabı buydu. Bakışları beni yormuştu ve bana yemek yapmayı öğretmek için yaptığı soğukkanlı teklif bir şekilde kızgınlığımı almıştı.

GABRIELLE

Bundan emin misiniz?

AVCI

Sadece akşam yemeği. Büyütülecek bir değil.

Ama yine de... Kötü hissediyorum. Benim için yemek yapmak zorunda değilsin.

Senin için yemek yapmıyorum, unuttun mu? Sana nasıl yemek yapılacağını öğretiyorum.

Aynı fark.

Ayrıca uyarayım, Toothless'ın peşini bırakmayacağından eminim. O her zaman Benjamin'in peşinde. Umarım kedileri seviyorsundur.

İyiler.

Köpek insanı mı?

Elbette. Eğer evcil hayvan için zamanım olsaydı, bir gün bir köpek isterdim.

Bir gün mü?

İş beni meşgul ediyor.

Anlıyorum.

Yakında görüşürüz.

Kapıyı açtım ve aslında onun gelmesinden dolayı biraz gergin olduğumu fark ederek şaşırdım. Elbette, daha önce de insanları evime getirmiştım, orada burada, ama hiç böyle olmamıştı. Tamamen platonikti. Çünkü biz arkadaştık, değil mi? Yani, her zaman öyleydik, ama şimdi... farklıydı. Daha kolaydı.

"Hey."

"Merhaba." Gözleri bebek mavisi tişört elbisemin üzerinde gezindi. "Güzel görünüyorsun."

Kızarıklığımı gizlemek için başımı çevirdim. "Teşekkürler. İçeri buyurun."

Çantaları ve bir şişe şarabı havaya kaldırdı. "Bunları bir kenara koyayım, sonra başlayabiliriz."

Toothless miyavlayarak odamdan çıktı ve orada kim olduğunu görmek istedi. Gördüğüm en gürültücü kedilerden biriydi ve herkesten ilgi görmek isterdi. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir kucak kedisine sahip olmayı seviyordum, çünkü kitap okurken gelip kanepede bana sarılıyordu.

"Merhaba," dedi Hunter, yere çömelip elini uzatırken, Toothless merakla ona doğru yürüdü. "Demek ünlü kedi sensin, ha?" Avcı Toothless'ın başını kaşıdı ve Toothless da onun bacağına birkaç kez sürtünerek dokunuşundan mutlu bir şekilde keyif aldı.

Sessizce izledim, kedileri gerçekten *sevmediğini* söylemesine rağmen hala benimkine sevgi ve şefkat göstermesi beni eğlendirdi. Bu kalbimin çarpmasına neden oldu ve bu hissi uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bu adamdan hoşlanmamak için çok çabalıyordum; komik bile değildi.

"Peki ne yapıyoruz?"

"Tavuk Cordon bleu."

"Ne?" Bir kaşımı kaldırdım. Bana pişirmeyi öğreteceği ilk şey bu muydu? Daha kolay bir şeyle başlamak daha yararlı olmaz mıydı?

"Bu-"

Beni düzeltmesine fırsat vermeden sözünü kestim. "Hayır, ne *olduğunu* biliyorum ama bu biraz fazla... karmaşık değil mi?"

"Karmaşık mı?" Güldü. "Hayır. Çok kolay, göreceksin. Ayrıca, yemek yapmayı öğrenmene yardımcı olacağını düşündüğüm pek çok farklı bileşen var."

"Pekala. Göster bana."

Hunter olağanüstü bir öğretmendi. İnanılmaz derecede sabırlıydı, pilav tenceresini malzemelerle doldururken bana tüm adımları gösterdi, tavuğun yağını kesmenin en iyi yollarını gösterdi ve ne zaman

tavuğu düzleştirmem için bana çekici uzattı, yüzüne bir sırtma yayıldı. "Annem her zaman bunun uzun bir günün ardından öfkenizi boşaltmak için harika bir yol olduğunu söylerdi."

Güldüm. "Yani bunun harika bir stres giderici olduğunu mu söylüyorsun?" "Kesinlikle."

Mükemmel. Et yumuşatıcıyı aldım ve şehre gittim.

"Tanrım. Neden bu kadar sert vuruyorsun?" Ben göğsünü düzleştirirken sordu.

"Sadece senin yüzün olduğunu hayal ediyorum." Kirpiklerimi masumca kırıştırdım, gülmesini bekliyordum ama kaşlarını çatı.

"Benden gerçekten bu kadar mı nefret ediyorsun?" Daha da yaklaşıp kollarını tezgâha dayayarak beni neredeyse hapsederken yutkundum. Göz temasını sürdürürken vurgulamak için bir kez daha vurdum, yüzümde tek bir duygunun bile görünmesine izin vermedim. Öyle mi yaptım? Evet derken yalan söylüyormuşum gibi hissediyordum. Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım.

"Hayır," diye mırıldandım.

Hunter başını salladı ve yassılaştırmış tavuğu ellerimden çekip yaptığım yığının içine attı.

"Yani," dedim konuyu değiştirerek. "Bunlarla devam etmeli miyiz?"

Önüme dilimlenmiş peynir ve jambonla dolu bir tabak koydu. "Her biri bir parça peynir ve etle sarılacak."

"Yeterince kolay." *Belki* de bu yemek pişirme işi o kadar da kötü değildi. Neden bu kadar uzun zamandır tembel yemekler yapıyor ya da dışarıdan yemek sipariş ediyordum ki? Bir dahaki sefere Boston'a döndüğümde annemden bana en sevdiği tarifleri öğretmesini isteyeceğimi aklıma yazdım.

"Sırada ne var, şef?" Tüm tavuk parçalarını sardıktan sonra söyledim.

Yumurta, un ve galeta unu olmak üzere üç kase hazırladı ve sonra bana nasıl batırılacağını gösterdi. Önce yumurtaya, sonra una ve son olarak da ekmek kırıntılarına batırıp tavaya koydu.

"Sıra sende," diye işaret etti ve ben de yuvarladığımız tavuklardan bir parça aldım ve onun adımlarını takip ettim.

Beni bir şahin gibi izliyordu ve ben de kendimi tutamadım. Parmaklarımı una batırdım ve ona fırlattım.

"Oh, *başladı*, küçük savaşçı," diye haykırarak bir avuç aldı.

"Hayır!" diye bağırdım. Çılgılık attım ve beni mutfak tezgahının etrafında kovaladı, sonra unsuz elini belime doladı ve unu başımdan aşağı döktü, beyaz toz yüzümde tozlandı

"Bu savaş demek Hunter Sullivan," dedim gözlerimi kısarak ve çiçeği içime çekmemeye çalıştım.

Kıkırdadı. "Bu gece çok alıngansın, Gabrielle. Bunu sevdim."

"Belki de beni tanımış olsaydın bu yönümü daha erken görürdün," dedim ve ses tonumun ne kadar alaycı olduğuna kendim de şaşırdım.

Bir avuç un daha alıp koyu gri tişörtünün üzerinde, göğüs kaslarının tam üzerinde mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş iki el izi bıraktığımda dondu kaldı. "İşte şimdi çizgiyi aştın," diye homurdandı ve etrafında dans ederken ona biraz flörtöz bir gülümseme verdim, nedense yaptığımız yemekten çok oynadığımız bu oyunla ilgileniyordum.

"Belki de seni daha yakından tanımak istiyorum," diye fısıldadı kulağıma, elleri belimde sıkılaşıırken, beni bırakmadan önce ve bu sefer ona aptalca bakma sırası bendeydi.

"Pekâlâ, sırada ne var?" Ellerim kalçalarımda, *her yerimin* un olduğunun tamamen farkında olarak ve bunu hiç umursamadığıma karar vererek sordum.

Benim ellerimin onun üzerinde olduğu gibi onun ellerinin de benim üzerimde olmasını istedim.

Ben fırını açmak, Hunter da çekmecedен temiz bir bez almak için küçük mutfağımda hareket etmeye çalışırken birbirimize sürtündük.

"Buraya gel, tatlım," diye mırıldandı ve çiçek tozlarını temizlemek için ılık havluyu yüzümde gezdirmeye başladığında kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Bana bu kadar yakın durduğu için kalbimin ne kadar yüksek attığını duyabildiğinden emindim ama duyduysa bile hiçbir şey söylemedi. Bu bana Cadılar Bayramı partisinde, ben sahte olmakla suçladıktan sonra stetoskopuyla kalbimi dinlediği zamanı hatırlattı.

Elindeki bezle burnumun ve yanaklarımın üzerinden bir kez daha geçti ve ben de ona baktım.

"İşte oldu. Yeni gibi oldu." Başımı okşadı ve sıcaklık elmacık kemiklerime yayıldı ve yüzümü ve saçlarımı silen bir bezden olması gerekenden *çok fazla etkilendim*.

"Şimdi sosu yapalım, olur mu?" İhtiyacımız olan diğer malzemeleri çıkardı ve elindeki kaşıkla beni işaret etti. "Ama sen orada kal. Yemek yapma ayrıcalığını kaybettin, tatlım."

Surat astım. "Sadece küçük bir undu."

Açıklama yapar gibi tişörtüne baktı. El izlerim göğsüne değdi ve iç geçirdim, ne yaptığını açıklarken onu izlemek için tezgâhın üzerine çıktım.

Kolyemle oynadım, tılsımı zincir boyunca ileri geri hareket ettirdim.

Bu nasıl bu kadar *zahmetsiz* olabildi? Onunla vakit geçirmek çok kolaydı. Sanki bunu ilk kez değil de daha önce onlarca kez yapmışız gibiydi. Buraya o kadar iyi uyum sağlamıştı ki, ilk defa elimde olmadan daha fazlasını diledim. Olamayacak, olamayacak bir şey için. Çünkü benim hakkımda bu şekilde düşündüğünü açıkça belli etmişti, değil mi?

"Um... Temiz bir tane ister misin?" Gömleğine baktım.

Kaşlarını çattı. "Sorun değil. Ayrıca, muhtemelen bana uyan bir tane yoktur zaten-"

"Sanırım ben..." Boğazımı temizledim. "Aslında buralarda bir yerde eski erkek arkadaşımın tişörtlerinden biri var. Muhtemelen uyacaktır."

"Ne?" Dişlerini sıktı. "Neden sende bu var?"

Ses tonundan irkilerek geri adım attım. "Bilmiyorum. Burada bırakmıştı ve yumuşaktı, ben de bir şekilde çaldım. O kadar da büyük bir mesele değil. Seninkini yıkayabilirim."

O başını sallayana kadar birbirimize baktık. "Hayır, sorun değil. , yemeğimizi bitirelim de yiyeelim."

Başımı salladım ama gecenin geri kalanında odaklanabildiğim tek şey Hunter'ın eski sevgilimin tişörtlerinden birine sahip olduğum için benden nefret edebileceği nedenlerdi. Hiçbiri zavallı kalbim için iyi değildi.

GABRIELLE

Düğün Geri Sayımı: On Üç Hafta!

Geri sayım mesajımı gönderdikten sonra telefonumu cebime geri soktum, muhtemelen çalışmakta olan Hunter'dan bir yanıt bekleme zahmetine girmedim

ve kızlarla buluşmak için içeri girdim.

"Selam." Her zamanki kahve dükkanımızdaki kanepeye çöktüm, olan biten her şeyle ne kadar meşgul olduğuma şaşırdım. Her zamanki fantastik ve romantik kitaplarımın yerini bir yığın seyahat kitabı almıştı. Hem Hunter'la planladığımız ortak bekârlığa veda partisi hem de kendim için planlamaya çalıştığım Avrupa seyahati için birkaç tane almıştım.

Angelina, "Yorgun görünüyorsun," diye dikkat .

"Hatırlatma bana." İnledim. "İşler çığırından çıktı ve kendimi altı milyon farklı yöne çekiliyormuş gibi hissediyorum."

Charlotte yanıma oturdu, önüme bir kruvasan koydu ve kahvesini aldı - neredeyse beyazdı, bu yüzden içindeki tüm süt ve şuruplarla kafein olarak bile sayılmazdı.

"Hunter'la işler nasıl gidiyor?" Angelina sordu. "Ne?"

Yüzüm kızardı.

Bir kaşını kaldırdı. "Bach partisini birlikte planlamakla...?"

Oh. Doğru ya. "İyi," diye başımı salladım, kruvasanımdan büyük bir ısırık aldım, böylece birkaç dakika cevap vermek zorunda kalmayacaktım. "Her şey harika gidiyor." Her şeyi ayarlamıştık ve planları bitirmek üzereydik. Neyse ki Hunter, Airbnb'yi ve seçtiğimiz aktiviteleri rezerve etmekte ısrar ederek birçok sorumluluğu kendi üzerine aldı. Her şeyi tek başıma yapmak zorunda kalacağımı düşünüyordum, bu yüzden hoş bir sürpriz oldu.

"Bu kadar mı?" Bana mı öyle geliyordu yoksa Angelina hayal kırıklığına mı uğramıştı? "Evet, *anne*. Rapor edecek yeni bir şey yok."

Noelle Angelina'yı yanından dürttü. "Bırak onu." Huffed.

"Tamam."

Beni desteklemesini umarak Charlotte'a baktım ama o omuz silkti.

"Hepiniz düşün için otel rezervasyonu yaptırdınız mı?" Noelle konuyu değiştirerek bize sordu. Bazen tam bir anne arkadaş gibi davranıyor, yapmamız gereken her şeyi bize hatırlatıyor ve sanki onları kimin gördüğü umurunda değilmiş gibi bize uyumlu gömlekler ve çantalar hazırlıyordu.

Başımı salladım. "Evet. Her şey hazır. Sadece uçuş rezervasyonu yapmam gerekiyor. Peki ya sen?"

"Matthew düğünden önce İsveç'e ve belki de Norveç'e gitmek istedi çünkü ailesi oralı. Anne babasını üniversitede kaybettiğinden beri bunun onun için zor olduğunu biliyorum.

şu anda. Peki ya sen? *Uzun zamandır* bir Avrupa seyahatinden bahsettiğini biliyorum."

Bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibi görünüyordu çünkü seyahat etmeyi çok istiyordum. ". . Dürüst olmak gerekirse, tüm seçeneklerim karşısında neredeyse bunalmış durumdayım," diye güldüm. "Ama sanırım iyi olacak, küçük bir ülke gezisi. Sadece ben, bir sırt çantası ve birkaç pansiyon." İçimi çektim, hülyalı bir şekilde.

Charlotte kahvesini aldı ve iç geçirdi. "Keşke düğünden sonra bu kadar çabuk dönmek zorunda olmasaydım. Her şeye bir haftadan fazla ara veremem." Sanki yaptığı her şeyi kapsıyormuş gibi ellerini havada salladı. Anlamıştım; kendi işini yürütmeye çalışıyor, el yapımı elbiseler ve dans kostümleri dikeyor, ayrıca bir dans stüdyosunda eğitmen ve koreograf olarak yarı zamanlı çalışıyordu. O çocukları çok seviyordu ve onlar için her şeyi yapardı ama kalbinin kendi ailesi için acı çektiğini söyleyebilirdim.

Angelina başını kanepenin başlığına yasladı. "Balayı için rezervasyon yaptırdık ve bir ay sürecektir ve nedense bu süre hâlâ çok hızlı geçecekmiş gibi geliyor."

"O kadar izni nasıl aldın?"

Bana küçük bir göz kırptı. "Patronla arkadaş olmanın faydası oluyor. Ayrıca, ekiplerimizi kontrol etmek için haftada birkaç kez uzaktan çalışabileceğimizi düşündük. İdeal değil ama... Buna değecek."

"Evet." Başımı salladım, kahvemi yudumladım. Buna değecekti.

Charlotte Angelina'ya baktı. "Siz ikiniz çocuklar hakkında konuştunuz mu?" Angelina neredeyse kahvesini tükürüyordu.

Geçmişte çocuk sahibi olmak isteyip istemediğinden emin olmadığını biliyordum ama Benjamin'le birlikte olmaya başladığında, Benjamin ona eğer istediği buysa evde kalıp baba olabileceğini, böylece kariyerine devam edebileceğini söylemişti.

Bunun her iki dünyanın da en iyisi olduğunu düşündüm. Ayrıca, evden çalışamayacakları gibi bir durum da yoktu. Şirketimizde pek çok kişi uzaktan çalışmaya başladı, o kadar ki Portland şehir merkezindeki ofislerimizi küçültmeyi düşünüyorduk.

"Yakın zamanda değil," dedi sonunda. "Birkaç yıl daha doğum kontrolüne devam edeceğim. Ayrıca, sadece 27 yaşıdayız... Acelemiz ne?"

Charlotte başını salladı ama biraz daha somurtkan ve içine kapanık görüldüğünü fark ettim. Sorunun ne olduğunu ona daha sonra sormam gerekecekti.

Çocuk sahibi olmak... Kendim hayal etmeye çalıştım. Hiçbir partnerimle çocuk sahibi olmayı hayal edecek kadar uzun süre birlikte olmamıştım ve yalan söylemeyeceğim, doğum fikri biraz midemi bulandırıyordu ama eğer doğru kişiyle tanışırsam...

Her şey farklı olurdu, değil mi?

CHAPTER 8

Hunter

We bekarlığa veda partisi için her şeyi son iki hafta içinde tamamladık ve şimdi, yavaş yavaş yaklaşırken, geriye kalan tek şey o günün gerçekten gelmesini beklemektir.

Gabbi'nin düğüne geri sayımla ilgili haftalık mesajını aldığım da gülümsedim. Başlarda canımı sıkıyordu ama şimdi sadece onunla konuşabilmek için mesajlarını dört gözle bekliyordum. Böyle hissedecek kadar neyim vardı benim?

GABRIELLE

Düğün Geri Sayımı: 10 Hafta!

AVCI

Yolculuk için her şey hazır mı?

Evet, Hunter. *gözlerini yuvarlar*

Tamam.

Harika. Yemek pişirme derslerimize devam etmeliyiz diye

düşünüyordum.

yemeği?

Orada oturup, muhtemelen kabul edilebilir olandan çok daha uzun bir süre ekrana bakarak bana geri mesaj atmasını bekledim. Bunun benim için *neden* bu kadar önemli olduğundan emin değildim ama onu görmek istiyordum. Benimle öğle yemeği yemek için hastaneye geldiğinden ve evinde birlikte yemek pişirdiğimizden beri bir şeyler... farklı hissediyordum. Elbette onu gelecek hafta sonu görecektim ama bu tüm arkadaşlarımızla birlikte olacaktı. Ve her ne sebeple olursa olsun, onunla vakit geçirmek istiyordum, sadece ikimiz.

Emin misin? İşten dolayı çok yorgun değil misin?

Hayır. Buraya gel.

Lütfen?

Madem ısrar ediyorsun... Ama bana iyi bir şey yapsan iyi olur.

Birlikte iyi bir şey yapacağız.

İşte adresim.

Hafifçe nefes nefese kalmış ve yanakları yorgunluktan pembeleşmiş bir halde kapıyı çaldığında ona küçük bir tebessüm ettim. "Beni görmek için bu kadar acelen var mı, tatlım?"

"Ne?" dedi, nefes alış verişini normale dönerken çantasını yemek odasındaki sandalyenin üzerine koydu. "Hayır, sadece merdivenlerden çıktım. Yaz için daha iyi bir forma girmeye çalışıyorum." Yüzündeki bir saç telini uçurdu, çantasından bir şeyler çıkarıp masanın üzerine yığmak için döndü.

"Bütün bunlar da ne?" Gabrielle'in kitap yığınınına bakarak sordum.

Bana mahcup bir sırıtışla baktı. "Düğünden sonrası için seyahatimi planlamaya çalışıyorum. Seyahate çıkmayalı çok uzun zaman oldu ve nihayet tekrar çıkabileceğim ama bu çok bunaltıcı. Görmek istediğim o kadar çok yer var ki.

."

Seyahat kitaplarından birini elime aldım. Sekmeler eklemişti ve göz gezdirirken, gitmek istediği bazı şehirleri ve yerleri işaretliyor gibiydiler.

"Yardım mı istiyorsun?" Elimdekini bırakıp bir başkasını alırken kaşlarını kaldırarak sordum.

"Mmm. Belki."

Londra. Paris. Amsterdam. Roma. Madrid. Münih. Elinde Batı ve Güney Avrupa'nın en büyük şehirlerinden birkaçı için kitaplar vardı ve ona kaşlarını çattım. "Tatlım, eğer tüm bu yerleri görmek istiyorsan iki haftadan çok daha fazla zamana ihtiyacın olacak."

İnledi. "Biliyorum. Bu imkânsız. Dünyanın bu kadar büyük olması ve benim bu kadar azını görmem hiç adil değil. Hepsini yapmak, her şeyi görmek istiyorum."

Ne demek istediğini anlıyordum. Elbette, lise ve üniversite yıllarında seyahat edecek kadar şanslıydım ama dünyanın görmediğim o kadar çok yeri vardı ki. "Sen Belle'sin," diye mırıldandım ve gözlerini kırıştırtarak bana baktı.

"Disney Prensesi gibi mi?" Gözlerini kırıştırdı.

"Mhm," diye homurdandım. Belki şu anda kendimi ifşa ediyordum ama hep favorim olmuştu. "Dünyayı görmek istiyordu ve

Okumayı severdi ve insanların onun hakkında ne düşündüğünü umursamazdı. Senin gibi." *Ve sen çok güzelsin*, diye düşündüm. O kahverengi saçlar ve kocaman kehribar gözler ona her baktığımda beni benden alıyor, sanki ciğerlerimden nefesimi çekiyordu. Kısa bir süre için bunu görmezden gelebilmişim ama nişan partisinden sonra... Artık yapamıyordum.

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğünü önemsiyorum," diye fısıldadı Gabrielle.

"Yapmamalısın," diye homurdandım, yüzümdeki çatık kaşları dizginlemeye çalışarak. Onun duygularını bu kadar sahiplenmemeliydim. Onun ne kadar mükemmel olduğunu bilmesini istememeliydim ama istiyordum. "Tam olarak olduğun kişi olduğun için kimseden özür dilemene gerek yok."

"Ben... Yemeğe başlamak ister misin?" diye sordu, konuyu kendisinden uzaklaştırarak.

Şimdilik ona izin verdim ama cazibesine karşı koymak giderek zorlaşıyordu. Onun hakkında konuşmak istiyordum. Dövmelerinin ne anlama geldiğini sormak. Beynini harekete geçiren her küçük şeyi sormak.

Masadan kalktım ve mutfığa geçtim. Akşam yemeği için tüm malzemeleri çoktan hazırlamıştım; geçen seferkinden çok daha basitti ama ona öğretmek istediğim küçük bir şey vardı.

"Ne yapıyoruz?"

"Sarımsaklı domuz bonfile, kızarmış patates ve ev yapımı ekmekler."

"Nefis." tezgâha yaslandı. "Önce ne var?"

Bir karıştırma kabı çıkardım, unu aldım ve ona dikkatle baktım. "Bu sefer un saçmalığı yok," dedim, bana masum bir gülümseme verirken ona dikkatle bakarak.

"Kim, ben mi?"

Bir önlük aldım, arkasını bağlamak için arkasına geçmeden önce boynuna geçirdim.

"Ah. Teşekkür ederim." Ben kendi başıma bağlanırken o biraz kızardı.

"Tamam, hadi başlayalım," dedim ve yol gösterdim. O kadar odaklanmış görünüyordu ki, unu ölçerken yüzünde saf bir konsantrasyon ifadesi vardı ve konsantrasyon içinde dilini dışarı çıkarması gözümünden kaçmadı.

Dürüst olmak gerekirse, bir un kavgası daha umurumda değildi ama bunun *çok daha* farklı sonuçlanmasını diliyordum ve bu, kardeşimin nişanlısının en yakın arkadaşı hakkında düşünmem gereken bir şey değildi. Hem de hiç.

Kuru malzemeleri karıştırmayı bitirdikten sonra, ıslak malzemeleri ölçüp ekledik ve yapışkan bir hamur topu elde ettik.

Tezgâhın üzerine un serptim, topu kaseden çıkardım ve sonra ona döndüm. "Ve şimdi sadece yoğurmamız gerekiyor."

"Bunun gibi mi?" Elleriyle hamura masaj yaparken dudaklarında bir sırıtışla sordu.

"Mmm, yakın, ama..." Arkasından yaklaştım, ellerimi onunkilerin üzerine koyarken kollarım onunkilere dolandı ve hareketleri kendim yönlendirdim.

Burada durmak, ona bu şekilde sarılmak o kadar doğru geliyordu ki neredeyse kendimi bu fikrin içinde kaybediyordum. Belki de kardeşim her gece eve, Angelina'nın yanına gelmek istediğini söylerken neden bahsettiğini biliyordu. Böyle birine sahip olmak o kadar da kötü olmayabilir.

İkimiz de muhtemelen kabul edilebilir olandan çok daha uzun süre öyle kaldık, çünkü kısmen uzaklaşmak istemedim. Hamuru bitirdiğimizde, Gabrielle döndü, hâlâ kollarım tarafından hapsedilmişti ve bana baktı.

"Ve sonra?" Fısıldadı, dudakları benimkinden yarım santim uzaktaydı ve ben kıpırdıyamadım. Tek düşünebildiğim onun dudaklarıydı. Onları öpmeyi o kadar istiyordum ki. Dudaklarını dudaklarıma bastırmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Ama yapamadım. Kendimi kontrol etmeliydim.

Başımı oynattım ve ondan uzaklaşırken bu hissi üzerimden attım. Konuşmadan önce boğazımı temizledim, hâlâ kulağa ne kadar sert geldiğinin farkındaydım. "Şimdi onu tekrar kaseye koyalım ve üzerini bir havluyla örtüp kabarmasını bekleyelim."

Başını salladı ve gecenin geri kalanında domuz eti ve patates yaparken ona çok yakın durmamak için elimden geleni yaptım. Onun varlığını içime çekmemek için çünkü artık onsuz nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

"AMAN TANRIM. Bu çok ." Gabbi inleyerek son lokmasını da ağzına attı.

Sırıttım. "Yemek yapmayı neden bu kadar çok sevdiğimi anladın mı?"

"Bunu her hafta yapmaya devam edersek sanırım on beş kilo alacağım." Yüzü kızardı. "Öyle bir şey yapacağımızı düşündüğünden değil ama -"

"Yapmalıyız. Neden olmasın?"

"Senin için çok fazla zaman almıyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, Gabrielle. Genelde işe giderim, sonra eve gelirim, belki televizyonda bir iki maç izler ve dinlenirim. Bazen iş arkadaşlarımla bara giderim, ama bunun dışında... Hayır. Çok meşgul değilim."

"Tamam." Başını salladı ve sonra dudağını ısırıldı. "Daha önce plan yapmama yardım edeceğini söylediğinde ciddi miydin? Çünkü bazı kararlar almak için yardıma ihtiyacım var." Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve seyahat kitapları bir kez daha masanın üzerine yayıldı, biz de onları karıştırmaya başladık.

"Biliyor musun, sanırım bir haritam var..." Seyahat planımı yapmak için geçen gün aldığım Avrupa haritasını aramak üzere diğer odaya geçerken kendi kendime mırıldandım. İkimizin ayrı seyahatler planlaması aptalca görünüyordu ama birlikte gitmemizi önerebilecek kadar yakın değildik... değil mi?

"Uçuş rezervasyonunu yaptın mı?" Gabbi dizüstü bilgisayarının önünde oturmuş, uçuş seçeneklerinin bulunduğu arama ekranını açmış, bir kalemin ucunu çiğnerken bana sordu. "uçmaktan bahsettiğimizi biliyorum ama ikimiz birlikteyken rezervasyon yaptırmanın daha kolay olacağını düşündüm. Bilirsiniz, zaman kazanmak için..."

Başımı salladım. "Ne düşünüyorsun?"

Birkaç düğmeye tıkladı ve sonra bana uçuşları gösterdi. "Düşündüğüm günler için en ucuzları bunlar. Dönüş için farklı uçuşlar ayarlayabilirsin elbette... Muhtemelen düğünden sonra eve daha erken dönmen gerekiyor-"

"Bilmiyorum."

Başını ve gözleri benimkilerle buluştu. "musun?"

Başımı salladım. "Tüm izinlerimi onaylattım. İki hafta, tıpkı senin gibi." Ona sıırttım.

"Oh. Mükemmel. Paris'e gidip gelmek ister misiniz bilmiyorum ama bu uçuşlar oldukça uygun fiyatlı olduğu için ben de bunu düşünüyordum..."

Web sayfasına baktım. "Bu benim için uygun. Hesaplarımızı bağlayabilmemiz için tüm bilgilerimi alayım."

"Tamam. Hemen rezervasyon yapmak ister misiniz?" İmleci düğmenin üzerinde gezindi.

"Elbette." Rezervasyon yapabilmek için aceleyle pasaportumu ve havayolu numaramı bulmaya çalıştım ve koltuk atamaları bölümüne geldiğimizde bana baktı. Neredeyse bacak , dizüstü bilgisayarının başında kalabalıktık ve ben

Bacağımı onunkine değdirmemek için elimden geleni yaptım. Dokunmamıza izin vermek, kendimi kaptıramayacağım bir cazibeydi.

"Adil bir uyarı... Pencere kenarındaki koltuğa oturmayı planlıyorum," dedi, pencere ve koridor taraflarından birini seçerek. Portland'dan Atlanta'ya giden uçağımız üç kişilikti ama Fransa'ya giden iki, dört, ikiye.

Kıkırdadım. Açıkçası ondan daha azını beklemiyordum. "Bunun için seninle kavga etmeyeceğim, küçük savaşçı. Koridor bana uyar."

"Oh. Sadece pencereye karşı uyumayı seviyorum ve-"

"Tamam."

Sanki daha fazla tepki bekliyormuş gibi başını salladı ve bir nefes verdi. "Pekâlâ. Yer ayırttım."

"Mükemmel." Ciddiydim, mükemmel olacaktı.

HAZİRAN

"Sonunda başardığımıza inanamıyorum!" Hepimiz uzun hafta sonu için Airbnb'mizin önünde toplandığımızda Gabrielle diğer kızlarla birlikte çılglık attı. Hafta sonu için her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için o kadar çok zaman harcadıktan sonra, bulduğu eve hayret etmekten kendimi alamadım. Kutlamalar için tüm grubumuz bir araya gelmişti ve neyse ki herkes işinden fazladan birkaç gün izin almıştı, böylece her şeyi uzun bir hafta sonuna dönüştürebildik.

Kiraladığımız ev daha çok bir malikâneye benziyordu ve bazı insanlar odaları paylaşmak zorunda kalacak olsa da, çok geniş hissettiriyordu. Angelina ve Benjamin partiyi birlikte yapma fikrini ortaya attıklarında ilk başta şüpheyle yaklaşmıştım ama kabul etmeliydim ki bu hiç de fena değildi.

Benjamin ve Angelina'nın iş yerinden bazı arkadaşları da gelmişti: Nicolas ve asistanı Zofia; küçük kız kardeşime biraz fazla ilgi gösteren kızıl saçlı Liam; sessiz esmer Noah ve deri ceketli yazılım mühendisi Naomi.

Harper'ın gelme davetini geri çevirmesine sevinmişim, çünkü benden hoşlandığından emindim ve benim *ona* karşı böyle bir ilgim yoktu.

Diğer olağan şüpheliler de buradaydı elbette: Benjamin ve Angelina, bir konuda tartışana kadar sıcacık aşk kozalarına sarılmışlardı; Matthew ve Noelle, neyse ki dersler yaz tatiline girdiği için gelebilmişlerdi; ve son olarak pembe bavulunu tutan Charlotte ve her zaman onun etrafında dolanan Daniel.

Herkes Oakland'a uçmuştu ve sonra hepimizi buraya getirmek için araba kiralamıştık ama tek parça halinde gelebilmiştik. Çoğunlukla.

"Valizimi kaybettiklerine inanamıyorum," diye inledi Emily. Kıyafetlerini kaybedebilecek onca insan arasında Em'in en kötüsü olabileceğini düşünmüştüm. Sosyal medyada bir influencer olmak için canını dişine takmış, fotoğraflarını paylaşıyor ve günlük hayatını filme alıyordu ve dolabına bu kadar takıntılı birini daha önce hiç tanımamıştım ama hayalini için onunla gurur duyuyordum. Hayatını internetle paylaşmak için üniversiteyi bırakacağını söylediğinde ailem kalp krizi geçirse bile. Birkaç büyük markayla anlaşma yaptı ve sonunda

giyecek kıyafet ve sponsor olacak diğer ürünleri seçti, ancak sonunda sayfasında yalnızca gerçekten kullandığı ve sevdiği şeylere yer verdi.

"Sorun yok Em," diye onu rahatlatmışım. "Onu bulacaklar ve biz de geri alacağız."

"Bu arada, her zaman ödünç bir şeyler alabilirsin," diye araya girdi Charlotte. "Eminim içimizden biri sana uygun bir şey bulabilir."

Kaderine boyun eğen Emily başını salladı ve telefonunun ekranına dokunarak eve doğru ilerledi.

"Düğün geri sayımı: sekiz hafta," diye kulağıma fısıldadı Gabbi, diğer herkesi içeriye kadar takip ederken, bavulunu da arkasından çekerek.

"İşte," diye homurdandım, elinden aldım, "bırak ben taşıyayım."

Kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturdu ve olduğu yerde durdu. "Kendi bagajımı kendim halledebilirim, biliyorsun Hunter."

"*Yapabileceğini* biliyorum, Gabrielle, ama bu yapman gerektiği anlamına gelmez. Ayrıca, ben güzel şeyler yapmayı severim. Şimdi kapıyı benim için açık tut, tatlım."

Gözlerini devirdi, ama kapıyı yüzüme kapatmadığını fark ettim ve içeri girdiğimizde elini kapı kolundaki elime doladı ve odasını aramaya başlamadan önce hızlıca bir *teşekkür* fısıldadı.

Bu iyiydi, çünkü ondan biraz uzak kalmaya ihtiyacım vardı, böylece elini benimkinin üzerine koyduğunda hissettiklerimi düşünmeyi bırakabilirdim.

Herkes yerleştikten sonra gruba tekrar katıldık ve dev oturma odasındaki koltuklara uzanarak gezinin ilk etkinliğinin başlamasını bekledik. Burada geçireceğimiz üç günü mümkün eğlenceli şeylerle doldurmuştuk, ancak bugünlerde bunu çok nadiren yapabildiğimizi hissettiğimizden, için biraz boş zaman da planlamıştık.

Gabbi'ye baktım, güneş ışığı sarısı elbisesinin içinde çok güzel görünüyordu ve ona bakarken göğsümde yayılan sıcaklığa engel olamadım. İlk gün benim önümde lafı ağzında geveleyip durduğundan beri hep böyle olmuştu.

Matthew bir keresinde Noelle'in güneş gibi olduğunu söylemişti - evreninin merkezi, o kadar ışık doluydu ki hayatı onun etrafında dönüyordu. Gabbi'nin gece gökyüzü gibi olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu - bakması o kadar güzeldi ki. Onu görmediğinizde bile bir şekilde sizi etkiliyordu, tıpkı ay ve gelgitler gibi.

Hay sikeyim. Bu düşünceler nereden geliyordu? Dizginlemem gerekiyordu. Ve ona doyamıyormuşum gibi bakmayı bırakmalıydım, doyamam bile.

Benjamin kolumdan tutup beni gruptan uzaklaştırdı ve dışarı, verandaya çekti.

"*Yapma*," diye uyardı Benjamin, dikkatimi onun görüntüsünden uzaklaştırarak. "Ne?"

Onu daha önce hiç bu kadar soğuk duymamıştım. "Angelina'nın en iyi arkadaşına dokunma, dostum. Ona dokunma, onu becerme, hatta onu öyle *düşünme*."

"Değildim." Başımı salladım. Elbette onu fark etmiştim, her zaman fark etmiştim. Ama bu onun pantolonuna girmeye çalıştığım anlamına gelmiyordu. Benim için sorun olmazdı. Ama onunla bir gecenin yeterli olmayacağını biliyordum. İmkânı Özellikle de son birkaç aydır onu tanıdıktan sonra.

İç çekti. "O onun *en iyi arkadaşı*. Kızlar diyarında, bu sonsuza kadar buralarda olacağı anlamına gelir. Eğer ona bulaşırsan..."

Ellerimi kaldırdım. "Onunla yatmayacağım ve onu terk etmeyeceğim ya da bunun gibi bir şey yapmayacağım. Hepimiz arkadaşız, değil mi?"

Beni sürekli onlarla takılmaya davet , ne bekliyorlardı ki? Tabii ki bekâr bir kızla arkadaş olacaktım. Charlotte ve Daniel'ın birlikte olmadıkları doğrudu ama tüm zamanlarını birbirleriyle geçiriyorlardı, ne fark ederdi ki? Hiçbir çiftte üçüncü tekerlek olmak istemedim.

Ayrıca, ondan hoşlanmak için bir bahaneye bile ihtiyacım yoktu. Gabrielle güzel ya da büyüleyici olmanın ötesinde, tek kelimeyle inanılmazdı.

Kitaplar hakkında konuşmayı *çok severdi*, bu harikaydı çünkü onu dinlemeyi severdim. Ona henüz benim de okumayı sevdiğimi söylememiştim. Elbette, belki onun kadar çok değil ve şansım yaver giderse yılda sadece bir ya da iki kitap okuyordum ama daha gençken bir yaz oturup Yüzüklerin Efendisi'nin tüm kitaplarını bitirmiştim. Hala tüm zamanların en sevdiğim serilerinden biriydi ve bazen oturup filmlerin tüm uzatılmış kesitlerinden oluşan dev bir maraton yapmayı severdim.

En son ne zaman böyle bir şey yapmıştım? Hatırlayamadım bile. Bazı açılardan, işim hayatımı ele geçirmeden önce olduğum kişinin kabuğuna dönüşmüştüm. Sorun değildi ve buna izin vermiştim çünkü işimi gerçekten çok seviyordum. O insanlarla çalışmayı seviyordum.

Çocuklar. Hastaneden sağlıklı ve bütün olarak çıktıklarında gülümseyen yüzlerini görmeyi çok seviyordum ve durum böyle olmadığında kalbim kırılıyordu.

Ve eğer hastane personeli tüm zamanımı hemşirelerle ya da diğer iş arkadaşlarıyla flört ederek geçirmediğim için huysuz olduğumu düşünüyorsa, kimi suçlayabilirdim ki? Oraya bir eş ya da kız arkadaş bulmak için gitmemiştim.

Benjamin bana inanmıyormuş gibi bakıyordu ve ben de içimi çektim. "Bak. Onun yasak bölge olduğunu biliyorum. Annem onun iyi bir kız olduğunu ve onunla çıkmam gerektiğini düşünse bile, bunun asla yürümeyeceğinin tüm nedenlerini biliyorum." Burnumun kenarını sıktım. "Bir ilişkiye kendimi veremem dostum. Programımın ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun."

"Tamam. Sadece emin olmak istedim."

Gruba baktım, herkes hâlâ içerideydi ve gülüyordu. "Bunu yaptığımız için gerçekten çok mutluyum, Ben."

"Evet, ben de Hunt. Ben de." Müstakbel eşini bulmak için içeri girmeden önce bana sırtıttı ve ben de bir süre balkonda durup evin bulunduğu golf sahasına baktım.

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim, bukleleri ayırdım ve bir iç çektim.

Kendimi neye bulaştırıyordum?

Ve bu konuda kendime daha ne kadar yalan söylemeye devam edebilirdim?

BÖLÜM 9

ØSrielle

"S o," Angelina yanımdaki sandalyeye otururken beni dürttü, tırnakları yeni yapılmıştı. "Sen ve Hunter iyi anlaşıyor gibisiniz." Geldiğimizde zaten masaj yaptırmıştık, sonra da

hem manikür hem de pedikür yaptırmak için taşındık.

"Hı-hı," dedim, Hunter'la ilişkimizin gerçekte nasıl gittiği hakkında ne kadarını açıklayabileceğime karar vermeye çalışarak. Tüm akşam yemeği randevularımız. İlkinden bu yana birkaç kez daha buluşmuştuk ve onu görmeyi dört gözle beklemeye başlamıştım. Geçen gece onun evine gittiğimde onu öpmeyi ne kadar çok istemiştim.

Hiçbir şey olmamıştı ama yine de aramızda başka bir şey değişmiş gibi hissediyordum. Tanıdık olmaktan çıkıp arkadaş olmuştuk ve o ciddi yeşil gözleriyle bana baktığında midemdeki kelekleri görmezden gelmeye çalışıyordum.

Tüm bunlar bende kusma isteği uyandırdı. Beni hiç olmadığım kadar gerdi. Şu anda tırnaklarımı boyayan kız olmasaydı tırnaklarımı yiyebilirdim.

", bebeğim! Bana bundan daha fazlasını vermelisin."

"Sanki geçen yıl bu konuşmayı tersten yapmışız gibi hissediyorum," dedim gözlerimi devirerek. "Ama bu sefer gerçekten paylaşacak bir şeyim yok. Aramızda hiçbir şey yok Ang. Biz sadece arkadaşız."

"Hımm," diye mırıldandı nefesinin altında. "Sen ve Charlotte arasında hanginizin daha kötü olduğundan emin değilim."

Başımı çevirip pedikür koltuğunda yanında Noelle ile oturan Charlotte'a baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Angelina omuz silkti. "Daniel'la aynı şeylerin devamı işte. Yemin ederim, beni *deli* ediyorlar."

Zofia diğerk oturdu. "Ne hakkında konuşuyoruz biz?" Gözlerimi devirdim. "Erkekler."

"Bir de bana sor," diye güldü.

"Nic için işler nasıl gidiyor?" diye sordum. "Yanımda olmanı özledim." Zofia, Nicolas'ın asistanı olmadan önce insan kaynaklarında benimle birlikte çalışıyordu. Şimdi ise onu neredeyse hiç görmüyormuşum gibi hissediyordum.

"İşleri halletmek için sürekli onu kovalamak zorunda kalıyorum, ama bilirsiniz... her zamanki gibi."

"Biliyor musun, üniversiteden beri bu konuda değiştiğinden emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, golden retriever'a bu kadar benzeyen bir adamla daha önce hiç karşılaşmamıştım." Angelina güldü.

"Sanırım o... ..." Zofia uzaklara baktı. "Boş . Önemli bir şey değil." Başını salladı ve dikkatini önündeki kadına verdi.

Konuşmak istemediği bir şey olduğunu seziyordum ama fazla zorlamayacaktım. "Tırnakların için ne renk yaptıracaksın Zo?"

"Soluk bir yeşil düşünüyordum," dedi çıplak tırnaklarını inceleyerek. "Her zaman güzel görünür."

Kabul etmek zorundaydım, geçen yıl şirketin düzenlediği yardım galasında giydiği soluk yeşil Sari'yi görmüştüm. Bu renk onun sıcak kahverengi teniyle kesinlikle muhteşem görünüyordu.

"İyi seçim," diye onayladım. Ellerimi inceledim, onlar için seçtiğim parlak sarı beni gülümsetti.

Başka hiçbir şey olmasa bile, güneş ışığı renginin her zaman ruh halimi iyileştireceğine güvenebilirdim. Muhtemelen bu rengi bu kadar çok sevmemin nedeni de buydu. Aslında onları yeşile boyamayı düşünmüştüm ama bunun biraz fazla abartılı olabileceğine karar verdim. Üzerimdeki elbiseyle de uyumluydular; sarı kuşgözü sundress, günler ısındıkça cildimde oluşan ekstra sıcak ışıltıyı mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Angelina'nın tırnakları, muhtemelen hayatında ilk kez, gelin adayı için mükemmel bir renk olan ışıltılı bir beyazdı. Onu kırmızı ya da siyah renkte o kadar sık görmüştüm ki, beyaz renkte görmek neredeyse tuhaftı, ama kesinlikle ruhani görünüyordu.

Ne? Beni bakarken yakalayınca bana baktı ama ben gülümseyerek başımı salladım.

"Peki, sizce bu adamlar şu anda neyin peşindeler?" Emily, bir kadının tırnaklarıyla uğraştığı yürüyüş yolunun karşısından seslendi.

Angelina gözlerini devirerek, "Muhtemelen sıkıcı erkek işleri yapıyordur," diye alay etti. "*Golf*, değil mi?"

"Bilemiyorum," diye kıs kıs güldüm. "Bahse girerim Benjamin şu küçük golf eteklerinden birini giyip onunla gidersen bundan gerçekten hoşlanacaktır."

Gözlerini bana dikti. "Sakın onu cesaretlendireyim deme. Kesinlikle bir açık hava aktivitesine daha zorlanmaya ihtiyacım yok!" Angelina nefesinin altından bir şeyler mırıldandı, "*Ayrıca, spor salonunda bunu yeterince görüyor, teşekkürler.*"

Noelle güldü. "Eskiden Matthew ve Snowball ile patikalarda koşarken de aynı şeyi söylerdim ama şimdi hoşuma gidiyor."

"Biliyor musun, ben de bir köpek almayı düşünüyorum..." Charlotte, kız ayak tırnaklarını pembenin parlak bir tonuna boyarken öyle dedi.

"Gerçekten mi? Sen mi?" Noelle kaşlarını kaldırarak ona sordu.

"Şey... Hâlâ bekârim ve yalnız yaşıyorum, bu yüzden bunun iyi bir fikir düşündüm."

"Daniel ne düşünüyor?" Angelina sözü kardeşine getirerek sordu.

"Ne?" Charlotte'un yanakları pembeleşti.

"Her zaman senin evinde değil mi?" "Oh. Mm.

Evet. Ne de olsa en iyi arkadaşız."

"Hadi çocuklar," dedim iç çekerek, "Charlotte'u rahat bırakın." Gözleri teşekkür edencesine benimkilere kaydı ve Angelina'ya döndüm. "Hâlâ kendi kendini almayı düşünüyor musun? Toothless'ın seni özlediğini biliyorum."

Komplocu bir şekilde sırtıttı. "Bir planım var. Benjamin henüz bilmiyor ama düğünden sonra bir tane almayı planlıyorum."

Güldüm. "Sence nasıl olacak?"

Omuz silkti ve tırnaklarına baktı. "Eğer bir gün çocuk sahibi olmamı istiyorsa, bir kedi sahibi olmama izin verebilir."

"Yeterince adil." Kıkırdadım. Bunun için onu uğraştıracağı kesindi. Yine de, o çocuklar her kimse, anneleri Angelina Bradford-Sullivan olduğu için çok şanslı olacaklarından emindim.

Emily ve Naomi köşede sohbet ediyorlardı ve herkesin birbiriyle etkileşimini izlemek hoşuma gidiyordu. Daha yeni gelmiştik ama şimdiden muhteşem bir gezi olmaya başlamıştı.

"EVDEYİZ!" Ön kapıdan dans ederek geçerken Emily şarkı söylüyordu. Spa'dayken içtiğim mimozaların sayısını unutmuştum ve tepeden tırnağa şımartıldıktan sonra... Sanırım hepimizin *tamamen* rahatlamış ve biraz da sarhoş hissettiğimizi söylemek yanlış olmazdı.

"Bu *çok* güzeldi," dedi Charlotte, soluk tenine karşı ışıltılı pembe tırnaklarına hayranlıkla bakarak. Bugün sarı saçlarını omuzlarından toplayıp bir tokayla ensesinde birleştirmişti ama yine de normal kıyafetleri içinde bile mükemmel bir balerin gibi görünüyordu. "Artık kendime yeterince zaman ayırmıyorum," diye iç geçirdi. "Ayrıca, sürekli dikiş dikerken tırnaklarım her zaman işe yaramıyor. Ama çok güzeller."

"Önce döndüğümüze inanamıyorum," diye yakındı Emily, kollarını kaldırıp kanepeye çökerken. "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği ne zamandı?"

Ona cevabı vermek için planlarımızı içeren seyahat programımı çıkarmam bile gerekmedi. "Şef 5:30'da hazırlık için gelecek ve 6 gibi pişirmeye başlayacak. Ama tam olarak ne zaman yemek yiyeceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok. Hunter ve ben kilerde olması gereken bazı atıştırmalıklar sipariş ettik."

"Oh, Hunter ve ben, hmmm?" Angelina mutfaktan bir soda almak için yanımdan geçerken beni dirsekleyerek sordu.

"Kapa çeneni," dedim gözlerimi devirerek. "Öyle olmadığını biliyorsun. Ayrıca, benimle yüzde yüz ilgilenmiyor. İmkânı yok. Nişan partinde onu duymalıydın, Ang."

Son kahve randevumuzun sonunda beni köşeye sıkıştırdığında her şeyi ona anlatmıştım, çünkü en iyi arkadaşımdan hiçbir şey saklayamıyordum. Elbette, ona karşı ne hissettiğimi söylememiştim ama bunun tek nedeni kendi duygularımı çözememiş olmamdı, değil mi? Yani ona yemek randevularından, bana nasıl yemek yapmayı öğrettiğinden ya da geçen gece neredeyse öpüştüğümüzden emin olduğumdan bahsetmiyorsam, sorun yoktu.

"Sadece sana nasıl baktığımı görmeliydin diyorum. Lanet olsun." Kendini yelpazeledi. "Burası mı sıcak, yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, burası çok sıcak. Orta Kaliforniya'da Haziran ayında'yız, Angelina." Bana ters ters baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır. Kesinlikle bakmıyorum. Bana özel bir şekilde bakmıyor. Hayal görüyorsun."

"Burada kuruntulu olan sensin Gabs." Başımı okşadı. Kısa boylu arkadaş olmanın dezavantajı, her zaman onun yapabileceği şeylere ulaşabiliyor olmamdı.

Ya da beni kolak olarak kullanmak için. Yine de arkadaş grubumuzdaki kısa boylulardan biri olmayı pek umursamıyordum. Angelina gibi 1.80 boyunda uzun bacaklı bir tanrıça olmasam da boyumu olduğum gibi seviyordum. Beş ayak altı boyum *gayet iyiydi*, çok teşekkür ederim.

Ve elbette - erkek kardeşlerimin ikisi de 1.80'in üzerindeydi ve bir şekilde arkadaşlarım ve benim etrafımızda vakit geçirdiğimiz tüm erkekler 1.80'in üzerindeydi, ama Angelina bana böyle bir şey yapana kadar kendimi hiç kısa hissetmemiştim.

Gözlerimi devirmiştim. En iyi arkadaşlar ne içindir?

"Peki, ocukların dönmesini beklerken bir planımız var mı?" Zofia kanepenin kenarına tüneyerek sordu, sıcak kahverengi teni beyaz kumaşa vuruyordu. Vücudunun hatlarını ortaya çıkaran, belini mükemmel bir şekilde vurgulayan güzel bir pamuklu bordo şal elbise giymişti.

Yemin ederim, eğer Nicolas Larsen seninle çıkmazsa, daha da büyük bir aptaldır, diye düşündüm kendi kendime. Adamın kızın yanında nasıl davrandığını fark etmiştim ve kız sürekli onunla daha derin konuşmalar yapmaktan kaçınıyordu ama aralarındaki kıvılcımı kaçırdığımı düşünmüyordum.

"Belli bir şey yok ama arkada havuz var." Hunter'la yazın burada olduğumuz için havuzu olan bir ev tutmuştuk ve daha önce hep birlikte evin içinde dolaşırken cidden i amaşırlarıma kadar soyunup içine girmek istemiştim.

"Bekle, bekle. Aklıma çok iyi bir fikir geldi." Angelina komplocu bir tavırla fısıldayarak bizi bilgilendirdi.

"Aman Tanrım." Zofia güldü. "*Evet.*"

Emily inledi. "Benjamin ve Hunter'ı başlatmayın. Ömrümüzün sonuna kadar şaka savaşında olacağız. Kken bana yaptıkları şeyleri size anlatamam."

"Ayrıca, onlara şaka yapacak iyi bir şeyimiz bile yok," dedim, kken kendi kardeşlerimle yaptığım şeyleri düşünerek. Emily ve ben, iki ağabeyi olan en kklerdik ve benden bira yaş küçük olmasına rağmen, bu konuda ne kadar çok ortak noktamız olduğunu fark etmemi sağladı. *Onun* ağabeyleri doktor ve iş adamı olurken, benimkiler profesyonel NHL hokey oyuncusu ve veterinerdi. Onun kardeşleriyle benimkilerin çok iyi anlaşacağını düşünmüştüm.

Muhtemelen hiç gremeyeceklerdi de. Onları normalde yılda bir ya da iki kez görürdüm, eğer şanslıysam, tatil için eve gittiğimde ya da ara sıra

Doğum günümdü ve en son ne zaman benimle geldiklerini bile hatırlamıyordum.

Bu düşünceyi kafamdan attım, onun yerine yüzümü sinsî bir sırıtma kapladı. "Ya şaka yerine..." Sözümü kestim. "Benim daha iyi bir fikrim var. Hadi, gidip üstümüzü değıştirelim."

Onlara planımı açıkladım ve üstümüzü değıştirdikten sonra 15 dakika içinde aşağıda buluşmak üzere anlaştık.

"Biliyorsun... Matthew konumunu benimle paylaşıyor. Muhtemelen onu takip edebilirim, böylece hangi delikte olduklarını öğrenebiliriz." Noelle telefonunu çıkararak söyledi.

"Akıllıca bir düşünce," diye onayladı Angelina. "Benjamin'inki de bende. Ve parkur haritasını çıkarabilirim, yani bahse girerim tam olarak hangi delikte olduklarını ve orada ne kadar kalacaklarını ve geri dönmelerinin ne kadar süreceğini anlayabiliriz."

"Mükemmel," diye sırıttım. "Hadi yapalım şu işi."

CHAPTER 10

Hunter

S Gabbi ve ben seyahat programını önceden planladığımız için, başlangıçta kızların ve erkeklerin kendi işlerini yapmaları için bilinçli olarak bir zaman seçtik ve ardından akşam yemeğini grup olarak Yarın bütün şarap imalathanelerine gideceğim.

Erkeklerin golf oynamaya gitmesini seçmiştim, bu yüzden kendimi Benjamin, Nicolas, Liam, Daniel ve Benjamin'in diğer arkadaşlarıyla birlikte yeşil alanın ortasında buldum.

Kızlarla grup sohbetimizden bir mesaj aldığımızda on üçüncü deliğimizdeydik ve oyunun tadını çıkarıyorduk.

ANGELINA

Geri döndük. Neredesiniz çocuklar?

Bize havuzda bikinileriyle uzanırken çekilmiş bir selfie gönderdi. Gabbi yeşil yüksek belli bir bikini giymişti. Açıkçası diğerlerini fark etmedim bile. Lanet olsun. Daha mükemmel olması mümkün müydü?

Matthew telefonu tekrar cebine sokarken, "Siktir," diye mırıldandı. "Bu çok acımasızca." Bana doğru baktı. "Sence son beş deliği atlayabilir miyiz?"

Benjamin kıs kıs güldü. "Eminim biz döndüğümüzde hâlâ dışarıda olacaklardır. Gel hadi."

Onlar bana bakmadan önce Matthew'un omzunu sıvazladı. "Hunter! Sıra sende. Telefonunu da kaldır!"

Sıcaklık enseme diken diken etti. Beni telefonumda fotoğraf hala açıkken yakaladıkları için neden utanıyordum?

Hiçbir şey söylemeyen tek kişi ben değildim. Daniel eliyle başının arkasına masaj yapıyordu ve kızların bunu sadece sekizimizin grup sohbetine göndermiş olmalarına cidden sevinmişim. Dördümüz dışında diğer tüm erkeklerin telefonlarında kızlarımızın fotoğrafının olmadığını bilmek güzel bir şeydi. *Benim kızım* olduğundan değil ama-

Demirimi aldım ve Gabbi'nin parlayan teni yerine atışa odaklanmak için elimden gelenin en iyisini yaparak tee'ye doğru ilerledim ama faydası olmadı.

Benjamin sırtıma bir tokat atarak, "Bir dahaki sefere anlarsın, kardeşim," dedi. "Evet, her neyse," diye mırıldandım. Birdenbire bu olay hiç umurumda olmadı.

Oyunun geri kalanını ya da kardeşimle takılmayı. Sadece eve geri dönmek, üzerine bir tişört atmak ve kimsenin ona bakmaması için onu kaçırmak istedim. Çünkü eğer ben onu fark ettiysem, diğerleri de fark etmiştir.

Ve bu gerçekte tamamen rahatsız edici bir şey vardı.

Başka birinin ona baktığını düşünmek hoşuma gitmiyordu. Son birkaç aydır arkadaşlarının eski sevgilileri hakkında onunla dalga geçtiklerini fark etmişim ama o hiç kimseden bahsetmemişti. Her seferinde hissettiğim rahatlama muazzamdı ama erkeklerin nasıl olduğunu biliyordum. Ne *de* olsa ben de onlardan biriydim.

Ve Gabrielle'in o minik yeşil bikinisinin içindeki göğüslerini düşününce... Pantolonumun içinde kendimi ayarlamak zorunda kaldım ve onun ne kadar iştah açıcı görüldüğü düşüncesini aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Sikeyim.

Aslında döndüğümüzde hala havuz kenarında uzanmıyorlardı. Tüm günün en hayal kırıklığı yaratan kısmı bu olabilirdi, hatta on üçüncü delikten sonraki kaybetme serimi bile geride bırakabilirdi. Gabrielle'i o küçük yeşil bikiniyle, o lanet olası üstündeki göğüs dekoltesiyle düşünmek ve bunu bir başkasının görmesinin beni ne kadar sinirlendirdiğini düşünmek dikkatimi tamamen dağıtmıştı.

Kendime gelmem gerekiyordu. Belki de çoktan dışarı çıkmış, kurulanmış ve sanki yemek için evde kalmıyormuşuz gibi akşam yemeği için güzel kıyafetler giymiş olmaları *iyi* bir şeydi, çünkü onu o lanet şeyle güneşlenirken görseydim nasıl tepki verirdim bilmiyordum.

Duştan aşağı indiğimde Gabbi mutfaktaydı. Terli golf kıyafetlerimin içinde bir an daha kalmak istememişim. Artı,

Dürüst olmak gerekirse, aklımı başka bir şeyden -başka *birinden*- uzaklaştırmak için soğuk duşa ihtiyacım vardı.

Tercih ettiğini fark ettiğim tişört elbiselerinden birini daha giymişti, bu koyu gri renkteydi.

"Biz yokken ne yaptınız?" Yanına sokuldum, o ağzına bir küp peynir atarken ben de buzdolabından bir bira aldım.

"Bilirsin işte, her zamanki şeyler. Yastık kavgaları, birbirimize memelerimizi göstermek, *Never Have I Ever* oynamak, hakkında konuşmak ya da-" Kaşlarımı çattım ve Gabbi gözlerini devirdi. "Kitap okuyorduk."

"Hepiniz mi?" *Elbette*, 'okuyorlardı'. Ve biz Mars'taydık. Ve ben hala onun dudaklarından çıkan meme seslerini düşünmüyordum.

"*En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü* olayını kaçırdınız mı? Okumayı severiz."

"Hayır, ben... Ben sadece dördünüzün yaptığını sanıyordum." Hala nemli olan buklelerimi ayırarak başımı kaşıdım.

"Öyle. Bazen hepimiz aynı kitabı okuyoruz ama çoğunlukla okuduklarımız hakkında konuşmayı ve birbirimize kitap önermeyi seviyoruz." Arkadaşlarına ve tüm kızlara bakarak neşelendi. "*Arada* sırada da tavsiye isteyen başka biri çıkıyor ve bir şekilde dördümüzün arasında herkes bir şeyler okuyor." Gabbi göz kırptı.

"Vay canına. Çok etkilendim." Bavullarında bu kadar çok kitap getirmeyi nasıl başardıklarını anlamaya çalışıyordum. İyice yaklaştım ve sesimi alçalttım, tezgâha için onu neredeyse olduğu yerde sabitliyordum. "O seksi kütüphaneci kostümünü giydiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Seksi bir kütüphaneci değil, sıradan bir kütüphaneci." Ne hayal ettiğimi biliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturarak itiraz etti. "Ama tabii."

"Ne derseniz deyin, ama bu kesinlikle seksi bir kütüphaneciydi. Ve kesinlikle kitaplar hakkında her şeyi biliyor. Neden tüm bu bilginle bir iş yapmıyorsun?" Alnına vurdum, o koca beyni altında saklanıyordu.

"Bu..." Sanki bana hayatı hakkında ne kadarını açıklayacağını merak ediyormuş gibi dudağını ısırıldı. "Şu anda seviyorum ama ya iş yüzünden bu durum değişirse? Ve sonra her zaman risk var..." Gabrielle başını salladı. "Elbette, İnsan Kaynakları'nda yaşamak, yemek yemek ve nefes almak istemiyorum ama bu oldukça tatlı bir iş. Ve zaten orada kalmayacağıma da eminim. Uzun vadeli değil."

"Yapmak istediğin bir şey var mı?" Bastırdım.

Kehribar rengi gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Bilmiyorum. Sanırım gerçekten..." diye devam etti, ben ona yaklaşıp elimdeki kutuyu tezgâha bırakırken. Parmaklarım çenesinde gezinirken Gabbi fısıltıyla, "Bunu düşündüm," diye bitirdi.

Bunu yapmamam, ona dokunmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. Bana baktığında tek yapmak istediğim eğilip ağzını almaktı. O yumuşak dudakların dudaklarıma yapışmasının nasıl bir his olduğunu görmek.

"Hunter..." dedi, gözleri arzuyla ısınmıştı. Gözlerinde biriken sıvı bal beni içine çekiyordu ve başka tarafa bakamıyordum. Hareket edemiyordum. Beni çekici ışınına yakalamıştı ve istesem bile kaçamazdım.

Elbisesinin omzu aşağı kayarak çıplak omzunu ve bikinisinin yeşil askısını ortaya çıkardı.

İnledim. "Tatlım," dedim çıplak omzunu okşayarak. "Beni öldürüyorsun."

Ona dokunmadan duramıyordum. Biri buraya gelip bizi böyle görmese, birbirimize bu kadar yakın durmasak, ellerim beline gelene kadar yanlarından geçmese dokunmazdım.

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Kabaca yutkundum, , ama-

"Yapamayız," diye fısıldadı, sanki beni itecekmiş gibi ellerini göğsüme dayadı. "Biz sağdıç ve nedimeyiz. Hunter, bunu yapamayız. Arkadaşlarımız ne düşünür?"

Kaşlarımı çattım. "Eğer seni öpersem?"

Başını iki yana salladı. "Eğer birlikte olursak."

Bunun benim olduğu kadar onun da aklından geçtiğini bilmek kanımı kaydattı ama haklı olduğunu biliyordum. Aramızda hiçbir şey olamazdı. Benjamin bunu bana bugün erken saatlerde söylemişti, değil mi? Tanrı aşkına, neden bir kız için her şeyi bir kenara atmaya hazırdım?

Ama bunu düşünürken bile bunun doğru olmadığını biliyordum. O sıradan bir kız değildi.

Gabbi arkasını dönüp uzaklaşmadan önce, "Özür dilerim," dedi. Ben de üzgündüm.

Evde akşam yemeği yedik, bir Őefe önümüzde hazırlattığımız lezzetli bir İtalyan yemeği, mükemmel bir mutfak deneyimi ve inanılmaz Şarap eŐleŐtirmeleri.

"Woo!" Gabrielle bir kadeh Şarabı havaya kaldırdı. Neydi o? İçtiği üçüncü -ya da *dördüncü*? "Hâlâ evleneceğine inanamıyorum!" Angelina'ya tezahürat yaptı, bir grup kız mutfaktaki dev masada gülüŐüyordu.

Tatlıya geçmiştik ve neyse ki bu gece gidecek bir yerimiz yoktu, bu yüzden onu durdurmak için *gerçek* bir neden yoktu. Ondan sorumlu değildim ve onu durduracak kişi de ben değildim ama ona göz kulak olmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Gabrielle'e yapmak istemediği hiçbir Şeyi *yaptıramayacağınızı* uzun zaman önce öğrenmiştim ve bu beni gülümsetiyordu. O her zaman her duruma balıklama atlardı ve ben onun bu küçük bağımsızlık kıvılcımını seviyordum.

Evde yememize rağmen akşam yemeğinden önce hepimiz üstümüzü deęiŐtirmiŐtik; kızlar daha Şık elbiseler giymiş, biz erkekler ise pantolon ve düğme-up'lar giymiŐtik. Neyse ki hepimiz ceket ve kravatlardan vazgeçmiŐtik ama ben bile hep birlikte giyindiğimizde oldukça Şık bir grup olduğumuzu kabul etmek zorundaydım.

Kızlar bizi smokinlerimizle gördüklerinde neye uğradıklarını ŐaŐıracaklardı.

Birçok açıdan hepsiyle takılmaya alıŐmıŐtım. Belki de Benjamin beni bu küçük gruba dahil ettiği içindi, ama onunla, Daniel ve Matthew'la takılmak kendi küçük grubumuz gibi geliyordu ve her Şeyden daha da iyisi, hepimiz kızlarımıza neler olduğunu anlıyorduk.

Onu benim olarak düşünmekten vazgeçmeliydim ama elimde değildi. Son birkaç hafta içinde onunla daha fazla zaman geçirdikçe aramızdaki çekim daha da artmıŐtı. Ondan olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyordum ve onu gerçekten *görmeme* izin vermenin bunu daha da kötüleŐtireceęini biliyordum. Ama başka ne yapabilirdim ki? Onunla vakit geçirmeyi bırakmak istemiyordum. Ona yemek pişirme dersleri vermeye devam etmek istiyordum, sonunda ikimiz de darmadağın olsak ve o hiçbir Şey öğrenememiŐ olsa bile - en azından iyi vakit geçiriyorduk.

Dışarı çıktığımda Gabbi'yi balkonda durmuş, elinde Şarap kadehiyle yıldızlara buldum. Diğer herkes hâlâ oturma odasındaıdı, gülüyor ve içiyorlardı, bu yüzden burada yalnız kalacağımızı biliyordum.

Daha önce mutfakta yaptığımdan sonra tehlikeliydi ama elimde değildi. Onun varlığında olmak, onu kendi varlığıma çekmek istiyordum.

"Hunter!" diye bağırdı. Gövdesini korkuluklara ayağını arkasına atmıştı. "Bak, yıldızlar burada ne kadar güzel." İç çekti. "Portland'da hiç bu kadar parlak olmazlar."

"Işık kirliliği," diye mırıldandım kaşlarımı çatarak, onun yanında durmak için yaklaşırken. Ama önümde ne olduğunu anlamak için yıldızlara bakmama gerek yoktu. "Çok güzel," diye katıldım.

Hâlâ ona bakıyordum.

Gabrielle sonunda başını geriye çevirdi ve gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Ayaklarının biraz sallandı ve ben de elimi beline koyarak onu sabitlemeye çalıştım.

"Tatlım," diye mırıldandım, bir elimle bileğini kavradım ve onu güvertedeki ahşap banka geri çekmeye çalıştım. "Oturmalısın."

Onu koltuklara doğru yönlendirirken bile "Ben iyiyim," diye ısrar etti. Oturdum ama...

"Oof!" diye mırıldandı kucağıma yuvarlanırken, inmek için kıpırdanıyordu. Kalçalarını tutarak onu etkili bir şekilde yerinde sabitledim.

"Hey, küçük dövüşçü. Bunun kimseye faydası yok," diye kulağına doğru nefes aldım ve bana tekrar sürtünmesini engellemeye çalıştım. Bana bir şeyler yaptığını söylemek -bana *her zaman* bir şeyler yapardı- hafif kalırdı.

Bana bakmak için döndüğünde gözleri büyük ve genişti. "Oh. Oh Tanrım."

Doğrudan sikime doğru bastırmasını görmezden gelmeye çalışıyordum ama üzerime çıktığında, inlemekten kendimi alamadım. "Gabrielle -"

Bana baktığında nefesinin kesildiğini duyabiliyordum ve olduğum yerde donakaldım. "Gözlerin *çok* yeşil," dedi Gabbi, elleriyle yanaklarımı kavrayarak. İçkiyi fazla kaçırdığını biliyordum; son kadehi de devirmeden önce onu durdurmaya ama işe yaramamıştı. Şimdi de hayvanat bahçesindeki bir maymun gibi üzerimde sallanıyordu ama onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordum.

"Sarhoşsun, tatlım." Ellerimi gevşek, bağlanmamış saçlarında gezdirerek söyledim. Bu akşam için saçlarına gevşek dalgalar yapmıştı ve normal, düz saçlarından ne kadar farklı görüldüğü beni şaşırtmıştı.

Kaşlarını çattı. "Hayır, değilim."

Saçının bir tutamını yüzüne doğru düzelttim. "Evet. Öylesin."

"Hayır." Hıçkırıldı.

Kıkırdadım. Benimle didişirkenki alıngan ruhunu seviyordum. "Al, bunu iç," dedim ve dışarıdan getirdiğim su bardağını ona uzattım.

Ben.

Bana dudak büktü ve bu manzara kalbimi biraz eritti, 
O kocaman bal rengi gözleriyle bana öyle baktığında çok sevimliydi.
"İstemiyorum," dedi bardağı iterek.

İçimi çektim ve odaya baktım. "Gabrielle. Onu imelisin, tatlım."

ıkardığı inilti doğrudan sikime gitti ve narin ellerini bardağın etrafına
sardı, dudaklarına götürdü ve içerken beni izledi.

"Şimdi mutlu musun?"

"ok." Fincanı geri alıp yanımızdaki masaya koydum ama üzerimden
kalkmak için hiçbir hareket yapmadı.

Gabrielle'in parmakları gsmn üzerinde dans ediyordu, sanki baskılı
gmleimin desenini takip ediyordu. "Düşünüyordum da..."

"Mhm?"

"Bence beni pmelisin," diye fısıldadı, ben tüm mantıklı düşüncelerimle
savaşıırken kulağıma doğru baştan çıkarıcı bir nefesle. Onu öpmek istiyordum.
Onu çok fena öpmek istiyordum. Ama-"Bunu düşünme. Sadece... Lütfen."

Ellerini boynuma doladı, parmakları ensemdeki buklelere dolandı.
Saçlarımı her zaman biraz daha uzun tutmuştum, özellikle de annemin
Çocukken çok sevdiği o küçük lülelere sahip olduğu için ve aniden, yeni
boyanmış güneş ışığı sarısı tırnaklarını boynumdan aşıı kazırken daha da
mutlu oldum. Artık o küçük sarı elbiseyi giymiyor olabilirdi ama ben yine de
onu aklımdan çıkaramıyordum.

Başını benimkine doğru edi ve ben daha dşnemedem, nefes bile
alamadan, dudaklarım onunkilere deerken ona itaat ettim. Ya da belki de
onun dudakları benimkilere dedi. pşmeyi gerçekten kimin başılattığından
emin değildim ama lanet olsun.

Ona bakmak için geri çekildim, gözlerinin daha az açılmış olmasından
memnundum ve gerçekten de biraz ayılmış gibi görünüyordu. "zr dilerim-"
dedi, kucağımdan inmek için hamle yaptı ama izin vermedim.

Boazımdan bir hırıltı koptu ve onu durduramadan tekrar öpmeye
başladım, bu sefer daha sert, sanki ona doyamıyormuşum gibi. Belki de
doyamadım. Belki de hiç doyamayacaktım.

İhtiyacım olan şeye teslim olduumda bu dünyada ondan ve benden başka
hava, hiçbir şey yoktu. Azıma karşı inlediğinde, kavrayışını sıkılaştırdı

ağzımı ona açtım ve dilinin benimkiyle buluşmasına izin verdim. Narenciye, şarap ve daha önce yediği limonlu kek gibi tatlı ve ekşi bir tadı vardı.

Sonunda ayrıldığımızda, dudaklarını tekrar almamak için her şeyimi verdim.

"Bunu ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin, tatlım." Kulağının arkasına bir öpücük kondurdum, boğazına doğru ilerledim, keşke elbisesinin üstünü tam burada indirebilseydim ve tatlı küçük göğüslerini dilimde tadabilseydim.

Ama ben bunu yapmazdım. Tüm arkadaşlarımızın yanında olmaz. Bu zaten çok yanlıştı. Onu öpmemeliydim.

"Siktir," diye homurdandım. Onunla burada yalnız kalmaya hiç hakkım yoktu. Onu istesem bile bu cazibeye kapılmamalıyım.

"Hadi, seni yatağa götürmeliyiz." Sandalyeden kalktım, onu hâlâ önümde tutuyordum ve yere bıraktım. Belki onu bu şekilde eve taşıyabilirdim, gelin gibi taşıyabilirdim, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi, ama kendimi kontrol etmeye çalışıyordum.

Ayrıca, çekirdeğinin gergin ereksiyonuma bir dakika daha baskı yapmamasına ihtiyacım vardı, çünkü tek bir dokunuştan, tek bir öpücükten patlayacağımdan oldukça emindim.

Lanet olsun.

Önünde diz çöktüm, böylece onu sırtımda taşıyabilecektim, tırmanmasına izin verdim. Bu haldeyken bile bacaklarının bana sarılmasının ne kadar tatmin edici olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Başını omzuma yaslariken kalçalarına tutunarak onu ayarlamak için biraz zaman harcadım.

"İleri, asil at," diye şaka yaptı.

"Çakırkeyifken bile hâlâ espri anlayışın olduğunu gördüğüme sevindim," diye güldüm.

Yanağımı dürttü. "Tabii ki seviyorum. *Ben* eğleneliyim. Benden neden hoşlanmadığını anlamıyorum."

İçim içime sığmıyor. "Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?"

Burnunu boynuma dayadı ama cevap vermedi.

"O kadar sinir bozucu olmamaya çalışıyorum," dedi, ifadesi kocaman bir esnemeyle noktalandı.

Ne demiş? Kim ona sinir bozucu olduğunu söyledi? Gerçekten öyle olduğunu düşündüğümü mü sandı? Hay sikeyim. Onunla bu konu hakkında konuşmam gerekiyordu.

Yarın tamamen ayık olduğuunda.

Muhtemelen o öpücük hakkında da konuşmamız gerekecek. Ah, o *öpücük*.

"Seni odana götüreceğim," diye mırıldandım sürgülü kapıyı açarken.

Kapıyı açıp eve girdiğinde yanağımı dürttü ve başımı çevirip ona bakmama neden oldu.

"Sadece... seninle kalamaz mıyım?"

"Ben..." Sertçe yutkundum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, tatlım."

"Neden olmasın?" Gabbi kaşlarını çatı. "Yalnız uyumak istemiyorum Hunter." Sesi o kadar kederli, reddedilmekten o kadar korkmuş geliyordu ki kendimi tutamadım.

"Tamam," diye nefes aldım, bunun verebileceğim en aptalca karar olduğunu ama yine de verdim. Ve çok istediğim ama sahip olamadığım kızı odama taşıdım.

BÖLÜM LL

ÖzSrielle

T Uyandığımda şiddetle fark ettiğim bir şey vardı: Karnımın üzerinde oraya ait olmayan bir ağırlık vardı. Ve *sıcaktım*, normalden çok daha sıcak, sert bir yüzeye bastırılmışım.

Baharat ve taze bir şey gibi kokuyordu.

Gözlerim bir anda açıldı. Bu kokuyu her yerde tanıyabilirdim. Karnımın üzerinde duran ağırlığın kaslı, dövmele bir kol olduğu belliydi. Ön kolların hep bu kadar çekici olduğunu mu düşünmüştüm? Tanrım. Gözlerimin, çıplak göğsüne sarıldığım belli olan devasa bir bedene doğru kaymasına izin verdim. Ve işleri daha da kötüleştirmek için, gecenin bir yarısı bacağım onunkinin üzerine atılmıştı.

Aman Tanrım. Biz-?

Çarşafı kaldırıp altına baktım, kendimi çoğunlukla giyinik bulduğum için minnettardım. En azından iç çamaşırlarım ve *onun* gömleğini giydiğimden emindim ama bir şey yaptığımızı sanmıyordum. *Yaptık mı?*

Dün gece yemekten sonra güverteye çıktığımda ve o peşimden geldiğinde tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştım ama...

"Günaydın, küçük savaşçı," diye mırıldandı ben kollarından kurtulmaya çalışırken

"Biz-?" Ona bakarak, tüm dünyanın açılıp beni yutmasını dileyerek sordum.

Hunter başını salladı. "Hayır. Sarhoş bir kızıdan böyle faydalanacağımı mı sanıyorsun?" Bana kaşlarını çatı. "Hayır, Gabbi." Eli yüzüme dokunacakmış gibi uzandı ama son anda yumruk yaptı.

"Oh. Tamam. Güzel." Aramızda hiçbir şey olmadığı için neden hayal kırıklığına uğramıştım? O da bu gerçeği kabullenmiş gibiydi? "Ama tam olarak neden senin tişörtünü giyiyorum?"

Yumuşak, rahat ve *kocaman bir şeydi*. Ama bu yine de neden onu giydiğimi ve onun yatağında olduğumu açıklamıyordu.

Gözlerini devirdi. "Rahatsız olduğunu söyleyip duruyordun, sonra da elbiseni çıkarıp yere attın. Ben de utanmayasın diye üstünü örterim diye düşündüm."

Boğazımı temizledim. "Peki ben tam olarak neden senin yatağındayım?" Kaşlarını bir kez daha çattı. "Hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım. Elbette ufak tefek şeyler vardı ama...

"Sana göz kulak olacağımı söyledim Gabbi." Yüzümün etrafındaki saçları düzeltti. "Ciddiydim." *Oh*. Beni izlemek için buraya geri getirmişti. Kendimi yeniden en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi gibi hissettim; belli ki kendi başımın çaresine bakamıyordum. Belli ki benimle ilgilenecek birine *ihtiyacım vardı*. Hayatım boyunca böyle olmuştu ve bundan bıkmıştım. Kaçabilmek için kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışarak dışa doğru bir iç çektim. Beni kendine doğru çektiğinde çabalarım boşa gitti. "Ayrıca, eğer sevişirsek, söz veriyorum bunu hatırlayacaksın." dediğinde yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Onunla bu şekilde birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını düşündükçe vücudum ısınıyordu. Beni *mahvedeceğinden* emindim. Birden her şey gözümün önüne geldi - onun kucağına düşmek. Üzerine oturmak, kalçalarına sarılmak. O öpücük. Oh, Tanrım. Beni utandırmıştı. Bunun için ona yalvarmıştım. O da onu öpmeme izin vermişti. Ama o da bundan zevk almıştı, değil mi? Hoşuna gittiğine emindim. Bunun tekrar olmasını istediğimden emindim.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım, yataktan kalktım ve elbisemi ya da ayakkabılarımı bulmaya zahmet bile etmedim. Umarım Airbnb'deki diğer herkes hâlâ uyuyordur ve ben de Charlotte ve benim odama zarar görmeden kaçabilirim.

Zofia'nın Nicolas'ın odası olduğundan emin olduğum odadan gizlice çıktığını fark ettim. -Hâlâ dün geceki kıyafetler içindeydim ve dün gece korkunç bir karar veren tek kişi ben miyim diye merak ettim.

Elbette, aslında hiçbir şey *yapmamıştık*, ama neden hala etrafta gizlice dolaşıyormuşum gibi hissediyordum?

Onu uyandırmadan Charlotte'la benim odamıza geri döndüm ve güne hazırlanmadan önce bir iki saat daha uyumayı umarak yorganın altına .

Günün olayları için hazırlanırken CHARLOTTE beni kucakladı. "Dün gece neredeydin? Saat iki gibi uyandım ve sen hala burada değildin."

"Oh, ben... kanepede uyuyakalmışım." Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Mhm." Bu şekilde yalan söylemekten gerçekten nefret ediyordum ama başka ne yapabilirdim ki? Hunter'ın yatağında uyuyakaldığımı mı itiraf edecektim? Glacier Ulusal Parkı tişörtünü çaldığımı ve kaçmaya çalışmakla meşgul olduğum için topuklu ayakkabılarımı ve elbisemi onun odasında bıraktığımı mı?

Tabii ki hayır. Birkaç nedenden dolayı bunu kimseye itiraf etmiyordum.

Charlotte dudaklarına bir kat ışıltılı pembe parlaticı sürerken ben de saçlarımı topladım ve öndeki birkaç tutamı dışarıda bırakarak tutturdum.

O gün için yanıma büzgülü, gofre rengi, deniz mavisi bir elbise ve beyaz ayakkabılarım ile eşleştirmek için sevimli bir hasır şapka almıştım ve kendimi normalden çok daha kız gibi hissetsem de sevimli göründüğümü düşünüyordum.

Çok az makyaj yapmıştım - çünkü kimin bütün bir göz farı görünümü için vakti vardı ki? (Charlotte'un) ve kapının çalındığını duyduğumda her gün taktığım kolyeyi sabitlemeyi bitirmiştim.

"Geliyorum!" Kapıyı açmak için acele ederek anons ettim ve kapıyı açtığımda Noelle karşımdaydı. Angelina'nın üzerinde beyaz bir güneş elbisesi varken, Noelle küçük, sevimli bir sarı elbise giymişti. "Merhaba," diye gülümsedim, dördümüz için bir anımız olduğu için mutluydum. Arkadaş grubumuzu onların erkek arkadaşlarını da kapsayacak şekilde genişletmiş olmamız hoşuma gidiyordu -ve her nasılsa, şu anda aklımdan çıkaramadığım adam- ama bazen daha fazla yalnız vakit geçirdiğimiz zamanları özliyordum.

Her şey değişiyordu ve zamanı dondurmak ya da her şeyin olduğu gibi kalmasını istemesem de en çok biz olduğumuz zamanları seviyordum. "Kim bir gün daha içmeye hazır?" Noelle sordu.

Yatağıma uzandım ve inledim.

"Dün içtiğim kadar içmeme izin verme."

"Hayır mı?" Angelina sırtıttı. "Ama sarhoşken çok eğlenceli oluyorsun."

"Sarhoş değildim," diye mırıldandım. "Sadece çakırkeyiftim." Elbette dün epey içmiştim ama *sarhoş değildim*. Ondan beni öpmesini istediğimde ne yaptığının kesinlikle farkındaydım. Sonra bunu istemediğini, hoşlanmadığını düşünmüştüm ama... Daha fazla yanılmış olamazdım.

Charlotte pembe elbisesiyle banyodan çıkarken bir parmağını sarı buklelerinden birine doladı.

Keşke onlarla bu konuyu konuşabilseydim. Tanrı biliyor ya, bana Benjamin'den bahsettiğinde Angelina'yı sorguya çekmişim. Zaten ilişkilerinde kişisel bir çıkarım vardı ve yatırım yapmışım. Onun dikkatini çekmek için biraz yardıma ihtiyacı vardı, yani...

Sonunda herkes kazandı.

Ben hariç. Burada, onun bekârlığa veda partisinde oturmuş, yakında kayınbiraderi olacak kız hakkında hiç de *arkadaşça olmayan bir* şekilde düşünüyordum. Ve eğer onun üstünde otururken hissettiklerim bir işaret olsaydı.

Kabaca yutkundum, içimden kendime hakim olmam için bağıırıyordum.

Tüm öğleden sonrayı onunla yakın temas halinde geçirerek hayatta kalmam gerekiyordu. İşleri *bu* şekilde karmaşıklştırabilecek başka bir şey düşünmenin faydası yoktu.

Kesinlikle emin olduğum iki şey vardı: Birincisi, sarhoş Gabbi'ye kesinlikle güvenilmemesi gerektiğiydi. Ve ikincisi... bu şarap treni yolculuğun hem en iyi hem de en kötü fikri olabilirdi. Çünkü bütün *gün* boyunca Hunter'la kapalı bir alanda sıkışıp kalmışım ve hâlâ onun çıplak tenine bastırarak uyandığım gerçeğinden kaçmaya çalışıyordum.

Kalçasını benimkine bastırdığı gerçeğini boş verin.

Tenim yanıyormuş gibi hissediyordum ve onun sert kollarının vücudumun her yerinde dolaştığını, beni keşfettiğini hayal etmeden duramıyordum... Gözlerimi sıkarak kapattım. Şu anda bu konuda hayal kurmama asla izin veremezdim.

Grubumuzun yolculuk süresince büyük bir standı vardı ve yol boyunca her bir şaraphaneye gitmek için durup trenden inebildik. Araba kullanmak zorunda olmadığımız ve istediğimiz kadar tadım yapabildiğimiz için Napa Vadisi'nin tüm üzüm bağlarını deneyimlemenin mükemmel bir yoluydu.

Yine çok fazla içmemek için elimden geleni yapıyordum, çünkü sarhoş Gabbi? Kendime güvenmiyordum. Ona yakın bir yerde olsaydım yine üzerine atlayacağımdan emindim.

İlk birkaç durakta kızların yanına oturarak hayatta kalmışım ama bu sefer kabine girdiğimde kafamı kaldırdığımda Hunter'ın yanıma doluştuğunu gördüm.

Vücudunun sıcaklığının benimkine aktığını hissettiğimde bile içimden inledim.

"Benden kaçıyor musun?" Bir garson şarap kadehimi doldururken kulağıma fısıldadı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hayır."

"O zaman neden bütün gün bana tek bir kelime bile söylemedin?"

"Bu değil... Ben sadece..." Kekeledim ama onunla konuşmaktan kaçındığımı *da inkâr* edemezdim.

"Gabrielle." Sesi alçak ve sertti. Bunun beni etkilemediğini söylemek isterdim ama etkilemişti. Dün gecedен sonra, şey... "Dün gece yüzünden mi?"

Cevap vermedim, masanın altında benimkine bastıran kalçasından hissettiğim sıcaklığı görmezden gelmeye odaklanmakla meşguldüm. Bir kadeh şarap daha içtikten sonra belki kendimi daha iyi hissedebilirdim.

"Dün gece çizgiyi aştım, Gabrielle. Seni rahatsız etmek istememiştim. İyi olduğundan emin olmak istedim. Bu... lanet olsun... ben..." Başını iki yana salladı.

"O değildi." Şarabımdan bir yudum daha alırken başımı salladım, bir sonraki durağın geç değil de erken olması için dua ettim, böylece bir başka acele çıkış yapabilirdim - bugün bunlardan kaç tanesine ihtiyacım olduğu beni endişelendiriyordu.

Başka bir şey söylemedi, belli ki devam etmemi bekliyordu ama ne söylemem gerekiyordu ki? Durduğumuzda, inmek için grubumuzun arkasına geçmeye çalıştım, ama Hunter da öyle yaptı, böylece kendimizi koridorda yan yana yürürken bulduk, görünüşe göre konuşmuyorduk.

Hâlâ kendimi garip hissediyordum ve dün gecedен dolayı hâlâ biraz utanç içindeydim.

Yanından geçerken diğer yolculardan biri bize gülümsedi. "Çok güzel bir çift olmuştunuz!"

"Hayır," diye kekeledim. "Biz-" Hunter'a baktım, o da eğlenmiş görünüyordu.

Kadın bana göz kırptı. "Ben böyle şeyleri söyleyebilirim tatlım. Utanmana gerek ."

"I-" Ama başka bir şey söyleyemedim, çünkü o gitmişti, çoktan yan kabine girmişti.

Hunter orada durmuş, ben ona gözlerimi kısarken bana bakıyordu. "Ne?" Güldü.

"Onu düzeltmedin."

Homurdandı, benden uzaklaştı ve nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"O da neydi?"

"Önemli bir şey değildi. , oraya gitmeliyiz." Boğazını temizledi, vücuduma bir aşağı bir yukarı baktı.

"Ciddiyim. Ne dedin sen?" Göğsünü dürttüm. "Çok güzel görünüyorsun."

Gözlerimi devirerek onu tekrar dürttüm. "Söylediğin bu değildi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup parmaklarımın onu tekrar dürtmesini engellemeden önce bir nefes verdi. "Bana ne düşündüğünü bile söyleyemiyorsan sana ne söylediğimi söylemeyeceğim."

"Hunter..." Başımı salladım. "Bunu yapamam. *Bunu* yapamayız. Bunu biliyorsun."

"Eğer ikimiz de bunu biliyorsak, dün geceyi nasıl açıklıyorsun?" Dedi ve elimde olmadan dudaklarının tenimde bıraktığı hissi düşündüm. Bana iğrenç sözler fısıldamasının, onun için bu kadar iyi olduğum için beni övmesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyordum ve bunların hepsi çok gerçek ve canlıydı ve kesinlikle iyi değildi. "Pişman mısınız?"

"Bu... Bu bir hataydı," dedim, beni tren vagonunun duvarına yasladığını ve tekrar öptüğünü hayal ederken sertçe yutkundum. "Bunu yapmamalıydım. Arkadaş olmamız gerekiyordu ve-"

"Haklısın." O da aynı fikirdeydi ama gözlerindeki öfkeyi gördüm. "Bu bir hataydı ve bir daha olmayacak." Hunter benden uzaklaştı ve trenden indi, *beni* hayal kırıklığına uğramış ve kafası karışmış bir halde bıraktı ve neden birkaç dakika önce vücudunun olduğu yerde bir ısı eksikliği hissettiğimi anlamaya çalıştım.

Az önce ne oldu öyle?

"Bu bir hataydı." Kendimden başka kimseye nefes vermedim, belki ondan yeterince uzun süre uzak kalırsam ona söylediğim sözlere gerçekten inanacağımı umuyordum.

değil miydi? Çünkü birlikte olmamamız gerektiğini biliyordum ama istemeden de edemiyordum. Onu ilk gördüğüm günden beri istiyordum ve o zaman bile ona sahip olamayacağımı biliyordum.

Ama onu öpmek hayatımın en büyük hatası olabilirdi. Ve öyle bile olsa...

Bunu tekrar yapmasını istedim.

CHAPTER 1s

Hunter

I Bütün gün benden kaçması ya da ne zaman göz göze gelsek gözlerini hızla kaçırmaması hoşuma gitmiyordu.

Bir anlığına, yatağımda uyandığımda, kendime izin verdim. Bunun ne olabileceğini hayal edin. Eğer bir gece önce sarhoş olmasaydı. Benim onu istediğim gibi o da beni isteseydi.

Ama sonra o gitti ve ben aramızdaki her şeyi mahvettiğime emindim. Bunu nasıl düzeltebilirdim ki? Bilmiyordum ama deneyecektim.

Geri dönmeden önce trende hala bir şaraphanemiz vardı ve o hala benimle göz göze gelmiyordu. Daha önce onun yanında otururken ve trende başka bir misafir varken, beni uzaklaştırmakta haklı olmasına rağmen, ona en çok yaklaştığım andı.

Onu orada istediğim gibi öpseydim arkadaşlarımız ne derdi? Çok fazla kıl payı kurtulmuştuk.

Daha fazlasını istediğim çok an oldu. Yapamayacağımız tüm nedenleri kendime hatırlatmak zorunda kalmıştım. Ama bu yine de gözlerimin onu aramasına, bulduğum her fırsatta onunla flört etmek istememe engel olmadı. Yine de oraya gitmeyecektim, değil mi? Başka bir şey olmadan önce bu şeyi durdurmam gerekiyordu ama yine de tek istediğim yanına sokulmak, söylediğim bir şey yüzünden gülmesini sağlamak, sevdiği bir şey hakkında konuşurken ışıldamasını izlemektir ve bunları benden başka biriyle yapmasından nefret ediyordum. Benjamin'in arkadaşlarıyla konuşuyor olsa bile buna dayanamazdım.

"Dostum," dedi Benjamin, beni yine ona bakarken yakalayınca omzumu iterek. "İyi misin?"

Başımı salladım. Söyleyecek başka ne vardı ki? *Hayır, nişanlının en iyi arkadaşına mı vuruluyorum?* Dün bana ona dokunmamamı söyledikten sonra bu iyi giderdi.

"Gidip bir şişe daha şarap alacağım," diye mırıldandım, sipariş vermek için birinin gelmesini bile beklemeden.

Günün geri kalanını geçirdikten sonra yarın brunch'tan sonra eve dönecektik. Bizi eski halimize nasıl döndürecektim? En azından daha önce -öpüşmeden önce, birlikte uyanmadan önce- benimle konuşuyordu. Ona arkadaş olduğumuzu ve bir şey olmadığımızı tekrar söylemem mi gerekiyordu? Dün gecenin bir kaza olduğunu ama bir daha olmayacağını mı?

Kahretsin, bu kelimeleri ona söyleme düşüncesinden bile nefret ediyordum. Çünkü istiyordum... Ne istediğimi bile bilmiyordum ama onu istediğimi biliyordum.

"Ne yapıyorsun sen?" Emily tren vagonunun ön tarafındaki barda yanıma kayarak mırıldandı.

"Hm?" Kız kardeşime bakmak için döndüm.

"Sen bir aptalsın." Kollarını göğsünde kavuşturup tezgâha yaslandı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Vay be, küçük kız kardeşimden ne kadar sevgi dolu sözler." Em gözlerini devirdi. "Neyin var senin?"

Tren vagonunun diğer ucunda, bir şekilde cildini parlıyormuş gibi gösteren o küçük çizgili elbisenin içindeki Gabbi'ye baktım. "Bir şey yok." Kaşlarımı çattım. "Kafamdaki bir şeyi atmam gerekiyor, hepsi bu."

Emily iç çekti. "Benjamin'daha umutsuz olabilirsin." "Hey."

Başımın arkasını kaşıdım. "Hiç adil değil."

Benjamin bir zamanlar Doktor olamayarak ailesini hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüş olabilir, ama ben buna rağmen öyle olduğumdan emindim. Çünkü annemizin hepimiz için istediği tek şey mutlu olmamızdı. Şimdi Benjamin hayalindeki kızla evleniyordu. Emily başarılı bir sosyal medya fenomeniydi (bu her ne demekse, çünkü sadece yüzde yirmisini anladığımdan emindim) ve ben... sıkışıp kalmıştım. Belki de yıllardır içinde olduğumu bile bilmediğim bir rutinin içinde sıkışıp kalmıştım. Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum, çünkü çok uzun zamandır içinde yaşıyordum.

Ama gözlerim tekrar Gabbi'ye kaydı.

Bundan kurtulmaya değerd, değil mi? Belki onun gibi biri... Belki buna değerd.

Emily omzumu okşadı ve barmenden bir şişe şarap aldı. "Sadece söylüyorum. Bana bir şeyler dönüyor gibi geldi."

o koca kafanın içinde."

Elimde aldığım kırmızı şarap şişesiyle masamıza dönerken, Gabrielle'in gözleri karşısında benimkilerle buluştuğunda homurdanmaktan kendimi alamadım... Evet, bu duyguları bir an önce çözmem gerekiyordu. Çünkü Gabrielle Meyer için pek çok şeyden vazgeçebileceğimi düşünmeye başlamıştım.

Nihayet günün son durağında trenden indiğimizde, şaraphanenin verandasında oturduğu yere doğru yürümekten kendimi alamadım. Zofia ve Naomi ile konuşuyordu ve ben boğazımı temizledim.

"Hey."

Gabrielle başını kaldırdı, taktığı sarkık şapkaya rağmen güneşi engellemek için elini yüzünün önünde tutuyordu. "Ah. Sensin."

"Ben... Başka kimin olabileceğini düşünüyordun?"

Şarap kadehinin dibine bakarak küçük bir omuz silkti.

"Bu gece için ayrıntıları teyit etmek istedim," diye mırıldandım, mesafemi korumak için elimden geleni yaparak. Eğer dün gecenin bir hata olduğunu düşünüyor ve sadece arkadaş olmak istiyorsa, bunu yapabilirdim.

"Doğru." Başını salladı.

Cumartesi geceleri dans da edilen bir bara gitmeyi planlamıştık, bu da günün mükemmel bir sonucu gibi görünüyordu. Elbette, hepimiz hafta sonu boyunca zaten bol bol içmiştik ama dans etmek eğlenceli olacaktı.

Dans etmeyi seven insanlar için tabii ki. Zaten ben hep kenarda oturmayı tercih etmişimdir. İnsanların beni dans çalışırken izlemelerine ihtiyacım yoktu. Koordinasyonsuz biri değildim, küçükken spor yapmıştım ve hala sık sık top atmayı severdim ama bir grup insan beni izlerken kendimi garip hissedirdim.

Yavaş dans daha çok benim tarzımdı, ama yine de... en son ne zaman yapmıştım? Mezuniyet balomda mı? Belki bir ya da iki kez bir düğünde? Üniversiteden beri neredeyse hiç uzun süreli kız arkadaşım olmamıştı - tıp fakültesine girdikten sonra hayatımı temelde o ele geçirmişti.

Ve şimdi dans edecek gibi hissetmiyordum. Bana son gecenin bir hata olduğunu söyledikten sonra aktivitelere katılacak gibi hissetmiyordum. Aslında ayık olsaydı onu becereceğimi itiraf etmişim ama o sanki her şey bir kazaymış gibi bunu yüzüme vurdu. Siktir et. Orada oturup bana büyük bir hata yaptığımı söylemesini dinlemeyecektim.

Son zamanlarda pek ciddi bir ilişki yaşamamış olsam da, bundan daha değerli olduğumu biliyordum. Ona bakmaya çalışıyordum.

Tüm hafta sonu boyunca alkol alımına dikkat etmeye çalıştım, *çünkü zaten* çok fazla içmeme *eğilimindeydim*, çünkü birinin tıbbi bakıma ihtiyacı varsa, ben bir doktordum. Ayrıca, hayatım boyunca insanlarla ilgilenmiştim. Benjamin, Emily ve şimdi... Kendimi *ona* karşı da sorumlu hissediyordum. Belki de son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz onca zamandan kaynaklanıyordu ama bu hoşuma gidiyordu.

Ve şimdi... hepsini yüzüme geri fırlattı.

"Limuzinlerin bizi saat 8'de alması için her şey ayarlandı. Yani döndüğümüzde herkesin gitmeden önce hazırlanması için yeterli zamanımız olacak." İfademi nötr tutmak için elimden geleni yaptım.

"İnanılmaz."

"Harika."

"Mükemmel."

"Sıfatları sıralamayı bitirdik mi?" diye sordum. "Bitmediyse birkaç tane daha biliyorum. Karşıma fantastik de ekleyebiliriz."

Gabrielle bana kaşlarını çattı. "Hayır. Bence bu iyi." Bana el salladı.

Başımı salladım. "Güzel."

"Harika." Yeniden neye başladığının farkına varmış gibiydi ve masasında oturan diğerlerine bakarak konuyu değiştirdi. "Gidip bir kadeh daha dolduracağım." Şarap kadehini kaldırdı. "Bir şey isteyen var mı?"

Beynimin ve kalbimin aynı sayfada buluşmasını dileyerek onun uzaklaşmasını izledim.

KIZLARIN hepsinin parti elbiselerinin üzerinde küçük kuşakları vardı; Angelina'nınkinde elbette *Gelin Olmak* yazıyordu ve diğerlerinin hepsinde *de Gelin Takımı* yazıyordu. Limuzinlerinin arkasına doluştuklarında hepsi kıkırdıyordu - iki tane kiralamıştık, bu yüzden bir şekilde en iyi kararın kızlar ve erkekler olarak ayrılmak ve bara ayrı ayrı gitmek olduğu konusunda anlaşmıştık. Kalabalık bir grubumuz olduğu için önceden arayıp geleceğimizi bildirmiştim ve onlar da oturmamız için bir yer ayarlayacaklarını söylemişlerdi.

Kızlar kısa, ışıltılı elbiseler giymiş, erkekler ise takım elbise pantolon ve düğmeli gömlekler giymişti. Üstteki birkaç düğmeyi açık bırakmıştım.

Kravat takmadığımız için bizim gibi genç profesyonellerden oluşan bir grubun bu kadar güzel temizlenmesi gerçekten de şaşırtıcı değildi.

Benjamin'in ardından limuzine bindim ve bara doğru ilerlerken arka koltuğa kaydım.

Limuzin tamamen alkolle doluydu -elbette, teknik olarak kiralama ücretiyle birlikte ödemiştım ama bundan faydalanabilirdik, değil mi- bu yüzden hepimiz birer kadeh içtik. "Şerefe dostum," dedim kadehlerimizi tokuştururken. "Uzun ve mutlu bir hayata ve *çok* mutlu bir eşe."

Benjamin güldü. "Buna amin derim."

Nicolas yanımdaydı ve ona bakmak için döndüm. Belki garip davranıyordum ama o... Onu dürttüm. "Her şey yolunda mı?"

Bana baktı. "Ne?"

"Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum ama sen... tuhaf görünüyorsun." Benjamin ve Nicolas, Angelina'yla çıkmaya başladıktan sonra sağdıç olmasını isteyecek kadar yakınlaşmışlardı, bu yüzden normalde her zaman nasıl mutlu olduğunu ve herkesle şakalaştığını biliyordum. Bugün düşünceli görünüyordu, neredeyse... gergin miydi?

Yutkundü. "Sanırım her şeyi ettim." "Ne demek istiyorsun?"

Nicolas başını ellerinin arasına aldı. "Geçmemem gereken bir çizgiyi geçtim."

Oh. Onun nasıl hissettiğini az çok biliyordum. Ben de aynı durumdaydım - Gabbi'yle aramızdaki her şey kesinlikle berbat hissettiriyordu. "Yani... Zofia ile mi?"

"Evet. Ben... Onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum, dostum. Aklımı başımda tutuyor ve işteki her şeyle..." İç çekti.

"Ama bundan fazlası mı var?"

Nicolas başının arkasını kaşıdı, parmakları sarı saç tellerini taradı. "Evet. Öyle."

Yanıt olarak homurdandım, koyu mavi elbiseli esmer kızı aklımdan çıkarabilmeyi diliyordum. "Eminim bir yolunu bulacaksın, Nic."

İç çekti. "Umarım haklısındır."

Benjamin eğildi. "Siz ikiniz ne hakkında dedikodu yapıyorsunuz?"

"Yok bir şey," diyerek onu başından savdım. Hissettiklerimi itiraf etmek istemiyordum ve Benjamin'in de asistanı hakkındaki duygularını açıklamak istediğinden emin değildim.

Kaşlarını çattı ama yolculuğun büyük bölümünde konuştuğu Daniel'a döndü.

"," diye anons etti şoförümüz, bizi barın kaldırımında indirdi ve inerken ona teşekkür ettim, bahşiş verdim ve gitmeye hazır olduğumuzda mesaj atacağımı söyledim.

Hepimiz sokağa döküldük, kızları arıyorduk ama çoktan içeri girmiş olmalılar, biz de peşlerinden içeri girdik.

Liam bara gitmeden önce Benjamin'in sırtını sıvazladı, belli ki içki sipariş etmek niyetindeydi ve ben de bizim kızları bulmak için barı taradım. Belli ki hepimizin sığabilmesi için çalışanların bir araya getirdiği köşedeki dev kabine el koymuşlardı ve ben oraya yöneldiğimde Gabbi kızlara pipet dağıtmaya başladı.

Angelina, hayatımda gördüğüm en işe yaramaz şey gibi görünen kıvrıcık Gelin pipetine gülüyordu, ama onu güldürüyorsa, sanırım bu iyi bir şeydi. Kızların geri kalanında pembe kalpli pipetler vardı ve görünüşe göre kokteyllerini bu pipetlerden içeceklerdi. Gözlerimi devirdim, onları *gerçekten* sert bir şekilde emmek dışında kesinlikle hiçbir işe yaramayacaklarını biliyordum.

Emmeyi düşünme Hunter, diye azarladım kendimi, düşüncenin nereden geldiğinden bile emin değildim.

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?" Gabrielle'e yanına oturarak sordum. Onunla konuştuğuma bile şaşırmış gibi başını çevirdi.

Bana sırtıttı. "Sizi geçebilmek için şoförünüze birkaç yanlış dönüş yapması için fazladan bahşiş verdim." Piña colada'sını aptal pipetiyle yudumladı.

Onu izlerken bir dirseğimi masaya dayayarak homurdandım. "Hiç adil değil."

Kirpiklerini kırıştırdı. "Kimse bize kurallara göre oynamak zorunda olduğumuzu söylemedi Hunter Sullivan."

"Aşağı iniyorsun, Gabrielle Meyer."

Güldü. "Ben kızlarla dans etmeye gidiyorum. Sonra görüşür müyüz?" Bana göz kırptı ve odanın bir ucundan diğer ucuna doğru yürümeye başladı; kalçalarını ritme göre sallarken elbisesinin pulları ışıkları yakalıyordu. Böyle hareket ettiğinde ne yaptığını biliyordu.

Liam bize bir sürahi bira getirdiğinde ve Benjamin yanıma oturduğunda bile gözlerimi ondan alamıyordum. Arkadaşlarıyla dans edişini, gülüşmelerini, dönmelerini ve sürtünmelerini izleyip duruyordum ve sanki aralarında manyetik bir çekim varmış gibi hissediyordum.

Dans ederken gözlerimi ondan alamıyordum. Kahverengi saçlarını açık bırakmış, omuzlarına dökülüyordu, saçlarının doğal olarak sahip olduğu sarı röfleler barın ışığında göze çarpıyordu.

Daha önce ona güzel olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum. Her zaman öyleydi, tişört ve kot pantolonla bile.

"Tam bir grup, değil mi?" Liam sordu ve gözlerim kızların dans ettiği yere kaydı -Mily ve Zofia içkilerini bitirdikten sonra diğerlerine katılmışlardı. Matthew her zamanki gibi kız arkadaşının yanına yapışmıştı, beline tutunacak kadar yakındı ama yine de kızlarla dans ediyordu.

Kaşlarını kaldıran kardeşimle göz göze geldikten sonra Liam'a döndüm. "Küçük kız kardeşimiz sınırların dışında," diye bağırdım ona, buradaki tüm kızlar arasında... Görünüşe göre konuşulmayan tek kişi oydu. Elbette, Zofia ve Nicolas'ın patron ve asistan arasındaki çizgiyi aşan bir şey yapmış olsalar bile resmi bir şey yapmadıklarından oldukça emindim ve Daniel yakında bir hamle yapmazsa kesinlikle hayatının geri kalanında Charlotte'un peşinden koşacaktı, ama diğerleri... Naomi evliydi, ancak karısı işle meşgul olduğu için gelememişti.

Ellerini havaya kaldırdı, masum rolü yapıyordu. "Hey, bakmıyorum. Söz veriyorum." Boğazını temizledi ve "Ben aslında... Harper'la konuşuyordum. Bu hafta sonu gelemedi, o yüzden..."

Benjamin bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Bunu *en iyi arkadaşına* ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

Liam omuz silkti. "Bunu resmileştirdiğimizde. Sadece birkaç kez çıktık ama çok iyi anlaşıyoruz."

"Bu harika, dostum," dedim ve bizim yaşımızda birinin yirmi dört yaşındaki kız kardeşimizle birlikte olmaya çalışmayacağı için rahat bir nefes aldım. Bir yetişkin olabilirdi ama yine de onu korumak bizim görevimizdi ve onu hak etmeyen hiç kimsenin ona dokunmasına izin vermeyeceğimden emindim.

Nicolas içkisini yudumladı, tortularına kadar boşalttı ve sonra ayağa kalktı. "Sanırım dışarı çıkıp dans edeceğim. Gelmek isteyen var mı?"

Başımı salladım ve Nicolas'ın Zofia'ya doğru ilerleyişini izledim, aşık bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Kolundan tuttu ve onu kollarına çekip müziğin ritmiyle hareket ettirirken Zofia'nın ona verdiği küçük gülümsemeyi kaçırmadım.

"Gidip müstakbel eşimle dans etmeliyim," dedi Benjamin, içkisini bitirip ayağa kalkmadan ve bize başıyla hızlıca selam vermeden önce.

"Gidip Harper'ı arayacağım ve sonra bir içki daha alacağım. Başka bir şey isteyen var mı?" Liam sordu ama ne Daniel ne de ben başka bir içki istemedik, o da dışarı çıkmak için kapıya doğru yöneldi.

"Ve sonra iki tane oldu." Daniel bana baktı ve ben de kızgınlıkla başımı salladım.

"Acınacak halde miyiz, dostum?"

"Hm?" Parmağıyla boş bardağının kenarında gezindi.

"Onlar dışarıda dans ediyor, iyi vakit geçiriyor ve biz onlarla birlikte olmak yerine burada oturup aptallar gibi üzülüyoruz."

"Senin bahanen ne?" Boş bardağına bakarak mırıldandı. "Ne?"

"Çok uzun zamandır hepsinin etrafındayım, biliyorsun. Gabrielle'in çıktığı adamları gördüm. Belli ki senden hoşlanıyor, değil mi?"

Gabbi'ye baktım. "Bu... Yapamam." Bunu yapamayacağımızı söyledi. Onu öpmeye başlamamız bile bir hataydı. "Benjamin beni öldürür. Eğer bir şey olursa..." Kaşlarımı çatıttım. Eğer birlikte yatarsak ve sonra işler ters giderse? Kardeşimle ve grubun geri kalanıyla ilişkiyi mahvetmiş olurum.

"Bunu atlatacaktır," diye kıkırdadı Daniel. "Ayrıca, eğer bu konuda gerçekten endişeleniyorsan, düğünden sonraya kadar ona söyleme. Ve biliyorsun ki Angelina en yakın arkadaşı baldızı olursa kesinlikle cennete gider."

Kaşlarım çatıldı. Şu anda Gabrielle ve benim hakkımda konuşmak istemiyordum. "Peki ya sen? Neden bir hamle yapmadın? Herkesin ikinizin sonunda birlikte olacağınızı düşündüğünü biliyorum."

Daniel derin bir nefes aldı. "Benim için o kadar basit değil. Biz... Biz *en iyi arkadaşız*, dostum. O on sekiz yaşından beri en iyi arkadaşız ve ben sadece... Yürütebilme şansımız varken bunu mahvedemem. Arkadaşlığımızı tehlikeye atamam."

"Yani onun başka biriyle evlenmesini mi izleyeceksin?"

"Ne?" Başını kaldırdı. "Başka biri hakkında kim bir şey söyledi? Biriyle mi çıkıyor?" Neredeyse hırlayacaktı. "Angelina bana tekrar biriyle görüştüğünü söylemedi."

Dudaklarımın köşesi eğlenen bir ifadeye dönüştü. "Bunu mahvetme riskini göze alamazsın, değil mi?"

İnledi. "Hayatımızın geri kalanında başımın belası olacaksın, değil mi?" Bira bardağını kaldırarak sııttım. "Kesinlikle, planımız bu." "Şimdi bakma ama sanırım biri senin kıza el atıyor." "Ne?" Başım kızların dans ettiğı yere doğru kayd ve Gabrielle'in gruptan uzaklaştığını gördüm. Ona geri döndüm. "Ve o benim kızım değil."

Daniel alnını, kaşlarının arasındaki o küçük kırışıklığı ovuşturdu. "*Şimdi bakma'nın* hangi kısmını anlamadın?"

Biz konuşurken bir ara başka bir adam onun yanına gelip ellerini kalçalarına koyarak dans etmişti. Oturduğum yerden fırladım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama o anda kimin ne dediğı umurumda değildi.

-Daha birkaç saat önce söylediğimiz gibi; o *benimdi* ve başka biriyle dans ederse lanetlenirdim.

Kalabalığın arasından hızla geçtim, önlerinde ne kadar kolay manevra yapabildiğıme şaşırdım.

"Sakin ona dokunayım deme," diye homurdandım adama, soğuk bir öfke vardı. Ses tonumdan ürkmüş görünüyordu ama başımı salladım ve adam somurtarak uzaklaşana kadar ters ters baktım.

"Ne oluyor dostum? Ne oluyor?" Gabbi ellerini kalçalarına koyarak bana kaşlarını çattı.

"Sana dokunma şeklinden hoşlanmadım," diye mırıldandım, başka tarafa bakarak. "Eğer *sen* bana dokunmazsan, belki ben birini bulurum," dedi. homurdandı.

Eğilip kulağına fısıldayacak kadar ona yaklaştım. "Arkadaşın olmak için çok çabalıyorum, tatlım."

"Ya sadece arkadaş olmak istemiyorsam?" Nefes aldı, kollarını göğsünden ayırdı ve boynuma doladı. "Ya bana dokunmanı istersem?"

"Hayır. Yapamayız. I..." Cümlemin ortasında durdum, bunu bitirmemden iyi bir şey biliyordum.

Sana dokunamıyorum, çünkü dokunursam kendimi başkaları için mahvedeceğimi biliyorum. Sana dokunamam, çünkü seni o kadar çok istiyorum ki buna dayanamıyorum bile. Sana dokunamam, çünkü sen saf, iyi ve mükemmel olan her şeysin ve eğer sana dokunursam, parlaklığını bozarım. Sana dokunamam, çünkü durmak istemem. Çünkü kendin söyledin, bu bir hataydı.

"Bu bir hata olur."

Bana baktı, kehribar rengi gözleri barın ışıklarını yansıtıyordu ve sadece gözlerinden yüzündeki tüm ifadeyi okuyabiliyordum.

Şarkı daha yavaş bir şarkıya dönüştü ve ilk notaların çaldığını duyduğumda ona baktım. Derin bir nefes aldım. "Dans etmek ister misin?" Gözlerindeki soruyu kabul etmek yerine mırıldandım ve başını salladığında kollarımı beline dolayarak pistte bir daire çizmemize izin verdim.

Belki de bir hataydı, ama lanet olsun, onun için aptalın tekiydim.

CHAPTER 31

ÖzSrielle

W Yavaş bir daire çizerek dans ediyorduk ve ben hâlâ onun burada, bana bu kadar yakın olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. Bütün gün her şey daha da kötüye gitmişti ve her şey onun odasından o kadar çabuk kaçmamla başlamıştı ki

Uyandım. Ama başka ne seçeneğim vardı ki? Eğer çok yakınlaşmamıza izin veririm, işler garipleşecek ve kaçınılmaz olarak başarısız olduğunda, diğer herkesin yanında çok olacaktı.

Aramızda hissettiğim bu aptalca kıvılcıma, beni boğmadan önce teslim olmak istediğim gerilime değinmeden düğünü atlatmak daha iyi olacaktı. Yine de ses tonu, benimle aynı fikirde olup bunun bir hata olduğunu söylediğinde sesindeki zehir?

Tüm bunları bildiğim halde yine de kendime engel olamadım. *Ya sadece arkadaş olmak istemiyorsam? Ya bana dokunmanı istersem?* Tanrım, bunları söylediğime inanamıyordum, özellikle de ona birlikte olamayacağımızı söyledikten sonra. Beni tekrar öpmesini ne kadar istersem isteyeyim, yine de *hayır* demişti ve ben bunun olmayacağını biliyordum. Biliyordum ama neden içinde kaybolmayı sevdiğim o yeşil gözler sanki *daha fazlasını* ifade ediyormuşum gibi bana bakıyordu?

Bazen böyle göğüs göğüse durana kadar ne kadar uzun boylu olduğunu unutuyordum - orta boyluydum elbette, ama 1.80 boyuyla benden daha uzun duruyordu. Yine de bu hoşuma gidiyordu. Kendimi küçük ve narin hissetmemi sağlıyordu, on üç yaşından beri olmadığım bir şeydi bu, nihayet büyüme atağıma girmiştım. O yıl bir gecede sıfır bedenden altı bedene çıkmış gibi hissetmişim ve o zamandan beri... Hiçbir zaman sınıftaki en küçük kız olmamıştım ve bu benim için sorun değildi. Ama neden onun devasa ellerinin belimi sarmasını seviyordum? Boylarımızın yan yana olması neden bu kadar hoşuma gidiyordu?

"Gerçekten pişman mısın?" Sonunda, daha fazla sormamaya dayanamayarak fısıldadım. "Beni öptüğün için mi?" Neden ona daha önce bunun bir hata olduğunu söylemişim? Neden ona bunları söyledim?

"Ne?" Sarsılarak şaşkınlıkla söyledi. Sanki bunu beklemiyor gibiydi. Sanki *beni* beklemiyordu. "Pişman mısın? Seninle mi?" Sesi alçaktı. "Asla pişman olmam."

"Oh." Düzgün nefes alıp almadığımdan emin değildim. Beni inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğratan, bu kadar çekici hissetmeme engel olamadığım bu adam... Bana bakma şekli? Söyleyecek söz bulamadım.

Beni tekrar öpmesini istedim. Hayır, beni tekrar öpmesine ihtiyacım vardı. Tek istediğim onu bana karşı hissetmek, bunun gerçek olduğunu bilmektir - gerçek olduğumuzu, aptalca, muhtemelen sarhoşça bir hata olmadığımızı ve onun da beni benim onu istediğim kadar çok istediğini.

Tüm bunlara rağmen.

"Ama... beni istemiyorsun." Gözlerimdeki sızıyı görmezden gelmeye çalıştım. Hâlâ ileri geri sallanıyorduk, Hunter bedenlerimizin hareketini bir saniye bile . "Benden hoşlanmıyorsun bile. Yine o sinir bozucu kız kardeş oldum, değil mi? Tanrım, ne kadar aptalım, çok saçma davrandım-" Kendimi geri çekmeye çalıştım ama kolu beni geri çekti.

"Kim demiş?" O kadar yakınıma eğildi ki burunlarımız birbirine değdi, üzerime doğru eğildi, 1.80'lik görkemli boyu üzerimde yükseliyordu.

"Ne?"

"Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?" Sesi ve ses tonundan biraz irkildim.

"Ama..." Başladım, çenem düştü.

Hunter başını salladı. "Kimden hoşlanıp hoşlanmayacağıma *sen* karar veremezsin."

"Ama sen istemiyorsun. Bunu istemiyorsun ve pişman olmayacak olsan bile seni öpmemeliydim ve her şeyi mahvediyorum-" Gözlerimi kapadım, bu dans pistinde ağlamamak için kendimi zor tuttum. Arkadaşlarımızdan hiçbirinin etrafta olup utancıma tanık olmaması bir mucizeydi. Ne de olsa bu benim şansımdı.

"Hayır. Siktir.

Elle." Gözlerim fal

taşı gibi açıldı.

Bana Elle demişti. Bunca yıl boyunca, dudaklarından dökülmesinden bu kadar hoşlanacağımı hiç hayal etmemiştim. Artık biliyordum ki kimsenin bana Elle dememesinin bir sebebi vardı.

başka biri bana böyle seslenmişti. Bunu sadece onun için saklıyordum.

"Hunter..." Nefes . Gerçekten de bana bakışındaki bir şey kendimi özel, değerli ve kıymetli hissetmemi sağladı. Elimi elmacık kemiğinin üzerinde gezdirmek için boynundaki kavrayışımı gevşettim ve nefesi boğazına takılırken gözleri dalgalandı.

Dişlerini sıktı. "*Yapamayız* dedim. İstemediğimden değil. Tamam mı? Ayrıca... *Yapamayacağımızı* söyleyen sendin. Bunun bir hata olduğunu söyleyen sendin. Ve öyle de olacak. O yüzden belki de birbirimizden uzak durmalıyız."

Başımı salladım. "Haklısın," dedim ona. "Arkadaş olmamız gerek. Çünkü başka bir şey..." Başımı salladım.

"Doğru." Başını salladı. "Arkadaşlar."

Şarkı bittiğinde kollarından çekildim, sadece gözlerime tam olarak ulaşmayan isteksiz bir gülümseme ve küçük bir "Özür dilerim," diyerek banyoya doğru uzaklaştım.

Birkaç dakikalığına kaçmam, onun kafasında neler olduğunu, *benim* kafamda neler olduğunu çözmem gerekiyordu. Ama tabii ki kabinden çıktığımda kızlarım beni köşeye sıkıştırdı.

"Hunter'la aranızda neler oluyor?" Angelina kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu.

"Hiçbir şey."

Noelle bir kaşını kaldırdı. "İkinizi dans pistinde görmediğimizi mi sanıyorsun? Sana dokunduğu için o adamı azarlamaya geldi ve ikiniz ciddi bir tartışma yaşıyormuşsunuz gibi görünüyordu."

"Bunu gördün, ha?"

"Oh, evet. Bizi kandıramazsın, *küçük* hanım."

"*Kimseyi* kandırmaya çalışmıyorum. Gerçekten aramızda hiçbir şey yok. Biz... Biz sadece arkadaşız. Dürüst olmak gerekirse, sanırım onun için sinir bozucu küçük bir kız kardeş gibiyim." Yüzümü buruşturdum çünkü bu sözleri yüksek sesle söylemek bile canımı yakıyordu.

Angelina kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Ben... Evet." İstemeye istemeye konuştum ve neşeli bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Şimdi, hepimizin banyoda ne işi var? Dışarıda partinin tadını çıkarıyor olmalıydık, Müstakbel Gelin!" Neşeli ses tonumun beni ele vermemesini umuyordum.

Charlotte kaşlarını çatarak bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "İhtiyacın olursa konuşmak için hepimizin burada olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım, neredeyse konuşmak için kendime güvenemiyordum, çünkü üçüne duyduğum sevgi kalbimi çok dolu hissettiriyordu. Bunu biliyordum. Gerçekten biliyordum.

Hepimiz kollarımızı birbirine bağladık, Angelina ve Charlotte iki yanımda, Noelle Charlotte'un diğer kolunda, hepimiz uzun bir zincir oluşturduk. Bizi tuvaletten çıkarıp dans pistine geri götürdüm. Konuşmanın geri kalanından kaçmak için biraz hevesliydim.

Sıkıştırılırsa her şeyi anlatacağımı biliyordum: ondan ne kadar etkilendiğimi ve bu çekime ne kadar teslim olmak istediğimi. Bir gece önce beni nasıl öptüğünü.

Tüm bunların yerine, bardan bir tur tekila shot sipariş ettim, onları geri attım ve en iyi arkadaşlarımla gece boyunca dans ettim. Masamızda oturan Hunter'ı ya da bütün gece gözlerinin üzerimde olduğunu düşünmemek için kendimi zor tuttum. Sürekli bir varlık gibiydiler, bakışları içimi yakıyor, bakışlarımız her birleştğinde beni aydınlatıyordu.

Yine de bir önemi yoktu. Söyleyebileceğimiz ya da yapabileceğimiz başka bir şey yoktu.

Çatalım tabağımın dibini parçaladı, kahvaltılık patateslerimi iterken çıkan ses kulağımı tırmaladı.

Dürüst olmak gerekirse, brunch garipti. Daha doğrusu, herkes kreplerini veya kahvaltı tacularını yerken konuşup gülerken *Hunter* ve ben garip davranıyorduk. Şehirde süper şirin ve modaya uygun bir kahvaltı mekânı seçmiştik ve bu *iyi* bir seçimdi - dipsiz mimozalar kesinlikle benimle aynı fikirdeydi.

Hunter'la aramızdaki dinamiğin bu kadar soğuk olmamasını dilerdim. Aramızdaki basit ilişki bir gecede çözülmüş gibi hissediyordum ve bundan nefret ediyordum. Bir anlık zayıflığın son iki aydır kurduğumuz arkadaşlığı mahvetmesinden nefret ediyordum. Mutfakta gülerек geçirdiğimiz o kadar çok gece vardı ki, bu duruma geri dönmüş olmamız bana *yanlış* geliyordu.

Gözlerim bir an için onunkilere takıldı ve içlerinde titreşen endişeyi görebiliyordum.

Tabii ki endişeleniyor, kendime bunu söylemeye çalıştım. Senin için endişeleniyor çünkü o senin arkadaşın ve bu sabah kahvaltıda neredeyse iki kelime bile etmedin.

Çünkü dün gece benimle aynı fikirdeydi ve ben bundan *nefret etmişim*. Tam olarak ne söylemesini istemişim? Ben haklıydım, o haklıydı. Başka bir şey yoktu.

Erkenden uyanmış ve güneşin doğuşunu izlemek için battaniyeme sarınarak güverteye çıkmıştım *ki onun* da orada olduğunu gördüm.

"Uyuyamadın mı?" Mırıldandı.

salladım, başımı gökyüzündeki çizgilere çevirdim. "Hayır." "Ah."

"Peki ya sen?" Başını

iki yana salladı.

"Mm." Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı çektim.

İkimiz de başka bir şey söylemedik, içeri girip kahvaltı için hazırlandığımızda bile, ama birlikte sessizce oturmanın bile ne kadar huzur verici olduğunu düşünmemeye çalıştım. Bu düşünceleri kaldıramazdım, gerçekten kaldıramazdım.

Masanın karşısında göz göze geldik, kaşlarını kaldırdı ama ben başımı salladım.

Telefonum bir mesajla çaldı ve açmak için kucağıma baktım.

AVCI

İyi misin?

GABRIELLE

Ben iyiyim.

Sana inanmıyorum.

Umurumda
değil.

Telefonumu kapatıp çantama geri attım ve yanımda oturan Zofia'ya döndüm. Diğerlerinin bir sorun olduğunu düşünmemesi için sohbet etsem iyi olur diye düşündüm.

"Bu hafta sonu eğlendin mi?" Tabağındaki meyvelere bakarken ona .

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri masanın diğer tarafındaki Nicolas'ınkilere kaydı. "Ah. Evet. Harikaydı. Ang ve seninle iş dışında daha fazla zaman geçirebilmeyi sevdim."

"Katılıyorum," dedim. "Onu bırakıp insan kaynaklarına geri dönecek misin?" Ona göz kırptım.

Dudağını ısırdı. "Ben- Ben sadece... Bana *ihtiyacı var*." Sessiz bir fısıltıyla konuşurken gözleri benimkilerle buluştu.

"Oh." Belki de dn sabah onu yatak odasından gizlice çıkarken gördüğümde düşündüğüm Şey buydu.

Onu nazikçe dürttüm. "Hey. Senin adına sevindim, biliyor musun?"

Koyu kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim Gabs. Senin karŐındaki bölmede oturmayı gerçekten özledim ama Nicolas... O iyi bir adam. Ve iyi bir patron."

"Katılıyorum." Beni duyabilmesi için sesimi yükselterek başımı salladım. "Beni geçen ylki iş toplantısının dışında bırakmış olsa bile."

Benjamin kıkırdadı. "Ama her Şey yolunda gitti, değil mi? Çünkü ben Angel'ı aldım ve sen de... bir kedi aldın."

"Toothless çok fantastik bir kedi, çok teşekkür ederim."

"Merak etme, yakında kedi konusunda söylediklerini yiyecek," dedi Angelina hnzır bir srıtŐla, sabah meyve suyunu saçma Gelin pipetinden yudumlarken.

Benjamin kaşlarını çattı. "Kedi almayacağz. Balayımız için bir aydan fazla bir süre uzakta olacağız, art düğün-"

"Sakin ol, izci ocuk. Yarın bir tane alacağmızı söylemiyorum."

Nefesinin altında bir Şeyler mrldandı ve hepimiz güldük.

Her zaman kesin olan bir Şey vardı; birlikte yaşam çok ilginç olacaktı.

CHAPTER 14

Avcı

I Anahtarlarımı ön kapımın yanındaki kaseye bıraktım, günün yorgunluğunu biraz olsun atabilmek umuduyla omuzlarımı geriye doğru attım. Her zaman iyi günler ve kötü günler, huzurlu günler ve zor günler vardı-

Bugün ikincilerden biriydi. Uzun sürmüştü ve bazı zor teşhisler koymak zorunda kalmıştım ve tek yapmak istediğim şey o günü düşünmekten kendimi alıkoymaktı.

Gözlerimi ovuşturdum ve ne yaptığımı anlamadan telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderdim. Her nasılsa, Gabrielle'in küçük aptal mesajlarını dört gözle bekliyordum ve son zamanlarda bana bir tane bile göndermediği için, kendime engel olamıyordum. Belki de onun gün ışığından biraz çalmak istiyordum, sanki sadece onunla konuşarak osmoz yoluyla özümseyebilmişim gibi.

AVCI

Haftalık geri sayımım nerede, tatlım?

Düşünüyordum da bu gece bize gelmelisin ve yemek pişirme derslerimize devam edebiliriz.

Dürüst olmak gerekirse, ona yemek yapmayı öğretmek umurumda bile değildi. Onunla vakit geçirmek istiyordum ama bunu ona söyleyemiyordum. Napa'daki hafta sonundan döneli zaten bir hafta olmuştu ve onunla konuşmamak beni öldürüyordu. Benden neden kaçtığını biliyordum ama yine de berbat bir durumdu.

GABRIELLE

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Neden?

Nedenini biliyorsun
Hunter.

Gabrielle,

ben.. ben sadece seni

görmek istiyorum

Lütfen?

Tamam. Arkadaş
olarak.

Sadece akşam yemeği.
Arkadaş olarak.

O gece geldiğinde, kapıyı çalmasıyla benim kapıyı arasında birkaç saniye geçmesine izin verdim, sırf onu görmek için çaresiz görünmemek için. Öyle olsam bile.

Çantasını sandalyenin üzerine bıraktı ama orada oturup bana bakarken kaşlarımı çattım.

"Ne?"

"Kitaplarınız nerede?"

Bir kaşını kaldırdı. "Hangi kitaplar?"

"Sen... Sen her zaman yanında kitap getirirsin," diye homurdandım. Seyahat kitapları, okuduğu kitaplar, aklınıza ne gelirse. Buraya geldiği birkaç seferde de yanında hep *bir şeyler* getirmişti.

"Şey..." Çantasından bir tane çıkarmadan önce bana mahcup bir sırıtış attı. "Bunu okuyorum ama bu kadar yakından ilgilendiğini fark etmemiştim."

"Tabii ki biliyorum." *Sana her zaman dikkat ederim, Gabrielle.* Bunu söylemek dilimin ucundaydı ama... Biz arkadaşlık. Onu ne kadar düşündüğümü söyleyerek bunu nasıl mahvedebilirdim? Yapmazdım... yapamazdım.

"Tamam... Peki, akşam yemeği için ne yapıyoruz?" "Alfredo sosu."

Bir kaşını kaldırdı. "Alfredo mu?"

"Elbette. Bunu yaparken kullandığın malzemeleri her beyaz sos yapmak için kullanabilirsin. Ayrıca, tavuk ve sarımsaklı ekmek yapmak için de her şeyim var."

..

"Sarımsaklı ekmek mi? Başka bir şey söyleme."

"Bir dahaki sefere ev yapımı makarna da yapmamız gerekecek."

"Oh, bir dahaki sefere, hm? Yani akşam yemeği randevularımız tekrar başladı mı?" Ağzını hızla kapatmadan önce sırttı. "Yani... Aslında randevu olduklarını sanmıyorum, sadece ben..."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedim ve tavaları çıkarırken konuyu değiştirmeden önce ona küçük bir gülümseme sundum. "Nereye gideceğine karar verdin mi?"

yolculuğa çıkmak ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Seçenekleri azalttım ama yine de... Çok fazla. Bir rota planlamaya ve kendi başıma kalabileceğim hosteller bulmaya çalışıyorum ama belki de kızlar haklıdır. Belki de bu tek başıma yapmak için çok fazla."

Sosu yapmaya başladık; ben ona her adımı gösterdim. Hepsi tavada karıştıktan sonra ona döndüm.

"Birlikte gidebiliriz."

"Ne?" Sosu karıştırmayı bırakıp bana baktı ve teklifimi değerlendirirken yanmasını önlemek için kaşığı onun için çaldım.

"Yolculuğunuzda," diye ekledim. "Birlikte gitmeliyiz."

Sanki beyninin içindeki noktaları birleştirmeye ya da bir tür bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Git... birlikte." Tekrarladı ve ben de soru sormadan başımı salladım. "*Avrupa*'ya mı?"

"Mhm."

"Neden?"

"Çünkü." Boğazımı temizledim. "Bir seyahat planlıyordun. Zaten bir sürü boş zamanım var, bu yüzden mantıklı."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "O zaman yalnız kalmak zorunda değilsin ve orada ne istersen yapabiliriz."

"Herhangi bir isteğiniz yok mu?"

"Elbette. Dublin'de bir Guinness içmek ya da Roma'da Kolezyum'a gitmek isterdim ama iş başa düştüğünde eğlenceli olacağını biliyorum." Boğazımı temizledim. "Çünkü seninle olacağım. Ve biz zaten birlikte uçuyoruz. Arkadaş olarak."

O güzel küçük beyninin içinde neler olup bittiğini bilmek isterdim ama sonunda başını salladı. "Pekâlâ. Tamam. Arkadaşlar. Evet. Hadi... birlikte gidelim. Ne yanlış gidebilir ki?"

Çok fazla şey vardı ama en azından bu şekilde güvende olacağını biliyordum. Onu korumak, gözetmek bana aitmiş gibi hissediyordum. Eğlendiğinden, gülümsediğinden emin olmak istiyordum ama bundan daha fazlası da vardı. Onun yalnız olduğu düşüncesine katlanamıyordum.

Bu akşam yemeklerimizden bu kadar keyif almamın nedenlerinden biri de buydu.

"Al, bunu dene," dedim ve tadına bakabilmesi için kaşıkla soston bir parça aldım. Eğildi, dudaklarını sosun üzerine koyup tadına bakarken göz göze geldik.

"Oh, bu iyi," diye onayladı. "Vay canına."

"Ve sen başardın."

"Teknik olarak ," dedi ve ben de şakacı bir şekilde omzuna vurdum.

"Hiç övgü , değil mi?"

"Sensiz ben ne yapardım?" dedi Gabrielle ve sonra ne ima ettiğini anlamış gibi gözlerini kocaman açtı. "Ah. Yani."

"Biliyorum," diye onayladım.

Çünkü biliyordum ve onsuz ne yapacağımı da bilmiyordum.

TEMMUZ

GABRIELLE

Düğün Geri Sayımı: 6 hafta!

AVCI

Teşekkürler, tatlım.

Bugün de geliyor musun?

Tabii ki. Neden ki?

İşe çağrılıp çağrılmadığını bilmiyordum.

Ben de orada
olacağım.

Sen mi ?

Evet. Cipin üstünü falan indirdim.

Shotgun. *winky face*

Kızların suya koşarken attıkları çığlıkları izlerken kurabiye hamurlu dondurmamı yaladım. Temmuz ortasıydı elbette ama Oregon Sahili, yılın hangi zamanında sahile giderseniz gidin, son derece soğuktu. Dışarıda güzel bir gündü, serinlemek için dondurma almamıza yetecek kadar sıcaktı ama su hâlâ *buz* gibiydi. Yine de, biz kumda havlularımızın üzerinde otururken dördü de dalgalarla oynuyordu.

Daniel tişörtünün kollarını yukarı iterek, "O dondurucu suyun içinde olduklarına inanamıyorum," dedi. "Ayaklarımı beş saniye kadar suya soktum ve düşeceklerini sandım."

"Kızlar," diye mırıldandı Benjamin. "Hepimizden daha güçlüler."

Matthew'un bir kat daha güneş kremi sürmesini izlerken güldüm. "Ne?"

Kaşlarını çattı. "Ben İskandinav'ım, kolay yanarım."

Noelle'e baktım. Çilli teni ve kızıl saçlarıyla her ikisinde *de kolayca yanma* geni vardı. "Sanırım gelecekteki çocuklarınız biraz berbat durumda, değil mi?"

Kıkırdadı ve kız arkadaşına baktığını anladım. "Muhtemelen. Yine de onu dünyaya değişmem dostum. O..." Matthew iç çekti. "O her şeyim."

Benjamin sırtını sıvazladıktan sonra Gabbi'den uzakta dalgaların arasında koşarken gülen Angelina'ya baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Evlenme teklif etmek için doğru zamanın geldiğini nasıl anladın?" Matthew kardeşime sordu.

"Sanırım... Resmi olarak bir araya geldiğimizden beri içimde hep böyle bir his vardı ama bunun özel olmasını istediğimi biliyordum. Sonra iş zamanı ve yeri bulmaya geldi. Nicolas'la konuşuyordum ve bana jetini ödünç alabileceğimi söyledi; Paris onun her zaman en sevdiği yer olmuştur, neden olmasın?"

Matthew kıkırdadı. "Yabancı bir ülkenin listede olduğunu pek sanmıyorum ama... evet." Gözlerini kapattı, güneş üzerine vururken dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Saçlarının sarı tellerini aydınlattı ve gözlerini açtığı anda bile bu ifade kaybolmadı.

"Evlenme teklif etmeyi mi düşünüyorsun?" Ona sordum ve o da başını salladı.

"Yakında. Bir süredir bunun hakkında konuşuyorduk ama nişanlanmadan önce birlikte olmak için biraz zaman istedik. Yüzüğü geçen hafta seçtim... yani geriye sadece *ne zaman olacağına* karar vermek kaldı. Bununla birlikte, sanırım *nasıl olacağını* zaten biliyorum." Sırıttı.

"Öyle mi?" Daniel karışarak sordu. "Hepimizi bu büyük plana dahil edecek misin?"

"Eğer isterseniz hepinizi işe dahil edebilirim diye düşünüyordum." "Elbette Matt. Her zaman yardıma hazır olduğumuzu biliyorsun."

"Düğünden eve döndükten sonra yapmayı planlıyorum, çünkü onun en sevdiği mevsim sonbahar."

Benjamin sırıttı. "Grupta evli bir çiftin daha olması harika olacak."

"Nasıl oluyor da daha evli bile değilken şimdiden çekilmez oluyorsun?" İnledim.

"Gün geçtikçe Gabbi'ye daha çok benziyorsun," dedi ağabeyim. "İkiniz sürekli birlikte vakit geçirdiğiniz için mi?" Kaşlarını çattı. "Ne dediğimi hatırlıyorsun, değil mi?" Gözleri suçlayıcı bakıyordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ve aramızda hiçbir şey yok, ciddem. Biz sadece arkadaşız."

Neyse ki ne Matthew ne de Daniel onlara baktığımda neden bahsettiğini biliyor gibiydiler.

Benjamin sahte bir teslimiyetle omuzlarını silkti ama Angelina'nın en iyi arkadaşıyla yatmadığımdan emin olmaktan vazgeçmeyeceğini biliyordum. Anlıyordum, ama aynı zamanda - kahretsin, onu pantolonumun içinde tutabilirdim, lanet olsun. Önümü göremeyecek kadar sevişmeye ihtiyacı olan azgın bir ergen değildim.

Her ne kadar her seferinde böyle hissetsem de, Gabbi'ye siyah bikiniyle göz ucuyla baktım. Kıçı, bikinisinin üst kısmındaki göğüs dekoltesinin çizgisi... Neredeyse çok fazlaydı ama hiçbirinin beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermeyerek kendimi bu görüntüye kaptırdım.

Külahımın dibindeki dondurmayı bitirdiğimde neredeyse sıvı haldeydi, ama yine de son damlasına kadar emdim ve taze yapılmış waffle külahının tadını çıkardım.

Kızlar soğuk sudan yeterince etkilenmiş olmalı ki, sıırıslıkla bir halde yanımıza geldiler. Noelle'in saçları okyanusa düşmüş gibi tamamen nemliydi ve Matthew onu havluya sarmak için ayağa kalktığında küçük bir tıs sesi çıkardı. "İyi misin, günüştüm?"

"Evet." Dişleri takırdıyordu. "Çok soğuk."

Havlusunun üzerine onu önce kollarına sonra da kucağına çekti ve kollarını onun etrafında tuttu. "Daha iyi misin?" Diye sordu ve kız başını sallayarak nemli kırmızı buklelerini havluyla kurulamaya çalıştı.

Charlotte, grubun en kisası olmasına rağmen biraz daha iyi durumdaydı. -Bunun dans konusundaki zarafetinden kaynaklandığını tahmin ettim. Aslında onu dans ederken görmemiştim ama Gabbi bana inanılmaz bir balerin olduğunu ve bir bale akademisine girmek isteseydi profesyonel olabileceğini ama bunun yerine yerel bir stüdyoda dans eğitmeni ve koreograf olarak çalışmayı seçtiğini söylemişti. Belki en kârlı kariyer bu değildi ama hayallerini gerçekleştiriyordu. Ve yüzünde her zaman bir gülümseme var gibiydi, bu yüzden mutlu olduğunu tahmin ettim.

İş yerinde böyle mi görünüyordum? İşimden dolayı mı böyle hissediyordum? Artık emin değildim. Hastalarımı, Lizzie gibi sürekli hastanede kalmaktan ve kontrollerden çok daha fazlasını hak eden çocukları seviyordum ama bunun benim görevim olduğunu biliyordum.

Angelina, Benjamin'in yanına yerleşirken Gabbi de benimkinin karşısına serdiği havlusunun üzerine oturdu. Birçok açıdan komikti - yarımız çift, diğer yarımız bekâr.

"Oh, Benjamin, yeni ev nasıl gidiyor?" Daniel kardeşime sordu. Beaverton'da yepyeni bir inşaat için para yatırmışlardı,

Daniel bir yapı mühendisi olduğu için inşaatın ilerleyişini dinlemeyi çok seviyordu.

"Temel döküldü ve şu anda çerçeveleme üzerinde çalışıyorlar. Sanırım düğün için yola çıkmadan önce, iskelet tamamlandığında içeri girebileceğiz."

"Oooh, bu çok heyecan verici," diye ekledi Gabbi. "Her şey bittiğinde görmek için sabırsızlanıyorum."

"Dolabı görene kadar bekle," diye iç geçirdi Angelina. "Ayakkabılarım için çok fazla yerim olacak."

"Onlar benim kıyafetlerimden daha önemliydi," diye homurdandı Benjamin, bu da beni güldürdü.

"Ne derler bilirsin, kardeşim. Mutlu eş, mutlu hayat."

Bana döndü, gülümsemesi gözlerinden okunuyordu. "Evet, dostum. Öyle."

Çantasından bir paket Oreo çıkarmış olan Gabrielle'e baktım, derisindeki suyun kurumasına izin verirken mutlu bir şekilde bir şeyler atıştırıyordu. *Huh...* Onunla böyle bir hayatın nasıl olabileceğini merak ettim.

KISIM 15

ØSrielle

GABRIELLE

Düğün Geri Sayımı: 30 gün! Resmi olarak bir ay!

AVCI

Sanki unutabilirmişim
gibi.

S Terzi fermuarını çekerken elimi nedime elbisemin ipeksi kumaşında gezdirdim, aynaya baktım, elbisenin şampanya renginin bronz tenimi nasıl gösterdiğine baktım

parlıyordu. Başta şüpheyle yaklaşmışım ama gerçekten de mükemmel bir renkti.

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki küçük butiğin kapı zilini bile duymadım.

"Hey, bakın kim gelmiş!" Charlotte bağırdı ve Hunter selam vermek için yanımıza gelerek bize küçük bir el salladı.

Elbiseleri ve erkek takım elbiselerini her ikisini de yapan küçük bir yerel mağazadan sipariş ettik, ayrıca tadilat da yaptık, bu yüzden sanırım onun burada olması *sürpriz* değildi, ama aynı zamanda, onca gün içinde?

"Smokinimi alıyordum," dedi diğer ikisine hitaben, gözleri bana dönmeden önce. "Merhaba, Gabrielle," diye mırıldandı.

"Merhaba," diye ciyakladım.

"Geçen haftaki akşam yemeğinden beri seni görmedim," dedi, diğer kızların onu duymayacağını düşündüğüm kadar alçak bir sesle. Ev yapımı pizza hamuru yapmış ve üzerini malzemelerle kaplamıştık ve yediğim en iyi pizza olabilirdi. Ama o gece evimden ayrılışını izlemek... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama o yanımdayken her şey *doğru geliyordu*.

"Özür dilerim," diye yüzümü buruşturdum. "Meğer bu arkadaşlık işi sandığımdan daha zormuş."

Cevap vermedi ama gözlerindeki soruyu görebiliyordum.

"Gabrielle, biraz konuşabilir miyiz?" Bu sefer daha yüksek sesle söyledi ve beni soyunma odasına çekmesine izin vererek başımı salladım. "Düğün işleri," diye ekledi Charlotte ve Noelle'e, sanki bu neden yalnız kalmamız gerektiğini açıklıyormuş gibi.

"Hunter." O bana bakarken kollarımı kavuşturdum ve sesimi alçalttım. "Burada ne işimiz var?" Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Vay canına."

"Beğendin mi?" Elbiseye baktım, ön tarafındaki kumaşla oynuyordum.

"Hoşuma gitti mi?" Çenemi ona bakacak şekilde yukarı kaldırarak mırıldandı.

"Sikeyim."

Gabrielle. Çok güzelsin."

Kızardım. "Rengi Angelina seçti ama stili hepimiz seçtik." Eli yukarı uzandı, parmakları köprücük kemiğime doğru hareket etti, sanki bana dokunmak için can atıyordu ama son anda vazgeçti.

"Benim için

dön." "Ne?"

Elimi tuttu ve beni döndürdü, eteklerimin altı hareketten dolayı sallanıyordu.

"Mükemmel." Hunter boğazını temizledi. "Yardıma ihtiyacım var." "Ve sen... bilmiyorum, bana mesaj atamaz mıydın? "Bunun yerine...?"

"Beni küçük bir soyunma odasına mı çekiyorsunuz?" Bir kaşımı kaldırdım. "Kim bilir burada ne yaptığımızı düşünüyorlar?"

Bana yaklaştı, bir eli belimdeydi, gözleri dudaklarıma kaydı ve sonra tekrar yukarı baktı. Beni öpeceğini sandım ama sonra... "Düğün için onlara ne alacaksın?"

Ben-ne? Bu da çıktı? "Henüz karar vermedim. Kayıtları var ve düğün partisi önümüzdeki hafta ama..."

"Birlikte alışverişe gitmek ister misin?"

Bir kaşımı kaldırdım. *Gerçekten* benimle daha fazla zaman geçirmek istiyor muydu? Yani, bana yemek yapmayı öğretiyordu ve belki bu son birkaç haftadan sonra arkadaşlığımızı yeniden rayına oturtabilirdi ama yine de... "Tabii. Tamam."

"Harika. Pazar sabahı saat 10'da seni alırım?"

"Neden Cumartesi değil?" Gözlerimi kırpıştırdım, benimle alışverişe çıkmak için Pazar gününden şaşır mıştım.

"Cumartesi günleri kitap kul b n z yok mu?" Oh.

Hatırladı. "şey, evet."

"Yani. Cumartesi yapamazsın. Seni kızlardan  almaya  alışmıyorum."

Başımı salladım. "Tamam. Pazar o zaman."

Bana ukala bir sırıtışla bakıp soyunma odasından çıkarken kalbim göğsümde biraz çırpındı ve kelebekleri uzaklaştırmaya çalıştım.

Arkadaşım için bunları hissetmemeliydim. En iyi arkadaşımın kayınbiraderi olacak adam için hissetmemeliydim. Ama elimde değildi. Orada kalmaya kararlıydılar.

O sabah cipine binerken gülümseyerek "DÖRT HAFTA," dedim. Ona geri sayımımızı yüz yüze vermeyi, bu konudaki kısa mesajlarımızı dört gözle beklediğimden daha çok seviyordum.

Arkadaşlar. Aramızda sadece bu var mış gibi davranarak gerçekten harika bir iş  ıkartıyorduk. Bekârlığa Veda'daki öpücükten bahsetmeden tam iki etkileşimi başarıyla tamamlamıştık ve bu beni *deli ediyordu*. Ben de Hunter Sullivan'la birlikte *alışveriş merkezinde* Angelina ve Benjamin için bir hediye bulmaya çalışıyordum - zaten *her şeye* sahip olan birine ne verebilirdiniz ki?

Ayrıca gelin partisi için bir hediyeye ihtiya ım vardı ama *bunu* Hunter'ın önünde almak istediğimden emin değildim.

Bir taşla iki kuş vurmaya ne gerek var diye düşündüm, değil mi? Zaten buradaydık. Hunter'ı ikinci tencere dükkanından çoktan çıkarmıştım - kaçınılmaz olarak hediyelerini Fransa'ya bile g t remeyecektik ama bu ayrı bir sorundu ve bir sonraki durağımıza doğru ilerliyorduk ki arkamıza döndüğümde sarı saçların parladığını fark ettim.

"Tanrım, hayır," diye mırıldandım alçak sesle, nefesimin altında ve Hunter soru sormak için kaşını kaldırdı.

"Gabbi?"  ok iyi tanıdığım bir kadın sesi geldi. Lanet olsun. O görmüştü Ben.

Tırnağımın etrafındaki deriyi ısırırken Hunter bana baktı. "Onu tanıyor musun?"

Başımı salladım.

"Maalesef." "O kim?"

"Eski sevgilim. Hannah." Ayrılmamızın üzerinden nasıl dokuz ay geçmişti ve ben onu neredeyse hiç düşünmemiştim? Böyle bir şehirde biriyle çıkmanın talihsiz yanı da buydu; neredeyse gittiğiniz her yerde tanıdığınız biriyle karşılaşana kadar size küçük gelmiyordu.

"Hm." Düşünceli görünüyordu ve ben de ona bir kaşımı kaldırdım.

"Ne?"

"Muhtemelen arkanı dönüp merhaba demelisin."

"*Kahretsin*," diye mırıldandım içimden, sonunda yürümeyi onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce. "Merhaba, Han."

"Tanrım," dedi Hannah, her zamanki gibi neşeyle. "Ben de sen olduğunu sandım! O kadar uzun zaman oldu ki, hayal görüp görmediğimden emin olamadım." Hunter'a döndü. "Peki *sen* kim olabilirsin?"

"Bu Hunter. Kardeşi en iyi arkadaşım ile evleniyor." Gözlerime ulaşmasa da ona küçük bir gülümseme verdim.

"Ohhh, tanışmama asla izin vermediğin arkadaşların. Anladım." Sesinde pasif-agresif bir yorum olsa da çok neşeliydi. Birkaç ay çıkmıştık elbette ama hiçbir zaman bunun için yeterince ciddi olduğumuzu hissetmemiştim. Arkadaşlarım burada benim ailemdi ve uzun süreceğini düşünmediğim sürece insanları onlarla tanıştırmayacaktım. Ve Hannah... Biz çok farklıydık. Elbette aramızdaki ilişki uzun süreli olmayacaktı. Onu şimdi görmek bana bunu hatırlattı.

"Öyle değildi," dedim başımı sallayarak. "Zaten onunla tanışmadan önce ayrılmıştık. Ve hiçbir zaman o kadar ciddi değildik."

Omuz silkti. "Çünkü sen olmak istemedin."

"Ne?" Tüm vücudumun donduğunu hissettim.

"Sorun değil. *Bana* bağlanmaya hazır değildin ve aramızdaki ilişki asla yürümeyecekti. Anlıyorum." Hunter'a baktı. "Umarım senin için benim için olduğundan daha iyi olur." Hannah bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Gitsem iyi olacak ama... Seni görmek güzeldi, Gabrielle."

"Ama biz değiliz..." Dedim ama daha onunla çıkmadığımı bile açıklayamadan gitmişti.

"Yani... Kızlarla çıktın mı?" Hunter sert bir sesle konuştu ve ben çok içinde başımı kaldırdım. Her nasılsa, daha önce hiçbir kızdan bahsetmediğimi fark etmemiştim bile.

eski sevgililerimden hiçbirisi onun yanında değildi.

Hunter biseksüel olduğumu bilmiyor muydu? O kadar uzun zamandır kendim hakkında bildiğim bir şeydi ki artık sıradan bir bilgi olmadığını unutmuştum. Kendimi her zaman hem erkeklere hem de kızlara ilgi duyarken bulmuştum; görünüşlerinden çok kişiliklerine ve derinlerde kim olduklarına önem verirdim.

Tabii ki 1.80 boyunda, kahverengi kıvrıkcık saçlı ve orman yeşili gözlü olmanın da bir *zararı* yoktu ama bunu ona söylemeyecektim. Ya da her tarafını saran kaslarına iltifat etmeyecektim, ki şu anda bir şortun üzerine giydiği kolları kıvrılmış bol düğmeli bluzunu rahatlıkla seyredebiliyordum. Başka birinin üzerinde aptalca görün düşünmüştüm, ama o bunu harika göstermişti. Ayrıca ön kolundaki dövmeleer de görünüyordu ve Tanrım, çok seksiydiler.

Bir de ben vardım; kot şort, önü düğümlü bir tişört ve bir çift converse giymiştim. Neyse ki saçımı ve makyajımı yapmışım, bu yüzden onun yanında tam bir pasaklı gibi hissetmedim, ama yine de... belki de daha şık giyinmeliydim? Bu düşünceyle başımı salladım. Normalde bir yere gitmediğim sürece elbise giymezdim. Ve onu etkilemeye çalışmıyordum. O sadece arkadaşımıdı. Daha önce kızlarla çıktığımı bilmeyen bir arkadaş. *Eyvah*.

"Evet. Ne olmuş ona?" Bir kaşımı kaldırdım, onu sorgulamaya hazırdım ama hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, "Tamam" diye cevap verdi.

"Bu kadar mı?" Ellerimi kalçalarıma koydum. "Sorularınız yok mu?"

"Peki... Neden ayrıldınız?" Hunter alışveriş merkezinin ortasında durmuş onun gidişini izlerken bana sordu. Korkularım yüzünden kaç ilişkimi bitirdiğimi merak ediyordum. "Eğer bana söylemek istiyorsan. Eğer rahat değilsen söylemek zorunda değilsin."

"Öyleyim."

İfadem onu şaşırtmış gibi bir kaşını kaldırdı.

"Seninle rahatım. Ben... Ben sana güveniyorum. Seninle kendimi güvende hissediyorum." Belki de bu yüzden, onun yanındayken asla durduramadığım kelime kusmuğu gibi, gerçeğin ağzımdan kaçmasına izin verdim. Yine de bu sefer biraz özgür hissettirdi. "Bilmiyorum. Belki de ilişkiler ciddileşmeye başladığında kendi kendimi sabote etmeyi seviyorum. Belki de onunla gerçekten bir kıvılcım hissetmedim. Bilemiyorum. Beni ben olduğum için, her seven birini istiyorum. Bana zaman ayıran

beni gerçekten tanıyan ve beni önemseyen biri. Birisi..." Ona tamamen bakabilmek için bedenimi çevirdim. Beni öyle dikkatle, öyle ilgiyle dinliyordu ki nefesim kesildi. "Beni daha iyi yapan biri."

Hunter'a da mı bunu yapıyordum? Birine bağlanmaya hazır olmadığım için mi kendimi geri çekiyordum? Yoksa bağlandığım anda beni terk edeceklerinden mi korkuyordum?

Yüzünde derin düşüncelere dalmış gibi çatık bir ifade vardı ve bu konuda daha fazla konuşmak istemediğim için omzunu yumrukladım.

"Haydi. Hâlâ hediyelerimizi bulmamız gerekiyor. Ve benim Fransız Rivierası için yeni bir mayoya ihtiyacım var. Ya da üç tane."

Bana küçük bir sırtıma yaptı. "Onları denerken seni izleyebilecek miyim?"

"Hayır, *ucube*." Güldüm, başımı salladım. "Bu bir arkadaşın yapacağı bir şey gibi mi geliyor? Korkarım onlar sadece benim gözlerim için."

"En azından oraya varana kadar, değil mi?" Gözlerinde bir ilgi parıltısı vardı. "Çünkü sonuçta *birlikte* gidiyoruz, değil mi?"

"*Birlikte* değil kovboy, çünkü sınırı aşmıyoruz." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Sanırım hep örtünmem gerekecek, ha?"

"Dalga geçiyorsun," dedi ağzı alaycı bir şekilde bükülürken. "Buna cesaret edemezsin." Sırıttım. "Dene bakalım."

Gözlerini devirdi, gözleri köprücük kemiğimin üzerinde geziniyordu ve bakışlarındaki sıcaklık neredeyse yüzümü kızartacaktı. "Bu muhteşem tene boşuna sahip değilsin. İstiyorsan göster."

Göğsünü dürttüm. "Bu oyunu iki kişi oynayabilir bayım. Ben tüm tenimi bronzlaşmış ihtişamıyla gösteriyorsam, siz de önlüğünüzün altında sakladığınızı bildiğim karın kaslarınızı gösteriyorsunuz." Alay ettim ama bana bakakaldı. "Bak," dedim sesimi alçaltarak. "Mayo denerken gerçekten utangaç olabiliyorum. Öyle davranmadığımı biliyorum ama vücudumu her zaman sevmiyorum, tamam mı? Karnım var, kalçalarım da çatlaklar var ve bazen denediğim her şeyden nefret ediyorum."

"Gabbi," diye . "Kim olursan ol, nasıl olursan ol, ne olursa olsun seni seviyorum, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

"Listende bundan sonra başka ne var?" Ona şeytani bir sırıtış attım. "İç çamaşırı."

Elinde bir içki olsaydı tükürüp atacağından emindim, ama içkisi olmadığı için tek yapabildiği bana iki kez bakmak oldu.

"Ne?"

"Hadi, Doktor Sullivan. Sizi kadın anatomisiyle doğru düzgün tanıştıralım." Onu dükkâna doğru çekerken gülümsemem hıncıydı. Elbette Ang için bir şeyler almam gerekiyordu ama aynı zamanda ona biraz işkence etmek ve kıvranışını görmek de eğlenceli olacaktı.

"Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Beyaz dantelli bir ayakkabıyı elime aldım ve Hunter'ın gözleri yuvalarından fırladı. Ona gözlerimi devirdim. "Angelina için, *benim* için değil."

"Baldızımı *herhangi bir şeyin* içinde hayal etmek istemiyorum, ki bunu..."

Sırıttım. "Yani beni bunu giyerken hayal etmeyi tercih edeceğini mi?"

Hunter inledi. "Beni öldüreceksin, küçük dövüşçü."

Raftan birkaç seçenek daha aldım ve soyunma odalarının dışındaki bir kanepeyi işaret ettim. "Sen orada bekle."

İçini çekti, nefesinin altında kendi kendine mırıldandı.

Ona en büyük gülümsememi verdim. "Sana hatırlatmak isterim ki bu *senin* fikir."

"İşkence görmemek için," diye homurdandı ve perdeyi arkamdan kapattım, elimdeki eşyaları yavaşça inceledim.

Elbette, Hannah'dan ayrılıp Hunter'la tanıştığım beri içinde bulunduğum büyük kuraklık döneminden dolayı kendim için bir şey almaya *ihtiyacım* yoktu ama bu fırsatı da kaçıramazdım. Angelina için seçtiğim dantel giysiyi kenara astım, kendim için bir oyuncak da dahil olmak üzere birkaç farklı takım ve renk bıraktım. Yeşil, mavi, sarı, siyah... Tamam, *kesinlikle* yeşil olanı alıyordum.

Tişörtümden sıyrılıp dantelli sütyenimi çektim ve tenimde nasıl durduğuna hayran kaldım. Normalde Portland kışlarında çok solgun olurdum, ama yazları her zaman güzel bir bronzluk elde ederdim - normalde renginin çoğunu koruyabilen Angelina'nın aksine. En azından genetik, tenimde herhangi bir renk oluşmasına izin verecek kadar nazikti.

Hunter'ın bardağı çekiştirerek indirdiğini hayal ederken dudağımı ısırarak kayışı çekiştirdim. Beni bu halde görürse bana ne yapacağını. Gözlerimi kapadım, direnmeye çalıştım.

Ellerinin üzerimde olduğunu düşündükçe inleme isteği duyuyordum. Gerçekten gelmem gerekiyordu. Diğerlerini denemeyi çabucak bitirdim ve sonra *ne halt* edeceğimi düşündüm

-Angelina için olanla birlikte hepsini alır.

Tişörtüm ve şortumla dışarı çıktığımda Hunter kaşlarını çatı. "Ne?" dedi.

"Şovum nerede, tatlım?" Şaka yaptı.

Alnını dürterek homurdandım. "Arkadaşlar, arkadaşlarının onları iç çamaşırlarıyla görmesine izin vermez."

Nefesinin altında küfretti ve bileğinden tutarak onu kasaya doğru çektim.

"Bunları kız arkadaşınız için mi alıyorsunuz?" Kasiyer ona tatlı bir gülümsemeyle sordu. "Çok tatlısınız."

"Uh..."

Angelina için olanı aldım. "Bu aslında en iyi arkadaşım için bir hediye. Evleniyor."

"Bunların geri kalanı, o zaman?" Hunter'a hitaben sordu.

Hiçbir şey söylemedi, kredi kartını uzattı. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. O ödemeyi bitirdikten sonra Angelina'nın hediyesini ödedim ve o da bana iki çantayı birden uzattı.

Çıkarken kulağıma "Artık seni kesinlikle yeşil olanın içinde göreceğim," diye fısıldadı.

"Sen öyle san." Alay

ettim. "İsterdim."

Yanaklarım kızardı. "Bunların parasını ödemek zorunda değildin. Ona aslında erkek arkadaşım olmadığını söyleyebilirdim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Homurdandı. "Neden zahmet ediyorsun? Sorun değil."

Bir kaşımı kaldırdım. *İyi mi?* Neden arkadaşlıkla *daha fazlası* arasındaki çizgide ilerliyormuşuz gibi hissediyordum? Ve neden ben... hiç umursamadım?

AGUSTO
S

GABRIELLE

Düğün Geri Sayımı: İki hafta! Son düzluğe girdik!

Bu gece ne yapıyorsun?

AVCI

Bara gidip birkaç iş arkadaşıyla bira içmekten bahsediyordum.

Neden? Var mısın?

Neden bu kadar cazipti? Bir bara gitme fikri, etrafta hiçbir arkadaşımızın olmaması ve sadece onunla birlikte olmak. Ona bekarlığa veda partisinde olanların etrafında dans etmekten bıktığımı söylemek. Sanki hiç gibi davranıyorduk. Arkadaş olmayı kabul etmiştik, evet, ama... En başta neden bu konuda anlaştığımızı unutmaya başlamıştım. Buna boyun eğmek neden kötü bir fikirdi?

Ve eğer aramızdaki o bağı hissetmeseydim -eğer onu öpmeyi bu kadar çok istemeseydim- belki daha güçlü olabilirdim.

Evet, ben de varım. Adresi mesaj at.

En sevdiğim kot pantolonumu, siyah dantelli bluzumu ve siyah topuklu botlarımı giymiştim; Portland yazının dışarıda atlet giyip üşümeyecek kadar sıcak olmasına şükrediyordum. Eve dönerken giymek için çantama bir ceket atmıştım elbette ama şu anda iyi görünüyordum.

Kabine girerken iş arkadaşlarına gülümsedim. Hunter'a iş yerinde yaptığım birkaç ziyarette bazılarıyla tanışmıştım, bu yüzden neyse ki burada diğer arkadaşlarım olmadan bulunmaktan dolayı kendimi çok garip hissetmedim. Son zamanlarda ilk kez onlarsız bara gidiyormuş gibi hissediyordum. Geçen sonbaharda iş yerindeki ekibimle daha çok dışarı çıkıyordum ama o zaman Hannah'yla çıkıyordum ve Benjamin'le Angelina tekrar bir araya geldiğinden beri bara gittiğimiz zamanların çoğunda sekizimiz bir aradaydık. Dürüst olmak gerekirse, etrafımda erkeklerin olması hoşuma gidiyordu.

"Hey," diye mırıldandı Hunter, gözleri üstümde gezinirken tekrar bana baktı.

"Merhaba," diye fısıldadım, masanın karşısındaki iş arkadaşlarına bakarak.

O gün olan bir şey hakkında derin bir sohbetin ortasındaydılar, bu yüzden onlar konuşurken ben de biramı yudumladım.

Ben içmeye devam ederken Hunter boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. "Hey, çocuklar. Hepinizi Gabrielle ile tanıştırmak istedim. O-" Bana baktı, sanki hâlâ ilişkimizi nasıl sınıflandıracağını bilmiyormuş gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, ben de bilmiyordum. Arkadaştan öte miydik? Bu noktada kesinlikle bu düğünden ya da Angelina ve Benjamin'den daha fazla bağımız vardı. "-Bir arkadaş." Sonunda bitirdi.

Yanıt olarak mırıldandım ve içkimden bir yudum daha aldım. Bu kelimedenden ve onu kullanma sıklığımızdan nefret etmeye başlamıştım. Beni diğer iş arkadaşlarıyla tanıştırdı -her ikisi de birlikte çalıştığı doktorlar olan Ryan ve Mason ile hemşire olan Sophia, Isaiah ve Kaitlin.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel!" Sophia mırıldandı. "Her zaman senden bahsediyor."

"Öyle, değil mi?" Ona bir kaşımı kaldırdım ve başını utangaç bir şekilde kaşıyarak başka tarafa baktı.

"Bu gece gelebilmen harika, Gabrielle," dedi hemşire Kaitlin gülümseyerek. "Seninle bu kadar çok vakit geçirdiği için Hunter'ın gizli bir kız arkadaş saklayıp saklamadığını merak ediyorduk."

"Oh?" İçkimi bitirirken ona baktım. Yemek pişirme derslerimizden ya da birlikte geçirdiğimiz onca zamandan kimseye bahsettiğini bilmiyordum. "Gizli kız arkadaş, ha?" Güldüm. "Düşünsene. O kadar insan arasında bu ben olmazdım, bundan emin olabilirsiniz."

Hunter kaşlarını çattı. "Neden öyle dedin ki?"

Bir arkadaşlarına bir de ona baktım. Eğer bunu şimdi yapacaksak bir içkiye daha ihtiyacım vardı. İlki damarlarımda dolaşıyordu ama ona gerçeği söyleyeceksem biraz sıvı cesarete ihtiyacım vardı. "Um... Sadece seni benim gibi biriyle birlikte olmadan önce bir doktor ya da hemşireyle birlikte görebileceğimi hissediyorum."

"Senin gibi biri mi?" Dişlerini sıkarak söyledi.

"Öyle demek istemedim-" Başımı salladım ve sesimi alçalttım. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

Arkadaşlarının hepsi bize bakıyordu ve ben olay çıkarıyormuşuz gibi hissettim.

"Hayır." Hunter kolumu çekiştirdi. "Seninle orada konuşabilir miyim?"

Beni oturduğumuz yerden çekip çıkarmasına izin verdim ve bizi bara götürüp beni bir taburenin önüne oturttu ama ona ters ters bakarken ellerimi kalçalarımaya koyarak kendimi tuttum. "Bu gece beni neden buraya davet ettin Hunter?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden?" Kendimi tekrar ettim

"Neden ne?" Gözlerini kısmıştı.

"Neden benimle zaman geçirmek istiyorsun? Bekârlığa veda partisinden sonra, her şeyden sonra - sürekli uzaklaşıyorsun ve ben artık bununla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Arkadaş olmamız gerektiğini biliyorum ama benden hoşlanıyor musun, *hoşlanmıyor* musun?"

"Senden *hoşlanıyor* muyum?" Hırladı.

"Siktir et." "Ne?" Yüzüm kızardı.

"Sen aramızdaki ilişkiyi hissetmiyormuş gibi davranırken ben burada oturmayacağım. Hissettiğini biliyorum. Senden hoşlanıyor muyum? Tanrı aşkına, Gabrielle." Hunter dişlerini gösterdi. "Ya hoşlanıyorsam?"

Oh.

Gözlerimi

kırptım.

"Ama..."

Parmağını dudaklarımın üzerine koyarak beni etkili bir şekilde susturdu. "Bu kadar yeter, küçük savaşçı."

Ona yaklaşmak için bir adım attım, ama o beni kemerimin halkalarından tutup barın üzerine bıraktı ve parlak yeşil gözlerindeki o yoğun bakışla bana doğru eğildi.

"Hunter..." Dedim ki, sesim kısıktı ve tek bildiğim *daha fazlasını* istediğimdi. Bana daha fazla dokunmasını. Onun yanında uyandığım bekârlığa veda partisinden bu yana o kadar uzun zaman geçmişti ki. O gece beni öpmesi için ona yalvarmışım. Aramız çok iyiydi ama bundan bıkmışım.

"Şu lanet olası kotlar," diye homurdandı. "Aylardır beni deli ediyorlar."

Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve beni öpüyordu -Hunter Sullivan, *beni* öpüyordu, sanki bu dünyada olmayı tercih edeceği başka bir yer, yapmayı tercih edeceği başka bir şey yokmuş gibi. Beni bu gezegende yapacağı son şeymiş gibi öpüyordu ve öyle bir ustalıkla öpüyordu ki, belimi ve boynumu sıkıca kavramış olmasaydı bayılacağımı sanıyordum.

Bu hareket çok sahipleniciydi ama yine de durduramıyordum. İstemedim, çünkü bir şekilde buradaydık ve dudaklarını dudaklarımda hissetmek çok doğrudu. Ve

Dilini ağzımın içine soktuğunda, öldüğümü ve cennete gittiğimi anladım. Çünkü bu *açlıktan* ölmek üzere olan bir adamın öpücüğüydü ve ben onun içinde kaybolmuştum.

O uzaklaştı, nefeslerimiz sığılaştı ve kalbim çılgınca atıyordu ve ben ona baktım, kendime izin verirsem duygular geliştirebileceğimi bildiğim bu adama baktım ve ne diyeceğimi bilemedim.

"I..." Gözlerimi kırıştırdım ve parmaklarımı dudaklarıma götürdüm.

"Bir dahaki sefere kendine *senden hoşlanıp hoşlanmadığımı* sormak zorunda kaldığında, Gabrielle, bunu düşünmeni istiyorum." Beni barın üzerinde oturur halde bırakarak uzaklaşmak için hareket etti ama bileğini yakaladım.

Ona dokunduğum yere sanki teninde bir damga varmış gibi baktı. "Eğer bana böyle dokunmaya devam , kendime engel . Ve eğer sana tekrar dokunursam... kendimi *durduramayacağım*."

"Yapmanı *istemiyorum*." Dedim. "Seni istiyorum. Bunu istiyorum," dedim dudaklarına karşı ve beni bu kadar cesur yapan o gece içtiğim alkol müydü bilmiyorum ama... gerçek buydu.

Kolunu tutuşumu gevşeterek beni itti. "Yapamayız, tatlım."

"*Yapabiliriz*," diye ısrar ettim, çenesine bir öpücük kondurmadan önce onun aptalca güzel gözlerine baktım. "Sadece teslim ol, Hunter." Temasın kesilmesiyle neredeyse inleyecektim, beni tekrar öpmesini o kadar çok istiyordum ki.

"Bunu yapamayız," diye tekrar mırıldandı ve benden uzaklaştı.

Ona bakarken parmaklarımı dudaklarımin üzerinde gezdirdim. "Biz... yapamaz mıyız?" Bir anda kafama dank etti. Bunu istemiyordu. Beni istemiyordu. Kucağından inmek istedim ama eli beni tuttu ve olduğum yerde sabitledi.

"Siktir. Gabrielle." Başını iki yana salladı. "Öyle demek istemedim. Seni istiyorum. Ne kadar kötü olduğunu bilmiyorsun. Ama söz verdim."

"Sözünün canı cehenneme," diye homurdandım.

Hunter iç çekti. "Angelina ile olan ilişkini mahvedemem ve eğer aramız bozulursa..."

"Kötü gideceğini kim söyledi?" Fısıldadım. Çünkü kalbim onun reddine dayanamıyordu. "Lütfen, bana bunun *kötü* gidebileceği tüm yolları anlatma. *Peki ya doğru* gidebilecek tüm yollar?"

"Ya sana istediğin her şeyi veremezsem? Hak ettiğin her şeyi."

Başını salladı ve denemenin bir anlamı olmadığını biliyordum, çünkü yine duvarını geri atmıştı. Neden her seferinde aynı şey oluyordu?

Beni istediğini söylüyordu ve sonra çekiliyordu. Ama artık bunu yapmaya devam edemezdim.

"Gabrielle..."

Başımı salladım. "Gitmem gerek. Arkadaşlarına üzgün olduğumu ve veda ettiğimi söyle."

Çünkü burada daha fazla kalırsam, o çok sevdiğim yüze bakarsam, kendimi ona atmadan kontrol edemezdim. Ve bir şekilde, eğer birlikte olursak bunun beni mahvedeceğini biliyordum. Beni diğer herkes için mahvedecekti ve beni seven birini bulma şansım yoktu.

Sonuçta o olmayacağını açıkça belirtmişti. Ama planlama, yemek pişirme dersleri ve o aptal randevular arasında... Kendine izin verirse, tüm zamanların en iyi erkek arkadaşı olacağından oldukça emindim.

Ve lanet olsun, bunu istedim.

KISIM 16

ÖzSrielle

GABRIELLE

Düğün Geri Sayımı: Bir hafta!

I Muhtemelen tanıdığım en sinir bozucu adam olduğunu ve karışık sinyallerinin başımı döndürdüğünü düşünürsek, ona mesaj atmaya neden devam ettiğimden gerçekten emin , ama şimdi tam olarak duramazdım, değil mi?

Bardan sonra, karmaşık duygularımı kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Çünkü bedenimin onu ne kadar çok istediğini inkâr edemezdim. Dürüst olmak gerekirse belki kalbim de onu istiyordu. Ama *onun* kalbini asla alamayacağımı zaten biliyordum, bu yüzden kendimi korumam gerekiyordu.

Telefonum yatağımın üzerinde vızıldadı ve cevabını okumak için aceleyle yanına gittim. Tanrı aşkına, ilk aşkına mesaj atan on iki yaşındaki bir çocuk gibi davranmayı bırakmalıyım.

AVCI

Uçuşa hazır mısın?

Evet. Hepsi paketleni ve gitmeye hazır.

Havaalanında görüşür müyüz?

Ben de orada olacağım.

O zamanlar uçuşlarımızı birlikte ayarlamak iyi bir fikir gibi görünmüştü, böylece Avrupa'ya tek başıma uçmak zorunda kalmayacaktım. Şimdi ise o kadar emin değildim. Neyse ki Atlanta'da sadece bir aktarmamız vardı ve iki bavulumu doğrudan Fransa'ya gönderiyordum. Biri düğün içindi, ise düğün sonrası seyahat için tüm kıyafetlerim vardı. Karnımda bir sürü

Yolculukla ilgili sinirlerim gergindi ama güvenlikten geçip kapıya vardığımda kendimi daha iyi hissedeceğimi biliyordum.

Çantalarımı pasaportumla birlikte doğrudan bagaj teslim yerine götürdüm ve kadın konuştuğunda her şeyin bitmesini bekliyordum. "Bayan Meyer, görünüşe göre sınıfınız yükseltilmiş. İşte yeni biniş kartlarınız."

"Ne? Ben..." Elime tutuşturduğu yeni bilete baktım. "Bu doğru olamaz," dedim ama o omuz silkti ve bana yol gösterdi.

Hayatımda bir gün bile uçuş için yükseltilmemiştim, ama nasıl olduysa bugün yükseltildim? Bilete tekrar baktım. *Birinci sınıf* mı? Gözlerim yuvalarından fırladı.

Nasıl olup da bir üst sınıfa geçtiğimi sormak için arkamı döndüm ama o çoktan bir sonraki kişiye el sallamıştı. Yeni biniş kartımı aldım ve aceleyle güvenlik kuyruğuna girdim, yerleşmek ve birkaç saat kitap okuyabileceğim ve umarım biraz kestirebileceğim uçuşumu beklemek için sabırsızlanıyordum.

Kapıda yer bulduğumda uçağımızın kalkmasına yaklaşık bir saat vardı ve Hunter'ı etrafta göremiyordum. Bilettime tekrar baktım, yükseltmenin ne halt olduğunu merak ettim ve masaya yürüdüm.

"Merhaba," dedim boğazımı temizleyerek. "Koltuk atamamla ilgili bir sorum vardı?"

Havayolu görevlisi bana "Evet?" diye sordu ve bunu söylediğim için kendimi en aptal insan gibi hissettim.

"Şey, ekonomi sınıfında olmam gerekiyordu... Uçuşumu kontrol ettiğimde, birinci sınıfa yükseltildiğimi söylediler ve bunun tam olarak nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum."

"Bir bakayım," dedi, biletimden koltuk numaramı aldı ve birkaç tuşa bastı. "Uçuşunuzu satın alan kişi yükseltmiş gibi görünüyor, ama söyleyebileceğim tek şey bu."

"Ne?" Gözlerimi kırptım. Uçuşumu kim satın aldıysa... "Ama..." Hunter ve ben onları birlikte satın almıştık. Bana bundan bahsetmemişti, değil mi? Daha önce koltuklarımızı yükseltmekten bahsetseydi hatırlayacağıma emindim. Benim için üzüldüğü için miydi? Son zamanlarda bana yaşattığı tüm bu kırbaçlar için üzgün müydü? Beni affetmesi için bundan çok daha fazlasını yapması gerekecekti. Muhtemelen.

"Keyfini çıkar, tatlım. Senin şu adam seni çok seviyor olmalı," diye göz kırptı.

Tökezleyerek koltuğuma geri döndüm, hâlâ neden bana söylemeden uçuşlarımızı yükselttiğini anlamaya çalışıyordum. Ve geçen haftadan sonra... Ne olduğunu bilmiyordum ama *bir* anlamı varmış gibi hissediyordum.

Oraya *bolca* vakti olan benim aksime, Hunter uçağa binmeye başladığımızda geldi, bu yüzden uçağa binmeyi beklerken koltuklar konusunda onu rahatsız etme fırsatım olmadı.

Tabii ki birinci sınıfta olduğumuz için önce biz bindik.

"Bunu neden yaptın?" Koltuğunu ayarlarken dönüp ona baktım. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama orası otobüsün arkasından çok daha güzeldi.

"Ne yapmak?" Yanıt verdi, sesinde muzip bir ton belirgindi. Gözlerindeki kısa süreli eğlenceyi de kaçırmadım.

"Ne yaptığını biliyorsun," dedim gözlerimi ona dikerek.

Ugh. Bazen o kadar sinir bozucu oluyordu ki, neredeyse dayanamıyordum. Geçen Ekim'den beri nasıl davrandığını biliyordum ama yine de bazen beni şaşırtıyordu. "Bu bir arkadaşın için yapacağın bir şey değil Hunter." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak söyledim. "Ve birbirimizden *hoşlanmıyormuş* gibi davrandığımızı düşünürsek..."

"Öyle değil mi?" Hunter sesini alçaltarak sordu. Belki de sadece sesinin derinliğinden kaynaklanıyordu. Her iki durumda da sesinde neredeyse baştan çıkarıcı bir ton vardı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Ya da belki *de* hoşlanmıştım ve bütün sorun da buydu.

"Neden biletlerimizi yükselttiniz?" Ona bakmaya devam ederken boş boş sordum. Parmaklarını aptalca güzel kahverengi saçlarında gezdirdi ve tüm bakışlarını bana çevirdi. Ve o gözler, o parlak yeşil gözler beni tamamen içine aldı.

"Belki de Paris'e olan *uzun* uçuşumuzda gülümsediğini görmek istedim, Gabrielle. *Belki* de şık bir yolculuk yapmamızın daha iyi olacağını düşündüm?" Ugh. Tam adımı söylemesinden nefret . Neden *böyle* söylemek zorundaydı ki?

"Ve *belki de*," diye mırıldandım, "biraz huzur istedim." Ne de olsa yanıma birden fazla kitap almıştım. Atlanta'ya uçuşumuzla Fransa'ya uçuşumuz arasında *en az* üç ya da dört tanesini okuyabilmeliydim. "Belki de *senden* ve tüm kafa karıştırıcı hareketlerinden uzaklaşmaya ihtiyacım vardır."

Hunter kıkırdadı, sanki bu onu eğlendiriyordu. Nedense aramız hep böyleydi. O, flört ediyordu. Ben, sinirli. Ne oluyor? Sürekli uzaklaşan oydu. Peki neden sadece ikimiz varken bu kadar sinir bozucu olmak zorundaydı?

"Seninle olan şeyler her zaman ilginçtir."

"Hunter-"

"Teşekkür edebilirsin, biliyorsun. Burası oradakinden çok daha güzel." Tanrım, bir şekilde aklımı okumasından nefret ediyordum. *Öyleydi* ve sorun da buydu.

Ben itiraz etmeden önce uçuş görevlisine el salladı ve ikimize de şampanya ısmarladı. Onunla içki içmek berbat bir fikir gibi görünüyordu, özellikle de bu kadar uzun bir uçuştan önce. Atlanta'ya altı saatlik bir uçuşumuz vardı, ardından Paris'e dokuz saatlik bir uçuşumuz olacaktı ve neden en başta bunu teklif ettiğinde bunun kötü bir fikir olduğunu öngörememiştim? Özellikle de onun ne kadar çekici olduğunu zaten bildiğim için ve alkolle... Bekârlığa veda partisinin tekrarlanması istemiyordum.

Uçuş görevlisi bize iki bardak getirdiğinde aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana baktı ve ben onun ne beklediğini biliyordum. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Gördün mü?" Bana sııttı. Hiç mızımız görünmüyordu. Bu uçuşta beş dakika sessiz kalması için adam öldürebilirim diye düşündüm. Belki de kitabımın iyi bir bölümüne girebileceğim kadar. "Bu gerçekten o kadar zor muydu?"

"Evet."

Çantamdan kitabımı çıkarmak için onu görmezden geldim. Elbette, onu zaten birkaç düzine kez okumuştum. Bazen moralim bozuk olduğunda rahatça okumak beni sakinleştiriyordu. Ve eğer sıkılırsam, kindle'imda yirmiden fazla başka kitap yüklüydü. Tam bir kazan-kazan durumuydu. Özellikle de dikkatimi yanımda oturan adamdan uzaklaştırdığı için.

"Ne okuyorsun?" Hunter sayfaya bakarak sordu.

Kitabı kapattım ve kaşlarımı çattım. "Sen kendi işine bakar mısın?"

"Hayır. Sayfada adımı gördüm. Merak ettim."

"Adın ne?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bu kitapta Hunter adında bir karakter yok." Bundan çok emindim, çünkü bu kitap benim en sevdiğim kitaptı.

"Ah, görüyorsunuz, benim bir göbek adım var."

Oh. Oh, çünkü tabii ki vardı. Normal insanların göbek adları vardır. Tabii. Benim de vardı. Benimkini ona söyleyecek değildim. Onunkini bilmeden nasıl bu kadar zaman geçirmiştım? Sayfayı taradım ama bu sahnede sadece iki karakter vardı ve bu da demek oluyordu ki... "Bana... göbek adının... *Tobias* olduğunu mu söylüyorsun?"

Daha fazla şampanyaya ihtiyacım vardı. Bu inatçı adamın en sevdiğim kitaptaki erkek arkadaşımın göbek adını taşımasına imkan yoktu. İmkânı yok.

"Evet. Hunter Tobias Sullivan. İsterseniz size pasaportumu gösterebilirim."

Ama mesele şu ki... Ona inanmak için kanıta ihtiyacım yoktu. Evrenin bana bunu yapmayı bırakmasını gerçekten ama gerçekten istiyordum. Çünkü en yakın arkadaşımın müstakbel kayınbiraderiyle kesinlikle birlikte olmamam gerekiyordu, bana milyarlarca işaret verse bile. İmkânı yok.

"Sana inanıyorum," diye homurdandım. "Şimdi sessiz ol ve en sevdiğim Tobias hakkında bir şeyler okumama izin ver."

"Burada böyle güzel bir örnek varken neden zahmet edesin ki?" Kaşlarını oynatarak sırttı. "Seni kimin eğlendirmesini tercih ederdin: benim mi, yoksa var olmayan hayali bir adamın mı?"

"Tobias." Ona ters ters baktım. "Ben Tobias'ı seçerdim."

Bana gözlerini devirdi. "Hunter'ın daha iyi bir seçim olduğu *açık*."

"Belki," dedim ve ona küçük bir öpücük gönderdim. "Seninle sevişmek eğlenceli,
Yine de."

"Ben biraz uyuyacağım," dedi esneyerek. "Sen de uyumalısın."

Başımı salladım. "Yorulmadan önce biraz kitap okuyacağım. Ayrıca Atlanta'dan Paris'e uçağımız da var." Uzun bir seyahat günü olacaktı ve bardaki o öpücüğü en az bir kez düşünmeden nasıl atlatacağımdan emin değildim.

Belki yirmi kez. Sağlığım için iyi değildi, orası kesin. Özellikle de küçücük bir uçakta ve pencere kenarında otururken. Beni ne kadar kolay etkilediğini itiraf etmek istemiyordum ama bu adamın üzerimde ne kadar gücü olduğunu uzun zaman önce fark etmişim.

İçimi çektim, kitabımı tekrar açtım ve kaldığım yerden devam ettim, yeni başlangıçlar ve ikinci şanslarla ilgili bir kitaba tekrar daldım, bir daha böyle mutlu sona ulaşip ulaşamayacağımı merak ettim.

O beni öperken kollarımı boynuna, bacaklarımı beline doladım. Nefes nefese kaldıktan sonra boynuma doğru ilerledi ve tenimde öpücükler bıraktı. Dikkatini daha aşağıya, yakama ve aşağıya, aşağıya çekmeden önce, o noktayı emerken inledim...

"Gabrielle." Sesi çağırıyordu ama beklediğimden daha yüksekti, sanki karşımdaki adamdan gelmek yerine etrafımda süzülüyormuş gibiydi. "Gabbi." Beni sarsıyordu. Beni neden sarsıyordu? "Uyan, Gabbi."

Gözlerimi kırıştıtarak açtım. Oh. Kahretsin.

"Ne?" Sabah biraz göz kalemi ve rimel sürdüğümü unutarak ve yanlışlıkla yüzümün yan tarafına sürerek gözlerimdeki uyku mahmurluğunu silmeye çalıştım.

"İyi misin? Çok kıvranıyordun ve sanırım inlediğini duydum ve seni uyandırsam iyi olur diye düşündüm."

Aman Tanrım. Beni bir seks rüyasının ortasında yakalamıştı. Onun hakkında. Siktir, siktir, *siktir*. Görevi iptal et. Bundan nasıl kaçabilirdim? Uçuşun ortasında uçaktan atlayabilir miydim? Şu anda yukarıda neredeydik?

"Yine fazla düşünüyorsun," diye mırıldandı. "Ama bunu yüksek sesle yapmanı tercih ederim."

Aklımdan geçenleri kismama kesinlikle gerek yoktu. Kesinlikle gerek yoktu. Dikkatsiz davranmış olsaydık barda neler olabileceğini hayal ettiğimi paylaşmadan da yeterince utandım. Arkadaş mı? Beni böyle öpebildiği zaman mı?

Koltuğuma yaslandım, gözlerimi sımsıkı kapadım, onu yeterince görmezden gelirim gideceğini umuyordum... ama nafile.

"Rüyada ne görüyordun, küçük savaşçı?" Kulağıma fısıldadı ve beni zıplattı. Hunter uzandı ve ben uyurken düştüğü belli olan kitabı kucağımdan aldı. "Bence yatmadan hemen önce müstehcen kitaplarını okumayı bırakmalısın." Sesi derin ve sertti, törpüsü doğrudan bacaklarımın arasına gidiyordu.

"Daha o kısma gelmemiştim bile," diye homurdandım ama yanaklarımdan süzülen sıcaklığa engel olamadım. Utancıma engel olamasam da bronzluğumun kızarıklığını örteceğini umuyordum.

Pencereye döndüm, onu görmezden gelirim belki bu uçuşun geri kalanında onun yanında oturarak hayatta kalabilirim diye umuyordum.

KISIM 17

Hunter

W Uykumdan uyandığımda Gabbi'nin başı omzumdaydı, ona pencere kenarını vermiş olmama rağmen. Ama uyuyordu, ki bu iyi bir şeydi.

Muhtemelen daha önce kitabı hakkında onunla bu kadar dalga geçmemeliydim ama elimde değildi. Başını benden yana çevirmişti ve ben de bunu bir aşk romanı olmasına rağmen kitabını okumak için bir işaret olarak almıştım.

Yine de, devam etmek ve ikinci şanslar hakkında bir hikayeydi ve içindeki mesajları sevdim, bu yüzden kaptan Atlanta'ya ilk iniş için hazırlandığımızı duyurduğunda hala okuyordum.

Esnedi, uyandığında kollarını gerdi ve kucağımda açık duran kitabına odaklandı. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarını kaldırarak sordu.

"Okuyorum.

" "Kitabımı mı?"

"Uh-huh. Bunda yanlış bir şey mi var, yoksa buna iznim yok mu?"

Gabrielle düşünceli görünüyordu, dudağını ısıırıyordu. "Sen sadece... sen benim kitabımı okuyorsun."

"Evet."

"*En sevdiğim kitap.*" Ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı ve ben de okumaya geri döndüm.

Kafamı kaldırdığımda omzumun üzerinden bana bakıyordu.

"Ne?" "Hoşuna gitti mi?"

Boğazımı temizledim. "Şimdiye kadar oldukça iyi, evet. Normalde okuduklarımdan farklı ama... Ana karakteri gerçekten sevdim."

Bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Tamam o zaman, sanırım devam et."

Atlanta'da uçaktan indiğimizde, kapımıza yerleşmeden önce gidip yiyecek bir şeyler aldık. Paris uçağımıza binene kadar sadece bir saatimiz vardı ve Gabbi bu süreyi çantasındaki başka bir kitabı okuyarak doldurdu (bu kitabın çalınmaya değer olup olmadığını anlamaya çalışıyordum) ve ben de onun en sevdiği kitabı okumaya devam ettim.

Uçuşumuz kırmızı gözle yapılacaktı, bu yüzden birinci sınıf koltukların biraz uyumamıza yardımcı olacağını umuyordum, çünkü sabahın erken saatlerinde inecek, otelimize gidecek ve sonra yerleşmek için önümüzde günün geri kalanını geçirecektik. Ona söylemeden koltuklarımızı birinci sınıfa yükseltmem delilik olabilirdi ama bunu yaptığıma sevindim. Sıramızda sadece biz vardık ve altı dört kişi olduğunuzda ekstra diz mesafesi ve daha büyük koltuklar çok yardımcı oldu.

Kitabını okurken kaşlarını çatı ve ben de ona kaşlarımı çatıttım. "Bunu da mı okudun?"

"Oh, hayır." Başını iki yana salladı. "Bu yazarın diğer kitaplarını okudum ama bunu okumadım." Ben başka bir şey söylemeyince devam etti. "Onlar harika. Yani, dünya kurgusu ve karakter gelişimi inanılmaz. Ve kitaplarında her zaman bir aile bulma duygusu var, ki bu duyguyla çok fazla ilişki kurabiliyorum çünkü bilirsiniz, evimden binlerce mil uzağa taşındım ve hepsi gerçekten..." Bana baktı ve benim onu izlememi izlediğini biliyordum. "...Harika." Bitirdi. "Yine yaptım, değil mi? Ugh." Gabrielle bir inilti çıkardı. "Senin yanında kendimi kelime kismaktan alıkoyamıyorum. Özür dilerim. Muhtemelen çok sinir bozucu."

Başımı salladım ve perçeminin bir tutamını kulağının arkasına attım. "Hayır. Çok tatlı. Durma. Bana sevdiğin şeylerden bahsedip durman hoşuma gidiyor."

"Oh." Bana göz kırptı. "Tamam."

Cevap olarak mırıldandım, kitabını okumaya devam ettim ve bir sonraki uçağımıza bindikten ve kendimize bir tur daha içki aldıktan sonra bile, sessizce okuyarak birbirimizin arkadaşlığından keyif aldık. Arada bir başımı kaldırıp ona bakıyor, göz göze geliyorduk ve sonra tekrar kitaba dalmadan önce küçük bir gülümseme paylaşıyorduk.

Sonunda bitirdiğimde, Gabrielle tekrar uykuya dalmıştı, bu yüzden kitabını aldım, kitap ayracını buldum ve ikisini de kapattım. Onları çantasına koyduktan sonra, tepe ışığını kapatmadan önce alnından öptüm. Sonunda, rahatladıktan sonra, hemen uykuya daldım.

Peki uçuşun geri kalanında omzumda uyuduğunda? Hiç şikayet etmedim.

Bizi havaalanından düğün mekanına yakın olan, düğün ekibinin ve konukların çoğunun kaldığı otelimize götürmesi için bir taksi . Duşa girip uçak mikroplarından arınmak için sabırsızlanıyordum. Yapmak istediğim tek şey uyumak olsa da, vardığımızda öğleden sonra olacaktı ve uyanık kalıp şehre gitmenin jet lag için daha iyi olacağını biliyordum.

Küçük kasabadaki pastanelerin ve yürüme mesafesindeki yerlerin bir listesini yapmıştım ve gerçek düğün etkinlikleri başlamadan önce bir günümüz olduğu için, planım yarın Paris'e gidip gezmekti - Angelina ve Benjamin'in Gabrielle ve benim için yapacak bir şeyleri olmadığını varsayarak.

"Oh, güzel," dedi Gabrielle, taksimiz otele girdiğinde neredeyse bayılmak üzere görünüyordu. "Sonunda buradayız."

Bir buçuk gün boyunca birlikte seyahat ettikten sonra, gece için vedalaşmak ve onu sadece düğün işlerimiz olduğunda görmek zorunda kalmak garip hissettirdi. En azından yolculuk başlayana kadar, çünkü yolculuk sonrası için iki oda ayırtmış değildik...

Boğazımı temizledim. "Dinle, ben-"

"Hadi, içeri girelim!" Ben daha ne düşündüğümü bile söyleyemeden o heyecanla kapısını açtı.

İçimi çektim, çantaları taşımaya yardım etmek için dışarı çıktım ve onunkini ve benimkini yönlendirdim.

-Giriş yapmak için resepsiyona doğru yürüdüm. Neyse ki otel yönetimi İngilizce konuşuyordu, bu yüzden oda anahtarımı ve her şeyi alabildim ve işimi bitirdikten sonra Gabrielle tezgâha çıktı.

"Gabrielle Meyer için beş gecelik bir rezervasyonum var-" Kimlik olarak pasaportu elindeydi ama adam bilgisayara başlarken yüzünü buruşturdu.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi otel müdürü, Fransız aksanıyla kalınlaşmış sesiyle. "Görünüşe göre odanız bir şekilde çifte rezerve edilmiş. Korkarım sizin için bir odamız yok. Bakiye için kartınıza iade yapacağız."

Gabrielle kaşlarını çattı. "Ama *aylar* önce rezervasyon yaptırdım arkadaşlarımla aynı zamanda-"

Panikleyecek gibi görünüyordu, ben de elimi omzuna koydum. "Hey. Her şey yoluna girecek. Bir yolunu bulacağız."

Gabrielle dudağını ısırarak bana baktı ama elimi üzerinden çekmediğini fark ettim.

"Belki Charlotte ile paylaşabilirim." Kendi kendine mırıldandı.

"Daniel ile aynı odada kalmıyor mu?" Konuyu ben açtım. Bu herkesi çok eğlendirdi, çünkü ikisi hâlâ *sadece arkadaşız* gemisindeydiler.

Gabrielle yüzünü buruşturdu. "Doğru. Um." Dudağını ısırarak bana baktı ve yüzündeki endişeyi almayı o kadar çok istedim ki.

"Benimle kal," dedim sözümü geri alamadan. Bunu ya da bunun bizim için ne anlama geldiğini gerçekten düşünmeden önce - her neyse, aramızdaki bu şey her neye dönüştüyse. Ama o tereddüt etti. "Gabrielle," diye iç geçirdim. "Ciddiyim. Benimle kalabilirsin. İki yatağım var. Her şey yoluna girecek. Yapmak zorunda değiliz."

"Anlıyorum. *Hiçbir şey* olmayacak, biliyorum." Sesindeki ısırik belirgindi.

Ona bir kaşımı kaldırdım ama *bu* konuda hiçbir şey söylemedim. "Hadi, küçük savaşı. Gidip şu eşyaları bırakalım."

Başıyla onayladı ve odamıza çıkabilmemiz için onu asansöre doğru ittim. Neyse ki Angelina ve Benjamin'in seçtiği oda merdivenliydi, yani daha küçük bir otel olmasına rağmen tüm çantaları elimizde taşımak zorunda kalmamıştık.

Odaya çıktığımızda, eşyalarımı köşeye bıraktım ve süitin etrafını kurcalamaya gittim. Geri döndüğümde, Gabrielle bir yatakta yatıyordu, gözleri huzur içinde kapalıydı. Birkaç dakika boyunca göğsünün inip kalkışını, o çok düşündüğüm açık kahverengi saçlarını izledim ve sonunda onu uyandırmak için kendime izin verdim.

"Hey." Yüzünü dürttüm. "Uyumamalıyız. , ." "Ne?" İnledi. "Bırak biraz kestireyim. *Çok yorgunum.*"

"Belki de kitabını okumak yerine uçakta daha fazla uyumalıydın," diye homurdandım.

"Bana uçakta kitap okumamamı söylemek, nefes almamam gerektiğini söylemek gibi bir şey. Ya da su içmememi. Fiziksel olarak mümkün değil." Kendini yataktan çekti. "Ayrıca, sen de beni uyutmadın."

"Ben mi?" Şaşırarak göz kırptım.

"Mhm. Tüm o horlamalarınla." Gabrielle yüzümü dürttü.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Peki ya sen?"

Nefes nefese kaldı. "Ben horlamam."

"Mhm... Ne düşünmek istersen."

Gabrielle bana ters ters baktı, ben kıkırdarken küçük kaşları çok sevimli bir şekilde çatılmıştı.

"Önce... duş almak ister misin?" Bir çanta alıp bagaj rafına koyarken kollarını uzatarak sordu, böylece çantamın fermuarını açıp bavulumu boşaltabilecektim.

"Hm?" Başımı kaldırıp ona baktım. "Oh, tabii, değil."

Kıyafetlerimi değiştirip çantamı aldım ve içeri girmeden önce ona dikkatle baktım. "Ben içerideyken sakın uyuma."

Sırt çantasından bir şey çıkardı ve uçakta okuduğu kitabı eline aldı. "Sen kitap okuyacağım, sonra gireceğim. Seninle içeri girmek gibi değil ama-" Kız kıpırmızı oldu. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldandı.

"Mhm," diye kabul ettim, ama birden onu duşa benimle birlikte hayal etmeye başladım ve bunun derhal durması gereken bir düşünce tarzı olduğunu biliyordum. En azından ben duşa girene kadar ve sonra-

Boğazımı temizledim. "Bana sadece on beş ver."

"Tamam." Uzandı, bacaklarını dik bir şekilde yatak başlığına dayadı ve kitabını açtı.

Başımı eğlenerek salladım, gevezelikleri ya da istemeden yaptığı sevimli hareketler beni gülümsetmekten asla geri kalmıyordu. Duşu sonra hızla kıyafetlerimi çıkardım ve uzun bir uçuş gününün ardından şelale duşun ve kaslarımın üzerinde dolaşan sıcaklığın tadını çıkararak içeri girdim.

Havluyu etrafıma sardım, üstümü değiştirmek üzereydim ama bir an düşündüm -banyoda vantilatör yoktu ve hava çok buharlıydı, yani şimdi kıyafetlerimi giyersem daha dışarı çıkmadan terden sıırılsıklam olurum. Bunun yerine, Gabbi'ye içeri girebileceğini söyleyebileceğimi ve banyoya girdikten sonra üstümü değiştirebileceğimi düşündüm.

Havlu hâlâ belimde, dışarı çıktım. "Hey, ben d-" diye başladım cümleme ama bitiremeden dengemi kaybettim ve ikimiz de yere düşüyorduk.

Çünkü çarptığım şey bir şey değildi, Gabbi'ydi. Altıma sıkıştırmıştım ve üzerimdeki tek şey bir havluydu. *Kahretsin.*

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim, ben-" Gözleri büyüdü.

Çifte bok. "Siktir, öyle demek istemedim-"

Havlumu daha da yukarı çekmek için aşağı uzandım, ancak fark ettim ki... belime hiç dolanmamıştı. *Üç kat bok.*

"Tatlım, bir an için gözlerini kapatabilir misin?" "Bunu yapabileceğimden emin değilim," dedi sertçe yutkunarak.

Şu anda sadece arkadaş olmayı çok zorlaştırıyorsun, Gabrielle Meyer, Kaşlarımı çatarak düşündüm.

Burnumdan bir nefes çektim. "Ayağa kalkıp havlumu alacağım, sonra da kalkmana yardım edeceğim, tamam mı?"

Başını salladı, hâlâ ikimizin arasına bakıyordu. "Gözlerini buraya dik, bebeğim."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kıkırdadım ve ben onun üzerinden kalkıp arkamı dönüp havlumu tekrar belime sararken ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzatırken bakışlarımızı tuttu.

Gabrielle taşıdığını fark etmediğim giysi paketini hızla aldı ve sonra bana döndü.

"Sikini gördüğüm için özür dilerim," diye mırıldandı ve banyoya doğru koşmaya başladı, ben *de ne olduğunu* merak ederek yatağa doğru yığıldım.

KISIM 18

ÖzSrielle

S Biri beni çimdiklesin. Rüya görüyor olmalıydım, çünkü tüm bunların benim başıma gelmesine imkan yoktu. Bir otel odasında sıkışıp kalmıştık ve o bana sarıldığında? Aman *Tanrım*.

Dušta biraz oyalandım, çünkü aman Tanrım, *kocaman* olmuştu. Orada sakladığı *şeyin bu* olduğunu kim bilebilirdi? Ben bilmiyordum. Tamam, ona doğru bastırdığım birkaç seferden tahmin edebilirdim ve geri ne kadar *büyük* olduğu düşünüldüğünde gerçekten o kadar da sürpriz miydi? Ama lanet olsun, *çok* iyi donatılmıştı.

Çevredeki kasabayı keşfedebilmek için güzel bir güneş elbisesi giymiştim, çünkü buraya geldikten sonra uyuyamadık - jet lag, *falan filan* - ama de bunun gerçekten önemli olmadığı ortaya çıktı. Artık *tamamen* uyanıktım ve kesinlikle olmaması gereken şeyler hayal ediyordum.

Gözlerimi ona dikmiş, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Gerçekler vardı elbette. Paris'e saçma sapan uzun bir uçak yolculuğunu paylaşmıştık. Onun omzunda uyuyakalmıştım. En sevdiğim kitabı okumuştum, ki bu benim için açıklayabileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyordu. Ve şimdi, bir odayı paylaşıyorduk. Tanrı aşkına, onun aletini görmüştüm.

Ağzımı açarsam taşkınların patlayacağından ve tüm kelime kusmuklarının tekrar ortaya çıkacağından oldukça emindim. Elbette, uçakta bana bunun *sevimli* olduğunu düşündüğünü söylemişti... (Ben, abuk sabuk, sevimli? Kesinlikle hayır.) Ama yine de her bir düşüncenin onun etrafında serbest kalmasından hoşlanmıyordum.

Bachelorette'te ve geçen hafta barda olanlardan sonra... Onunla kaygan bir yokuştan aşağı kaymakta olduğumdan oldukça emindim ve bundan nasıl kurtulacağımdan emin değildim. *İsteyip istemediğimi* bile bilmiyordum.

ondan kurtulmak. Belki de daha derine batmak istiyordum. *Her* neyse.

"İyi misin?" Hunter başını eğmiş, bir kat daha rimel sürerken beni izliyordu.

"Fazla düşündüğün zaman yüzünde oluşan o ifade var." Kaşlarımı çattım. "Hayır, öyle değil."

"Gabrielle." İçini çekti. "Son dört aydır haftada en az bir günümü seninle geçiriyorum. Sanırım artık tüm küçük yüz ifadelerinin ne anlama geldiğini biliyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, ki bu elbiseyle amaçlanan etkinin tam tersi oldu, çünkü tek yaptığı dekoltelerimi yukarı itmekti.

Hunter'ın gözleri tekrar bana bakmadan önce aşağıya kaydı ve sanki bu bir işe yarayacakmış gibi başını salladı.

"Diğer herkes ne zaman girecek?" Ona sordum.

"Sanırım Noelle ve Matthew bu gece oldukça geç ineceklerdi ve Charlotte ile Daniel'in de yarın sabah inmeleri bekleniyor."

Bir nefes verdim. "Binip doğrudan provaya ya da yemeğe gitmek zorunda olmadığımız için mutluyum."

"Yemekten bahsetmişken..." Elini uzattı, ben de elimi uzattığımda beni yataktan çekti ve ikimiz de bir şey söylemeden ona bakmamı sağladı. Gözleri dudaklarıma kaydı ve sonra tekrar yukarı baktı.

Boğazımı temizledim. "Gidelim mi?"

"Mhm." Ama bana bakmaya devam etti.

"Hunter."

Gözlerini kapattı ve alnını benimkine yasladı. "Ben sadece... Şu anda seni öpmek için gerçekten çok çabalıyorum."

"Oh. Tamam." Parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Ama yapabilirsin, biliyor musun? Beni öpebilirsin... eğer istersen."

Sırıttı, başını aşağı eğdi ve dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirdi.

"Bazen... Sanırım tek istediğim bu," dedi biraz nefessiz, beni tekrar öpmeden önce. Bu sefer daha sertti, sanki telafi edecek zamanı varmış gibi. Gözlerimi kapattım, dudaklarının dudaklarıma değdiği, kirli sakallarının yüzüme sürtüldüğü hissine kendimi kaptırdım. Parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi sevdiğim kadar sakallarını da seviyordum ve bunun için yeterince zamanımız olmamıştı. Sadece basit bir dokunuş.

Karnım guruldadı ve o güldü. "Hadi gidip sana yemek bulalım, ha, küçük savaşçı?"

Başımı salladım. "Açlıktan ölüyorum." Birçok şey için açlık çekiyordum ama *bunu* ona söylemeyecektim. "Sanırım otelin köşesinde küçük bir restoran gördüm. Orayı deneyebilir miyiz?"

"Mükemmel." Elini benimkinin içine soktu ve beni odamızın kapısından dışarı çekti.

Ve restorana giden yol boyunca, onları hiç düşürmedi. Bir kere bile. Elimi tutmaya devam etti, sanki dünyada yapmak istediği başka bir şey yokmuş gibi.

Benim de aynı şekilde hissettiğimi biliyor muydu?

Çatalımı carbonara makarnama batırdım, sosun ve pastırmanın lezzeti dilimde patlarken ilk ısırıkta inledim. "Tanrım, Angelina haklıymış. Fransız makarnası için *ölünür*."

Kıkırdadı. "Krepleri deneyene kadar bekle." Bir ısırık daha aldığımda gözlerim parladı. "Bu gece mi?"

Sipariş ettiğimiz şaraptan bir yudum alırken Hunter'ın ağzının kenarı yukarı kalktı. "Göreceğiz bakalım."

İçimi çektim, keşke ikimiz de tüm makarna kâsesini mideye indirebilseydik de gidip krep bulabilseydik diye düşündüm ve yemeğin bitmesini hiç istemedim.

Bir sonraki lokmamdan başımı kaldırdığımda, onu çatalının ucunda makarnasını döndürerek bana bakarken buldum.

"Nasıl oluyor da senin hakkında her şeyi biliyormuşum gibi hissederken her gün yeni şeyler öğreniyormuşum gibi hissediyorum?"

Aynı soruyu ona ben de sorabilirdim. Hareketlerini, yüz ifadelerini biliyordum. Sevdiği hobileri ve şeyleri. Yeşilin en sevdiği renk olduğunu biliyordum ve yeşil henleyinin teninde bıraktığı iz günahkâr bir şekilde mükemmeldi.

Ama onun kalbini bilmiyordum. Henüz ona sahip değildim ama onu istiyordum. "O zaman neden birbirimize bir şeyler sormuyoruz?"

Sırıttı. "Kimseye söylemediğin şeyler mi?" "Evet," diye nefes aldım. "Bunun gibi bir şey."

"Önce sen git," dedi bana eliyle işaret ederek.

"en sevdiğiniz anınız nedir?"

Düşüncelere dalmış gibi parmaklarını sakalının üzerinde gezdirdi. "Sanırım çocukluğumda ailemle pek de iyi bir ilişkim olmadığını biliyorsunuzdur. Sürekli çalışıyorlardı ve dadılarımız vardı ama hiçbir zaman onların evde olmasıyla aynı şey değildi. En büyükleri bendim, bu yüzden Ben'i mümkün olduğunca uzak tutmaya çalıştım ama..."

"Hunter..." Alçak sesle söyledim. Büyürken onlar için de böyle olduğunu bilmiyordum. Ailemle ilişkim her zaman muhteşem olmuştu; beni ne kadar sevdiklerinden bir kez bile şüphe etmemiştim ve onlara üç bin mil uzağa taşınacağımı söylediğimde bile çok destekleyici olmuşlar, hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirmişlerdi. Neden Portland'da bir üniversiteye gitmek istediğimi hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım. Karşı kıyıda küçük okuldu ama bir kez bakınca aşık olmuştum. O yılın sonbaharında ziyaret ettim ve şehirde beni etkileyen bir şeyler vardı. Ve o zaman anladım ki, *işte* buydu.

"Zordu ama bizi sevdiklerini biliyordum. Kendi yöntemleriyle bizi önemsiyorlardı. Ama en sevdiğim anlar normal olanlardı. Hep birlikte yemek masasına oturduğumuz zamanlar. İşten eve geldiklerinde birlikte film izlerdik. Arada bir kampa giderdik. Hep düşünmüşümdür..." Boğazını temizledi. "Boş ver."

"Ne?" diye sordum. Onu izlerken başımı ellerimin üzerine koyarak sordum, yemeğim geçici olarak önümde unutulmuştu.

"Her zaman bir çocuğum olursa yanında olmak isteyeceğimi düşündüm. Sürekli işte olduğum için her şeyi kaçırmak istemezdim."

"Oh." Ciyakladım. "Sen... çocuk istiyor musun?" Neden sorduğumu bilmiyordum.

Bana dilini çıkardı. "Şimdi tatlım, sanırım soru sorma sırası bende." *Doğru*. "İK'da çalışmıyor olsaydın ne yapıyor olurdun?"

Bana daha önce de benzer bir şey sormuştu ama sanki boğazımda bir kurbağa varmış gibiydi. Cevap *milyonlarca* şeydi. İnsanlara yardım etmeyi seviyordum ama bu yeterli miydi? Yapmayı sevdiğim daha pek çok şey vardı: İnsanların ve eşyaların fotoğraflarını çekmek ve kitapları başkalarıyla paylaşmak. Dünyayı gezmek ve her gün yeni bir şey görmek.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Sanırım her zaman bu iş -bu harika fırsat- kucağıma düşmüş gibi hissettim ve ben kimdim ki başka bir şey arayayım? Milyonlarca şey var ama yine de..." Dışarı baktım.

pencere. "Bunlardan herhangi birini yapma fikri kesinlikle dehşet verici." Şu anda hem kendime hem de ona itiraf edebileceğim en fazla şey buymuş gibi geldi.

"Kayıtlara geçsin diye , bence yapmalısın." "Neyi yapmalıyım?"

"Seni mutlu eden her neyse."

Kaseme bakarken ona küçük bir gülümseme verdim. "Evet. Sadece önce bunun ne olduğunu bulmam gerekiyor, ha?"

Masanın üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine koydu, dokunuşu anında içimi sıcaklıkla doldurdu. "Yapacaksın," dedi, o kadar güçlü bir inançla ki başımı sallamaktan başka çarem yoktu. "Tamam, sıra sende," dedi sandalyesinde arkasına yaslanıp bana bakarak. "Bana ne sormak istiyorsun? İyi bir soru olsun."

Sormak istediğim ama anı mahvetmek istemediğim her şeyi düşündüm: *En üzücü hasta hikayeniz nedir? Lizzie'nin nesi var? Evlenmek istiyor musun? Benimle birlikte olmak istiyor muydu?*

Yine de bunların hiçbirini sormadım. Bunun yerine ağzımdan dökülen şey, "Peki ya sen? Eğer doktor olmasaydın, sence ne olurdu?"

Bu daha güvenli görünüyordu. Daha az... kişisel. Sanki bir parçam kalbimi açıp ona vermekten, kendimi onun önünde çıplak bırakmaktan korkuyordu.

"Biliyor musun," diye kıkırdadı, "bu konuyu hiç bu kadar çok düşünmemiştim. Sanırım küçük yaşlardan itibaren ailemi gururlandırmak istedim ve tıp fakültesine gitmek her zaman yapılacak bir şey gibi göründü. Ama yolun bir yerinde buna aşık oldum, anlıyor musunuz? Onlar için yaptığım bir şey olmaktan çıktı ve kendim için yaptığım bir şey olmaya başladı. Pediatriye bir rotasyon yaptım ve o kadar. Orasının benim için doğru yer olduğunu biliyordum. O çocuklar..." Yüzünde hüznü, sakarın bir gülümseme vardı. "Bunu hak etmiyorlar. Ama yine de deli gibi savaşıyorlar."

"Bunu izlemek çok zor," dedim. Bir soru değil, bir ifade.

"Evet." Başını salladı. Durakladı. "Çocuk sahibi olmak istiyor *musun*?" Elbette ona daha önce sorduğum soruyu bana da soracaktı.

Durakladım. "Bilmiyorum... Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, eskiden hep hayır derdim, ama şimdi... Sanırım doğru kişiyle birlikte olsaydım, gerçekten harika bir baba olacağını bildiğim biriyle? Sanırım bunu düşünebilirim. Çocuk doğurma fikri beni pek heyecanlandırmıyor ama..." Omuz silktim. "Peki ya sen?"

Hunter başka tarafa baktı. "Kaybedebileceğim birine sahip olma fikri..." Boğazı kurumuş gibi bir yudum su içti. "Söyleyemem."

"Peki... Evlenmek istiyor musun?"

Dondu kaldı. "Ben... Belki bir gün." Çatalını makarnasına doğru itti. "Eğer doğru insanla birlikte olursam." Son cümleyi söylerken benimle göz teması kurdu. "Ve sanırım bu arka arkaya iki soru oldu, seni küçük hilekâr." Çatalını bana doğrulttu.

"Tatlı yemek ister misin?" Onun yerine ben söyledim. Belki de biraz fazla gerçekçi davranmıştık. Bir ilişki içinde değildik. Sanki arkadaş ve daha fazlası arasındaki bu çizgide kendimizi hassas bir şekilde dengelemiştik.

Ama düşünmeden edemedim... Buna değmez mi? Hiç sevmemiş olmaktansa sevip kaybetmeye? Bilmiyordum. Onun için bu kararı veremezdim. Tek bildiğim aşık olmanın çok kolay olduğuydu ve sorun şu ki, bunu en başından beri biliyordum. Şimdi tek mesele aşık olmama izin vermemekti.

Söz verdiğimiz gibi tatlı yedik ve bitirdiğimizde çok doymuştum ama son lokmaya kadar yemekten kendimi alamadım.

"Çok *lezzetliydi*," diye mırıldandım, tabaktaki son sürülebilir çikolata parçasını alırken. Ben basit olanı seçmiştim -limon ve şeker, ki bu oldukça gelenekseldi- ama Hunter çikolatalı fındık ezmesi ve çilek dolgulu bir tane sipariş etmişti. Çok lezzetliydi. Hayatımın sonuna kadar her gün bir krep yiyebileceğimden ve bundan bıkmayacağımdan emindim.

Hesabı ödedikten sonra -ki kendi payımı ödememe bile izin vermedi- elim tekrar sıkıca onun elindeydi ve beni restorandan çıkarıp şehir merkezine doğru götürdü.

"Yorgun musun?" Bana bakarak mırıldandı.

Başımı salladım. Evet, geç oluyordu ama hâlâ altın saatlerdi - gün batımından önceki o mükemmel ışık dönemi, keşke fotoğraf makinemi odadan yanımda getirseydim dedirtiyordu. Bunun yerine çantamdan telefonumu çıkardım ve kasabanın içinde dolaşırken fotoğraf çektim.

Büyük bir şehrin koşuşturmacasına kıyasla, kaldığımız kasabanın ilginçliği neredeyse güzeldi. Ve tabii ki, biz de

Düğünden sonra yukarıda bahsedilen büyük şehirlerden bazılarına gidecektim ama şu anda burada onunla birlikte olmaktan hiç şikâyetçi değildim.

Başımı omzuna yasladım, şehirdeki yürüyüşümüz sona erip otele döndüğümüzde bile gülümsememe engel olamadım.

"Yukarı çıkmak ister misin?" O sordu, ben de başımı yastığa koyar koymaz muhtemelen uyuyacağımı bildiğim için evet diye mırıldandım.

Asansöre bindiğimizde bile elimi tutmayı bırakmadı ama beni öpmeyi de. Sanki bu *arkadaş* olarak geçemeyeceği bir çizgiydi.

Siktir et. Sadece arkadaş olmaktan bıkmıştım. Onun iyi adam olmaya çalışmasından bıkmıştım. Beyninde her ne varsa, bunu en az benim kadar istediğini biliyordum. Bakmadığımı sandığı anlarda bile gözlerinin üzerimde nasıl oyalandığını görmüştüm.

Küçük yorumlarıyla beni çıldırtıyor ve bu konuda hiçbir şey yapmıyordu.

"Üstümü değiştireceğim," diye mırıldandım, çantamdan geceliğimi çıkardım ve banyoya yöneldim.

Dışarı çıktığımda Hunter masada oturuyordu, boxer ve tişört vardı, uçakta okuduğum kitabı karıştırıyordu.

"İşim bitti," dedim boğazımı temizleyerek. "Dişlerini fırçalamak istersen ya da her neyse..."

Uyku kıyafetlerimi fark ettiği anı tam olarak söyleyebilirdim. Dürüst olmak gerekirse... pek bir şey yoktu. Küçük, altın rengi ipek bir gecelikti ve karışmasın diye saçlarımı gevşek bir örgü şeklinde örmüştüm.

"Ne giyiyorsun sen?" Hırladı.

Bu sesi neden bu kadar çok seviyordum? Ona bakmak için döndüğümde kalbim hızla çarpıyordu. "Ne? Hoşuna gitmedi mi?" Masumca sordum.

"Gabrielle." Sesi gergindi. "Ne?"

Biz sadece-"

"Yeniden sadece arkadaş olduğumuzu söyle, ben de sana *olmadığımız* her şeyi göstereyim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve yatağımın kenarına oturdum. "O zaman neden ne zaman yakınlaştık uzaklaşıyormuşsun gibi geliyor?"

Bana yaklaştı ve beni kollarının arasında şiltenin üzerinde sıkıştırdı. "Çok çabalıyorum, tatlım. Kendimi kontrol etmek için."

"Ya yapmanı istemiyorsam?" Dedim, sesim soluğum kesilmişti. Bu ileri geri konuşmalardan bıkmıştım. "Bırak gitsin."

Bir yanımla her seferinde olduğu gibi beni itmesini bekliyordu. bu itme ve çekme kaçınılmazmış gibi geliyordu. İkimiz de aramızdaki kıvılcımı inkâr edemiyorduk ama ikimiz bu kıvılcıma teslim olacak gibi görünmüyorduk. Bunun aramızdaki her şeyi mahvedebileceğini biliyordum.

-Kurduğumuz bu dostluk, Benjamin ve Angelina ile olan ilişkilerimiz, ama artık umurumda bile değildi.

Onu yatağa doğru çektim ve üzerine oturabilmek için ters çevirdim. Göbeğimi kucağının üzerine yerleştirdim ve bunun tehlikeli bir bölge olduğunu biliyordum ama artık umurumda değildi. Ona baktım, onun da bana bakmasını izledim. Bu gece her ne olursa, bunun geri dönüşü olmayan bir şey olduğunu biliyordum. Geri dönmek *istemediğim* bir şey.

"Tatlım," diye mırıldandı, elinin tersiyle çenemi yokladı. "Lütfen," diye dudaklarımdan kaçmasına izin verdim. "Sana ihtiyacım var. İhtiyacım olan şey bu." I

Eğildi, dudakları kısa sakalının ve çenesinin üzerinde gezindi, sonra boynuna öpücükler kondurdu.

Çenemi yukarı kaldırarak beni durdurdu. "*Siktir*. Söz vermiştim." Başını iki yana salladı.

"Ne? Kime söz verdin?" Kaşlarımı çattım.

Başını eğdi ve ben de kıvrıkcık kahverengi dalları alnından uzaklaştırdım. Saçları çok yumuşaktı ve onu bu kadar kabarık yapmak için ne kullandığını merak ettim. "Benjamin."

"Kardeşin mi?" Gözlerimi kırptım. "Onun benimle ne ilgisi var? Bizimle?"

"Bunu mahvetmeyeceğime dair ona söz verdim. Düğünü. Sana. Yapamam... Seni incitmek istemiyorum, Gabrielle. Ama ben bunun için yaratılmadım."

"Bu mu?" Ona sııttım. "*Bunun* tam olarak ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Sen dünyayı hak ediyorsun, tatlım. Ve ben bunu sana veremem. " "Neden sadece..." Tereddüt ettim. Sadece onu istemem yanlış mıydı? Onu her şekilde elde edebileceğimi mi? Belki o bunu görmedi. Ama belki de... "Şimdilik tüm bunları unutun. Benjamin'i ve

ve sadece... buna sahip ol."

Çenesini kavradım. "Sadece... söyle bana. Beni istiyor musun? Eğer yapmazsan... sadece söyle, ben de vazgeçeyim. Ama eğer istiyorsan..."

"Evet." Kelimesi sessizdi, ağzından neredeyse hiç ses çıkmıyordu. "Neydi o?"

"Evet," dedi ellerimi yüzünden çekip parmaklarımı onunkilerle iç içe geçirerek. "Evet, seni istiyorum. Seni çok kötü istiyorum, Gabrielle. Yapamazsın

Ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor olduğunu bile biliyorum." Parmakları uyluğumda gezindi ve *evet, evet, evet...*

Sırıttım. "Sanırım öyle. Yoksa neden bunu paketlediğini düşünüyorsun?"

"Bu lanet gecelik." İnledi, ama ben onun geceliğini çekiştirdiğini görebiliyordum.

Uzakta. *Hayır, hayır, hayır.*

"Uyumalıyız, tatlım," diye mırıldandı Hunter, beni yorganın içine sokarken parmaklarını çillerimin üzerinde gezdirdi. "Yarın," diye fısıldadı kulağıma. "Söz veriyorum, yarına kadar beklersek buna değmesini sağlayacağım." Sesi baştan çıkarıcı bir fısıltıydı, olacakların vaadiydi.

"Bir yatağı paylaşabilir miyiz?" Yatağına bakarak söyledim. Elbette iki yatağımız vardı ama... "Bu gece hiçbir şey olmak zorunda değil ama ben..." Gözlerimi sıkarak kapattım. "Her zaman o geceyi düşünüyorum, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Kollarında uyandığımda kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim." Gözlerimi açıp ona baktım ama yüzü neredeyse... acı çekmiş gibiydi. "Bana sarılabilir misin?" Fısıldadım.

"Evet bebeğim," dedi ve kollarını bana doladı, yüzümü tenine gömerken beni göğsüne sıkıca bastırdı.

"Hunter?"

"Öyle mi?"

"Kitaplardaki erkek arkadaşlardan daha iyi olduğunu biliyor musun?" Gerçeği fısıldadım, duygularımı açığa vurmanın neden şimdi bu kadar kolay olduğundan emin değildim ama öyleydi.

Onun yatağında kıvrılıp öylece uykuya daldık ve gecenin bir yarısı uyandığımda bile hala onun kollarındaydım, bir milim bile kıpırdamadım.

Bu gece, tam olarak olmak istediğim yerdeydim.

KISIM 19

Hunter

I Onu düşünmeden edemiyordum, aklımdan çıkaramıyordum. Ne kadar zamandır böyleydi? Neden ne zaman onu öpmemi istese, anında geri çekiliyordum?

Güçlü olmak için çok çabalıyordum. Benjamin'in isteklerine saygı duymak için, çünkü Haklı olduğunu biliyordum. Gabbi bir ilişki kıızıydı ama ben bir ilişki erkeği değildim. Bu yüzden bütün gece ona sarılmam ya da hindistan cevizi şampuanının ve her zaman sahip olduğu narenciye kokusunun kokusunu almak için burnumu saçlarına gömmem gerekmiyordu. Yatağında kalmasına izin vermemeliydim çünkü bir gece daha ayrı kalmaya dayanamazdım.

Şimdi ona bakmamalı, onu kucağıma çekip dün gece başladığımız şeyi bitirmek istememeliydim. Dudaklarında benim adım ve ağzından uçakta çıkardığı o küçük sesler çıkana kadar devam etmek. Buharlı bir rüya gördüğünü biliyordum - Tanrı aşkına, onu uyandırdım çünkü bunu yapmaya devam ederse, o lanet uçakta tamamen sertleşecektim, ama yardım edemedim ama gerçekte ne tür bir rüya gördüğünü hayal ettim. Ve bunu kiminle yapıyordu? Lanet olası hayali erkek arkadaşlarından biriyle mi? Kalbini *benim yerime* tüm kitap erkek arkadaşlarının işgal etmesinden nefret ediyordum.

Kahretsin, ben gerçektim ve tam buradaydım ve artık kendimi tutmak istemiyordum.

Sabahı şehri keşfederek, nehir kıyısında oturup suyun akışını izlemeden önce kruvasan ve hamur işleri yiyerek geçirdik. Burası Paris'ten farklıydı; daha sessiz, daha şirin ve sadece bize ait küçük bir dünya parçası gibiydi. Prova planlanmıştı

Düğünün yapılacağı saat olan öğleden sonra 3:00'e kadar şehri öylece dolaşmak... Cennet gibiydi.

Yolculuğun geri kalanında onunla baş başa kalmak için şimdiden sabırsızlanıyordum. Bu tehlikeli bir düşünceydi ama belki de artık umurunda değildi.

Banyoya geri dönerken, kalçalarını saran ve dilimi her kıvrımında gezdirmek istememe neden olan o yeşil dantel külotun içinde kalçaları ileri geri sallanırken, gözlerim onun çerçevesinden ayrılmadı.

Gabrielle bana baktı ve sırttı. Oh, bana ne yaptığını *biliyordu*.

Dünden sonra -yere düştüğümüzde, ben onun üstündeyken, duştayken onu düşündükten sonra, elimi kendime sarıp ağrıyı hafifletmeye direndikten sonra-bunu daha fazla inkâr edemeyeceğimiz açıktı. İkimizin de artık bunu inkâr etmek istediğinden emin değildim. Dün gece o kayışı omuzlarından almak çok kolay olurdu. Göğüslerini ağzıma almak ve bütün gece ona tapmak. Peki neden yapmadım? Bu geceye kadar beklemenin hiçbir farkı yoktu.

Neden önemli olduğunu bilmiyordum ama önemliydi.

"Bana ne yapıyorsun, kadın?" Prova için hazırlanmam gerektiğini bildiğim halde Gabrielle'in zar zor örtünen vücudu dışında hiçbir şeye odaklanamayarak homurdandım. Dantelli bir sütyenin üzerimde bu kadar etkili olabileceğini kim bilebilirdi? Kesinlikle daha önce hiç olmamıştı. Beni bu şekilde çılgına çeviren tek kişi oydu.

"Sadece seni nelerin beklediğine dair bir önizleme yapıyorum." Yanımdan geçerken parmakları göğsümde dans ediyordu. "Sonunda beni *becerdiğinde*." Mırıldanarak çantasından başka bir şey çıkardı.

"Sonra, tatlım," diye söz verdim. "Bitiremeyeceğim bir şeye başlamaya niyetim yok."

Gabrielle gözlerini devirdi, "Sen kaybedersin." Banyoya çekildi ve saçları kıvrılmış, makyajı yapılmış (Em'in buna "tam glam" diyeceğinden oldukça emindim ama ben ne bilirdim ki? Bir keresinde ona yüzünün neden parlak olduğunu sormuştum, o da bana gözlerini devirerek *fosforlu kalem* olduğunu söylemişti. Sanki onun ne olduğunu bilmem mi gerekiyordu?) ve vücudu, omuzlarından bağlanan askıları olan, dizlerinin üstüne kadar inmeden önce beline oturan ipeksi gün batımı turuncu bir elbiseyle sarılmıştı. Sonra uyluğunun ortasına kadar uzanan bacak yırtmacı vardı ve sertçe yutkundum.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu, çıplak topuklu ayakkabılarını giyerken saçlarını omzunun üzerinden savurarak.

"Çok güzel."

"Hunter..." dedi, sesi kısıktı ve ayağa kalktım, başparmağımı dudağının üzerinde gezdirmeden önce saçlarını geriye doğru tararken onun üzerinde durdum.

"Göz kamaştırıcısın. I-" Biri

kapıyı çaldı.

"Sonra," diye fısıldadım, ondan uzaklaştım ve kendimi kontrol ettim. Sadece akşam yemeğini atlatmam gerekiyordu.

DÜĞÜN PROVASI sorunsuz geçti. Düğünü dışarıda, Şato'nun yakınında, yüzyıllar önce mermerden oyulmuş gibi görünen taş bir çardağın yanında yapacaklardı.

Angelina en yakın arkadaşına, "Çiçeklerle süsleyecekler ve çok muhteşem görünecek," diye mırıldandı.

Benjamin yanımda duruyordu, mutluluk ondan yayılıyordu ve ben bile böyle bir günde gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

"Her şey harika olacak, dostum." Omzunu okşadım.

"Çoraplarını getirdin mi?" O da fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. "Evet, çorapları getirdim." Benjamin... Yarın smokinlerimizle giymemiz için hepimize süper kahraman çorapları almıştı. Benjamin'e Batman, bana Green Arrow, Daniel'a Superman, Liam'a Green Lantern ve Nicolas'a da Flash almıştı. Çünkü o tam bir DC Comics hayranıydı.

Görünüşe göre düğün için tek şartı buymuş. *Düğünü* birlikte planlamışlardı ama o, "*Eğer Fransa'da yapacaksak, düğünde Batman çorabı giymek istiyorum,*" demişti. Angelina o noktada hayır demekten vazgeçmişti ve sanırım bu, ona izin verecek kadar küçük bir şeydi.

Château'nun balo salonunda düzenlenen prova yemeği için hepimiz içeri geçtik ve Gabbi'nin odayı incelerken gözlerinin parladığını görebiliyordum. Onu Paris ve Avrupa'da gezdirmek ve her küçük şeye verdiği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Benjamin ve benim ailem geceye Benjamin'le ne kadar gurur duyduklarını, Angelina'yı ne kadar sevdiklerini ve onun aileye katılmasından ne kadar heyecan duyduklarını anlatan bir konuşma yaparak başladılar. Annemin konuşmasını dinlerken kıkırdadığını fark ettiğim Gabbi'ye gözlerimi devirerek baktım.

Masada karşılıklı oturuyorduk ve yan yana oturmadığımıza sevinmiştim çünkü ellerimi ondan uzak tutmamın mümkün olmadığını biliyordum. Ona baktığımı fark edince beni masanın altından tekmeledi. Ona en mahcup sırtışıma yaptım.

Benjamin gülümseyerek uzun masanın ortasındaki koltuğundan kalktı ve "Ben de bir şey söylemek istiyorum," dedi. "Hediyeleri genellikle yarına sakladığınızı biliyorum ama bunu uzun zamandır saklıyordum ve şimdi tam zamanı olduğunu düşündüm." Eğildi, sandalyesinin altından bir hediye çantası çıkardı ve Angelina'ya uzattı. "İlk tanıştığımız zamanı hatırlarsanız, Angelina benden nefret ederdi. Benim hiçbir hatam yoktu," dedi gülerek ve hepimiz ona katıldık. "Onu kışkırtıyordum, sadece onunla konuşmak için bir bahane arıyordum ve bu, en iyi günlerinde sadece bir e-posta savaşı olarak adlandırabileceğimiz bir şeye girmemizle sonuçlandı."

"Peki ya en kötüsü?" Angelina onun yanından mırıldandı ama gözlerini devirse de mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

"Senin için hiçbir zaman en kötüsü olmadı Prenses." Devam etmeden önce kızın alnına bir öpücük kondurdu. "Her neyse, bu e-postalardan birinin çıktısını aldım ve gülümsemeye ihtiyacım olduğunda ona bakıyordum. Bunu şimdi ona vermeyi düşündüm, böylece yeni yaptırdığımız evin ofisinde çerçevelendiğinde benim tamamen deli olduğumu düşünmeyecek."

"Yapmadın!" Nefesi kesildi, çerçeveyi çantadan çıkardı ve e-postayı okurken güldü. "Aman Tanrım, bunu göndermek istememiştim." Başını kaldırıp ona baktı. "Bunun taslaklarımda kalması gerekiyordu."

"Hayır." Sırıttı. "İşte bu yüzden ona bu kadar değer veriyorum, seni çılgın insan."

"Yüksek sesle oku!" Nicolas seslendi ve Benjamin müstakbel karısına baktı.

"Bu şerefe nail olmak ister misin?"

"Siz en kötüsüsünüz," dedi ikisine de başını sallayarak. "*Benjamin, sen bir pisliksin. Saygılarımla, Angelina.* Tanrım, bunun sana gönderildiğine inanamıyorum. Bunun gibi e-postalarla dolu bir taslak kutum olduğunu biliyor muydun? Beni gerçekten sinirlendirdiğinde, hıncımı böyle çıkarırdım."

Benjamin sırtıttı. "Bu senin için nasıl sonuçlandı, Angel?"

Benjamin'in koluna yumruk attı. "Kapa çeneni."

Angelina ayağa kalktı ve kolunu Benjamin'in beline doladı. "Dağıtacak bir hediyem yok ama geldikleri için herkese teşekkür etmek istiyorum. Özellikle de tüm bunları planlamama yardımcı olan en iyi arkadaşlarıma. Siz olmadan bunu yapamazdım, gerçekten."

Gabbi ve Angelina'nın fısıltıyla *seni seviyorum demelerini* izledim ve bana döndüğünde bile yüzündeki mutluluk kaybolmamıştı.

İhtiyacım olan her şeyi zaten mutfaktan ödünç almıştım, hatta oturmamız için bir battaniye bile bulmuştum ve Gabbi'nin yanına geri döndüğümde her şeyi kolumun altına sıkıştırdım.

"Gel buraya," dedim ve onu kapıdan dışarı çektim. İçeride biraz daha kalırsak, onu tüm arkadaşlarının önünde öpmeyeceğime söz veremezdim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dışarı," diye mırıldandım, onu dışarı çıkarıp merdivenlerden aşağı, daha önce gördüğüm bahçeye doğru götürürken hâlâ elini tutuyordum. Havaalanına indiğimiz anda içimdeki bir şalter atmış gibi hissediyordum. Tüm hafta sonu boyunca onun elini tutmuştum ve gerçekten de tek istediğim buydu, elinin elimde olması. Sonuçlarını siktir et, umurumda değildi.

Hafta sonu için tüm araziyi kiralamanın avantajları mı? Yalnızdık ve diğer herkes içeride gecenin tadını çıkardığı için bizi gözetleyen gözlerden korunacağımızı biliyordum.

"Hunter!" Güldü. "Ne yapıyoruz biz? Tüm arkadaşlarımız..." Gözleri büyüdü.

"İçeri döndün, değil mi?" Boştaki kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaştırdım. "Tamamen yalnızız, tatlım."

"Oh." Gözleri büyüdü ve sonra kolumun altından kaçırdığım şeye baktı. "Orada ne var?" diye sordu.

"Göreceksin," dedim ve onu çiçeklerle sarılı bir kafesin altından geçirerek özel bahçenin derinliklerine doğru götürdüm.

"Burası muhteşem bir yer," dedi, tüm detayları yakalarken gözleri kocaman açılmıştı.

"Mhm," diye kabul ettim, sonunda akşam yemeğinden önce keşfettiğim küçük alanda durdum. Bir bankı vardı, battaniyeyi yayabileceğim ve taşıdığım sepeti bırakabileceğim güzel bir çimenlik alan.

Bir kaşını kaldırdı. "Hunter Tobias Sullivan. Benim için piknik mi planladın?"

"Belki." Ona mahcup bir sırıtış attım. Şampanya ve tatlı kaçakçılığı yaptığımı inkâr edemezdim, değil mi?

Küçük bir tsk sesi çıkardı. "Pantolonuma girebilmek için benim gözüme girmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

Kıkırdadım. Onun pantolonuna girmeye mi *çalışıyordum*? Hayır. İstiyor muydum? Tabii ki istiyordum. Ama bu onunla ilgili değildi, gerçekten değil. Onun için güzel bir şey yapmakla ilgiliydi. En başından beri hak ettiği bir şey. Belki de hiç gerçek bir randevuya çıkmamıştık -pek sayılmaz- ama bu sanki bir randevu gibiydi.

"Hâlâ burada olduğumuza inanamıyorum," dedi Gabrielle, bankta arkasına yaslanıp yıldızlara bakarak.

"Bahçede mi?"

Güldü ve elime tutuşturduğum şampanya şişesinden bir yudum aldı. "Hayır. Şey, evet." Gözleri benimkilerle buluştu ve yanaklarına yayılan küçük kızarıklığı kaçırmadım. "Ama Fransa'daki gibi. Bugün inanılmazdı. Ve bu ikisi yarın evleniyorlar. Bunu hiç beklemezdim..."

Güldüm. "Ne bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum. Bir yanımla Angelina'nın bırakın onu, kimseye şans vereceğini düşünmezdi. Ama o ikisi... Kendi *insanlarını* buldular, anlıyor musun? Sanırım..."

Şişeyi ondan aldım ve uzun bir yudum alarak yıldız ışığı ve bahçeden gelen alçak ışıklarla aydınlanan yüzünü izledim.

"Tahmin ediyor musun?" Devam etmesi için onu cesaretlendirerek mırıldandım.

Tüm vücudunu benimkine doğru çevirmeden önce başını salladı. "Önemli bir şey değil."

"Hayır mı?" Fısıldadım. "Sanırım öyle. Ve senin için neyin önemli olduğunu bilmek istiyorum, Gabrielle."

"Ben de hep öyle olacağımı düşünmüştüm. Doğru kişiyi bulacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm."

"Kitaplarındaki gibi mi?" Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Evet." Başını salladı. "Kitaplarımdaki gibi. Ama..."

"Ama tek sorun şu ki, kitaplarınız gerçek değil."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değiller."

"Ama *biz* gerçeğiz, değil mi tatlım?"

Dudaklarımız arasında sadece milimetreler vardı ve tek istediğim onu tekrar öpmekti. Tek istediğim onun benim olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmekti. Gözleri dalgalanarak kapandı.

"Mmm, Elle?"

"Öyle mi?"

"Seni öpebilir miyim? Lütfen?"

Gözleri açıldı ve onu kollarıma çektim.

Bu gecenin farklı olması için kararlıyım. Geri çekilmek yok. Artık olmayacaktı. Bu işin içindeydim. Onu istiyordum ve benim olmasını istiyordum ve uzak durmak için sahip olduğum diğer tüm aptalca nedenler artık önemli değildi.

Yumuşak, esnek bir öpücüktü, ilk başta , parmaklarını yakamın kumaşında gezdirirken, onu dünyada tutan tek şey benmişim gibi bana tutunuyordu. O yıldızların arasına aitti, çünkü çok parlaktı, ama yine de onun burada, ışığını görebileceğim bir yerde olmasından memnundum.

Dilimi ağzına soktum, çilek, limon ve *onun* tadından zevk alıyordum, bu kombinasyon beni çıldırtmaktan başka bir işe yaramıyordu. Ceketimi çekiştirerek beni kendine doğru daha sıkı çekti ve ben de ellerimi beline dolayarak onu daha sert öperken sıkıca kavradım.

Gabbi küçük bir inilti çıkardı ve hepsi bu kadar. Gabrielle Meyer bana *böyle* baktığında ona karşı koyabileceğimi nasıl düşünmüştüm?

Kabaca nefes alarak birbirimizden ayrıldığımızda, serdiğim battaniyenin üzerine yığılmadan önce kıkırdadı.

"Ne?" Bedenimi onunkinin yanına uzatırken sordum. Nedense onun yanında olmaya, ona dokunmaya ihtiyacım vardı, sanki bu bana onun hâlâ burada olduğuna dair güvence veriyormuş gibi. Bu gerçektir.

"Bu sadece komik. Kraliyet döneminde biri bizi burada birlikte yakalasa skandal olurdu. *Yalnız* olduğumuz ve *öpüştüğümüz* için evlenmek zorunda kalırdık."

Onu alnından dürttüm. "Son zamanlarda ne okuyorsun?" "Tarihi romanlar," dedi, elini uzatıp saçlarımdaki bir kıvrımı düzelitti.

Alına. "Ve teknik olarak, okumuyordum. Sadece *izliyordum*." Ona göz kırptım ve o devam etti. "Bridgerton?" Bir duraklama. "Lütfen. Bridgerton'ı bilmelisin."

"Hayır."

"Ne? Bunu nasıl görmedin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Gabbi. Biraz meşguldüm, bilirsin, doktor olmak..." Tamam, belki hastanedeki bazı annelerin bu filmde bahsettiğini duymuş olabilirim ama kesinlikle bu film hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve kesinlikle izlememiştim.

"Eve gittiğimizde izleyeceğiz," diye mırıldandı.

Eve. Bu düşünce beni derinden etkiledi. Buraya daha yeni gelmiştik ve eve dönüp onu her gün görememe fikri beni şimdiden dehşete düşürüyordu.

"Kızlarla ben birkaç ay boyunca bu kitaba *kafayı takmıştık*. Charlotte ciddi bir tarihi aşk romanı alemine girdi."

"Ya sen?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ejderhalar yok. Ayrıca, o zamanki erkeklerin sahip olma eğiliminde olduğu süper zehirli erkekliğin hayranı değilim." Burnunu kırıştırdı. "Ben kendimden başka kimsenin malı değilim."

"Ne?" Güldüm.

Gabbi omuz silkti. "Elbette çok romantik kitaplar okurum ama en sevdiğim kitaplar fantastik. Bilirsiniz işte, ejderhalar, prensler, hançerler, her şey." Gözlerini kapadı ve battaniyenin üzerine uzandı. "Bir ejderham olmasını çok isterdim."

"Dolayısıyla, Toothless?" Tahmin ettim.

"Mhm. Onu bulduğumda -kendi gölgesinden korkan o küçük siyah tüy yumağını- benim olması gerektiğini biliyordum. Ve bana Toothless'ı o kadar çok hatırlattı ki..."

"Bu mükemmel. Ve en sevdiğin kurgusal ejderhaya sahip olmana bayılıyorum."

Gözlerini açtı ve ben ona bakarken kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Peki sen istemiyor musun?"

"Smaug'un sayıldığını pek sanmıyorum..."

"Birincisi, bu kesinlikle bir Ejderhanı Nasıl Eğitirsin maratonu gerektiriyor, ve ikincisi, *Smaug*? Tüm kurgusal ejderhalar arasından Hobbit'tekini mi seçtin?"

"Koca bir altın *hazinesi* var ve kelimenin tam anlamıyla koca bir cüce krallığını yıktı ve sen bana onun topal olduğunu düşündüğünü mü söylüyorsun? söylememi istersin? *Mulan*'daki Mushu *mu*? *Uyuyan Güzel*'deki Malefiz mi?" Eğildim ve yan tarafını gıdıkladım.

Çıglık attı, beni iterken yüzü aydınlandı. "Tamam, tamam, sen kazandın!"

Onu iki kolumun arasına sıkıştırdım ve bana baktı.

Ben onu tekrar öpmeye başlamadan önce mırıldandığı tek şey "Hunter..." oldu. Önümdeki kıza kendimi tamamen kaptırmadan önce.

CHAPTER yani

ØSrielle

C Çenesini yukarı kaldırdığında, çok sevdiğim o yeşil gözlere bakmaktan kendimi alamadım. Onun tarafından kucaklanmanın, onun tarafından bakılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmemeye bir an daha katlanamazdım. Bu

Uzun zamandır, belki de ilk tanıştığımızdan beri içimde biriken bir şeydi ve her şeyden sonra... Artık umursamıyordum.

Öpücüğünün tutkusuna, ağzının benimkini açlıkla kaplayışına teslim oldum. Kısa sakalları yüzümü tırmalarken bile dudakları sıcak ve yumuşaktı. Ama hoşuma gitmişti. Ben de onu onunkine denk bir tutkuyla öptüm, daha fazlasına, çok daha *fazlasına* ihtiyaç duyuyordum. Bir ömür boyu beklediğim bir öpücüktü bu. Onsuz ölebileceğimi düşündüğüm bir öpücüktü. Tüm kitaplarımdakilere rakip olacak bir öpücüktü, beni öpüş şekli, sanki her anın tadını çıkarıyormuş gibi kıvranıyordu.

"Hunter..." Gözlerinin içine bakarken parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek inledim.

Ben nefes nefese bir ses daha çıkarırken dudakları kulak mememi kemirmek için benimkinden ayrıldı. Onları daha fazla içimde tutabileceğimden emin değildim.

"Seni burada, bu bahçede becermemi ister misin, benim küçük savaşçım? Seni açık havada, herkesin bizi görebileceği bir yere götürmemi ister misin?"

Başımı salladım, sözleri karşısında tenimde bir sıcaklık hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Asla dışarıda ve kesinlikle toplum içinde değil. Ama sadece tenime sürtünmesi bile beni neden bu kadar tahrik etmişti? Dudakları tenimde gezinmeye devam etti, sanki sadece dokunuşuyla bedenimi ezberlemesi gerekiyordu.

Ama ihtiyaçla, arzuyla yanıyordum ve onun içimde nasıl hissettiğini bilmeden bir an daha geçiremezdim. Onu görmüştüm.

Çıplaktı ve şimdi hepsini istiyordum. Beni işaretlemesini, benim ona, onun da bana ait olduğunu tüm dünyaya göstermesini. Sadece bu gece için bile olsa. Şimdilik bile olsa.

Yüzünü tekrar kendiminkine yaklaştırdım, öpücüğüne pervasızca karşılık verdim, düşüncelerime kısa devre yaptıran bir dizi öpücük.

"Beni kendinin yap," diye fısıldadım tenine karşı, sonra omzunu iterek bizi döndürdüm ve onu sırt üstü yatırdım. Ona istemediği bir şeyi yaptıramayacağımı biliyordum; benimkinden çok daha büyük olan gövdesi, beni alt edebilecek ama asla alt edemeyecek o güçlü kollarıyla değil.

Nazik bir dev gibiydi. Benim nazik devim. Bu kadar flörtöz ve karizmatik biriyken, başkalarına karşı bu kadar şefkatli ve düşünceli insana dönüşmesi beni hiç şaşırtmadı. Peki ya çocuklarla, hastalarıyla konuştuğunda? Gelmiş geçmiş en iyi baba olurdu. Tüm bunları biliyordum ve tek yaptığı onu daha çok istememi sağlamaktı. Onun bir ilişki ya da kaçamaktan çok daha fazlası olmasını istiyordum, onun her şey olmasını istiyordum.

Onun kucağına tırmanırken elbisemi kalçalarımın kadar sıyırdım. Bahçenin ortasındaydık ve herhangi biri bizi bulabilirdi ama yine de umurumda değildi. Şehvetten gözlerim başka bir şeyi fark edemeyecek kadar kör olmuştu. Kendimizi çitlerin arkasına saklamıştık ve yakındaki fiskiye'nin sesi her türlü gürültüyü bastıracaktı, yani ne önemi vardı ki?

Çene kemiğine bir öpücük daha kondurdum ve onun da en az benim kadar etkilendiğini biliyordum; içimde büyüyen arzusunu hissedebiliyordum ve olmadan ona doğru sallandım, o anın içinde kaybolmuştum.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarında izin aradığını biliyordum, bu yüzden sadece başımı salladım.

"Lanet olsun. Tam bir aptalım." Ağzını tekrar benimkine çarptı. "Çok uğraşıyordum, Gabrielle," diye inledi öpücüklerin arasında. "Sana dokunmamak için. Seni öpmemek için. Sana böyle sahip olmamak için, seni istediğim her şekilde, çünkü her şeyi berbat etmek istemiyordum. Ama artık dayanamıyorum." Hunter homurdanarak küçük elbisemin askılarını aşağı doğru itti ve göğüslerimi serbest bıraktı. Sütyen takmıyordum, çünkü elbisemin sırtı dekolteydi ve spagetti askıları üstten küçük fiyonklarla bağlanmıştı ve meme uçları havayla temas edince sertleşti.

"Güzel," diye kabul ettim, "çünkü bunu yapmanı istemiyorum. Sadece *seni* istiyorum," diye nefes verdim. "Çok fazla." Her zaman istemiştim. Ve o ilk dokunuştan daha fazlasına umutsuzca ihtiyacım vardı.

Sırtımı dikleştirdim, elbisemin belime dūřmesine izin verdim, memelerim geceye tamamen açıktı. Başını aşağı eğerek bir meme ucumu ağzına aldı ve dişleriyle sıyırdığında bir iniltiyi tutamadım. Ağzını kullanışındaki ustalığı daha önce hiç yaşamamıştım. Yalama ve emme şekli içimde bir ateşi tutuşturuyor gibiydi.

Eli aşağıya, daha aşağıya, elbisemi ekiştirene kadar inerken dikkatini diğer göğsüme çevirdi, eli istediğim yere çok tehlikeli bir şekilde yaklaşırken yırtmata sürükleniyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, parmakları i bacaklarımda desenler çizerken. "Lütfen dokun bana."

Parmakları klotumun dantelini buldu, daha önce sırf onunla alay etmek için giydiğim sutyen takımını buldu ve sertçe aşağı çekerek vücudumdan yırttı. Vay anasını.

Yanımıza atılmış yırtık i çamaşırları, belime dolanmış elbisem ve eteğime dolanmış elleriyle berbat grndğmden emindim ama sonunda bir parmağını yarığımdan geçirip uyarılmamda gezdirdiğinde bunların hepsi unutuldu.

"Oh," diye nefes nefese kaldım, gözlerimi kapattım. "Bunu tekrar yap."

"ok ıslaksın, tatlım. Seni dışarıda becereceğimi düşünerek mi bu hale geldin?"

Başparmağını klitorisime bastırdı ve sırtım baskıdan neredeyse dikleşti. Orada tuttu, bana verdiği zevkten titrememek için elimden geleni yaparken yavaş daireler çizerek ovdu.

"*Siktir*," diye mırıldandım, bir parmağını içime sokarken alnımı omzuna yasladım, başparmağıyla yavaş adımlarla ilerlemeye devam etti.

Devam etti, ikinci bir parmağını daha soktu, ben sınıra yaklaşıp adını mırıldanana kadar devam etti ve tam kaslarımın sıkıştığını hissettiğimde, serbest bırakan kişi *tam oradaydı* - durdu.

"Durma," diye soluyarak elini tutmaya çalıştım, sanki onu istediğim yere geri götürebilir ve devam etmesi için onu teşvik edebilirmişim gibi. Beni boşaltması için.

Ama... Bana o lanet yeşil gözlerle baktı, görünüşe göre benim zayıflığımdı ve o kadar şehvet doluydu ki eğildim, kucağından inip yanındaki battaniyeye tnemededen önce onu tekrar öptüm.

Kasıklarına baktım, ereksiyonu acı verici bir şekilde takım elbisesinin pantolonuna baskı .

"İzin ver-" diye başladım, kemerini çözmek için hareket ettim ama Hunter daha ben ona dokunmadan inledi.

"Eğer bana dokunursan..." Gözlerini kapattı. Başını salladı. "Senin içinde olmak istiyorum," diye mırıldandı.

Başımı salladım, ellerimi oldukları yerde tuttum, sadece pantolonundan kurtulurken onu izledim, boyu serbestçe kaçıyordu.

Gördüklerim karşısında gözlerim büyüdü. Dün onun büyük olduğunu düşünüyordum, bugün dik ve tamamen sert olduğunu mu? "Sığacağını sanmıyorum," diye ciyakladım.

Bir elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Beni çok iyi karşılayacaksın, tatlım. Söz veriyorum."

"Önce beni kırmazsan," diye mırıldandım ve sonra bizi tekrar yere indirip vücudunu benimkinin üzerine yerleştirdiğinde nefes nefese kaldım. Beni tekrar öperken ereksiyonunu aramıza sıkıştırdım ve onu içime almak için o kadar çaresizdim ki, artık doğru düşündüğümünden bile emin değildim.

Ona karşı sallandım, sonunda onu içime almak için sabırsızlanıyordum ama- "Kahretsin. Prezervatif mi? Ben-" diye nefes nefese kaldım. "Bende yok."

"Siktir." Alnı benimkine yaslandı. "Cüzdanımda bir tane var. Arka cep."

Sertleşmiş meme uçlarımı göğsüne bastırarak geriye uzandım ve cüzdanını bulup prezervatifi almak için çıkardım.

"Bu yeni," diye ısrar etti, "varsaymak istemedim ama-"

"Tanrıya şükür," diye kabul ettim, hâlâ ambalajı elimde tutuyor ve kirpiklerimin altından ona bakıyordum. "Bunu sana... takabilir miyim?"

Başını salladı ve ben de ambalajı yavaşça açtım, bir elimi aletin etrafına sarmaktan kendimi alamadım, yavaşça şaftını yukarı kaydurdım, ona dokunduğumda çıkardığı her iniltiyi içime çektim. Prezervatifi üzerine yuvarlarken yüzünü izledim ve tamamen kılıfına girdiğinde alnını benimkine yasladı.

"Çok uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum... Seni çok istiyorum. Seni çok uzun zamandır istiyorum."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Ben de biliyorum. Senin bildiğinden daha uzun süredir." Çenesini kavradım ve parmaklarımı sakalının üzerinde gezdirdim. "Bunu daha iyi hale getirmek için her zaman ikinci raundun olacak Hunter," diyerek ona küçük bir göz kırptım.

"İkinci raundu sikeyim," diye inleyerek beni tekrar yere yapıştırdı. "Önce sen geliyorsun."

Kendini girişime konumlandırı, ellerim hala yüzündeydi ve devasa uzunluğunu içime doğru yönlendirdiğinde nefesim kesildi.

İçeriden. Sadece ucu, ama beni ne kadar gereceğini bilmek için yeterliydi.

Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun tamamen içime oturmasına ihtiyacım vardı, o lezzetli gerginlik ve acı bana bunun gerçek olduğunu, bunun gerçekleştiğini ve artık sadece bir rüya olmadığını söylüyordu.

"Biraz daha," diye inledim. "Lütfen."

"Çok sıkısın, bebeğim. Sikeyim. Bana bir saniye ver." Çabayla yüzünü buruşturdu, sanki bunu benim için sonlandırmak için çok uğraşıyormuş gibiydi - benim için iyi olması için - ama yine de olacağını biliyordum. Çünkü bu oydu ve hiçbir şeyi yarım yapmazdı. Bunu mutfakta, ailesiyle ve hastalarıyla ilgilenme biçiminde, kendini dünyaya taşıma biçiminde görmüştüm.

"Hunter," diye yalvardım. "Becer beni. Lütfen."

Bu dünyada o ve benden başka hiçbir şey yoktu, bahçenin bu küçük gizli köşesinde yuvalanmıştık ve kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak onu daha da içime çekerken kendime engel olamadım.

Çok yaklaşımışım, boşalmanın eşiğindeydim ve gerçekten başladığında kendimi de kaybedeceğimi biliyordum. Onun için çok fazla şey hissediyordum.

Hareketi tekrarladım ve tekrar içeri itmeden önce bir inilti daha çıkardı; sonuna kadar soktu. Ağzını kendime doğru çektim, aramızdaki bağlantıya ihtiyaç duydum ve ciddi bir şekilde hareket etmeye başladığında onu tekrar öptüm.

Dudaklarımdan ayrılırken adını mırıldandım, ağzı göğüslerimi emmeye devam etmeden önce vücudumda gezindi ve diğerini eline alıp masaj yaparken ve bir meme ucunu cımbızlarken gözlerim kapandı.

"Siktir," diye nefes nefese kaldım. "Hunter-"

"Tatlım." Mırıldandı, kalçalarının o sıkı hareketlerini tekrarlariken yüzünü boynuma gömdü. "Gabrielle."

Ona baktım, gözlerim nasıl tarif edeceğimi bile bilmediğim bir duyguyla parlıyordu ama beni tekrar öperken tek söylediğim "*Biliyorum*," oldu.

Ve başparmağını tekrar klitorisime getirdiğinde, içimde iterken daireler çizerek ovuşturduğunda, içimde yıldızları görmemi sağlayan o noktaya vurduğunda ve ben yakındım, çok yakın-

"Benim için gel, küçük savaşı. Seni sikimin etrafında hissetmek istiyorum, tatlı kız."

Kendimi bıraktım, kendimden geçtim, orgazmım etrafımda patlarken başımı arkaya attım ve kısa bir süre kollarımı boynuna doladığımı, zevk dalgaları içimde yuvarlanırken onu tekrar üzerime çektiğimi fark ettim.

O içimde durgunlaştıkça ben hala onun etrafında titreştiğimi hissedebiliyordum ve o içimde kendini kaybedip kendi doruk noktasını bulurken ben de onun terli alnındaki bukleleri fırçaladım, etrafımızdaki diğer şeyleri umursamayacak kadar peşinden koşmakla meşguldük.

İçimden çıktığında, onu içimde hissetmeyi çoktan özlemiştim ama bundan daha fazlası vardı. Buna pişman olacak mıydı? Pişman *mısın*? Daha yeni bahçede sevişmiştik ve bunun benim için ciddi olduğunu biliyordum ama...

Belime doladığımız için kırıışmış olan ipeksi turuncu elbiseme baktım ve askılarını omuzlarıma doğru çekirtmeye başladım.

"Gabbi," diye mırıldandı pantolonunu tekrar yukarı çekip kemerini düzeltirken. Prezervatifi nereye attığından emin değildim ama sanırım bunun pek de önemi yoktu.

Ondan uzaklaştım, eteğimin kumaşını dizlerimin üzerinden aşağıya doğru çektim ve hissettiğim ani ürperti karşısında ellerimi ovuşturdum.

"İyi misin?" Kollarını arkadan belime dolayarak söyledi. "Neyin var? Sana zarar vermedim, değil mi?"

Başımı salladım; kelimeler boğazımda düğümlendi. Sonunda başımı çevirdim, gözlerindeki endişe ve kaygıyı görünce dayanamadım. "Sadece pişman olacağından endişeleniyorum. Pişman olacaksın... Bizden. Bu bir hata mıydı?"

Parmaklarımızı iç içe geçirdi ve parmak eklemlerimi öpmek için elimi ağzına götürdü. "Sanırım bana ikinci tur için söz vermiştin, tatlım. Ayrıca..." Diğer elini saçıma uzatıp kulağımın arkasına doğru taradı. "Seni asla pişman edemem."

Ona hafifçe başımı salladım ama yine de başımı bahçenin geri kalanına, arkadaşlarımızın içeride prova yemeğini kutlamaya devam ettiği yere doğru çevirdim.

"Geri dönelim mi?" Sağdıcımla bahçede oynaşmış gibi görünmemeyi umarak saçımı düzelttim.

Elbette *vardı*, ama bu diğerlerinin bunu bilmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Hunter'ın hâlâ benim küçük sırrım olması hoşuma gidiyordu. Tabii ki,

Kızlar birlikte vakit geçirdiğimizi biliyorlardı ama onlara ona aşık olduğumdan emin olduğumu söylememiştim. Bu hisler açıklayabileceğimden bile daha derindi.

Ve az önce birlikte uyuduktan sonra... Tamamen düşmeden önce buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum. Başım ciddi beladaydı ve elimden bir şey gelmiyordu. Çünkü duramazdım. Artık birlikte ne kadar iyi olduğumuzu biliyordum. Bunun ne kadar *iyi* bir şey olma potansiyeli taşıdığını gördüğümde olmazdı.

CHAPTER SL

Hunter

E Gabbi'ye elimi uzatarak yardım ettim ama bana doğru tökezlediğinde kendimi tutamadım.

"Vay canına, tatlım." Onu ayağa kaldırdım ve Böylece onu taşıyabilecektim. Sağ kolum bacaklarının altında, sol kolum da göğsünün altındaydı ve sanki benim için en değerli şeymiş gibi onu kucaklıyordum.

"Ne yaptığımızı öğrenecekler," diye mırıldandı, hâlâ saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

"Hayır, yapmayacaklar," diye fısıldadım ve patikaya geri döndüğümüzde onu tekrar ayağa kaldırdım.

"Bir saatliğine ortadan kaybolup sonra bu şekilde geri döndüğümüzde başka ne düşünecekler?"

Kaşlarımı çattım. "Ne gibi, tatlım? Hâlâ çok güzel görünüyorsun." Uzandım ve saçından bir cam parçasını kopardım.

"Aman Tanrım. Oraya geri dönemem. Onlarla bu şekilde yüzleşemem."

Kıkırdadım. "Seni seviyorlar. Ayrıca, herkesin ne kadar şarap içtiğini gördün mü? Kimse senin saçına dikkat etmeyecek."

"Kapa çeneni," diye inledi. "Hepsini çıkaramaz mısın? Bütün bunlar da nereden çıktı? Bir battaniyenin üzerindeydik." Kollarıma iki kez baktı. "Battaniyeyi tutmadın mı?" Gabrielle kaşlarını çattı.

"Bunun için daha sonra geri döneceğim," diye fısıldadım. "Hadi gidip seni temizleyelim." İçini çekti, hala nefesinin altında konuşuyordu. "Bu çok utanç verici. Ve

Şu anda üzerimde iç çamaşırı bile yok."

Elbisesinin altının tamamen çıplak olduğunu düşünmemek için elimden geleni yaptım, yeşil dantel külotunu yırtmıştım.

daha önce kışını salladı. Ama buna değdi. Lanet , değdi.

Sadece birkaç dakika önce onun içinde olduğuma inanamıyordum ve şimdi hiçbir şey olmamış gibi Şato'ya doğru yürüyorduk. Ama bir şey olmuştu. Ve bu bizi geri dönülmez bir şekilde değiştirdi. En azından ben öyle olduğunu biliyordum. Bundan pişmanlık duymamın hiçbir yolu yoktu. Belki de, itiraf etmeliyim ki, sadece ay ışığında kendimi onun bedeninde kaybetmek hiç düşünmediğim kadar çekiciydi.

"Ne düşünüyorsun?" Ellerimizi birleştirmeden önce parmaklarımı çekiştirerek mırıldandı.

"Sen."

"Oh." Kızardı.

"Ay ışığının altındaki bedenini," diye ekledim. "Seni tatma fırsatım olmadı ve bu bir hataydı."

Gabbi omzuma yumruk attı, sanki sert davranıyormuş gibi yapıyordu ama bana zarar veremezdi. Tanrım, benden çok daha küçüktü ama aramızdaki boy farkını seviyordum; onun 1.80'ine karşılık benim 1.80'im. Bana yaklaşmak için parmak uçlarında durmak zorunda kalmasını ve benim onu bu kadar zahmetsizce kucağıma alabilmemi seviyordum.

Arka kapıdan banyoya doğru ilerleyene kadar elimi onunkinde tuttum, o zaman ellerini bıraktı, sanki başka birinin görmesinden endişeleniyormuş gibi. Saçındaki çimenleri toplamasına yardım ettim, sonra takım elbisemin ceketini fırçaladı ve ikimiz de eski halimize döndüğümüzde, aynada kendine bakması için onu döndürdüm.

"Yeni sikilmiş çok güzel görünüyorsun, kızım." Gözleri yansımada benimkilerle buluştu ve yutkunurken hareketlerini takip ettim. "Uslu bir kız ol, odaya döndüğümüzde seni tekrar sikeceğim. Belki bu sefer ağzımı bile sürerim," diye fısıldadım kulağına, ellerimi ondan çekmeden önce.

Ondan uzaklaştığım süre boyunca gözlerimiz birbirine bağlı kaldı ve sözüm üzerine içlerinde yanan yenilenmiş şehveti görebiliyordum. Partiye tekrar katılmak üzere kapıdan çıktım ve ikimizin de ellerimizi tekrar birbirimize sürmeden önce gecenin geri kalanına dayanamayacağımızı biliyordum.

Her şeyden öte, bir canavar yarattığımdan oldukça emindim, sadece kimin olduğunu bilmiyordum - onun mu, benim mi, yoksa ikimizin mi?

Her iki durumda da, sonraki birkaç saat boyunca onu diğer erkeklerle konuşurken izlemek beni çıldırttı. O gülüyordu ve benim tek istediğim

onun yanında, güldüğü kişi olmak için.

Döllerimin kalçalarından aşağı damlamasını istiyordum, böylece kime ait olduğunu bilecekti. Sikeyim. Gözlerimi kapattım. Neyim vardı benim?

Benjamin geldi ve beni barda bir viski daha içerken buldu ve kaşlarını kaldırdı. "Daha önce nereye kayboldun?"

Başımı salladım. "Hiçbir yerde."

Bana baktı, sonra da kadehlerini yudumlarken Emily'ye gülümseyen Gabbi'ye baktı, ben de gözlerimi kaçırdım. "Elbette."

Boğazımı temizledim. "Yarın için hazır mısın?" Kalçalarını saran ve dizlerinin hemen üzerinde duran göz alıcı beyaz bir elbise giymiş olan Angelina'ya baktım.

Benim yanımda başını salladı ve ben de ona baktığını biliyordum. "Dürüst olmak gerekirse... Hiç bu kadar hazır olmamıştım. Hayatımızın geri kalanı için sabırsızlanıyorum."

"Seni böyle mutlu görmek çok güzel, Ben."

"Belki sen de denemelisin," diye sırttı.

"Biriyle evlenmeyi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece mutlu oluyorum."

Kaşlarımı çattım ama belki de haklıydı. Kendimi çok uzun zamandır mutluluktan uzak tutuyor olabilirdim. Ama belki onunla yeniden bulabilirdim.

Belki de çoktan yapmışımdır.

Onu yatağa oturttum, kravatımı gevşeterek onu izledim, gözleri vücudumun üzerinde arzu dolu bir şekilde dolaşıyordu. Sadece ona bakarken bile kanımın pompalandığını hissedebiliyordum, şimdiden onu tekrar istiyordum. Partide bu kadar uzun süre kaldığımıza inanamıyordum ama Gabbi'yi esnerken yakaladığımda onu kucaklayıp otele dönmek için bir taksi tutmuş ve odamıza getirmiştim.

"Buraya gel," dedim ve bana sırtını dönerek saçlarını fermuardan uzaklaştırdı, böylece elbisesinin fermuarını açıp çıkarabildim. "Hadi seni temizleyelim, tatlım." Daha önce saçındaki tüm otları temizlemiştik ama hâlâ saçında onu ayakta tutan bir sürü toka vardı ve onu yatağa yatırmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama önce onunla ilgilenmek istiyordum.

Fermuarını açtım ve sonra saçındaki tokaları çekmeye başladım, buklelerin geri kalanının düşmesine izin verdim. Parmaklarımı kafa derisinde gezdirerek hafifçe masaj yaptım.

"Mhm," dedi, yere düşerken elbisesinden çıktı, halıya karşı turuncu bir su birikintisine indi, önümde lezzetli bir şekilde çıplaktı. Bahçeden ayrıldıktan sonra külotunu giyme zahmetine girmemişti ve uzanıp pantolonunun üzerinden beni avuçladığında inledim, zaten yarı sertleşmişim. Geri döndükten sonra onu izlemek yeterince zor olmuştu, ama şimdi...

Onu banyoya yönlendirdim, bir elimle gömleğimin düğmelerini açtım, beni soymaya başlamadan önce duş suyunu açtım. Elleri kemerime gitmeden önce gömleğimi omuzlarımdan itti, düğmeyi delikten dışarı itmeden önce çözdü ve tüm giysiyi bacaklarımdan aşağı indirdi.

"Sabırsızsın, değil mi küçük savaşı?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı ve ben de onu benimle birlikte duşa sokmak için boksörlerimi bacaklarımdan aşağı indirmeye zorladım.

"Önce şu saç spreyini saçından çıkaralım," dedim ve şampuan şişesini çıkıntıdan alıp ellerime biraz sıktım.

Köpürtebilmem için başını arkaya yatırdı, ben ürünü sürerken gözleri kapalıydı. Gabrielle dokunuşumdan inledi ve ben bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım. Onu duşta becermeyecektim, henüz değil, bunu ne kadar istesem de. Bu hâlâ yeniydi, çok yeniydi ve bizim için çok fazla planım vardı. Saçları uygun şekilde temizlendikten sonra, duş suyunun saçlarından akmasına izin verdim, saç kremi ile işlemi tekrarlamadan önce hepsini duruladım.

Saçlarını temizledikten sonra bana döndü. "Seni yapmak istiyorum," diye mırıldanarak benimkini çıkıntıdan aldı. Ürünü saçıma masaj yaparak yedirirken daha kolay erişebilmesi için biraz eğildim.

Benimki temizlendikten sonra duşu kapattım ve Gabbi onu kabarık bir havluya sararken o çok takıntılı olduğum kehribar gözleriyle bana baktı.

"Makyajımı silmem gerekiyor," diye mırıldandı ve ben de başımı sallayarak havluyu üzerime sardım ve onun bir bezle makyajını silmesini izledim.

Çıplak yüzü ve sırtından aşağı dökülen ıslak saçlarıyla hiç bu kadar güzel görünmediğini düşündüm.

"Ne?" diye sordu bana, yüzünü havluyla kurularken kaşlarını kaldırarak.

"kamaştıracısın."

"söylüyorsun," dedi başka tarafa bakarak.

Bir kolumu ortasına doladım ve vücutlarımızı birbirine yaklaştırdım.

"Sana asla yalan söylemem, Gabrielle."

Arkasını döndü ve kollarını boynuma doladı. "Umarım öyle değildir, çünkü bana ağzını kullanacağına söz vermiştin..."

Sırıttım ve onu kollarıma aldım. "Bu hoşuna giderdi, değil mi savaşçı kızım?"

Başını salladı. "Lütfen."

"Madem bu kadar nazikçe sordunuz..." Onu yatağa doğru taşıdım ve yatağın üzerine bıraktım, havlusu etrafından açılmıştı.

Onu kendime doğru çekip parmağımı yarığının üzerinde gezdirirken küçük bir çığlık attı.

"Benim için çok , değil mi? Yaramaz kız."

Başını salladı, ben kalçalarını ayırırken bana bakıyordu.

"Sadece senin için Hunter," dedi ve her nasılsa dudaklarında benim adımın böyle tatlı ve şefkatli bir şekilde söylenmesi benim çöküşüm oldu.

Başımı eğdim, girişine doğru bir çizgi yaladım ve dilime karşı kıvrandı. Onu yerinde sabitlemek için bir elimi karnına koydum ve sonra onu tatmak için zaman ayırdım, daha fazlası için ağlayana kadar dilimi tatlı amına tekrar tekrar soktum, baskıya ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu, *lütfe Hunter-*

Tek yapabildiğim ona uymaktı. Amından klitorisine doğru ilerledim, onu ağzıma aldım, bir parmağımı içine sokarken hak ettiği ilgiyi gösterdim, bir, sonra iki parmağımla onu çalıştırdım ve çıkardığı her inilti bir ödül gibiydi, sadece benim kazanabileceğim bir ödül gibiydi, sanki onu böyle yapabilecek tek kişi benmişim gibi. Elbette başkaları da olmuştu ama bir daha ona başkasının dokunmasına izin verirsem ne olayım.

Sahiplenici düşüncelerin nereden geldiğini bilmiyordum ama o benimdi ve başka birinin ona dilini değdirdiğini düşündüğümde öfkeden kıpkırmızı oluyordum.

"Hunter," diye bağırdı. "Çok yaklaştım. Sadece biraz daha-"

Alabildiği kadarını ona verdim, başparmağım klitorisini ovarken dilimle onu becermeye geçtim ve ağzıma boşaldığında, topuklarımın üzerine oturup ona bakmadan önce her damlasını yaladım.

Hâlâ derin derin nefes alıyordu, ıslak saçları yastığın üzerine yayılırken göğüsleri hareket ediyordu. Bu güzel insan örneği beni istediğine nasıl karar vermişti? Onun için bir aptaldım ve onu hak etmiyordum.

Yapmadım, ama onsuz yaşayamazdım.

"Buraya gel," dedi, ellerini sanki içlerine girmemi istiyormuş gibi uzattı ve ben de kollarının arasına kaydım, kalçalarım uyluklarının arasına yerleşti. Onu bu şekilde öptüm, dillerimizi iç içe geçirirken ne kadar sert olduğumu görmezden gelmeye çalıştım, ağzını kabaca aldım. Ona doyamıyordum.

"Dudaklarımda kendi tadını alabiliyor musun, tatlı kızım?"

Başını salladı ve ben girişine sürtünürken inledi. "Sana içimde ihtiyacım var, Hunter. Lütfen."

"Elbette, tatlım."

Komodinden bir prezervatif çıkardım ve taktım. Daha önce prezervatifsiz kimseyle birlikte olmamıştım ama istediği her şeyi yapacağımdan emindim, hatta bunu bile. Ama bu sefer değil.

Hiç olmadığım kadar sertleşmişim ve onun içine girmemi beklediğini biliyordum ama sırtüstü uzandım ve onu kucağıma çektim.

"Bu sefer senin üstte olmanı istiyorum bebeğim. Ben seni becerirken göğüslerinin zıplamasını izlemek istiyorum."

Başını sallarken parmağımı çilli burnunun üzerinde gezdirdim ama bana bakarken kafasında dönen düşünceleri görebiliyordum.

"Siktir, Hunter," diye inledi elini sıkimin etrafına sarıp beni girişiyle aynı hizaya getirirken. Ucunu içeri soktu ve sonra birkaç santim daha aşağı doğru kıpırdandı, sanki beni bu şekilde alacakmış gibi, yavaş yavaş, ben onun içine gömülme hissine alışırken. "İçimde çok iyi hissediyorsun."

"Tanrım, Gabbi. Beni öldürüyorsun," dedim üzerine oturup her yerimi içine alırken ve ellerini göğsüme koyarken.

"Çok büyüsun," diye inledi kalçalarını oynatıp bana karşı sallanırken ve ben de ellerimi beline sarıp beni sürerken ona rehberlik etmekten kendimi alamadım. Klitorisi bana her çarptığında, vücudunun hareketten nasıl titrediğini hissedebiliyordum.

"Şu haline bak tatlım, sıkimi sürerken ne kadar güzel görünüyorsun."

Aletimin üzerinde aşağı yukarı hareket ederken gözlerini kapattı, ellerim ona rehberlik etmesine yardımcı olurken, geri çarpmadan önce neredeyse ucuna kadar benden çekildi.

"Çok yaklaştım," diye fısıldadım, ama kahretsin ki benimle tekrar boşalmasını sağlamayacaktım.

Bir elimi klitorisine götürdüm, sevdiğini bildiğim şekilde baskı uyguladım ve haykırdı.

"Hunter, yapamam."

Tırnakları göğsüme saplandı ve orgazmının peşinden koşarken ritme, hareketlere kendini kaptırırken ben de hızımı artırdım.

"Şşşt, yapabilirsin. Benim için tekrar gel, Elle. Beni çok iyi alıyorsun." O haykırırken ihtiyacı olduğunu bildiğim cesaret verici sözleri söyledim, ona arzuladığını bildiğim baskıyı verdim. "Aferin kızıma."

Bana binişini, diri memelerinin yüzüme bu kadar yakın oluşunu izlerken kendini boşaltmasını? Bu çok fazlaydı. Gözlerimi kapattım, nabzını etrafımda hissedene kadar kendimi tutmaya çalıştım, sanki beni sıkıyordu ve sonra bıraktım, serbest kalmamı buldum.

"Peki, ikinci tur hakkında ne düşünüyorsun?" Saçlarını düzeltirken ona küçük bir sırıtış attım.

Bana gülümsedi, iyice sikilmiş ve doymuştu. Kızımın yüzündeki bu ifadeyi seviyordum. Orada kalması için her şeyi yapacağımdan . İşimiz bittikten ve prezervatiften kurtulduktan sonra diğer yatağa geçtik, sanki ikimiz de teması kaybetmek istemiyormuşuz gibi birbirimize sarıldık.

"Mmm," diye mırıldandı, başını göğsüme gömdü. "Ama üçüncü raunt için bazı notlarım var."

"Üçüncü raunt, ha?" Eğlenceli sırıtışıma engel olamadım. "Şimdiden beni tekrar mı istiyorsun?"

"Her zaman." Gözlerimin içine bakarken gözünü bile kırpmadı. "Seni her zaman istiyorum, Hunter."

Parmaklarımı çenesinde gezdirmeden önce yanağını okşadım ama buna daha fazla katlanamazdım. Ne zamandır kendime yalan söylüyordum? Onu istiyordum, onunla olan her şeyi istiyordum.

"Bana sahip olabilirsin," diye söz verdim. "Bana sahip olabilirsin." Başının üstünü öptüm, eğer onunla bu kadar iyiysen... başka biriyle nasıl zaman kaybetmişim diye merak ettim.

Ve neden bir daha başka biriyle birlikte olmak isteyeyim ki?

ØSrielle

I Sağlam bir çift kola gömülmüş olarak uyandım, kıcıma yaslanan sertliğin canlı bir şekilde farkındaydım. Arkamı dönerek yüzüne baktım ve yontulmuş çenesine hayran kaldım. Parmaklarımı çenesine dokundurdum ve o da beni kendine çekti.

Beni ona daha sıkı bastırdı, meme uçlarım onunkilere bastırdı, sıyrık neredeyse anında beni tekrar ıslattı. İnlememi tuttum ve gözleri açıldığında kıkırdadı.

"Günaydın tatlım." dedi başını benimkine doğru eğip dudaklarımı yumuşak bir öpücüğe boğmadan önce.

Geri çekildim. "Gidip dişlerimi fırçalamalıyım, muhtemelen sabah nefesi alıyorum-"

"Hayatta olmaz," dedi, kocaman elleri belimi sararken. Bazen tüm benliğimi o ellerine sığdırabilirmiş gibi hissediyordum. Dün gece göğüslerimi avuçladığında, onlara bu kadar saygıyla, bu kadar özenle tapınmasını neredeyse boşalacaktım. Tanrım, eğer beni bu kadar kolay boşaltabiliyorsa, bacaklarımın arasında lezzetli bir ağırlı olmasına şaşmamalıydım.

Tenlerimiz tekrar birbirine sürtünürken inledim ve Hunter kıkırdayarak ellerini bacaklarımın arasına kaydırды.

"Şimdiden benim için ıslandın mı, hm?"

"Hunter," diye inledim parmaklarını girişime, klitorisime sürttüğünde. Onun dokunuşuyla canlanıyor, o küçük temasla içim yanıyordu.

"Küçük dövüşçümün gelmesi gerekiyor mu?" Başımı salladım. "Evet, evet, lütfen,"

"İyi kız," diye mırıldandı, "istediğin şey için yalvarıyorsun."

Hunter komodine uzanıp bir kare folyo çıkardı ve o anda daha fazla içtiğimize sevindim. Dün gece bahçede kıl payı kurtulmuştuk, ama o kadar çaresizdim ki, eğer elinde olmasaydı muhtemelen beni çıplak bırakmasına izin verirdim. Zaten doğum kontrol hapı kullanıyordum ve onunla güvende olduğumu biliyordum ama yine de bu büyük ve korkutucu bir adım gibi geliyordu. Birlikte olduğum erkeklerin hiçbirisiyle prezervatif kullanmamıştım ama onunla...

Ben izlerken prezervatifi sikinden aşağı yuvarladı, ucunu sıkarken dudaklarımı yaladı.

Ağzım sulanmıştı ve sanırım beni ters çevirdiğinde beynim kısa devre yaptı, arka tarafımı avuçlarken başımı yastıklara gömdüm. Bana sürtünürken aletin kıcıma bastırıldığını hissedebiliyordum, o kadar sert ve benim için hazırdı ki yastıklara doğru inledim.

"Seni böyle hissetmek istiyorum," diye fısıldadı kulağıma, sesi sertti. "Beni arkadan alırken dar amının sikimi sıkıldığını hissetmek istiyorum, savaştı kızım ve seni sikimin üzerine boşaltmak istiyorum. Bunu istiyor musun?"

"Evet," diye onayladım, kalçalarımı daha da havaya kaldırırken sırtımı kamburlaştırdım, kendini içime doğru yönlendirdiğinde. Parmaklarım çarşafı kavrarken o santim santim içime kayarak beni tamamen doldurdu. Onun tamamını içime aldığımda sustu ve gözlerimi kapatarak beni germesine, içimi doldurmasına teslim oldum. Ondan önce hiç yaşamadığım bir dolgunluk.

"Siktir. Çok iyi hissediyorsun." Elleri yukarı uzanıp göğüslerimi kavradı ve ben de kalçalarımı ona doğru salladım. Tekrar içeri itmeden önce geri çekildi, beni yatağa itti, ama daha fazla baskıya ihtiyacım vardı. Hunter meme uçlarımı çimdikledi ve ben bir çığlık daha attım.

"Hunter, biraz daha, *lütfe*," diye yalvardım. Zaten çok yaklaşmıştım, sadece biraz daha-

Kapı çalındı. "Gabrielle?" Charlotte'un sesi duyuldu. Hunter donup kalırken, "Kahretsin," diye fısıldadım içimden. benden.

Omzumun üzerinden ona baktım, kapıya doğru bakarken gözleri gerilmişti.

"Hunter..." Mırıldandım, sonunda vücutlarımızın birleştiği yere bakarken gözlerini yakaladım ve yüzünü buruşturdu.

"Lanet olsun." İçimden çıkarken gözlerini kapattı ve bütün gün ağrıyacağımı şimdiden biliyordum. Şimdiden ne kadar acı çektiğimi hissedebiliyordum.

Dün.

Teması kaybettiğim için inledim.

Hunter ben yataktan kalkamadan başını salladı ve eliyle ağzımı kapattı.

"Yapma," diye fısıldadı.

Kapıyı tekrar çaldı ama sonunda vazgeçerken kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duydum.

"Siktir," diye inledim ve yatağa doğru çöktüm. "Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ben bir *aptalım*."

"Bebeğim, sen bunların hiçbirisi değilsin." Yüzümün yan tarafını okşadı ve bir parmağını kulağımın üzerinde gezdirdi.

Dizlerimi göğsüme doğru çektim, hâlâ çıplak olduğumu ve onunla yatakta olduğumu umursamıyordum bile.

Ben ne yapıyordum ki? Dün gece onunla yatmak... çılgıncaydı. Tutku ve şehvet tavan yapmıştı ve ikimiz de çakırkeyiftik. Ama bu sabah?

Sabah seks yapmamız için nasıl bir bahanem vardı? Uyandığımda bana yaslanmış haldeyken düşündüğüm ilk şeyin onu tekrar içime almak istemem olduğunu mu?

Benimle yatmanın ne kadar aptalca bir fikir olduğunu tekrar anlamadan önce Hunter Sullivan'a doymam gerekiyormuş gibi.

"Gabrielle. Beynin dakikada bir milyon mil hızla çalışıyor." Dişlerini gıcırdattı. "Konuş benimle."

Başımı salladım. Ne söyleyebilirdim ki? "Ben sadece... Bu bir hataydı. Sadece... hiç olmamış gibi davranıp hayatımıza devam etmeliyiz."

"Bir hata mı?" Hırslayarak beni kollarıyla yatağa yapıştırdı. "Lanet olsun, bu bir hataydı. Neden şimdi benden uzaklaşıyorsun?"

"Yani her yaptığın gibi mi?" Hayal kırıklığı içinde inledim. "Yapabilirsin ama beni istemiyorsun. Bu yani?"

"Ben öyle bir şey demedim." Başını iki yana salladı. "Sana söyledim, bana sahipsin. Neden bu kadar korkuyorsun, Elle?"

Yine o isim. Gözlerimi kapattım. Bana böyle davranmasının beni ne hale getirdiğini biliyor muydu? Dünkü tüm sözlerinin o anlık tatlı sözler olup olmadığından emin değildim. Ona gerçekten sahip olduğuma nasıl inanabilirdim? Bunun gerçek olduğuna?

Elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Ama belki de... bunu şimdilik kendimize saklamalıyız."

"Bir sır mı?"

Başını salladı. "Düğünü atlatalım ve eve döndüğümüzde her şeyi çözebiliriz. Ama neden tüm arkadaşlarımızı bu işe karıştırarak işi zorlaştıralım ki?"

"Ben... Ben senin küçük kirli sırrın olmak istemiyorum Hunter. Beni öylece becerip sonra da hiç olmamış gibi davranamazsın."

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun, Gabrielle?" Sesi alçaktı, neredeyse bir hırıltı gibiydi. "Herkes benim olduğunu söylemek istemediğimi mi sanıyorsun?"

Sarsılarak uzaklaştım. "Seninleyken kamçı yemiş gibi hissediyorum. Bir saniye önce benden hoşlandığını söylüyorsun. Ve sonra, sanki tekrar o soğuk yere geri çekilmişsin gibi. Senden hiçbir zaman fazlasını istemedim, ama bir şekilde hala çok fazla. Yapamam... Eğer senin için sadece bir ilişkiden ibaretsem bunu yapamam. *Ben* öyle biri değilim. Bir ilişki adamı olmadığını biliyorum ama seni değiştirmeye çalışmıyorum, tamam mı?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp başımı salladım. Eğer bunu tekrar yapacaksa ona bakamazdım. Eğer kalbimi kıracaksa.

"Bilmiyorum... *Birlikte* olabilir miyiz, Gabrielle. Ben... ben sana zarar veremem. Ve sonunda sen de incineceksin."

"Neden? Neden bizim başarısızlığa mahkum olduğumuzdan bu kadar eminsin? Seninleyim, burada ve şimdi, çünkü olmayı seçtim. Hunter, bunu istiyorum. Bizi istiyorum. *Bize* güvenmiyor *musun*? Bunu görebiliyorum. Ne kadar iyi olabileceğimizi görebiliyorum." Gözlerim daha fazla yaşla doldu ve beni ağlattığı için ondan nefret ettim. "Neden yapamıyorsun?" Fısıldadım.

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde, dün gece parmaklarımı gezdirdiğim göğüs kıllarının üzerinde kavuşturdu. Çıplak ya da ağdalı olmaması hoşuma gitmişti. Her bir parçasını seviyordum ama her zamanki gibi bitecekse yumuşaklığına katlanamazdım.

Bir adım ileri, üç adım geri. Ondan uzaklaştım ve çarşafı geri çektim, onun yatağından çıkıp kendi yatağıma girerken üzerimde bir şey olmamasını umursamadım bile. Hava soğuktu ve beni saracak kolları yoktu ama siktir et onu. Buna ihtiyacım yoktu.

Yatağın kenarında otururken gözlerimi kapattım ve her şeyin farklı olmasını diledim. Beni istemesini ve sonuçlarına katlanmayı diledim. Ben durduramadan gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı ve bir çift sıcak kol beni sardı. Kafamı kaldırdığımda gözleri benimkilere bakıyordu.

"Seninle birlikte olmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Neydi o?" Onu ilk seferinde duymuştum ama tekrar duymak istiyordum.

Sertçe yutkundu. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Sadece çok korkuyorum, tatlım. Her şeyi berbat edeceğimden, en iyi arkadaşımı ve değer verdiğim tek kızı kaybedeceğimden."

"Ben mi?"

Omzuma doğru başını salladı ve başını tenime yasladı. "İşleri berbat etmeye devam edeceğim, çünkü senin yanında kendimi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum. Hiç . Ama eğer bana ikinci bir şans verirsen _."

Homurdandım. "İkinci mi?" Artık hangi numarada olduğumuzdan emin değildim ama ona bir şans daha vereceğimi biliyordum. Muhtemelen hep denerdim.

"Üçüncü mü?" Bir kaşını kaldırdı ve sonra başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum. Ama bana karşı sabırlı olman gerekecek. Ben... Tanrım, bunu en son üniversitede yapmıştım."

"Bu mu?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Bir ilişkim vardı. Ben sadece..." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Hunter."

Ellerimle her iki yanağını da kavradım ve onu

Bana bak. "Biz... Bu işi ağırdan alalım. Yolculuğun sonunda her şeyin nasıl olduğuna bakarız ve eğer bir şeyler değişmemişse, iptal edebiliriz, tamam mı?"

Başını salladı ve öne doğru eğilip beni nazikçe öptü.

"Tamam," diye kabul ettim sonunda. "Bir sır olarak kalacağız. Düğünü atlattıktan sonra bunu çözebiliriz."

Kızlardan gelen 15 okunmamış mesajın olduğu telefonuma baktım ve homurdandım. "Ne yazık ki daha önce başladığımız işi bitirecek vaktimiz yok. Kızların yanına gitmeliyim." Yüzümü buruşturdum.

Başımdaki bir saç telini düzeltti. "Sorun değil. Git kızlarınla ol, tatlım. Bunu sonra bitiririz." Kulağıma doğru eğildi. "Sanki bundan sonra birlikte iki haftamız yokmuş gibi."

Yanaklarım kızardı ve hızlıca kalkıp eşyalarımı topladıktan sonra duşa girerken küçük bir gıcırta çıkardım.

Tamamen tek başımaydım, çünkü eğer bu sabah bir kanıtsa, ellerimizi birbirimizden uzak tutamayacağımızdan oldukça emindim. Bu aptal döngüde sıkışıp kaldığımızda bile onu istiyordum.

Daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar çok. Ve belki de beni en çok korkutan şey buydu.

Elimde çantamla aşağı inip tüm kızların bulunduğu yere koştuktan sonra, bir limuzinle mekâna gittik ve hemen gelin odasına girip saçımızı ve makyajımızı yaptırdık. Duygular yüksekti ama hepimiz çok heyecanlıydık, hatta bir kız kardeşi olacağı için neredeyse ayaklarının üzerinde zıplayan Emily bile. "Nihayet!" diye eklemişti.

Birkaç saat sürdü, ancak saçlarımız mükemmel bir şekilde yerine oturduktan ve makyajımız bittikten sonra - simlerin göz kapaklarımdan asla çıkmayacağından oldukça emindim ve beni sahte kirpiklerden başlatmayın - kesinlikle mükemmel görüldüğümüzü kabul etmek zorunda kaldım.

Her biri biraz farklı olan şampanya rengi nedime elbiselerimiz, Angelina' zarif elbisesiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

"Benjamin bu gece onu senden çıkarmaya çalışırken çıldıracak, değil mi?"

"Oh, buna güveniyorum," diye sırttı. "Ve ona hiç de kolay davranmayacağım."

Biz hazırlanmayı bitirirken fotoğrafçı fotoğraf çekiyordu, ben de Ang'in kırmızı topuklu ayakkabılarını giymesine yardım ediyordum. Fotoğrafçı çocukları görmeye gitmeden önce grup olarak poz verip gülerek birkaç fotoğrafımızı daha çektik.

"Herkes hazır mı?" Etrafımdaki kız grubuna, en iyi arkadaşlarıma baktım. Tanrım, *burada*, bu muhteşem Fransız villasının ortasında durup Angelina'nın düğünü için koridorda yürümeye hazırlanıyor olmamız çılgınlıktı. "Çekinmek yok, değil mi?" Gelinliğinin içinde kesinlikle mükemmel görünen Ang'e sordum.

Güldü. "Kesinlikle hayır. Yani, beni deli ediyor ve bunu bu kadar erken yapacağımıza inanamıyorum ama onun karısı olmak için sabırsızlanıyorum." Beni omzumdan dürtükledi. "Bir gün sen de bulacaksın."

"Teşekkürler, Ang." Umarım öyledir. Umarım çoktan etmişimdir.

Hunter'ı, dün gece ona sahip olduğumu söylerken bana nasıl baktığını düşündüm ve bunun gerçekten doğru olmasını diledim.

"Hadi, gidip seni evlendirelim," diye sırttım ve hep birlikte aşağı indik.

Neyse ki hepimiz aşağı indiğimizde erkekler çoktan yerlerini almıştı, geriye sadece biz ve Angelina'nın babası dışarı çıkmak için bekliyorduk. Tren, sandalyelerin kurulduğu ve ortasından çiçeklerle kaplı beyaz bir koşunun geçtiği güzel oyma taş çardağın yanında gerçekleşiyordu. Burası kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi. Deneseydim daha iyi bir yer seebileceğimden emin değildim.

Koridorda ilerledik - önce Emily, sonra Charlotte, Noelle ve son olarak da ben. Hepimiz en nde durduğumuzda herkes ayağa kalkarak Angelina'nın koridorda yürüyüşünü izledi. ieki kız ya da yüzük taşıyıcısı yoktu ama koltuklarda oturan neredeyse herkesi tanıyordum -Angelina'nın ailesi, üniversiteden uçakla gelen arkadaşlarımız, iş arkadaşlarımız. Tanımadığım birkaç kişi Benjamin ve Hunter'ın geniş ailesi ya da üniversiteden arkadaşlarıydı.

Bir gün düğünümde bunun nasıl bir şey olacağını merak ettim. Yüzler denizine bakıp bana gülümseyen herkesi tanıyıp tanıyamayacağımı. Ne olacağını bilmiyordum ama küçük, samimi bir olay hayal ediyordum. Bu düğün kadar abartılı değil ama yine de onun kadar özel bir şey.

Angelina'nın daha önce sadece birkaç kez karşılaştığım babası onu koridorda yürütüyordu ve annesi n sırada yeni kocasının yanında oturuyordu - Angelina için hassas bir konu, ama en azından buradaydılar.

Angelina babasının kolunda şato'nun merdivenlerinden inerken Hunter'la göz göze geldik. Benjamin'in tepkisini görmeye çalışıyordum ama Hunter... Ona hiç bakmıyordu. Ne Angelina'nın koridordan yürüyüşünü ne de kardeşinin yüzündeki mutluluğu izliyordu.

Hunter bana bakıyordu. Bakışları beni içten dışa aydınlatıyordu, beni ona bakarken yakaladığında dudaklarının gülümsemeye dönüşmesi gibi.

Gözlerimi kaçırdım, onun önünde kendimi çırılçıplak hissetmeme neden olduğu için yüzümün kızardığını saklamak için elimden geleni yaptım.

Avcı

Gabrielle güzeldi, hatta nedime elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı. Geline, kardeşimin müstakbel eşine bakamadım bile, çünkü gözlerimi onun arkasındaki nedimeden alamıyordum.

Gözlerimin üzerinde olduğunu fark ettiğinde bana gülümsedi.

Benjamin ve Angelina el ele tutuşurken Angelina Gabrielle'e tutması için buketini verdi ve ben hâlâ onların yanından bakmaya devam ettim.

"Bana kendi yeminlerinizi hazırladığınız söylendi?" İkisi de başını salladı.

"Angelina, sanırım seni ilk gördüğüm andan itibaren seni seveceğimi biliyordum. Elbette, senin de beni sevdiğini anlamam için biraz ikna olmam gerekti-" Angelina gözlerini devirince durakladı-"ama sonuçta seninle ay ışığında yüzdüğüm için zerre kadar pişman değilim. Benden nefret etsen bile seni seveceğime ve sana her zaman değer vereceğime söz veriyorum. Üzgün hissettiğinde mocha dondurması almayı asla unutmayacağıma söz veriyorum. İşten eve her döndüğünde sana ayak masajı yapacağıma ve kariyerinde seni desteklemekten asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum. Umarım seni ne kadar önemsedığımı, sana ne kadar değer verdiğimi her geçen gün daha fazla gösterebilirim ve sana tapınma isteğimden asla bıkmazsın. Birlikte evimize taşınmak ve bir gün etrafta koşuşturan küçük bir sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum, çünkü ikimizin de en iyisi olacağını biliyorum, ama özellikle senin. Bir kedi alabileceğimize söz veriyorum. Birlikte oynadığımız her video oyununda beni yensen bile en iyi arkadaşın olmaktan asla vazgeçmeyeceğime söz veriyorum." Derin bir nefes aldı. "Seni çok seviyorum Angel ve karım olmayı kabul ettiğin için çok minnettarım."

O sırasını savdıktan sonra Angelina küçük bir kâğıt parçasını açtı ve kendi yeminini okudu.

"Benjamin," dedi Angelina küçük bir kahkaha atarak. "Bana üç yıl önce bugün burada durup evleneceğimizi söyleseydin, sana deli olduğunu söyledim." Küçük bir gülümseme verdi. "Belki biraz delisin, çünkü *benimle* evleniyorsun, ama yine de. Sen olmasaydın kendimi asla açamazdım ve bunun için sana teşekkür etmekten asla vazgeçmem. Bana birinin beni sevebileceğini gösterdin ve beni ne kadar sevdiğini her gün kanıtlamaktan asla vazgeçmedin. Bana iyi davrandığında -en azından çoğu zaman- böyle bir sürtük olmayacağıma söz veriyorum. Batman çoraplarını giydiğinde bile seni seveceğime ve çizgi romanlarında yine biri -kaçınılmaz olarak- öldürüldüğünde yanında olacağıma söz veriyorum. Senden nefret ediyormuş gibi davrandığımda ve benden kurtulmak için yapabileceğin hiçbir şey olmadığında bile seni her zaman seveceğime söz veriyorum. Beni sevdiğin için teşekkür ederim, İzci Çocuk."

Törenin geri kalanı hızlıca geçti, "Evet" dediler, yüzükleri taktılar ve sonra sona geldik. Gabrielle en yakın arkadaşının kardeşimin elini sıkmasını izlerken gözyaşlarına boğulmuştu.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum." Nikâh memuru açıkladı. "Şimdi gelini öpebilirsiniz."

Benjamin Angelina'yı kollarının arasına aldı ve onu daldırırken tutkuyla öptü. Angelina topuklu ayakkabılarıyla neredeyse onun kadar uzundu ama yine de onu zarafet ve incelikle kucakladı.

El ele koridorda yürürken onları izledim ve sonra sıra bize geldi.

Kolumu Gabrielle'e uzattım ve elini geçirmesine izin verdim.

"Muhteşem görünüyorsun," diye fısıldadım ona.

"Teşekkür ederim," dedi, biz Şato'ya doğru yürürken başını eğerek. "Siz de hiç fena görünmüyorsunuz Bay Sağdıç."

Sırıttım. "Teşekkür ederim, Bayan Baş Nedime."

Mutlu saatler ve resepsiyon başlamadan önce fotoğraf çekmemiz gerekecekti ama bu o kadar da kötü değildi. En azından yanımda olacaktı. En azından bana gülümsüyordu.

HEPİMİZ bahçede fotoğraf çektirmeyi bitirdikten sonra düğün ekibi hızla resepsiyon alanına geri götürüldü. Dün Château'daki akşam yemeğinden çok farklı olarak dışarıda vermeyi tercih etmişlerdi, ancak alan şimdi tel ışıklarla süslenmişti ve dans pistini çevreleyen masaların üstü güzel çiçekler ve çay ışığı mumlarıyla kaplanmıştı.

Benjamin ve Angelina'yı anons ettikten sonra hepimiz içkilerimizi alıp birbirimize karışmak için serbest kaldık ama çok geçmeden Gabrielle ve ben kadeh kaldırmak için öne çekildik. Önce babam Benjamin'den ve onunla ne kadar gurur duyduğundan ve Angelina'nın Sullivan ailesine katılmasından ne kadar mutlu olduğundan bahsetti, ardından Angelina'nın babası kızının büyümesi hakkında birkaç söz söyledi. Aralarındaki ilişkinin benim ailemle olan ilişkim gibi olmadığını biliyordum ama en azından o buradaydı ve çaba gösteriyordu.

Sonunda sıra bize geldi ve Gabrielle benden uzaklaştı. Birbirimize dokunmuyorduk ama vücut ısını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyordu ve kaybolduğunda bunu hemen özlemiştim.

"Sanırım buradaki herkes beni tanıyor, ama eğer tanıyorsanız, benim adım Gabrielle ve Angelina ile üniversitenin ilk yılında ben en sevdiğim kitapların paketlerini açarken yurt odamıza girdiğinden beri en iyi arkadaşız ve o zamandan beri benimle takılıp kaldı. O günün ilerleyen saatlerinde Charlotte ve Noelle kapıdan içeri girdiler ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Angelina son dokuz yıldır benim kayam oldu, beni beladan uzak tuttu ve birinci sınıftaki tarih dersimize çalışmam gerekirken ve başka bir aşk romanına başlamakla hiç işim yokken bile bitmek bilmeyen okuma alışkanlığımı her zaman teşvik etti. O benim kız kardeşime en yakın olan şey ve gerçekten onsuz ne yapardım bilmiyorum.

"Ama biliyorsunuz, Benjamin'le ilk tanıştığımda, işteki ilk gününde ona şirket ofislerimizi gezdiriyordum ve çok az şey biliyordum, Angelina'ya bir göz atmıştı ve onun kim olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. Ve sonraki iki yıl boyunca ondan nefret etmesini sağlamak için oldukça iyi bir iş çıkardı, çünkü *Benjamin Sullivan şöyleydi, Benjamin Sullivan böyleydi*, ama geçen yıl bensiz bir iş inzivasına gideceğini öğrendiğimde

- "Kalabalığın nefesi kesilirken Nicolas'a dikkatle baktı. "Biliyorum. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum, çünkü Angelina orada çalıştığı süre boyunca bu adamla görüşmekten bilerek kaçınıyordu ve ben de onların e-posta savaşını duymaktan çok sıkılmışım. Ben de muhteşem bir dahi gibi ona ayakkabı numarasını da içeren bir e-posta gönderdim ve Nicolas'la birlikte onları birlikte vakit geçirmeye zorlamak için ebeveyn tuzağı kurduk."

"Bunun için teşekkürler," diye mırıldandı Angelina, Benjamin onun yanında gülerken. "Gerçi sonunda en iyisi oldu, çünkü tanıştılar ve Biz neredeyse her şeyi berbat etmeden önce *aylarca* çıktıklarını inkâr etmeye çalıştılar." Gabbi mahcup bir şekilde sırttı. "Bunun için tekrar özür dilerim bu arada. Ama her şey en iyi şekilde sonuçlandı, çünkü birbirlerine aşık oldular ve şimdi burada, *Fransa*'dayız. Angelina için Benjamin'den daha mükemmel bir erkek düşünemiyorum. Geri kalanımıza izin vermediğinde bile onunla ilgileniyor ve içine kapandığında ona nasıl ulaşacağını biliyor. İnatçı ve biraz mantıksız davrandığında bile, her zaman ayaklarını ya da kurtarmak için en sevdiği kahveli dondurmaya almaya istekli. Biz kızlar onu bütün bir öğleden sonra kitaplardan konuşmak için kaçırdığımızda bile destek oluyor ve onun da bizim arkadaşımız haline geldiğini söylediğimde böyle hisseden tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

"Binlerce aşk romanı okudum ama gerçekten Angelina ve Benjamin gerçek ruh eşleri ve birbirlerini buldukları için daha mutlu olamazdım. Hayatlarınızın çok fazla neşe ve kahkaha -ve bolca didişme- ile dolu olacağını şimdiden biliyorum ve bunun bir parçası olduğum için çok mutluyum. Önümüzdeki birkaç yılın sizi nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyorum ve buradaki hepimizin yolculuk için sabırsızlandığını biliyorum.

"Angelina ve Benjamin'in şerefine!" Kadeh kaldırmak için bardağımı kaldırarak bağırdı. Beni büyülemişti, sanki onu izlemeden duramıyordum. Gözlerim onunkilerle birleşti ve şampanyasından bir yudum almadan önce bana küçük bir gülümseme verdi.

Bir gün orada Angelina ve Benjamin'in bizim hakkımızdaki benzer konuşmalarını dinlerken *biz* olup olmayacağımızı merak ettim. Belki aceleci davranıyordum ama hissettiklerimin gerçek olduğunu biliyordum ve bu iyiydi, *çok* iyiydi. Yine de her şeyi berbat edeceğimden korkuyordum.

Alkışlar kesildi ve mikrofonu almak için ayağa kalktım. Onu.

Boğazımı temizledim. Onunki kadar uzun bir konuşma hazırlamamıştım ama İçimden geldiği gibi konuştuğum sürece önemli olanın bu olduğunu biliyordum. "Herkes merhaba. Ben Hunter, Benjamin'in ağabeyi. Burada Gabrielle kadar dışa dönük değilim, bu yüzden muhtemelen henüz herkesle tanışmadım, ama bizimle kutlama yapmak için buraya kadar geldiğiniz için hepimize teşekkür etmek istedim.

"Benjamin ve ben büyürken sık sık aynı şeyleri yapardık. Ben izciliğe katıldım, o da izciliğe katıldı. Benjamin yüzme takımındaydı, çünkü ben de yüzme takımındaydım. Ben okumayı severdim, Benjamin de kitap okurdu,

Hem de çok. Çoğu çizgi roman olsa bile. Ama birlikte bir şeyler yapmak istemesini hiç umursamadım, çünkü gerçekten havalı küçük bir erkek kardeşim olduğu için mutluydum. Üniversiteden sonra ikimiz de Portland'a gidene kadar birkaç yıl ayrı kaldık ama Benjamin Angelina ile tanışana kadar bana ulaşmadı ve ilişkimizi yeniden canlandırdık.

"Angelina'yla ilk tanışmam aslında bir kazaydı," diye kıkırdadım. "Yemeğe çıkmışlardı ve ben yemeği tamamen mahvettim, ama daha o zaman - Angelina ona bir hamur tatlısı yedirdiğinde- birbirleri için yaratıldıklarını anlamıştım. Kardeşimi dengeliyor ve biraz ukala ya da egoist davrandığında onu kontrol altında tutuyor ve bunun için ona ne kadar teşekkür etsem azdır." Herkes bunun doğru olduğunu bilerek gülünce durakladım. "Şimdiden benim için bir kız kardeş gibi oldu ve ilk başta bu konuda homurdanmış olsam da, hastanede çift vardiya çalıştıktan sonra beni Cadılar Bayramı Partisine katılmaya zorladıkları için çok memnunum çünkü onun arkadaşlarıyla tanıştım. Özellikle de..." Ona bakmaktan kaçınmaya çalıştım ve bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilemedim, bu yüzden Gabrielle'in yanakları kızarıırken konuyu hızla değiştirdim. "Her neyse, beni arkadaş gruplarına kabul ettiler - neden, emin değilim, ama Angelina'nın kardeşimi ne kadar sevdiği ve önemseydiği çok açıktı ve bunun için daha fazla minnettar olamazdım. Ayrıca, umarım onun evlenmesi annemin benim evlenmem konusunda yakamı bırakmasını sağlar." Ona doğru baktım. "Üzgünüm anne." Dramatik bir şekilde iç geçirdi ama sonra bana göz kırptı, ben de kaşlarımı kaldırdım, bu da ne demek şimdi?

Yine de gözlerim Gabbi'ninkileri buldu.

Boğazımı tekrar temizledim ve devam ettim. "Birlikte olmanız gereken kişiyi bulmakla ilgili söylenecek bir şey var, birini onun için her şeyi yapabilecek kadar çok sevdiğinizde..." Gabbi'nin gözleri benimkilere kilitlendi. "Angelina ve Benjamin'in o kişiyi birbirlerinde bulduklarını biliyorum. İkinizin birlikte uzun ve mutlu bir yaşam sürmesine içelim. Şimdi hepiniz kadehlerinizi Angelina ve Benjamin için kaldırırken bana katılırsanız," dedim ve kadehimi kaldırdım, herkes şampanyadan bir yudum daha alarak mutlu çifti tekrar alkışladı. "Şerefte."

"NASIL YAPTIM?" Masamızda onun yanına kayarak sordum.

Başını salladı ve bardağını tekrar masaya koydu. "Güzeldi. Yani, kesinlikle *benimkinin* üstüne çıkamaz ama iyiydi."

Sandalyesini benimkine birkaç santim yaklaştırdım, dışarıda olduğumuz için kimsenin sesi fark etmeyeceğini umuyordum ama ona yakınlık hissetmeye ihtiyacım vardı.

", savaştı , " diye fısıldadım, saç tellerinden birini parmağımın etrafında kıvrarak.

"Oh." Gabrielle kızardı. "Teşekkür ederim."

Kıkırdadım ve sonra onu serbest bıraktım, arkadaş grubunun geri kalanı akşam yemeği için bizimle otururken kayarak uzaklaştım: Matthew ve Noelle el ele, konuşmuyor gibi görünen Charlotte ve Daniel, ayrıca Zofia ve Nicolas.

Sekizimizin bulunduğu küçük, rahat bir masaydı ve hepimiz hızla sohbete daldık ve yanımdaki kızın dikkatimi dağıtmasına minnettardım.

Elimi masanın altındaki dizine koydum ve çıkarmak için bir hamle yapmayınca elimi orada bırakıp kalçasını hafifçe sıktım.

Gözleri sessiz bir yalvarışla benimkilerle buluştu ve ben bir şey söylememe bile gerek kalmadan ne istediğini bildiğimden oldukça emindim.

Seni yakaladım, umarım gözlerim bunu söylemiştir.

Bu kız için yapamayacağım şey yoktu. Umarım bunu fark etmiştir. Umarım kardeşimin Angelina için hissettiklerinin benim onun için hissettiklerim olduğunu biliyordur.

Bunun bir hata olduğunu, tekrar uzaklaşacağımı düşünmüş olabilir, ama ona benim için ne kadar önemli olduğunu gösterecektim.

Eğildim, tabağındaki yemeği seçmesini izledim ve sesimi alçak bir fısıltıya dönüştürdüm. "Yemeğini yediğinden emin ol, tatlım. Sonrası için enerjiye ihtiyacın olacak." Ona göz kırptım, yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzına bir lokma daha attı.

"İşte benim kızım," dedim ve bizi fark etmemiş olan diğer arkadaşlarına bakarken bana uyarıcı bir bakış attı. Kararlı bir şekilde tabağını inceleyen Charlotte ve şakaklarını ovuşturan Daniel dışında hepsi birbirlerine sarılmakla meşguldü.

"Sonra," diye tekrar söz verdim.

Bu düğünü atlatmamız gerekiyordu ve sonra ona tam olarak nasıl hissettiğimi göstermek - hayır, söylemek - niyetindeydim.

Dans pistindeki diğerlerini izleyerek elimi uzattım. Kız kardeşim bile dışarıda dönüp duruyordu ama Gabrielle ve ben hâlâ masamızda oturmuş pasta yiyorduk.

"Benimle dans et," dedim, kendimi bile şaşırtarak.

Normalde dans etmekten nefret ederdim, özellikle de bu tür etkinliklerde. Ancak Gabrielle ile her şey farklıydı, sanki *onunla* birlikte olduğum sürece hiç nefret etmediğimi fark ettiğim pek çok şey vardı. Farkı yaratan da buydu. Belki bunu bir süre önce, daha önce birlikte dans ettiğimizde fark etmiştim ama bu sefer *daha fazlasını* hissetmiştim. Aramızdaki her şey daha fazlasını hissettiriyordu.

"Emin misiniz?" Gözleri kalabalığı taradı, sanki arkadaşlarımızın tepkilerini bekliyordu. "Bizi fark edeceklerini düşünmüyor musun? Ya... fark ederlerse?"

"Biz arkadaşız, değil mi?" Bize en son ne zaman böyle dediğini ve karşılığında ne söylediğimi düşündüm.

"Evet, tabii," diye mırıldandı nefesinin altında. "Arkadaşlar."

Sırıttım, ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum. Artık *sadece* arkadaş değildik. Birbirini çıplak gören arkadaşlardık.

"Arkadaşlar bir düğünde dans edebilir. Sağdıç ve nedime düğünde dans edebilir." Yaklaştım. "En azından bunu benim için yap ki seni bu muhteşem elbisenin içinde tekrar dönerken görebileyim. Sonra da düğünü atlatmayı kutlayabiliriz."

Kızım kızardı ve sonra küçük bir kıkırdama çıkardı. "Gece henüz bitmedi, o yüzden belki de bu son kısmı ayrılana kadar beklemeliyiz."

Sırıttım. "Biz ayrıldıktan sonra senin için bir sürü fikrim var, Gabrielle."

"Oh? Ve bu fikirler tam olarak nedir?"

Yanıt olarak mırıldandım ama yüzümdeki ukala sırıtışı silme zahmetine girmedim. "Ama sanırım bunu öğrenmek için benimle dans etmen gerekecek."

"Sen, Hunter Tobias Sullivan, çekilmez birisin." Gözlerini devirdi.

"Eh. Hoşuna gidiyor. Benden hoşlanıyorsun."

"Evet, biliyorum." Gabrielle güldü ama gözlerindeki gerçeği görebiliyordum. Uzun zamandır ona olan aşkı bastırmaya çalışıyordum - bu kadar aptal olmasaydım daha önce böyle olabilir miydik? Bizi soyup soğana çevirdiğimi düşünmekten nefret ediyordum.

bunu daha önce hissetmek. "Ancak şimdi senin Benjamin'den bile daha kötü olabileceğini düşünüyorum."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. İyi tarafından bakarsak, benden hiç Angelina'nın ondan nefret ettiği gibi nefret etmedin, yani sanırım hâlâ kazanıyorum."

Gabrielle kaşlarını çatı ama ben sorunun ne olduğunu sormadan kaşlarını çabucak yüzünden sildi. "Bir dans," dedi sonunda, elini benimkine koyarak ve ben de onu tamamen döndürebilmek için kollarıma çektim.

Tanıdık bir melodi çaldı, *emin* olduğum bir şarkının yavaş dansı ve onu dans pistine doğru yürüttüm, eli benim elimdeydi, diğer elimi beline sardım ve o da elini omzuma koydu.

"Kollarımdasın ve tüm dünya sakın..."

Şarkı başladığında Gabbi'nin nefesi kesildi.

"Ne?" diye sordum. Ona sordum. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Başını salladı, gözlerinde çok fazla duygu parlıyordu. "Ben sadece bu şarkıyı *seviyorum*. Enchanted'dan ve bu-" cümlemin ortasında konuşmayı kesti ve kendimi onun güzel sıvı bal gözlerinde kaybolmaya bıraktım, onunla ilk tanıştığımdan beri beni büyüleyen .

Bir şarkı nasıl hem bu kadar güzel hem de bu kadar hüzünlü olabilir diye düşünerek müzik eşliğinde onu döndürdüm.

"O meşhur mutlu sona ulaşmaya çok az kaldı..."

"Tanrım, seni öpmek istiyorum," dedim saçlarına doğru, kısık bir sesle. "Seni burada öpersem kimse fark eder mi sence?"

"Hunter!" Kızardı, neredeyse beni ama bana bakarken elleriyle yakalarımı kavradı. "Arkadaşlarımız, biz hâlâ..."

"Çok yakın, çok yakın... ve hala çok uzak."

Şarkı bitti, hareketli bir Taylor Swift şarkısına dönüştü ama o benden uzaklaştı.

"Gabrielle," diye mırıldandım ama o başını salladı.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Eteklerini topladı, ben durduramadan dans pistinden kaçtı. Onu.

CHAPTER s4

ØSrielle

I kaçmaya ihtiyacı vardı. Yüzeyin altında kaynayan her şey serbest kalmadan önce çekip gitmem gerekiyordu. Eğer bir an daha onun kollarında kalırsam, ikimiz için her şeyi mahvedecektim.

Kimsenin bilmesine gerek yok, demiştim ama yine de dans ederken tek bildiğim Düşünebildiğim tek şey beni herkesin önünde öpmesini ne kadar çok *istediğimdi*. Bu düşünce vücudumu ısıttı ve bir şekilde her şeyin farklı olmasını diledim.

"Selam." Ben balkonun parmaklıklarına yaslanıp Şato'nun arazisine bakarken Hunter yanıma geldi.

Belki de buraya kaçmak *iyi* bir fikir değildi ama hâlâ dans pistini görebiliyor, Benjamin ve Angelina'nın müzik eşliğinde gülerek dans ettiklerini görebiliyordum. Elbette beni takip edecekti. Neden daha azını beklediğimi bilmiyordum. Döndüm ve smokinine, geniş omuzlarına oturuşuna hayran kalmaktan kendimi alamadım. Dışarıda hava biraz serinlemiş olsa da paltosunu çıkarmış ve gömleğini kıvrarak kolundaki dövmeleleri ortaya çıkarmıştı. Benim zayıflığım. Her nasılsa, bu adamın etrafında hep katlanırdım.

"Merhaba." Şalımı kollarıma daha sıkı sardım, esintiye minnettardım ama yaz havasında kendimi açıkta hissediyordum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, sanırım dans etmeye biraz ara vermem gerekiyordu." Ona yalan söyledim. İkimizin de istediğini bildiğim gibi, herkesin önünde beni öpmesini istemeden önce nefes almaya ihtiyacım vardı.

Bunu her şeyden çok istiyordum ama ne yapıyorduk?

"Emin misin?" Eli enseme doğru kaydı ve onu kavradı. Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdığımda, gerçek bir endişe ve özen gördüm.

yüzünün üzerinde.

Bana yaptıklarından, bana bunları hissettirmesinden nefret ediyordum, çünkü bu nasıl yürüyecekti? Bu sıradan ve gizli bir şeydi ve bu balonun içinde daha ne kadar kalabilirdik ki?

Bu uzun vadede yürümezdi ama yine de ne yapıyordum? Bu adama ergenlik çağındaymışım gibi aşık oluyor, asla olmayacak bir geleceğin hayalini kuruyordum.

Başımı salladım.

"Sana bu gece ne kadar muhteşem görüldüğünü söylemiş miydim?" Çıplak omzumu öpmek için hamle yaptı. Söylemişti ama umurumda değildi. İsterse bana yüz kere söylemesine izin verirdim.

"Hunter..." Alçak sesle, yalvarırcasına söyledim. "Biri bizi görebilir."

"Umurumda değil," diye başını salladı. "Sana söyledim, sanırım seni öpmezsem öleceğim."

"Ama..."

"Burada sadece sen ve ben varız, benim küçük savaşçım."

"Sadece sen ve ben..." Nefes aldım. Bu doğrudu; buraya başka kimse gelmemişti ve bu da muhteşem bir şekilde yalnız olduğumuz anlamına geliyordu. Ve ben de bunu istiyordum, dudaklarını dudaklarımda. Başka hiçbir şeyin hissettirmedeği bir şekilde her şeyi doğru hissettiren bağlantıyı.

"Evet."

"Ee, ne bekliyorsun?" Fısıldadım ve eğilmeden önce yüzünde bir eğlence parıltısı belirdi ve tek bildiğim, korkulukların arkamda olmasına sevindiğimdi, çünkü öpücüğünün gücünden bayılacağımdan oldukça eminim.

Bu mümkün müydü ki?

Elbette, geçen gece seks yapmıştık. Bir kereden fazla. Ve bu sabah, onun için ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim. Ve bu inanılmazdı.

Ama bu öpücük? Vay anasını. Ağzımı ona açtığımda bir eli sırtımdaydı ve beni aşağı indirdi. Yakalanabileceğimizi bilmenin verdiği heyecanla daha da ateşli bir hale geldi.

Paylaştığımız her şeyin gittikçe daha iyi olduğundan emindim. Ve ben hepsini istiyordum. Ondan bana verebileceğinden çok daha fazlasını istiyordum. Ve sorun da buydu, değil mi?

Neden bunu herkesten saklamayı kabul ettim ki? Belki de birinin bizi bu şekilde bulması artık umurumda değildi. Herkes nasıl olduğunu bilseydi

Hunter Sullivan'a tamamen aşık olmuştum. Artık ne önemi vardı ki?

Kollarımı boynuna doladım, dili ağzıma girerken aramızdaki bağı koparmak istemiyordum, elleri sanki özel, korunması gereken bir şeymişim gibi çenemi kavıyordu.

"Ah," diye ciyakladı biri ve ses bizi sarsarak ayırdı. Hunter'a için kimsenin merdivenlerden çıktığını duymamıştım bile. "Söylemeliyim ki, ikinizi burada bulmayı kesinlikle beklemiyordum."

Oh. Lanet olsun.

"Göründüğü gibi değil Emily," dedi benden uzaklaşarak.

Küçük kız kardeşine yakalandığımız için yüzümde oluşan utanç ifadesini saklayarak arkamı döndüm.

"Üzgünüm, ben sadece... Angelina'nın seni aradığını bilmeni istedim, Gabrielle."

"Bir sorun mu var?"

"Sanmıyorum."

Başımı öne eğdim. Ona yardım edebilecek tek kişi ben değildim ya da bir şeye ihtiyacı olduğunda başka arkadaşlarımız yoktu, o zaman neden kendime ayırmaya çalıştığım tek an onun bana ihtiyacı olduğu andı? Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes verdim.

"İkinizle de görüşürüz," dedi Emily, kolları rüzgârda savrularak merdivenlerden aşağı inmeden önce başını sallayarak.

"Gidip onunla konuşacağım. Siktir," dedi Hunter yanağının içini ısırarak. "Bizim hakkımızda başka kimseye bir şey söylemeyeceğinden emin olacağım."

"Bilirlerse çok kötü olur diye mi?" Neden birdenbire savunmaya geçtiğimi bilmeden dişlerimi sıktım. "Merak etme. İnsanlar seninle *gerçekten* birlikte olduğumuza inanacak değiller ya." Çünkü iş başa düştüğünde beni asla seçmezdi, değil mi? Beni itip kaktığı zamanlardan bunu anlamam gerekirdi. Tanıştığımızdan beri ona sırılsıklam aşıktım ama belki de kardeşinin karısının en iyi arkadaşından başka bir şey değildim. Onu binlerce kez seçerdim, ama yeterli değildim - hiç yeterli olabilecek miydim?

"Doğru." Hunter çenesini sıktı.

Gözlerimi ona diktim. "Ne?"

"Sen sadece..." Başını salladı, sanki bana ne düşündüğünü anlatacak yeterli kelimesi yokmuş gibi. "Anlamıyorsun bile."

"Öyleyse anlamamı sağla. Konuş benimle." Ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken hiçbir şey söylemedi. "Sonra görüşürüz," dedim. "Gidip Ang'i bulmalıyım."

"Gabrielle-"

"Sadece git. Kız kardeşinle konuş. Sorun yok."

İçini çekti ama Emily'yi bulmak için içeri döndü, ben de tedbir olsun diye bir direğe yaslandım.

Ama iyi değildi. Hiçbir şey iyi değildi. Ve bir şekilde her şey daha başlamadan bitmek üzereymiş gibi hissediyordum.

Neden ona karşı bu kadar sinirliydim? Bunu söyleyecek kadar neyim vardı ki? Belki de daha hiçbir şey başlamadan ondan uzaklaşıyordum. *Lanet olsun.*

Angelina'yı dans pistinin kenarında oyalanırken buldum. "Bana ihtiyacın var mıydı?"

"Oh, Tanrıya şükür." Angelina kollarını bana dolayarak sarıldı - itiraf etmeliyim ki, neredeyse hiç sarılmayan en iyi arkadaşım için bu biraz alışılmadık bir durumdu. "Tuvalete gitmeme yardım etmeni istiyorum," diye fısıldadı. "Bu şeyi tek başıma çıkaramıyorum." Biraz kafası iyiydi, ki bunun düğün gününün bir ritüeli olduğunu düşünmüştüm.

İnledim. "Bence bu iki kişilik bir operasyondan daha fazlası, Ang. Ayrıca, kocanız neden size yardım edemiyor?"

Biraz utangaç görünüyordu. "Sanırım," diye fısıldadı, "oraya girersek bir daha çıkamayız. Bir süre için."

"Angelina!" Gülmemeye çalışarak elimi yüzüme kapattım. "*Gabbi*," diye yalvardı, isminin sonunu uzatarak bana o mavi gözleri bana yalvarıyor. "*Lütfen.*"

İçimi çektim. "Tamam. Hadi sizi banyoya götürelim, majesteleri."

Angelina kıkırdadı. "Benjamin bana Prenses der. Bana neden Prenses dediğini biliyor musun?" Başımı salladım. Kendisinin ve Benjamin'in birbirlerine taktıkları lakapların kökenini hiç paylaşmamıştı; Benjamin ona Prenses, o da Benjamin'e İzci Çocuk diyordu. Tahmin edebiliyordum ama şimdiye kadar yaptığım tek şey buydu. "Çünkü benim dramatik olduğumu düşünüyor. Ama sorun değil çünkü *hoşuna* gidiyor."

Güldüm. "Sana böyle mi söyledi?"

En iyi arkadaşım kaşlarını çattı ve duvağının üstünden saçına ördüğümüz çiçekle oynadı. "Hayır. Ama bundan oldukça eminim."

Ona el salladım. "Sanırım biraz sarhoşsun, hm?"

Kıkırdadı, Angelina'nın neredeyse hiç çıkarmadığı bir sestir bu. Bilmem gerekirdi; son dokuz yıldır onun en iyi arkadaşığıydım.

Charlotte'u buldum ve birlikte Angelina'ya banyoya kadar rehberlik ettik, elbisesini kaldırdık ve tualete oturmasına yardım ettik. Elbette, arkadaş olarak daha önce deneyimlemediğimiz bir şey değildi, ama yine de düğün gününde yapacağımı düşündüğüm bir şey değildi.

Angelina sözlerini bitirdikten sonra, kendisini düzeltmesine yardım ederken iç çekti. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı. Daha fazla şampanya içmeme izin vermeyin." İnledi. "Bu çok iyi."

"Sana bir bardak su getirmeliyiz bebeğim," diye mırıldandım, onu düğüne geri götürdüm ve bir bardak getirmeye gitmeden önce Benjamin'in kollarına teslim ettim.

"İyi misin?" Charlotte sonunda sordu, ben bir bardağa buzlu su doldururken tekrar yanıma kaydı.

"Neden?" Kaşlarımı çattım. "Bir şey mi söyledim?"

"Gabs. Seni on sekiz yaşımızdan beri tanıyorum. Bana gerçekten hiç üzülmeyişini mi söylüyorsun?"

Omzumu silkmek için kaldırdım. Ona Hunter'dan bahsedemezdim ama... bunu istiyordum. Hem de çok.

"Sanırım sıçtım, Char."

Bir omzunu silkti. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" "Evet." İnledim. "Ama konuşamam."

Gözlerim Emily'yle konuşan Hunter'a kaydı ve içimden kendime lanet ettim. Bu hep böyle olmuştu. Gözlerimin onu aramasına asla engel olamamıştım.

Charlotte sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Bu Hunter'la mı ilgili?" diye sordu. "Hayır." Yüzümü buruşturdum. ". Belki." Elimdeki su bardağına baktım.

Angelina'ya ve sonra tekrar ona baktı. "Ben sadece..." "Onunla görüşüyor musun?"

Dudağımlı ısırdım. "Öyle de diyebilirsin."

Gözleri büyüdü. "*Aman Tanrım*. Onunla yattın mı?"

"Charlotte! Şışt!" Etrafıma bakındım ama kimse bizi duymuş gibi görünmüyordu. "Henüz kimsenin bilmesini istemiyorum. Bir anda oluverdi." Daha fazla

Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Ya da bu sabah kapımı çaldığında içimde nasıl derinlere gömülü olduğunu.

Suratını astı. "Benim dışımda herkesin bir erkeği var. Tanrı aşkına, ben hâlâ v-kartımı saklıyorum ve Angelina evli, Noelle neredeyse nişanlı ve şimdi sen de mi çıkıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Şey... Henüz tam olarak çıkmıyoruz." Bazılarını bozduğumu bildiğim halde parmaklarımı mükemmel bir şekilde şekillendirdiğim buklelerimin arasında gezdirirken yüzümü buruşturdum. "Bu... karmaşık."

"Peki... *karmaşıklaştırma*." Charlotte bunu çok basit, çok kolay bir şeymiş gibi söyledi.

Ama değildi, değil mi?

"Yapamam. Benjamin birlikte olmamızı istemiyor ve Hunter da kardeşiyle ilişkisini mahvetmek istemiyor. Özellikle de düğün sırasında."

"Ama sence Angelina ne düşünürdü?" Bileğimi sıktı. "Bence senin adına mutlu olurdu. Daha da iyisi, eğer baldızının kayınbiraderi olursan muhtemelen çok mutlu olur. Bir düşünsene! Kardeşlerle evlenmek." Hülyalı bir şekilde iç çekti.

Ellerimi salladım. "Kendini fazla kaptırma, Char. Kimse *evlilikle* ilgili bir şey söylemedi."

Kesinlikle ben değil. Bunu düşünmüş müydüm? Elbette. Bunu Hunter'a, yıllardır ciddi bir ilişkisi olmadığını bildiğim bir adama söyleyecek miydim? Hayır. Bunun onu emindim. Portland'a döndüğümüzde bir ilişki emin değilse, buna saygı duyardım.

Ve şimdilik ona sahip olmak... yeterli olurdu. Kimseye söyleyemesem bile, onu ömür boyu istesem bile. En azından anılara tutunabilirdim.

Kolumu onunkinin içinden geçirdim. "Senin şu adam nerede bu arada?" Daniel'i bulmak için dans pistinin etrafına bakındım.

Charlotte kızardı. "O benim erkeğim değil. O sadece..." Gözleri benimkilerden önce onunkileri bulmuş gibiydi. "O benim en iyi arkadaşım."

"Ve?"

"Ve işte bu kadar. Bir peri masalı sadece budur, Gabbi. Bir peri masalı. Aramızda asla gerçekleşmeyecek."

"Elbette, kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Kaşlarını çattı. "Hunter'la aranızdaki bu şeyin sıradan olduğuna kendini ikna ediyorsan, belki *sen* de kendine bunu söylüyorsundur."

Kahretsin. Haklı mıydı? Yere baktım ve bardağı hâlâ Angelina için tuttuğumu fark ettim. "Kahretsin. Nereye gitti?"

Charlotte omuz silkti. "Belki Benjamin onu kaçırıp bahçelere götürmüştür? Gerçekten çok güzeller, değil mi?"

Aklım düne gitti ve yanaklarımdaki sıcaklık arttı. "Evet. Evet, öyleler."

Dün geceyi, bana söylediği onca şeyi düşünmeden edemiyordum. Kendime yalan söylemekle gerçekten iyi bir iş çıkarıyordum, değil mi? Ama kalbimi korumam gerekiyordu. Çünkü Hunter'ın onu tamamen ele geçirmesine izin verirsem, bunun beni nereye götüreceğinden emin değildim.

CHAPTER s5

Hunter

Mu duruma duyduğum öfke damarlarımda dolaşıyordu. Gabbi ve benim konuşmamızdan neden rahatsız olduğumu anlamaya çalışarak kız kardeşimin peşinden koştum. *İnsanların, Gabbi ve benim Sen ve ben birlikte miyiz?* Bu da ne demek oluyor?

Eğer biri olacaksa, bu o olacaktı. Onun benim olmasını istedim.

Ama bunu ona nasıl söyleyebilirdim, hem de uzun vadede bunu yapıp yapamayacağımdan bile emin değilken? Elbette, şimdi ve burada vardı ve bu konuda iyiydim. Ne de olsa Avrupa'da geçirdiğimiz her anı birlikte geçirmek istiyordum. Ama eve döndüğümüzde? O zaman ne olacaktı?

Herkese bizden bahsetseydik ve bu yürümeyeceğini anlasaydık, beni gördüklerinde herkesin acıyan bakışlarına dayanamazdım. Gabbi'nin yanında arkadaşları vardı. Benjamin vardı elbette ama Gabbi'nin arkadaşlarının yanında mutlu olmaya devam etmesi anlamına gelecekse hepsinin hayatından çıkacağımı da biliyordum. Beni öldürse bile etrafta kalarak bunu tehlikeye atamazdım.

Ama ben onun o kişi olmasını istedim. Ben istedim.

Sonunda tatlı masasının yanında ona yetiştigimde Emily'nin bileğini tuttum.

"Lütfen, Em. Kimseye söyleme." Sesimi alçaltarak söyledim. "Yani sen ve Gabrielle... Gerçekten birlikte misiniz?"

Boğazımı temizledim. "Sayılır mı?"

"Bana söylemediğine inanamıyorum! Ben senin *kardeşinim*!"

"Henüz ne olduğumuzu bile tam olarak çözemedik. Ve eğer Benjamin bilseydi-" Bana çok kızardı. Özellikle de bana açıkça

ondan uzak durmamı söyledi. Ama nedense yapamıyordum. Aylardır, hatta belki de o meşum Cadılar Bayramı partisinden beri deniyordum ama onun varlığı beni her zaman büyülüyordu. Bir şekilde, onun etrafında olmak doğru geliyordu. "Düğünü mahvetmemeye çalışıyorum diyelim, tamam mı?"

Başını iki yana salladı. "Önce Benjamin, Angelina ile herhangi bir ilişkisi olduğunu şiddetle reddetti -bu arada bunun ne kadar işe yaradığını gördün- ve şimdi de sen onun en yakın arkadaşıyla gizli bir kaçamak mı yapıyorsun? Akıllıca, Hunt."

"Öyle söyleme," diye kaşlarımı çattım. " bir şey değil."

"Yani birlikte yatmıyor musunuz?"

Başımı salladım ama tam olarak inkâr edemiyordum ve yine de küçük kız kardeşimle cinsel hayatımı tartışmak istemiyordum. "Bundan daha fazlası var. O özel biri, tamam mı? Ve dokunduğum her şeyi mahvettiğim gibi onu da mahvetmek istemiyorum. Bunu ona yapamam. Ona zarar vermektense kendimi öldürürüm."

"Ve seni arkadaşlarından saklamasının ona zarar vereceğini düşünmüyorsun, öyle mi?" Kadın homurdandı. "Kadınları gerçekten hiç anlamıyorsun."

"Lütfen, Em," diye yalvardım. "Her şeyi yaparım. Sadece bir şey söylemeden önce eve gitmemize izin ver. Ama lütfen Benjamin'e söyleme. Şimdi değil, düğün sırasında."

"Neden sen eve gelene kadar? Ne fark eder ki?"

Kaşlarımı çattım. "Aradaki fark, Benjamin ve Angelina'nın kardeşleri ve en iyi arkadaşlarının neler yaptığını merak etmeden balayı yapmayı hak etmeleri." İçimi çektim. "Sadece... onlara söylememe izin ver, Em?"

Başını salladı. "Seni küçük bir kız kardeş gibi ispiyonlamam. Merak etme Hunter. Ben yirmi dört yaşıyım, on beş değil."

Onu kucaklamak için çektim. "Teşekkürler, Em."

"Şimdi... Gidip onunla konuşmalısın. Onu Charlotte ile konuşurken gördüm ve üzgün görünüyordu."

"Ne?" Başımı Gabrielle'e doğru çevirdim ve onu Angelina'ya su verirken buldum.

Hay sikeyim. Gözlerimi kapattım.

Neden onu sürekli incitiyordum? Dizlerimin üzerine çöküp beni affetmesi için yalvarmam gerekiyordu. Hak ettiği şey buydu.

Ama kardeşimin ve karısının yanında duruyordu ve eğer oraya gidip normal halime bürünseydim, beni görürlerdi. Görmezler miydi?

Gecenin son birkaç saatinde beni buza yatırmaya devam ederken üzgün bir köpek yavrusu gibi bakıyordum ama artık dayanamıyordum.

Resepsiyon sona eriyordu ve tek istediğim otele dönmek zorunda kalmadan önce son bir dans etmektir. Ona güven vermem gerekiyordu, çünkü bu gece bu düğünden ayrılırken onun bizim birbirimize ait olmadığımızı düşünmesine asla izin veremezdim. Herhangi birinin ona bakıp *benim* için yeterince iyi olmadığını düşünmesinin bir yolu vardı.

Tam tersiydi, hep öyleydi. O gökyüzündeki yıldızlar gibi parlarken, ben bağlanma sorunları olan huysuz bir pisliktim.

Hastaneye gelmeye devam ettiğinde iş arkadaşlarım bile onun hakkında yorum yapmıştı. Sadece birkaç kez gelmişti, bir de bara gitmişti ama uzun zamandır görmezden gelmeye çalıştığım şeyi hepsinin görebildiğinden emindim. Elimi bileğine doladım. "Gabrielle." Sesimi alçak tuttum. "Lütfen."

Ona tutunduğum yere bir markaymış gibi baktı. ve . "Özür dilerim." "Üzülme." Gözlerini sıkıca kapattı.

"Neden?" Bana açılmasını, canını sıkan şeyin ne olduğunu söylemesini istiyordum. "Bebeğim. Konuş benimle." Bunu tenine doğru fısıldadım ve Gabrielle başını salladı.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum ama bunun gecemizi mahvetmesine izin verme. Bunu telafi etmek istiyorum, lütfen. Sadece beni içeri al."

Gümüşle çevrili kehribar rengi gözlerini açtı ve hırıltılı bir nefes verdi. "Korkuyorum."

"Neyin?" Fısıltıyla karşılık verdim, gözünün altında biriken ıslaklığı sildim.

"Seni içeri almak için." Bunu itiraf etmenin ona bir şeye mal olduğunu söyleyebilirim. Otele döndüğümüzde bunu düzeltecektim. Meraklı gözlerden uzak olduğumuzda. Bedenimi ve sözlerimi kullanarak bana kalbini vermesini ne kadar çok istediğimi ona gösterebildiğimde, çünkü karşılığında ben de ona kalbimi vermek istiyordum.

"Sadece... benimle dans eder misin, tatlım?" Yalvardım. "Son bir kez." Başka bir Taylor Swift şarkısı çalmaya başladı -bu sefer yavaş bir şarkı- ve onun en sevdiği şarkılardan biri olduğunu biliyordum. Onu pek çok kez bu şarkıyı söylerken yakalamıştım. Bazen mutfakta yemek yaparken müzik açardık. O zamanlar

Dürüst olmak gerekirse, beni büyüttü. Onun yanında olmak normal sessizliğimden çok daha iyiydi.

"Lütfen," dedim, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. "Yoksa dizlerimin üzerinde mi istememi istersin? Çünkü yapacağım. Dizlerimin üzerine çöküp senin için yalvaracağım, savaşçı kızım. Sadece benimle dans et."

"Tamam," diye fısıldadı ve elini benimkine koydu, ben de onunla birlikte müzik eşliğinde sallanırken elini sıkıca tuttum, hiçbir şey söylemedim ama aramızda söylenmemiş olan her şeyi hissettim.

O da bunu hissediyor muydu? Daha sonra konuşmamız gerektiğini biliyordum; Angelina ve Benjamin'i gönderdikten ve düğünden kalan her şeyi temizledikten sonra. Otele döndüğümüzde konuşacaktık.

Ona birlikte olmak istediğimi söyledim. Bu her ne anlama geliyorsa. Ona ne kadar özel olduğunu söyledim.

Onun için aptal olduğumu.

"GEL BURAYA," dedim, yatağın kenarına oturup boynumdaki papyonu gevşetirken. "Daha önce söylediklerin hakkında konuşmak istiyorum."

Düğün biter bitmez, temizliğe ve tüm hediyelerin arabalara yüklenmesine yardım ettikten sonra otele geri döndük. Uzun bir gün olmuştu ve ikimizin de yorgun olduğunu biliyordum ama her şeyden önce işleri yoluna koyacaktım.

Kaşlarını çattı. "Daha önce ne demiştin?" Bir sürü şey. İkimiz de çok şey söylemiştik, değil mi?

Kaşlarımı çattım. "İnsanlar gerçekten birlikte olduğumuza inanmazlar diye." "Ah." Sesi giderek daha da kısıldı. "Bu."

"Siktir, Gabrielle. Neden böyle düşündün ki?" Ayağa kalktım, yanına gittim ve vücudunu kendime çektim. "Neden kimsenin sana sahip olduğu için şanslı olmayacağını düşünüyorsun?" Önümü sırtına bastırdım ve kollarımla vücudunu çevreledim.

Gabbi başını yukarı kaldırarak benimle göz teması kurdu. "Şu haline bak Hunter."

"Bana bakmak mı?" *Siktir et.* "Kendine bak, güzelim. Ne kadar güzel olduğunu bilmiyor musun? Dünyaya benim olduğunu beni ne kadar delirttiğini?"

"Öyle miyim?" Gözlerini kırptırdı. "Senin mi?" Söylediklerime inanması mümkün değilmiş gibi bana baktı. Sanki doğru olmasına imkân yokmuş gibi. Ama doğruydu.

"Evet. Uzun zamandır öyleydin tatlım." "Ama-"

"O güzel küçük beyninden çıkman gerekiyor. Söylesene, kitapçı çocuklarından biri tüm fazla düşünmeni engellemek için ne yapardı?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Kitaplarını okuyordum."

"Uçaktaki, evet-"

"Hayır." Başımı salladım. "Bir kitap raflarını karıştırıyordum. Ne zaman sana , en yıpranmış görünenlerin ya da o sırada okuduğun kitabın adını yazıyordum." Gözlerinin içine bakmak için eğildiğimde bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Aşk romanlarımı mı okuyordun?"

Başımı salladım, hâlâ vücudunu kucaklıyordum. "Peki, anlıyor musun? Senin için ne hissettiğimi? Bunu bir sır olarak saklamamız gerektiğini söylediğimizi biliyorum ama bu benim için sıradan bir değil, tamam mı? Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Uzun zamandır kimseyi seni istediğim gibi istememiştim." Başımı onunkinin üstüne yasladım, her zaman kullandığı şampuandan gelen hindistan cevizi kokusunu içime çektim. "Sakın bir an bile eksik olduğunu düşünmeye kalkma."

"Tamam." Cevabı fısıltıyla oldu ve bana inanmasını sağlamak için kelimelerden daha fazlası gerektiğini biliyordum. Ama bunu yapacaktım. Onu ne kadar çok sevdiğimi, her zaman aklımda olduğunu ona kanıtlayacaktım.

Şampanya rengi nedime elbisesinin askısını omzundan kaydurdım ve oradaki tene bir öpücük kondurdum. "Sen." Boynunu öptüm. "Sen." Çenesine bir öpücük kondurdum. "Mükemmel." Dudaklarına.

Dönerek beni daha derin öptü, sanki o da benim kadar bu ilişkiye ihtiyaç duyuyordu. Elbisesinin fermuarını sırtından aşağı doğru kaydırmadan önce diğer askısını da aşağı doğru ittim ve çıplak tenini ellerime maruz bıraktım.

"Hunter. İhtiyacım var-"

Onu kollarımın arasına alıp banyoya taşıdım. "Biliyorum."

Onu ayağa kaldırdım, elbisesinin ipek bir su birikintisi halinde yere düşmesine izin verdim ve üzerinde sadece askısız bir sütyen ve başka bir sütyen varken bana baktı.

o lanet dantel külotlardan bir çift. Kendime engel olamadım, ellerimle kıcını kavradım ve masaj yaptım.

Dokunuşumdan inlerken, "Buna o kadar takıntılıyım ki," dedim.

"Gerçekten mi?"

Tenine karşı mırıldandım. "o lanet kotunun içinde gördüğümünden beri öyleyim. Kahretsin, Gabrielle. Çok çekicisin ve bunu denemiyorsun bile."

Başını kaldırıp bana baktı, göz kapaklarında hâlâ parıltılar vardı ve elimde olmadan tekrar dudaklarına yapıştım. Ona daha çok ihtiyacım vardı. Her şeyine.

Külotunu ayak bileklerine kadar indirdim, külottan çıkmasına yardım ettim ve sonra onu tezgahın üzerine kaldırdım, o ışıltılı yüksek topuklu ayakkabılar hala ayak bileklerine bağlıydı.

Ben soyunurken dudağını ısırarak kirpiklerinin arasından bana baktı. Önce papyonumu boynumda gevşek bıraktığım yerden yere fırlattım, ardından smokin ceketim geldi. Gabbi uzanıp beni gömleğimin kumaşından tutarak kendine çekti ve sonra yavaşça düğmeleri çözmeye başladı. Ona izin verdim, çünkü yüzündeki konsantrasyon ifadesi, odaklanırken küçük dilinin dudaklarından dışarı çıkması? Tanrım, beni daha önce hiç kimsenin tahrik etmediği kadar tahrik ediyordu.

Zaten çok sertleşmişim, onun içinde olmaya çok hazırdım ve şehvetimle bile bunun seksten ya da arzudan daha fazlası olduğunu biliyordum. Aramızdaki bağa ihtiyacımız vardı.

Son düğmeyi de çözdü ve gömleği omuzlarımdan aşağı itti, sonunda belden yukarısı çıplak kaldığımda ışıltılı tırnakları tenimi tırmalıyordu.

Gabrielle uzandı ve askısız sütyenini çıkarıp ayaklarımdan dibine bıraktı.

Kemerimi çözüp ayakkabılarımı bacaklarımdan aşağı indirmeden önce elbise ayakkabılarımı ayağımdan çıkarırken ona baktım. Pantolonumu tekmeledim, beni nasıl etkilediğini kesinlikle görebileceğini biliyordum.

Gabbi ayağımdaki şeyi fark edince güldü. "Onlar... Green Arrow çorapları mı?"

Kaşlarımı çattım. "Evet. Gülme. Benjamin ısrar etti."

Başını iki yana salladı, dudakları gülümseyerek yukarı kalktı. "Biliyorsun... Arrow benim en sevdiğim dizi. Belli ki bana göre."

"Oh?" Onu öperken dudaklarımda bir gülümsemeyele sordum. "İyi ki büyürken benim favorimdi."

"Çok iyi," diye fısıldadı ağzıma karşı, parmakları karın kaslarımın üzerinde dans ediyordu. "Şimdi lütfen beni becerir misin Hunter?" Külotunu sıyrarak çıkardı, yerdeki diğer kıyafetlerimize katılmasına izin verdi ve bacaklarını açarak vücudunun her santimini benim için sergiledi.

"Benim için ıslandın mı?" Hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağımı içine sokmadan önce parmaklarımı onun üzerinde gezdirerek sordum. Nefes nefese kaldı ama parmaklarımın etrafında sıkışma hissiyle inledim.

Onları ağzıma çektim, tenimde onun tadını aldım. "Tadın çok tatlı. Sikeyim." Gözlerimi kapattım ve o da aşağı iterek ereksiyonumun serbest kalmasını sağladı.

Onu tekrar öptüm ve elleri boynuma dolandı. "Lütfen," diye yalvardı.

Kendimi onun girişinde konumlandırımdı, ama-"Kahretsin. Elle. Üzerimde prezervatif yok." Diğer odadaydılar ve gidip bir tane alabilirdim ama

-

Başını salladı ve beni daha yakına çekti. "RİA'm var ve temizim. Sorun yok."

"Benim için başka kimse olmadı," diye onayladım. "Bir süredir, ama özellikle seninle tanıştığımndan beri."

"Benim için de. Seni içimde hissetmek istiyorum," diye yalvardı, elini sikimin etrafına sardı, küçük elleriyle aşağı yukarı okşadı ve de buna uymaktan başka çarem yoktu.

Daha yavaş gitmem gerektiğini bilerek ama kendime engel olamayarak içine daldım. Kıcını ellerimle kavrarken, kendimi amına gömdüm ve sonuna kadar içine daldım.

"Lanet olsun," diye dişlerimi sıktım. Daha önce iyiydi, ama bu? Alnımı onun omzuna yasladım. Bu nasıl daha iyi olabilirdi? İçine daldığımda beni çevreleyen her santimini hissedebiliyordum ve beni nasıl kavradığını, sikimin etrafında nasıl sıkılaştığını hissedebildiğim için neredeyse boşalıyordum.

"Oh," diye haykırdı ben çekilip sonra tekrar girdiğimde, vücudumun gücü onunkini taş tezgahın hareket ettirmeye çalışırken parmakları tezgahın kenarını kavradı. "Aman Tanrım. Hunter." Gözlerini kapattı, ben ritmi sürdürürken, içine sığ itişler yaparken kendini bu hissin içinde kaybediyor gibiydi.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Her santimimi alıyorsun," diye onu övdüm ve etrafımda daha da sıkıldığını hissedebiliyordum. Onu neyin azdırdığı konusunda oldukça iyi bir fikre sahip olmak için müstehcen küçük kitaplarını yeterince okumuştum ve eğer kızım onunla kirli konuşmamı istiyorsa? Tabii ki konuşurdum.

Bacaklarını belime dolamıştı, yüksek topuklu ayakkabıları hala bacaklarının üzerindeydi ve ben onu tezgâhın üzerinde becerirken kumaşın tenime, tırnaklarının sırtıma batması bir şekilde daha da sıcaktı.

"Daha sert Hunter," diye yalvardı. "Daha fazlasına ihtiyacım var. Lütfen."

"Neye ihtiyacın varsa," dedim, yoğunluğumu artırırken onu öptüm, ne yaparsam yapayım, önce onun zevkinin geldiğini biliyordum. Çıkardığı küçük nefesli sesler beni teşvik ediyor, kalçalarını hareket ettirip doruk noktasını kovalarken bana karşı sallanırken içimde daha da sertleşmemi sağlıyordu. Başını arkaya attığında yaklaştığını biliyordum, tırnakları sırtıma gömülmüştü, sanki sahip olduğu her şeyle bana yapışıyordu.

"Benim için gel, tatlım," diye talimat verdim ve onun içinde hareket ederken kıcını sıktım.

Sikimi bir kez daha içine soktuğumda Gabbi inledi, etrafımda dönerken emrime itaat etti.

Orgazmı etrafımda nabız gibi atmasına neden olduğu için taşaklarımın sıkılaştığını hissedebiliyordum, sanki dölümün her bir damlasını sıkmaya kararlıydı.

Yanaklarını kavrayışımın morardığını biliyordum ve onu kavrayışımın dolaylı kırmızı izler kalacağından emindim, ama içine boşalırken, salıverilmemi vücuduna akıtırken buna engel olamadım.

"Aman Tanrım," dedi derin bir nefes alarak ve ben ne demek istediğini anladım.

Saçlarından bir tanesini yanaklarına doğru fırçaladım. "Seni nasıl istemediğimi tekrar söylemek ister misin? Senin içindeyken bile dayanamayan ergen bir çocuk gibi hissediyorum." İnledim.

Ayakkabılarını bileklerinden çözmeden önce boynunu ısırdım, iki *gümbürtüyle* yere düştü ve sonra ikimizi de duşa taşıdım, Gabrielle'in bacakları bir kez daha etrafıma dolandı ve hâlâ içindeyken suyu açtım. Boşaldıktan sonra bile hâlâ yarı sertleşmişim ama aramızdaki bu bağı henüz kaybetmek istemiyordum. Ilık su bize çarptığında hala onun içinde olduğum yere baktım ve *lanet olsun*, bu... Ne kadar hoşuma gittiğini anlatacak yeterli kelimem yoktu.

Ellerimi beline dolamış olsam da sonunda çekip onu ayaklarının üzerine yatırdığımda inledi. Suyun spreyi tarafından yıkanmadan önce boşalmamızın bacaklarından aşağı damlamasını izledim.

"Kahretsin, bu çok sıcak," diye mırıldandım, derisini yıkamak için bir bez aldım. Bezi yarığının üzerinde gezdirip yapışkanlığı temizlerken inledi.

Nasıl oldu da bu kadar uzun süre bunun etrafında dans ettik? Bunu aylardır yapıyor olmalıydım. Birbirimizi itip kaktığımız onca zamandan sonra böyle bir şey olabilir miydi?

Sonunda duştan çıktığımızda onu bir havluya sararak kuruladım. Havlusunun içinde durmuş, dudağını ısırarak benimkini belime sarışımı izliyordu.

"Daha iyi hissediyor musun?" Ona sordum.

Başını salladı.

"Yatağa gitmek ister misin?"

Bana hınzırca sırtarak başını salladı ve ben de onu ayaklarından tutup yatağa kadar taşıdım, yol boyunca güldü.

CHAPTER s6

ØSrielle

A Gözlerimi açtığımda nedense her şey hâlâ bir rüya gibi geliyordu. Yine sert bir göğse yaslanmış uyuduğum gerçeği. Hunter'ın düzenli nefes alışları, göğsünün gelgit gibi yükselip alçalması. Bu

Düğün bitmişti ve Charlotte ya da Emily dışında kimse bizi öğrenmeden hayatta kalmamız yeterince mucizevi görünüyordu, yatakta birlikte olduğumuz gerçeğini bir kenara bırakın ve bu ilk ya da ikinci sefer bile değildi.

Dün geceyi hatırlayarak göğsüne sarıldım. Beni banyo tezgâhına, sonra yatağa ve en sonunda yatağında uyuyakalmadan önce arkadan duvara nasıl götürdüğünü. Sanırım buna tam olarak öyle diyemezdim, gerçi her gece aynı yatağı paylaşıyorduk. Bu noktada, orası bizim yatağımızdı.

Hiçbir zaman çıplak uyuyan biri olmamıştım ama dün gece beni kollarına aldığımda gecelik ya da tişört giyme zahmetine katlanamadım.

"Günaydın tatlım," dedi alnımdan öperek.

"Bunun bitmesini istemiyorum." Yüzümü göğüs kaslarına yaslayarak mırıldandım.

"Buna gerek yok," diye fısıldadı saçlarıma doğru, parmaklarını ipeksi saç tellerinde gezdirerek. Dün gece tüm saç spreyini çıkardığımıza sevinmişim, çünkü bu sabah bir fare yuvasını taramak için bir saat harcamak istemiyordum. Birazdan düğün ekibinin geri kalanıyla kahvaltıya inmemiz gerekiyordu ama ben sadece burada, yatakta onunla kalmak istiyordum.

Gözlerinin içine baktım, bunu kabul etmenin beni zaten mahvettiğinden daha fazla mahvedip mahvetmeyeceğini merak ediyordum. Başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı, asla. Zaten ona yarı yarıya aşıktım. "Buna inanmak istiyorum ama..." İçimi çektim, dudağımı ısırdım. "Bu *bizim* için ne anlama geliyor Hunter?"

"Bunun ne anlama gelmesini istiyorsun?" Beni kollarının arasına çekti, nefesim ciğerlerime doldu. "Sana söyledim, ben varım. Beni istediğin sürece."

Bunun ne anlama gelmesini istiyordum? Bir parçam hep *bunu* istemişti. Onunla seyahat etmeyi, onun yanında olmayı. Birkaç ay önce, sonsuza dek isteyecek kadar saf olabilirdim. Belki de bu fırsatın bizi bekleyen daha fazla şey olduğu anlamına geldiğini düşünürdüm.

Şimdi mi? O kadar emin değildim. Onu geride tutan bir şey olduğunu görebiliyordum, Hunter'ın kimsenin görmesine izin vermediği bir parçası. Duygularını kilit altında tutuyordu ve ben onları öğrenmeyi çok istiyordum ama belki de hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Bunu kabullenmek zorundaydım, tıpkı ona sadece bu şekilde sahip olmayı kabullenmek zorunda olduğum gibi. Çünkü kendi kendine bana daha fazlasını sunamayacağını söylemişti.

"Evet," diye kabul ettim. "Tamam."

Omzumu sıkmadan önce bir elini sırtımda gezdirdi. "Gabrielle, I..."

Başımı salladım, kendimi yataktan dışarı attım ve onun gülünç derecede baştan çıkarıcı vücudundan ve çok sevdiğim o ağız sulandıran dövmelerinden uzaklaştım. Çarşaflardan sıyrılırken vücudumu örtmeye çalışma zahmetine bile girmedim - o zaten her şeyi görmüştü.

"Hadi, kahvaltıya inmeliyiz." Gülümsemek için elimden geleni yaptım. Bittiğinde ne olacağı hakkında konuşmak istemiyordum. Özellikle de şimdi. Hazırlanmak için banyoya gitmeden önce bir güneş elbisesi almak için bavulumu karıştırdım.

Başını salladı, çantasından düğmeli bir gömlek ve pantolon çıkardı.

"Onlara bir şey söylememiz gerekecek," dedim sessizce, saçımı tararken banyodan dışarı bakarak. Dün gece duş almak muhtemelen iyi bir fikirdi, çünkü en azından saçlarım düğünümünden kalma saç spreyiyle dolu değildi, bu yüzden onları bükülmüş bir at kuyruğu haline getirmek nispeten kolaydı.

Konuyu tekrar nefret ediyordum ama buna ihtiyacım vardı. "Em biliyor... Charlotte da dün gece öğrendi sayılır." Yüzümü buruşturdum. "Ve eğer ben... Eğer bu yolculuğa birlikte , o zaman..."

"Bu yüzden onlara doğruyu söylüyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Arkadaşlarımıza yattığımızı söylemek mi istiyorsun?"

"Oraya gidip arkadaşlarımıza söyleyecek değilim. Hayır." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ama yalan da söylemeyeceğim." "Tamam, harika. Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim," dedim gözlerimi devirerek. "Gabrielle." Pantolonunun düğmelerini iliklemişti ama mavi gömleği hâlâ açıktı, Önümde dururken çıplak göğsünü ortaya çıkardı.

"Hunter," dedim, gözlerinin içine bakarak, meydan okumasını karşılamaya istekliydim. Bundan geri adım atmıyacaktım.

"Ben-" diye iç geçirdi. "Onlara benimle geleceğini söyle. Birlikte gitmeye karar verdiğimizizi söyle. Eğer arkadaşça olduğunu söylemek istiyorsan, *tamam*. Eğer son üç gecedir benim yatağında uyduğunu ve seni daha ne kadar tutabilirsem o kadar tutmak istediğimi bilmelerini istemiyorsan, sorun değil. Ama bu şarkıyı ve dansı yapmayacağız. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum ama seni istiyorum, tamam mı?" Son kelimeyi neredeyse hırslayarak söyledi.

"Tamam." Onun sözüne güvenmek zorundaydım. Endişelenmek beni sadece delirtiyordu. "Ben de seni istiyorum," diye fısıldadım, yüzümden uzak tutmak için saçlarımı arkaya örerken.

Bir elini kalçama doğru kaydırıp ve kulağıma yaklaşmadan önce hafifçe sıktı. "Ve sakın külot giyme. Döndüğümüzde seni bu küçük şeyle becermek istiyorum." Kayışı tenime değdirdi ve nefesim kesildi.

"Hunter!"

Gömleğinin düğmelerini iliklerken sırtıttı. "Şimdi, önce benim mi inmemi istersin, yoksa birlikte mi inelim?"

Her zamanki kolyemi takmadan önce inci küpelerimi takarken ona baktım. "Biz-birlikte." Kirpiklerime biraz rimel sürdüm ve yanaklarıma bir tutam allık sürdüm.

"Nasıl görünüyorum?"

Aynada onun gözleriyle karşılaştım.

Küçük bir dairesel hareket yaptı ve ben de elbisemin etekleri benimle birlikte sallanarak onun etrafında döndüm.

Hunter arkamdan gelip bir kolunu belime doladı. "Her zamanki gibi göz kamaştırıcı." Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra beni bıraktı ve kollarını sıvayarak dövmeli kollarına hayran kalmama izin verdi. Güçlü, kaslı kollara sahip erkeklere karşı her zaman bir ilgim olmuştu ama onunkiler pastanın üzerindeki krema gibiydi. Vücudunun her bir parçası sanki sadece benim için elle oyulmuş gibiydi.

"Kahvaltı." Boğazımı temizledim, eğer ikimizden biri diğerine elini hiç görünmeyeceğimizi biliyordum.

"Doğru."

Gözlerini gözlerime dikerken bir elini sakalının üzerinde gezdirdi ve bana öyle baktığında hissettiğim sıcaklığın bedenime hücum ettiğini hissedebiliyordum.

"Kes şunu," diye fısıldadım.

"Bu kadar sevimli olmayı bırak," diye karşılık verdi. "Kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyorum."

"Evet, şey," diye göğsünü dürttüm. "Onu senden çalmadan önce dikkatli olman gerekecek."

"Belki de çoktan yapmışsındır," diye mırıldandı ve sonra elimi tutarak benim için kapıyı açtı ve beni asansöre doğru itti.

Kahvaltı salonuna girene kadar kelime .

"HEY." Dün gece o kadar şampanya içmesine rağmen şaşırtıcı derecede neşeli görünen Angelina'nın yanındaki koltuğa oturdum. "Nasılsın?"

Bana küçük bir sırıtma yaptı. "Harika. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Bana doğru eğildi. Angelina kocaman bir gülümsemeyle, "Dün gece beni çok fena benzettiler," dedi.

Kahkahamı tutamadım. "Hâlâ sarhoş musun?" Başını salladı ve ben de Benjamin'e baktım, karısına bakarken yüzünde memnuniyet vardı. Angelina bol, dökümlü kırmızı bir şal elbise giymişti, belli ki diğer düğün etkinliklerinin çoğunda giydiği gelin beyazlarını atmıştı. "Beyaza doydun mu şimdi?"

Angelina gözlerini devirdi. "İtiraf etmeliyim ki siyah benim rengim ama beyaz bir elbiseyi de sallayabilirim."

"Benjamin dün gece tüm düğmeleri çözmeyi nasıl başardı?"

"Eh, yarı yolda pes etti." Başını geriye eğdi, gülerken siyah saçları arkasından aşağı dökülüyordu. "Yarısını yırttı." Angelina Noelle'e bakarken sesini yükseltti. "Belki de onun yerine bir fermuar almalısın."

Matthew sırtarak kız arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız kıpkırmızı oldu. "Matthew!" Kız onun koluna vurdu ama Matthew onu çekip

Ona daha da yaklaşıarak kızıl başının tepesine bir öpücük kondurdu.

Başımı salladım. Arkadaşlarımı gerçekten çok seviyordum.

Sonunda Zofia ve Nicolas araya girdi ve birbirlerine hızlıca bakıp sonra gözlerini kaçırmaları gözümden kaçmadı. Bekârlığa veda partisinden beri aralarında bir şeyler olduğundan emindim ama yargılayacak biri değildim. Ve adam hâlâ kızın patronuydu, bu yüzden düzenli olarak birlikte yatıyorlarsa bunun işleri nasıl karmaşıklaştıracağını hayal bile edemiyordum.

Hunter yanıma oturdu, elinde bir tabak hamur işi ve meyve vardı. İkisini de önüme koydu ve eğilerek kulağıma "Ye," diye fısıldadı.

Ben kızardım, o da ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden ikinci kez açık büfe masasına gitti.

Angelina bana baktı, gözlerinde bariz bir soru vardı ve ben omuz silktim. Hepsine ne söyleyeceğimize henüz karar vermemiştik. Charlotte masanın karşısından bana baktı, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı ama ne söyleyecektim?

Hunter bunu bana bırakmıştı. Arkadaşlarımıza ne söyleyeceğime karar vermeyi bana bırakmıştı. Birlikte miydik? Sayılırdık. Ama tam olarak değil. İkimiz için de başka kimse olmadığını ve birbirimize duyduğumuz bu doyumsuz ihtiyacın seksten çok daha derinlere uzandığını biliyordum -daha önce hiç yaşamadığım kadar harika, muhteşem bir seks- ama bir etikete karar vermemiştik.

O benim erkek arkadaşım değildi. Onlara birlikte seyahat ettiğimizi bile söylememiştim. Tek bildikleri birlikte uçtuğumuzdu. Seyahat planlarımın geri kalanını kendime saklamıştım. Daha birlikte uyumadan önce tek yataklı odalar ayırttığımızı bilmelerine gerek yoktu. Sanki bir şekilde bunun olacağını biliyorduk. Birbirimizle hiç yalnız kalmadan ayrılacağımızı.

O ve Benjamin'in tabaklarını doldururken konuştuklarını gördüm ve geri döndüğünde hala orada sessizce oturuyordum, henüz tabağıma dokunmadığımı fark ettiğinde kaşlarını çatı.

"Balayınız için heyecanlı mısın Angelina?" Zofia masanın diğer tarafından sordu ve herkes yiyecek bir şeyler almaya giderken çöken sessizliği bozdu.

"Oh, evet. İki hafta Avrupa'yı dolaşacağız, sonra da iki hafta Yunanistan'da olacağız." İç çekti.

"İtalya'yı da unutma," dedi Benjamin, Angelina'yı dürterek. Hakkında konuşmadığı zaman İtalyan-Amerikan mirasını unutmak kolaydı

ama annesi İtalyan'dı. Koyu saçlarını ve ten rengini oradan almıştı.

"Aç değil misin?" Hunter mırıldandı, eğildi ve gözlerini Ben.

Buna karşılık olarak bir hamur işi aldım, ısırdım ve neredeyse inledim. tatlar dilimde patladı. "Oh, bu çok güzel."

Hunter tabağına dönmeden önce bana hafifçe başını salladı.

"Herkes gibi burada daha fazla zaman geçiremediğim için çok üzgünüm," diye iç geçirdi Charlotte. "Keşke bir seyahati karşılayacak zamanım olsaydı."

Daniel tabağındaki yemeği çatalla iterken başını kaldırdı ve dilinin ucunda bir şey olduğunu biliyordum ama onun yerine bir ısırık daha aldı.

Hunter'a baktım, o da bana küçük bir gülümseme verdi ve masanın altında elini benimkine doladı. "Evet. Avrupa'yı daha fazla göreceğim için heyecanlıyım."

"Hepiniz nereye gidiyorsunuz?" Noelle bana sordu. "Matthew ve ben yarın İsveç'e gidiyoruz."

"Paris, Amsterdam, Almanya, İsviçre ve Fransız Rivierası'nda birkaç gün." Hunter bizim adımıza cevap verdi ve sonra alnımdan öptü ve herkes dondu kaldı.

"Birlikte gidiyoruz." Elimi sıktı.

Önce ona, sonra da düşündüğüm kadar şaşırılmış görünmeyen Angelina'ya baktım.

"Sürpriz mi?" Utangaç bir sırıtışla

"Sürpriz mi?" dedim. Başım *büyük* beladaydı.

CHAPTER s7

Hunter

A Ona bir tabak yemek bıraktıktan sonra -son birkaç aydan sonra sevdiğini anladığım hamur işleri ve en sevdiği meyvelerden oluşan bir tabak- kendime yemek almak için tezgâha geri döndüm.

"Görünüyorsun..." Benjamin beni değerlendirir gibi tepeden tırnağa süzdü. "Cehennem gibi."

Kıyafetlerime baktım ama saçmaladığından oldukça emindim. Kahvaltı büfesinde tabaklarımızı doldururken ona dirsek atarak "Kapa çeneni," dedim.

"Dün gece pek uyuyamadın, *ha*? Sen yattıktan sonra ne oldu?"

Alay ettim. "Hiçbir şey." Daha önce konuştuğumuz onca şeyden sonra bunu ona itiraf edemezdim. Bu şekilde değil.

"Elbette."

Tabağıma bir krep daha alırken nefesimin altında "Sen bir pisliksin," diye mırıldandım.

"Ah, evet, ama evli bir pislik." Sırıtarak gururla sol elinin yüzük parmağını gösterdi, artık alyansı oradaydı.

"Bunun senin pislik-o-metre sıralamandaki yerini nasıl düşürmesi gerektiğini anlamaya çalışıyorum?" Diğer elimle yemek tabağımyı taşıırken omzumla onu dürttüm.

Benjamin omuz silkti. "Sadece diyorum ki, hepimiz senin ve Gabrielle'in dans pistinde nasıl birlikte olduğunuzu gördük, yani..."

Ona ters ters baktım. "Yani? Biz arkadaşız. Sağdıç ve nedimeyiz. Tabii ki dans ettik."

"Mhm... Kesinlikle *az önce* dans ettin..."

"Ne oluyor be adam? Birkaç ay önce ona dokunmamdan bile endişe duyan sendin, şimdi de onun için mi üstüme geliyorsun?"

Benjamin iç çekti. "Bunun için özür dilerim. Angelina... sana bunu söylediğim için beni bir güzel benzetti. Ayrıca, ona nasıl baktığını görüyorum, dostum. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hiç kimse için böyle hissetmemiştim, Ben."

"Biliyorum." Sırtımı sıvazladı. "O yüzden bunu mahvetme. Ciddiyim. Eğer ona zarar verirsen karım seni öldürmem için beni zorlar. Ama bana bir ay ver, çünkü telefonumu kapatıyorum ve balayımız bitene kadar da açmayacağım." Omuzlarını ovuşturdu ve onun da benim kadar işine ara vermeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Şirketinin Mali İşler Müdürü olarak bir sürü sorumluluğu ve teslim tarihi vardı ve ben onu kıskanmıyordum.

Sertçe yutkundum. "Yutmayacağım."

"Güzel." Sırıtarak ağzına bir parça domuz pastırması attı. "Diğerlerine söyleyecek misin?"

Ona baktım, yüzüm gergindi. "Birlikte olduğumuzu mu?" Sanki bu bir yanıtmış gibi omuz silkti.

"Elbette."

"Yani..." Öyle miydik? "Henüz tam olarak etiketlemedik."

Kıkırdadı. "O kızlar aşk romanlarını seviyor olabilir ama eğer Angelina gibiyse, ona ne kadar değer verdiğini kanıtlaman gerekecek. O yüzden bunu mahvetme."

"Biliyorum." Boğazımı temizledim. "Birlikte seyahat ediyoruz."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Nasıl oldu da ikiniz de bundan bahsetmediniz?"

Başımı öne eğdim. "Bir şeyleri kendimize saklıyorduk." "Lanet olsun.

Biriyle arkadaş olmayı kabul ettiğim için aptal olduğumu düşünmüştüm.

Angelina. Ama gizli bir ilişki? Bu..." Öfkeyle başını salladı.

"Biliyorum." Tabağıma ve tekrar masaya baktım. "Geri dönmeliyiz."

Sırıttı. "Şimdiden kız arkadaşını özlemeye mi başladın?"

Arkadaşlarıyla konuşurken onu izlemekten kendimi alamadım, onun için aldığım yemekten bir ısırık bile almadı. Aç değil miydi? Onunla ilgilenmek, iyi olduğundan emin olmak istedim.

Ve bir şey fark ettim. Herkesin *onun*
Benim.

"*HEPINİZ NEREYE GIDIYORSUNUZ?*" Noelle sordu ve ben de karşı . Gabbi'ye arkadaşlarına ne isterse söyleyebileceğini söyleyip topu ona bıraktım ama kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

"*Paris, Amsterdam, Almanya, İsviçre ve Fransız Rivierası'nda birkaç gün.*" İkimiz adına cevap verdim ve sonra aptal olduğum için eğilip alnından öptüm.

Tüm arkadaşları - masadaki herkes - donakaldı. "Birlikte gidiyoruz."

Elini sıktım, orada olduğumu bilmesini sağladım. Dizginleri ona geri verdim. Onlara başka ne söylemek istediğine o karar verebilirdi.

Bal rengi kocaman gözleri sorularla dolu bir şekilde önce bana, sonra da en yakın arkadaşına baktı. Benjamin ve Angelina'nın aramızda bir şeyler olduğunu uzun zaman önce anladıklarından şüpheleniyordum. Belki de sandığım kadar kurnaz değildik.

"*Sürpriz mi?*" dedi bana dönüp bakarak.

"Oh, iyi, güzel." Emily sandalyesinde arkasına yaslanarak iç geçirdi. "Artık bu sırrı saklamak zorunda olmadığımı sevindim."

"Em," dedim gözlerimi kısarak ama o bana masum bir bakış attı,
Ne?

Angelina bize baktı. "Sen... *Gerçekten* mi?"

Gabbi bana baktı ve ben de onu sandalyeme doğru çektim. "Onlara anlatabilirsin, tatlım." Kulağına fısıldadım.

Masadakilere, "Bunu büyötmeyin lütfen," derken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Biz sadece... işlerin nasıl gittiğine bakıyoruz."

"Ama birliktesiniz?" Noelle sordu.

"Evet. Birlikteyiz," diye cevapladım onu göğsüme çekerek. Yolculuk bittikten sonra ne olduğumuz hakkında konuşacağımızı söylemiş olmamız umurunda değildi. Bana kalırsa, bu geçersiz ve hükümsüzdü. Çünkü ona karşı bir şeyler hissediyordum ve başka bir şeyin kız arkadaşımı benden almasına izin vereceksem lanet olsun.

benden uzakta. Ve öyleydi. O benimdi, ben de onun ve eve varmadan önce bunu bilmesini sağlayacaktım.

"Tamam. Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi Gabrielle ellerini önünde sallayarak. "Bu hâlâ *senin* düğün kutlaman!" Kulağına bir şeyler fısıldayan Angelina'ya baktı.

Gabbi kızardı ve bana baktı.

Gördün mü tatlım? Her şey yolunda. Elini son bir kez sıkarken yüzümdeki düşünceyi okuyabilmesini umuyordum.

Çünkü öyleydi. İyiden de iyiydi.

Harika olacaktı. Görecekti.

"GİTMEMEYE HAZIR MISIN?" Odamızı gözden geçirirken ona sordum. Dün gece ikimiz de temizlik yapma zahmetine katlanmadığımız için banyodan son atılmış giysilerimizi almış ve bavullarımızı yeniden yerleştirmeyi bitirmiştik. Neyse ki düğün eşyalarımızın olduğu bavulu Nicolas ve Zofia'yla birlikte geri gönderebilecektik, böylece tüm yolculuk boyunca Avrupa'nın dört bir yanına taşımak zorunda kalmayacaktık.

Geriye biz, çantalarımız ve bizi tüm kıtaya tek başımıza götürecek çılgın bir tren programı kaldı.

İlk durağımız elbette Paris'in kendisiydi - çünkü Fransa'ya gelip de şehri görmemek olur muydu? Trenle şehre geri döndük, önümüzdeki birkaç gece için otelimize yerleştik ve sonra onu kapıdan dışarı çektim.

Dökümlü baskılı bir etek ve beyaz bir bluz giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Fransa'da hâlâ Ağustos ayıydı, bu yüzden saçlarını ensesinden uzak tutmak istemesini anlıyordum. Üzerimde bol kesim beyaz bir düğme ve bir çift haki kargo şortu vardı. Çok çekici bir kıyafet değildi ama işimi gördüğü kesindi. Gabbi pasaportlarımızı ve küçük cüzdanını çapraz askılı çantasına yerleştirdi ve otelden çıkarken bana kısa bir selam verdi.

"Nereye gidiyoruz?" Elimi ona uzattığımda elini benimkine dolayarak sordu.

"," diye gülümsedim.

Şehri hiç görmemişti, bu yüzden elbette önümüzdeki birkaç gün boyunca Eyfel Kulesi, Sacré Coeur ve Montmartre gibi büyük yerlere gitmemiz gerekecekti,

Seine Nehri kıyısında... Seveceğini bildiğim milyonlarca yer vardı. Ama aynı zamanda başka yerlerin de bir listesini yapmıştım - ünlü kitapçı Shakespeare and Company ve onun bayılacağı bir avuç başka kitapçı.

Mükemmel olacaktı. Ona her şeyi göstermek için sabırsızlanıyordum.

Trene bindik ve telefonlarımızın çekmesini sağlayacak kadar önceden düşündüğüm için şükrettim. Başka kimseyle konuşmak istemiyordum, bu yüzden gelebilecek mesaj ve aramaları zaten görmezden geliyordum, ama haritaları kontrol edebilir ve kaybolmadığımızdan emin olabilirdim. Ayrıca, onu kaybedersem, bulabileceğimi biliyordum. Ve bu benim için her şeyden daha önemliydi.

Arc de Triomphe'un altındaki metro istasyonundan çıktık ve Gabbi'nin önden gitmesine izin verdim, diğer tarafa geçmeden önce beni şeyin etrafından çekti ve Champs-Élysées boyunca yürüdük, ara sıra sadece bakmak için kafalarımızı bir mağazaya soktuk.

Bu sabahki kahvaltıdan sonra bile -nasıl oldu da sadece bu sabah oldu gerçekten- ikimiz de açlıktan ölüyorduk. Ara sokaklardan birinde küçük bir kafe bulduğumuzda öğle yemeği vakti geçmişti ve karnımızı doyururken bir kadeh şarap içmekten çok mutluyduk.

"Sırada ne var?" Gabbi restorandan çıkarken sordu, kaldırımda birlikte yürürken hızla ellerimizi birbirine geçirdik.

Şu anki yolumuzda yürümeye devam edersek Eyfel Kulesi'ne rastlayacağımızı biliyordum ve onu kuleye çıkarmayı planlıyordum. Ondan sonra Louvre'a uğrayabilirdik, çünkü Paris'e gelip Mona Lisa'yı görmemek ona yanlış gelirdi - ve ne kadar küçük olduğunu da. Gerçekten de yapılacak ve görülecek o kadar çok şey vardı ki, hepsine ayıracak vaktimiz bile yoktu.

"Hunter!" diye bağırdı, şapkasını tutarken omzunun üzerinden bana baktı ve nehre bakan bir korkuluğa yaslandı.

Elimdeki iki külah dondurmayı havaya kaldırıp ikram ettim ve o da sırtıttı.

"Teşekkür ederim, bebeğim." Ne dediğini anlamış gibi dondu kaldı ve benim yerime külahına baktı.

Şapkasının kenarından çekiştirerek gözlerini tekrar bana çevirmesini sağladım. "Tatlım. İstersen bana bebeğim diyebilirsin. Tamam mı?"

"Çok fazla değil mi?" Sanki tüm bunlara hâlâ alışmaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. *Bize.*

Elimizdeki dondurma olmasaydı, bana böyle seslenmesinden ne kadar hoşlandığımı göstermek için onu bedenime çektim. Bunun yerine boğazımı temizleyerek, "Evet bebeğim," dedim.

"Tamam." Boştaki eliyle göğsümü okşadı.

Bileğinden tutup onu kendime doğru çektim, böylece ağızlarımızı birleştirebildim.

"Bu ne içindi?" Dilimi dudaklarında gezdirirken Gabbi kaşlarını kaldırdı.

"Bir
hatırlatma."

"Neyi?"

"Benim olduğumu." Neredeyse hırıldayarak söyledim. "Ve ben de seninim. Bunu o güzel küçük kafana sok Elle. Bana istediğin ismi söyleyebilirsin, çünkü sana bu şekilde sahip olabilecek tek kişi benim, tamam mı?" Eğildim ve kulağına fısıldadım. "Ve senin mükemmel amını sikebilecek tek kişi benim. Ama eğer unuttuysan... Seni daha sonra becerdiğimde bunu sana hatırlatacağım." Ona göz kırptım.

Yanakları pembeleşti ve yolumuza devam etmeden önce onu tekrar öptüm.

Saatler sonra, Gabbi'nin ısrarı üzerine krep yiyerek tüm şehri dolaştıktan sonra, beton bariyere yaslanmış, uzaktan Notre-Dame'a bakıyorduk, güneş uzaktan batıyor ve gökyüzünü renklere boyuyordu.

"Çok güzel," dedi Gabrielle, gözleri gökyüzünü boyayan pembelere ve turunculara dikilmişti. Ona aldığım kitaplarla dolu yeni çantası kolunun altındaydı -birlikte okuduğumuz kitaplar, eğer bu konuda bir söz hakkım varsa- ve bana kocaman gülümsedi.

"Evet, öyle." Kabul ettim, çünkü çok güzeldi. Yüzünü aydınlatması? İzlerken yüzünde beliren gülümseme? Yüzlerce gün batımı görebilirdim ama asla onunla kıyaslanamazdı.

"Bugün eğlendin mi tatlım?"

Başını salladı. "Bu... inanılmazdı. Bu yolculuğa birlikte çıktığımız için gerçekten çok mutluyum Hunter."

"Beğenmene sevindim," dedim, gözlerimi ondan alamıyordum. "Ve yanımda olduğun için ne kadar mutlu olduğumu tahmin bile edemezsin, Gabrielle." Ciddiydim. Sadece yolculukla ilgili değil - genel olarak - *hayatla* ilgili. Onun her zaman yanımda olmasını seviyordum.

Gölümsedi ve güneş gökyüzünden tamamen kaybolana ve hava biraz serinleyene kadar orada durmaya devam ederken onu yanıma yatırdım.
Mükemmel bir gündü.

CHAPTER s8

ÖzSrielle

I Parmaklarımı onunkilerle birleştirerek küçük balkonumuzda oturduk ve şehrin üzerinden gün batımını izledik. Bu manzaraya asla alışamayacağımdan emindim. Kırsaldaki küçük butik otel çok güzeldi, ama şehrin bu manzarası? Vay canına! Portland'ın yağan yağmurlar sayesinde ne kadar yeşil olduğunu sevmiştim ama gün batımının şehri rengarenk boyaması ve altımızda uzanan tüm tarih... Her gün nefesimi kesiyordu.

Paris'te geçirebileceğimiz en mükemmel birkaç günü geçirmiştik ve buradan ayrıldığımız için üzgündüm ama bir sonraki şehrimiz için şimdiden sabırsızlanıyordum. Ve eve uçmadan önce son birkaç günümüzü Fransız Rivierası'nda geçireceğimizi bilmek? Her şey harikaydı.

Burada geçirdiğimiz zamanı sevdim, ancak seyahat programındaki diğer şehirleri görmek için şimdiden sabırsızlanıyordum. Yine de Angelina'nın düğününü neden Fransa'da yaptığını anlayabiliyordum. İlk günden sonra keşfetmek için iki günümüz daha vardı ve kendimizi hamur işleri, makarna ve ekmekle doldurmanın yanı sıra, bazı inanılmaz müzelere, Versailles'a ve yer altı mezarlarına da gittik. Ama bu buzdağının sadece görünen kısmıydı. Üç gün içinde fiziksel olarak yapabileceğimiz her şeyi yapmıştik.

Eve döndüğümüzde fotoğraf makinemde binlerce fotoğraf olacağından emindim ama umurumda değildi. Hepsinin değerini bilecektim. Özellikle de Hunter bakmıyorken çektiklerime.

Hatta başka turistlere ikimizin fotoğrafını çektirmiştim ve o dikkat etmediğinde onlara bakmak hoşuma gidiyordu. Bana bakışı bana umut veriyordu. Eve döndükten sonra bile bu işi yürütebilirmişiz gibi.

"İlk durağımız hakkında ne düşünüyorsun, tatlım?"

"İnanılmazdı," dedim omzuna yaslanarak. Yanına oturmaktan tamamen vazgeçmiştim ve onun yerine kucağına oturmuştum. Her nasılsa, sanırım ikimiz de bu şekilde olmasını tercih ettik. "Bu sadece..." Mutlu bir şekilde iç çektim. "Beni her gün götüreceğin mükemmel yerleri nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyorum," diye homurdandı ve yüzünü kavrayıp gözlerinin içine baktım.

Birkaç ay önce olsa itiraz ederdim. Beni gerçekten tanımadığını söyledim. Belki o zaman tanımıyordu. Ama şimdi, neredeyse beş aydır birbirimizi tanıdıktan sonra, benim hakkımda öğrenmediği çok şey kalıp kalmadığını merak ediyordum. Yaptığım ve bu adam tarafından gerçekten fark edilmeyen bir şey var mıydı? Fark etmemiş gibi görüldüğü tek şey, başlangıçta ona olan büyük aşkımdı.

Ama şimdi buradaydık ve midemde uçuşan kelebekleri durduramıyordum. "Öyle mi?"

Sırıttı. "En sevdiğin renk sarı ama yeşil giydiğinde kalbim duracak gibi oluyor. Her durum için favori bir Taylor Swift şarkın var ama en sevdiğin albüm *Folklore*. Su samurlarını seviyorsun ve sanırım telefonunda onların yüzlerce fotoğrafı kayıtlı. Limonlu tatlılar favorin ve her gün makarna yiyebilir ve hiç bıkmayabilirsin. Kahve siparişini biliyorum. Kitaplardan bahsederken nasıl parladığını. Seni *tanıyorum*, Gabrielle. Daha önce hiç kimseyi tanımadığım gibi." Gerçekten *böyle* bir cevap vermesini beklemiyordum ama başka bir şey söylemek için ağzımı açamadan devam etti. "Elle. Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Ona başımı salladım.

"Senin için yapabileceğim şeyler. Siktir, bebeğim. Dünyayı hak ediyorsun. İstiyorum sana dünyayı *vereceğim*."

"Öylesin," diye fısıldadım. Gerçekten de şu anda bana dünyayı veriyordu. Bana başka hiç kimsede görmediğim şeyleri gösteriyordu. Asla böyle olabileceğini hayal etmemiştim.

"Güzel." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi... Akşamımızın geri kalanında ne yapalım, küçük savaşçı?"

Planlarım vardı ama... "Bu arada bana neden öyle diyorsun?" Mırıldandım. Birden bunu bilmek benim için önemli oldu. Neden önemli olduğunu bilmiyordum ama önemliydi. Belki de yaptığı her şey, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, benim için bir anlam ifade ediyordu.

"Küçük savaşçı mı?" Diye sordu ve ben de başımı salladım. Hunter da sırtıttı. "Sen tanıdığım en inatçı insansın sanırım." Burnuma vurdu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ona baktım. "." "Öyleyim de."

". " Bu tartışmayı kazanmaya neden bu kadar kararlıydım?

"Benim yerime dava açmaktan hoşlanıyor musun?"

İçimi çektim. "Tamam. Tamam. Bazen birazcık inatçı olabileceğimi kabul ediyorum."

Gözleri eğlenceyle parıldıyordu. "Ama çoğunlukla seninle kavga etmekten hoşlandığım için Elle. Geri adım atmaman hoşuma gidiyor." Beni kucağına aldı, bacaklarımı beline, kollarımı da boynuna dolayana kadar belimden tutup kaldırdı. "Ve cehennem gibi sıcak," dedi kulağıma doğru, sıcak hava boynumu sızlatıyordu.

"Oh," dedim, sadece temastan bile kanım ısınmıştı. "Sen çok güçlüsün, tatlım. Bunu asla unutma."

"Hunter?" Gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım. "Evet?"

"Öp beni, lütfen." Nefes aldım ve o da buna uymaktan çok mutlu oldu.

"Her zaman."

Dün gece şehir keşiflerimizden sonra uyumak dışında bir şey yapamayacak kadar yorgunduk ama yine de her geceyi ona sarılarak geçirmeyi seviyordum. Çantasından bir tişört çalmıştım, çoğu zaman pijamalarım yerine onu giymeyi tercih ediyordum.

Seksi olmaması umurumda değildi, çünkü çok yumuşaktı ve onun gibi kokuyordu-baharatlı, biraz dumanlı, miktar sedir ağacı ve ona özgü başka bir şey. Yüzümü onun kokusuna gömüp saatlerce içime çekebilirdim.

Ama bu gece, uyuyana kadar kendimi onun içinde kaybetmek, bana her zaman yıldızları görmemi sağlayan şekilde dokunmasını ve en azından bir süreliğine, onun herhangi bir yere gitme ihtimali olduğunu unutmamı istedim.

"NE YAPIYORSUN?"

"Hmm?" Kitabımdan başımı kaldırıp kanepemize baktığımda Hunter'ı duştan sonra havlusunu kalçalarına indirmiş halde buldum. Onu çok sevmiştim.

Bu, saçları hafif nemli ve bana sadece ait bir gülümseme veriyordu.

"Sadece okuyorum," dedim sonunda.

"Okumak, ha?" Bana boktan bir sırıtış attı ve ben de kızardım.

"Evet," diye ciyakladım yanıma oturup omzumun üzerinden kitabıma bakarken. "Sadece... okuma hedefime ulaşmaya çalışıyorum, anlıyor musun?"

"O iğrenç kelimeleri önümde okuyacak mısın?" diye mırıldandı kulağıma, "ve bu konuda bir şey yapmamı beklemeyecek misin?"

Omzumun üzerinden ona bakarken nefesim boğazımda düğümlendi, hala kitabımı tutuyordum ve yüzümde bu konuda tam olarak ne düşündüğümü anlatan ifadeyi gizleyebilmeyi diliyordum.

"Buraya gel, Elle." Hunter beni kucağına çekti, kitabı yere bırakmak için hareket ettiğinde parmakları küçük pijama şortumun kemerine girdi.

"Hayır," diye kulağıma hırladı. "Okumaya devam et. Kızım müstehcen kitaplarını okurken onu boşaltmak istiyorum."

Aman Tanrım. O gerçekten de şimdiye kadar yaşadığım tüm fantezilerin hayata geçirilmiş haliydi, değil mi? Parmakları külotumun altına daldı ve orada ne bulacağını iyi biliyordum.

", değil mi küçük savaşçı?"

"Evet," diye inledim, parmağını yarığımın üzerinde gezdirirken sayfadaki kelimelere odaklanmaya çalışıyordum.

"Bana neler olduğunu anlat," diye talimat verdi külotumu kenara çekip hafif vuruşlarla benimle alay ederken. Sırtıma bastırıldığı sertliğini hissedebiliyordum, bu sadece dikkatimi daha da dağıtıyordu.

Bunu okumaya devam etmemi mi bekliyordu? Bir parmağını içime sokarken "Dizlerinin üzerinde," diye kekeledim.

"Peki o ne yapıyor?"

Başka bir parmak ilkinde katıldı ve içimi ovuşturdu. "Onun sikini emiyorum." Başparmağıyla klitorisime dikkat ederken inledim.

"Peki bu seni tahrik etti mi, Gabrielle?"

Başımı salladım, kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordum ama *bunu* yapmaya devam ettiği sürece umurumda bile olmadığına karar verdim. İçimde bir zevk dalgası dalgalanırken "Hayır," diye haykırdım.

"Hmm? Peki o zaman seni bu kadar ıslatan ne oldu, benim pis kızım?"

Başımın omzuna yaslanmasına izin verdim, parmaklarının içime dalmasından, o noktaya vurmak için eğilmelerinden başka bir şeye odaklanamadım

Beni çıldırtacağını biliyordu. Her nasılsa, gözlerimin kapalı olması bir sonraki söyleyeceğimi itiraf etmemi kolaylaştırdı. "Duşta seni düşündüm," diye mırıldandım. "Orada sana bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi."

Gözümü açtığımda onu bana bakarken buldum. "Kızım bana sikimi yalamak istediğini mi söylüyor?" Başımı salladım ve kulağımın altına bir öpücük kondururken nefesi boynumda gezindi. "Başka zaman, bebeğim."

"Öyle mi?" O hızını artırırken akıl sağlığımı nasıl koruyabildiğimi merak ederek sordum.

"Sana söyledim, sen benimsin. Biz birlikteyken, biz *buradayken*..." sesi hırıltıya dönüştü. "Çok fazla." Hunter kulak mememi ısırıldı. "Sana yapmak istediğim şeyler."

Kollarında titriyordum, sesinden ve bana yaptıklarından dolayı nefesim kesilmişti, "Hunter..."

"Okumaya devam et," diye talimat verdi ve kitabı tekrar yukarı kaldırdım, sanki beni bu ana bağlayan tek şeymiş gibi iki elimle tuttum. Adamın kadının boğazını dölleriyle beyaza boyadığı sahneyi okurken kollarında ürperdim.

"Ben... çok yakınım..." Kendimi parmaklarının üzerine bastırarak söyledim. O cezalandırıcı dairelere devam ederken başparmağı klitorisime daha sert bastırdı ve *kahretsin*-

Ama tam uçuşumun kenarına gelmek üzereyken parmaklarını çekti ve beni *en çok* istediğim -hayır, *ihtiyacım olan*- şeyden mahrum bıraktı. Tek bir protesto sözcüğü bile söyleyemeden, ikisini de içeri sokmadan önce dudaklarıma dokundu. "Parmaklarımda tadına bak bebeğim."

Parmaklarını emerek temizledim ve sayfadaki kelimelere odaklanmaya çalışırken inledim - Hunter beni kucağına kaydırırken boşuna. Parmaklarını çektiğinde tükürük aşağı damladı ama umursamadım.

"Ne yapıyorsun?" Şortumu ve iç çamaşırlarımı kalçalarımın altına doğru itip beni kucağından hafifçe kaldırarak kıyafetlerimi vücudumdan çıkarırken inledim. Yerdeki birleştiklerinde, üzerimdeki büyük boy tişörtünün dışında sadece ten tene kalmıştık.

"Ben seni boşaltırken sen de sikimin üzerine oturacaksın, güzel kız." Hunter kendini bana doğru yönlendirdi ve tamamen üzerine oturana kadar kıpırdamama izin verdi. "Siktir. Böyle çok iyi hissediyorsun."

Beni doldurma şekline, kavrayışındaki sahipliğe teslim olurken gözlerimin kapandığını hissettim.

"Okumayı bırakma," diye mırıldandı kulağıma. Bir eliyle boynumu kavradı, diğer eliyle kalçamı sahiplenici bir şekilde tutarken başparmağı dudağımın üzerinde gezindi.

"Yapamam-" diye sızlandım, başım omzuna yaslanırken kitap yere düştü, unutuldu.

"Neyi yapamazsın?"

Başımı salladım. Beni bu kadar çıldırtması nasıl mümkün olabilirdi? Henüz kıpırdamamıştım bile, hâlâ onun üstünde oturuyordum ve patlamaya çok yakındım. "Hunter," diye inledim. "Daha fazlasına ihtiyacım var, *lütfe*."

"Daha ne, bebeğim? Kelimelerini kullan."

Bana bunu söyletecekti. "Lütfe beni boşalt, *lütfe*," diye yalvardım.

Yüzümü kendine doğru çevirdi, dudaklarımı aldı ve tekrar içime girerken soluğumu içine çekti. Hunter diğer elini kalçamdan tam istediğim yere götürüp klitorisimi okşarken ben de onu öptüm ve üzerinde ileri geri sallanmaya başladım.

O keyifli, görkemli daireler çizmeye devam ettikçe hızımı artırarak inledim, kalçaları istemsizce yukarı doğru itilip her seferinde içimde daha derine inerken çıkardığım nefesli sesleri durduramadım. Klitorisime sağladığı baskının tadını çıkararak ona karşı topraklandım.

"Aynada bize bak bebeğim," dedi Hunter, çenemi yansımalarımıza doğru yönlendirerek. "Beni ne kadar iyi aldığına bak. Seni nasıl becerdiğime."

"Hunter," diye inledim, gözlerimi içime girdiği yerden, kalçalarımın ona karşı sallanışından alamıyordum. "Çok yaklaştım."

Çenemi kavradı, ben haykırırken dudaklarıma sertçe yapıştı, aletinin içime girişini izledi, içimdeki mükemmel noktaya ulaşırken o sabit hızını sürdürdü. Bana bu kadar mükemmel uyan bir erkekle hiç tanışmamıştım. Büyüktü, asla solmayacakmış gibi görünen o lezzetli gerginlik vardı, ama içimdeki tüm doğru noktalara vuruyordu, sanki beni tekrar tekrar boşaltmak için uygun olan tek kişi oydu.

Ondan önce hiç bu kadar çok kez arka arkaya yapamamıştım.

"İşte bu," diye ikna etti. "İyi bir kız ol ve benim için gel."

Vücudum onun emrine itaat etmiş gibi hissetti, serbest bırakma dalgaları içimden geçmeden önce gerildi, artçı şoklar içimden geçerken beni kollarında kemiksiz bıraktı.

Boşalırken inlediğimden, adını defalarca tekrarladığımdan emindim ama hislerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki fark etmedim bile.

Hunter benden birkaç dakika sonra boşaldı, içime boşaldı ve zevkten kendini kaybederken aynadan yüzüne baktım.

Kahretsin, çok yakışıklıydı. Ve, en azından şimdilik, tamamen benim.

Hunter'ın üzerinden inerken, birlikte salıverilmemizden yapış yapış olmuş kalçalarımın baktım ve o da bana hınzırca bir sırıtış attı.

"Şimdi gerçekten duş almam gerekiyor," diye . "Birkaç saat içinde trene yetişmemiz gerekiyor."

"Seni temizlemenin başka bir yolunu bulabilirim..." Tişörtünü bedenimden çekip çıkardı ve beni yatağa çekti. "Yatak başlığına tutun ve yüzüme otur bebeğim."

Kabul ettim -tabii ki ettim- ve Hunter sanki gezegendeki tek işi buymuş gibi amımı yalamaya başladı.

Sonrasında, odamızı toparlamak için acele ettik ve trenle Amsterdam'a, muhteşem birkaç gün daha geçireceğimiz yere doğru yola çıktık.

CHAPTER 9

Hunter

Traveling daha önce hiç bu kadar keyifli olmamıştı. Elbette, daha önce ailemle Avrupa'ya gitmişim, ama onu yeni şehirleri keşfederken görmek, ne yaparsa yapsın yaydığı o ısıltılı neşe...

Günlerdir yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Fotoğraf makinesini her zaman yanında taşır, her küçük şeyin fotoğrafını çekmek isterdi ve ben istesem de ona hayır diyemezdim. O benim fotoğraflarımı çekmek için ısrar etse ve ben onun fotoğraflarını çekmek için onu çalmak zorunda kalsam bile. Bir de küçük anlar için çantasında sakladığı polaroid fotoğraf makinesi vardı ve bir tanesini kendime saklamaktan kendimi alıkoyamamıştım.

O korkusuzdu. Onu tanımlayacak tek kelime buydu. Ne olduğu ya da kimin yardıma ihtiyacı olduğu fark etmeksizin her duruma balıklama atlamakta asla başarısız olmazdı. Yağmurda dans edecek türden bir kızdı, gecenin bir yarısı peşinden koşmaya değerdi, mükemmel mutlu sonu hak eden biriydi. Tıpkı sürekli okuduğu o kitaplardaki gibi mükemmel bir peri masalı romantizmini.

Ama burada? Bu gerçek bir fantezi gibiydi. Ve bunu yıllardır aşka inanmayan bir doktor söylüyordu.

Gözlerimi Neuschwanstein Şatosu'ndan alamıyordum; dağların arasında yuvalanmış mükemmel bir masal gibi görünüyordu. Gabbi buraya gelmek istemişti, o yüzden tabii ki buradaydık. Onu istediği her yere götürebileceğimi söylemişim ve bunda ciddiydim.

Normal kamerasıyla fotoğraf çekmeyi bitirdikten sonra polaroid kamerasını kaldırdı. "Hadi, birlikte bir tane çekelim."

"Emin misin?" Kaşlarımı çattım. "Filminizi ziyan etmek istemiyorum." Gittiğimiz diğer şehirlerde de birkaç tane çekmiştik ama her seferinde

Ondan çalmak istiyordum. Gerçekten, ondan gelen her şey için açgözlüydim - dokunuşları, gülümsemeleri, öpücükleri. Hepsini, hepsini istiyordum. Onu doğa yürüyüşlerine götüren ve sabah ışığında, o hala uyurken bile muhteşem görüldüğü fotoğraflarını çeken kişi olmak istiyordum. Gizlice benim de böyle fotoğraflarımı çektiğini fark etmişim ve ben de kendiminkileri istiyordum.

Tüm bunları başka biriyle paylaşmasını hayal bile edemezdim. Çünkü hayatının geri kalanında birlikte seyahat ettiği kişi ben olmak istiyordum.

Konuşmak için yolculuk bitene kadar bekleyeceğimizi söylediğimizi biliyordum ama hislerim her geçen gün daha da güçleniyordu ve onu kollarımda tutarak geçirdiğim zaman arttıkça, artık orada olmadığına ne yapacağımı daha az biliyordum.

Ama bunu isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum, bu yüzden bu süre zarfında birlikte geçirdiğimiz her anın tadını çıkaracaktım. Ona ne kadar değer verildiğini görmesini sağlayacaktım. Onu bir kaidenin üzerine koyacak ve tüm dünyanın görmesi için ona tapacaktım.

Gabbi başını salladı. "Ziyan olmaz. Buraya gel."

Birbirimizin yanında sıkıca sıkıştık, umarım kareye gireriz, ama o iyi bir önlem için iki tane aldı. İkincisinde, yanağından öpmek için eğildim.

Fotoğraflar ortaya çıktığında, ilk fotoğrafta bana nasıl baktığı gözümünden kaçmadı.

"Bu bende kalabilir mi?" Ben sordum.

"Elbette. Benim de bir ton filmim kaldı." Gözleri kirpiklerinin altında dalgalandı. "Daha fazla çekebiliriz... başka yerlerde de."

Kaşlarımı kaldırdım ama ne demek istediğini anladığımdan emindim. Kotumun içinde kıpırdayan aletimin de ne demek istediğini bildiğinden ve bu fikri gerçekten çok sevdiğinden emindim.

Almanya'nın geri kalanını zaten gezmiştik ve şu anda İsviçre'de akşam yemeği için oturuyorduk. Onun için başka bir sürprizim daha vardı ve henüz doğru gün olmasa da bu gece doğru hissettiriyordu.

"Erken olduğunu biliyorum ama... Doğum günün kutlu olsun tatlım," dedim yemekte önüne bir kutu koyarken. "Bu gece kutlayabiliriz diye düşündüm."

"Sen... bana hediye mi aldın?" Sesi şaşırılmış gibiydi.

Başımı salladım. "Aç şunu."

Bir çift elmas küpeydi. Kúpelerini sade tutmayı sevdiğini fark etmişim ve bunları gördüğümde... Doğru olduğunu hissettim. Henüz çıkmadığım bir kıza bir çift elmas küpe almak için iki kez düşünmemişim bile. Sadece yaptım.

"Bunları ne zaman aldın?" Gabbi başını kaldırıp bana baktı. "Bunu... evden mi getirdin?"

Boğazımı temizledim. "Bu çok mu fazla?" Başını salladı.

"Sanırım o zaman bile benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sadece bunu henüz kendime itiraf etmek istememişim."

"Peki ya şimdi?" Nefes nefese sordu.

"Ve şimdi..." Ona benim olduğunu söylemişim ve bunda ciddiydim. Bu kadar düşkün olduğum bir kıza bir başkasının aşık olmasına nasıl seyirci kalabilirdim? Dürüst olmak gerekirse, L kelimesi dilimin ucuna kadar gelmişti. Bunu söylemeyi çok istiyordum. Bana gülümsediğinde sanki her şey yoluna girecekmiş gibi hissettim. Ruhumdaki bir şeyi yatıştırdı.

Parmaklarımı iç içe geçirdim ve bugünlerde sık sık yaptığım gibi parmak eklemlerini öptüm. "Sen benimsin." *Bana sahip olduğun sürece.*

"Evet." Gülümsedi, sanki bu düşünce sonunda o güzel zihnine yerleşmiş gibiydi.

Belki mükemmel bir erkek, mükemmel bir erkek arkadaş değildim ama onun için o erkek olmak istediğimi biliyordum. *Mükemmel erkek* mi? Okuduğu tüm kitaplara kıyasla mı? Nasıl *olabilirdim ki*? Dürüst olmak gerekirse böyle bir şeyin varlığından bile emin değildim. Ama denemek istedim. Onun için öyle olmak istedim. Eve döndüğümde bunu durdurmak istemediğimi ona söylemeye çok ihtiyacım vardı. Daha önce söylediklerimin umurunda olmadığını, eğer biri olacaksa bu kişinin o olacağını. Bu zaten her zaman doğrudu, değil mi?

Ve yine de, işte buradaydım, onu bırakma ihtimalinden sadece birkaç gün uzaktaydım. Çünkü bu işin böyle yürüyeceği konusunda anlaşmıştık. Onunla birkaç haftam olacaktı ve sonra arkadaşlığa geri dönecektik. Ama nasıl yapabilirdik ki? Onunla birlikte olmanın ne kadar iyi olduğunu bilirken nasıl onun arkadaşlığını bırakabilirdim? Ve bu seksle ilgili bile değildi -elbette, inanılmaz, şaşırtıcı, akıllara durgunluk veren bir seksti- ama bu umurumda bile değildi. Onu güldürmeyi önemsiyordum. Gülümsediğini görmek. Trenden inip yeni bir şehre adım attığımızda yüzünün aydınlanmasını ve yeni kültürün içinde kendini kaybetmesini izlemek. *Onu önemsiyordum*, nokta.

Ama beni istemiyorsa, yoluma devam etmek için elimden geleni yapardım. Acı verse bile. Kardeşimle takılamasam bile çünkü o en iyi arkadaşının yanında olacaktı.

Ama yapardım, çünkü onun için her şeyi yapardım.

Ona dokunmadan duramıyordum ve artık umurumda bile değildi. Pürüzsüz, yumuşak teni yanımda yayılmıştı ve her bir santimi açıktaydı. Yemekten sonra odaya çıktığımızda, onu iki kez daha boşaltmıştım, bir kez dilimle bir kez de sikimle ve onu iyice tatmin ettiğimden emin olduktan sonra, onu kollarıma aldım, banyoya taşıdım ve tüm acısını atmasına izin verdim.

Sonunda yatağa uzandık, nemli saçları yastığın üzerine yayılmıştı, elmas küpelerim kulağındaydı.

Parmaklarımı bileğindeki dövmenin üzerinde gezdirdim ve bana baktı. "Bunu neden yaptırdığımı biliyor musun?"

"Hayır, ama duymak isterim."

Eşleşmemiz hoşuma gitti. Tüm arkadaşları arasında görünür dövmesi olan tek kişi bizdik. Cildini onun için önemli olan şeylerle boyamayı seviyordu.

"Yani..." Biraz kızardı, o kırmızı her zamanki gibi burun çillerini ortaya çıkardı. "Okumayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun... Kendimi kitapların içinde ne kadar sık kaybettiğimi" dedi, tenine kazınmış açık kitabın üzerinde gezinerek, "Ama bundan daha fazlası. Kendime hayal kurmayı hatırlatıyor. Hayatın bir macera olduğunu, kocaman bir macera olduğunu ve sadece küçük bir insan olsam bile... yine de bir ejderhaya binebileceğimi." Gabrielle kitaptan kurtulmuş gibi görünen ejderhaya bakarken sırtıttı. "Büyük maceranın hâlâ dışarıda bir yerde, beni beklediğini düşünmek hoşuma gidiyor."

"Mhm." Vücudunda yukarı doğru hareket etmeden önce bileğini öperek kabul ettim. "Peki ya bu?" Saçlarını geriye doğru süpürüp kulağının arkasındaki küçük parıldayan yıldızları ortaya çıkararak sordum.

"Sen yıldız tozusun," diye fısıldadı, "parlamak için doğmuşsun."

Ve sen, diye düşündüm, *gerçekten parlıyorsun. Çok parlaktı.* Ellerini bileğime götürüp ağaçların üzerinde gezdirirken o noktayı öptüm.

Sol orman sahnesi yarım kolumu oluşturuyordu. Tam olarak doldurmadım ama bu şekilde hoşuma gitti.

"Peki ya sen?" Fısıldayarak parmak uçlarını bir sonraki sağ parmağının üzerinde gezdirdi. "Seninkilerin ne anlama geldiğini bana söyleyecek misin?"

"Aęaęlar... Bunlar benim açık hava sevgim için. Belli oluyor. Diğer taraf..." Homurdandım. Bunu daha önce hiç kimseyle geręekten paylaşmamıştım - uzun zamandır sakladığım paręamı. Kalbimin en derin yerinde sakladığım o küçük paręalarımı. "Bu paręaya ilk hastamı kaybettiğimde başladım. Küçük bir çocuk-Braden." Yutkunurken sesim sert çıkıyordu. "Kanserdi, tıp fakóltesinden sonraki ilk yılımdı. Beni daha çok etkiledi. Pediatri bölümüne girdiğimde, bunun nedeni o çocuklar için bir fark yaratmak istememdi. Yaşadıkları onca şeyi ve acıyı hak etmiyorlar ama bunu her gün yüzlerinde bir gülümsemeyle yapıyorlar. Lizzie son bir yıldır hastaneye girip çıkıyor ama seręe parmağında bazı yetişkinlerin tüm vücudunda olduğundan daha fazla neşe var." Başımı salladım. "Onları hatırlamak için bir yol aradım. Kaybettiklerimi. Onlar için yeterince şey yapamadıklarımı. Bu yüzden her biri için ekleme yapıyorum. Ve önlerinde koca bir hayat varken bir gün

-Puf, gitti. Ama alkollü arağ kullanıp arabalarına çarpan pislik hiçbir şey olmamış gibi oradan çıkıp gidebiliyor. Öyle değil..."

Gabrielle yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarımı yüzümden sildi. Ne zaman başladıklarını bile bilmiyordum ama onunlayken bunun bir önemi olmadığını biliyordum. "Sorun yok," diyerek beni yatıştırdı ve alnımızı birbirine yasladı. "Ben buradayım."

"Seni asla kaybetmek istemiyorum," diye fısıldadım saçlarına, çok uzun zamandır tutunduğum geręeğimi. "Ve korkuyorum ki eğer kendime izin verirsem... eğer ben-"

"şşşt," dedi sırtıma daireler çizerek. "Söylemene gerek yok. Ben biliyorum." Bana hüznü bir gülümseme verdi ve ben de sanki onu bu şekilde koruyabilirmişim gibi tüm bedenimi etrafına sararak onu kollarımın arasına çektim. Birbirimize sarıldığımızda başını göğsüme yasladı, bu bağa ihtiyaç duyuyordu. "Beni asla kaybetmeyeceksin. Söz veriyorum."

Onu ne kadar çok sevdiğimi biliyor muydu? Bunun benim geręeğim olmasından ne kadar korktuğumu? Son birkaç ayda bir şekilde hayatımı nasıl tamamen değiştirdiğini?

Gabrielle elini göğsümün üzerine koydu, parmakları kalbimin üzerinde daireler çiziyordu. "Sadece istiyorum..." İç çekti.

Kalbim mi? Sende zaten var. "Biliyorum bebeğim" deme sırası bendeydi.

Yanıma sokuldu, sonunda uykuya dalana kadar kolumdaki çiçekleri öptü, birbirimize sarıldık ve lanet olsun. Hiçbir şeyin baloncuğumuzu delip geçmemesini, sonsuza dek böyle kalmamızı istedim.

ÖzSrielle

S Uyandığımda sabahın ilk ışıkları odamıza doluyordu, açık balkon kapısından perdeye doğru hafif bir esinti geliyordu. Kendimi çarşaflardan kollarımı gerdim.

Hunter'ın önceki geceden kalma düğmeli ceketini aldım ve balkona çıkarken çıplak bedenimi örttüm.

Hunter parmaklıklara yaslanmış, okyanusa doğru bakıyordu. Riviera'daki otelimize dün varmıştık ve ben bu odadan, bu yerden hiç ayrılmak istemiyordum. Tanrım, çok güzeldi.

O da sabahın ilk ışıklarının tadını çıkarıyordu.

"Günaydın," diye fısıldadım, ona yaslandım ve dayandığım sert omzun tadını çıkardım.

Hunter bana baktı, kıyafetlerinin içinde nasıl görüldüğümü açıkça değerlendirdi ve her ne gördüyse, gırtlaktan bir takdir sesi çıkardı.

"Bana ne yaptığını biliyor musun?" İnledi. "Seni gömleğimin içinde görmenin bana ne yaptığını biliyor musun?" Bir parmağını açıkta kalan köprücük kemiğimde gezdirdi.

Kollarımı boynuna doladım ve o gömleğinin açıklığına, göğüs dekoltemin üstünü zar zor kapatan düğmelere bakarken yüzlerimizi birbirine yaklaştırdım. "Mhm?" Parmaklarımı ensesindeki saçların arasına soktum. "Sana ne yapabilirim Hunter?" Kulağına fısıldadım.

Dün geceden sonra... Hissettiklerimin onun için de gerçek olduğundan emindim. Açıldıktan, kendimizle ilgili şeyleri paylaştıktan sonra mı? Bunun bir anlamı vardı. Öyle olmalıydı.

Hunter beni kucağına aldı, bacaklarım sırtına dolanırken parmakları kalçalarımın saplandı, göbeğim merkezine bastırdı.

"Siktir. K lot giymiyorsun, değil mi?" Hırladı ve ben başımlı salladım. "Gabrielle-" beni parmaklıklara oturttu ve dizleriyle bacaklarımı açarken kollarımı ona sıkıca sardım. "Orada oturacaksın ve ben seni dilimle boşaltırken bana tutunacaksın, tatlım."

"Oh," diye ciyakladım, ellerimi boynundan saçlarına götürdü ve ellerini kalçalarımın arkasına koyup önümde diz çökmeden önce sa  tellerine tutunmam için beni teşvik etti. "Hunter-"

"    , bebeğim. Ben kahvaltımı yaparken beni bölme."

Ve sonra dili açılmış amıma girdi, çıplak yanaklarım dökme demir parmaklığa dayanırken elleri beni ayırmaya devam ediyordu. Sokaktan biri kafasını kaldırıp baksa, sırtımı örten gömleğini görürdü ama başka bir şey göremezdi. Her nasılsa, herhangi birinin yukarı bakıp bizi görebileceğini bilmek durumu daha da ateşli hale getiriyordu. Bu yabancı  ehrin ortasındaki k  k balkonumuzda beni dışarıda yemeye istekli olması beni yakıyordu.

Burnu klitorisime s rt n yor, beni diliyle becerirken bir şekilde mükemmel miktarda sürtünme sağlıyordu.  nledim, sızlanmalarımın dışarı dökülmesini engelleyemedim. Hayatımda hiç bu kadar çok oral seks yapmamı tım ve o bu iyiliğe karşılık vermeme neredeyse hiç izin vermiyordu. Her sevi memizde, önce *benim* boşalmam konusunda daha çok endi eleniyordu. * ok ate liydi.*

Ben boşalana kadar beni yalamaya devam etmeye kararlı görünüyordu ve saçlarını  eki tirerek yüzünü kendime yakla tırdım, bacaklarımı boynuna doladım. Balkon korkuluğu tenime batıyordu ama artık acı vermiyordu. Sadece şu anda ne kadar hassas olduğumun daha çok farkına varmamı sağlıyordu. Dilini birkaç kez daha oynattı ve hepsi bu kadardı.  htiyacım olan tek şey buydu.

Klitorisimi emerken yüzüne karşı boşaldım, salıverilmem ağzına aktı ve artçı  oklar boyunca beni yalamaya devam etti, bacaklarımı başının etrafında titreten her zevk dalgası.

Geri çekildiğinde, dudakları serbest bırakılmamla parlıyordu, beni kabaca öptü, dillerimizi i  içe geçirdi ve dilinde kendimi tatmama izin verdi.

Ayağa kalkarken parmaklarımı saçlarından çektim ve bir elimi boxerının içine sokarak elimi sertle mi  boyunun etrafına sardım.

"Gabbi," diye uyardı onu yumrukladığımda, nefesi kesilirken  eki tirdim. "Seni içimde istiyorum, lütfen."

"Kızım için her şeyi yaparım," diyerek beni tekrar öptü ve ben boxer'ını kalçalarından iterek sikinin serbest kalmasını sağladım.

Hunter ucunu kıvrımlarımda gezdirerek beni tahrik etti. Gerekirse yalvarmaktan çekinmeyecektim. Ellerimle korkulukları kavradım, bana istediğini yapmasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordum. Ona tamamen teslim olmuşum, çünkü kendimi onun yanında tamamen rahat hissediyordum. Ne de olsa bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Bunu bana defalarca kanıtlamıştı.

Kendini girişime doğru konumlandırı ve kabzasına kadar içime gömüldü. Elleri kıcımlı kazıyor, dar korkuluktan düşmemem için beni sıkıca tutuyordu. Yine morluklar bırakacağından emindim ama morlukları fark ettiğinde benimle ilgilenmesi hoşuma gidiyordu. Benim için bir köpük banyosu doldurup beni içeri taşıması, beni tekrar almadan önce ağrıyan kaslarımı ıslatmama izin vermesi.

İlk orgazmdan sonra hâlâ o kadar hassastım ki, parmaklıklardan gelen acının ısırtığı ve içime girerken yaptığı sert hareketler arasında tekrar yaklaşmam uzun sürmedi.

Başını aşağı eğdi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, beni ağzının içinde inleyen o durmak bilmeyen temposunu sürdürdü.

Boşaldım, orgazmım dalga dalga vücuduma yayılıyordu ve Hunter beni sikmeye devam etti, öyle ki zevkten aklımı kaçırıp kaçırmadığımdan emin değildim. Sanki onu daha da içime itebilecekmişim gibi bacaklarımı beline doladım ve içimde kaybolurken ve sonra tekrar çekilirken hareketi izlemek için aramızdan aşağıya baktım.

"Siktir." Hunter inledi. "Nasıl oluyor da her şey daha iyiye gidiyor?"

Alnımı göğüs kaslarına yaslarken başımı tenine doğru salladım. Bilmiyordum ama ona doyamıyordum. Bu kadar yeter.

İçimde daha da sertleştiğini hissedebiliyordum, sonunda bıraktığında elleri tenimi kazıyordu, içime döküldü ve beni tekrar boşalttı.

Çekip ellerini belime doladığında ve beni korkuluklardan aşağı indirdiğinde hâlâ nefes nefeseydim. Dizlerim biraz titriyordu ve birden fazla orgazmın ardından hala biraz titriyordum, ama kahretsin.

"Bu kesinlikle uyanmanın bir yolu," diye mırıldandım, uyluklarımı birbirine sürterek ve oradaki birleşik salınımlarımızın yapışkanlığını hissederek.

"Tişörtümün içinde olmanı seviyorum," diye sırttı ve tişörtün kalçamda duran ucunu çekti.

Tanrım, bir erkeğin bana böyle bakmasının ne kadar heyecan verici olduğunu hiç fark etmemiştim. Hunter'a kadar.

"Bu iyi," dedim, "çünkü onu asla geri alamayacaksın."

Özellikle de ben takarken içime girdikten sonra. RİA'm için gerçekten minnettardım, çünkü o gecedен beri prezervatif kullanmayı bırakmıştık. Boşalmasını izlerken yüzüne yayılan ifade hoşuma gitmişti. Bunu düşününce yüzüm kızardı.

"Güzel," diye hırladı. "Eve gittiğimizde eski sevgilinin bütün gömleklerini atacaksın." Alnı kırıştı. "Kızlar ya da erkekler, umurumda değil. Giydiğin tek kıyafet benimkiler."

Kırpıklarını kırıştırdım. "Ben de kendi kıyafetlerimi giyebilir miyim, sahiplenici *erkek arkadaş*?" Dondu kaldı. Kahretsin. Ona yüksek sesle böyle hitap etmek istememişim. "Yani..."

"Bunu sevdim." Başımın üzerindeki bir saç telini düzeltti. "Erkek arkadaşın olmak." "Öyle mi?" Başımı kaldırıp ona baktım.

"Ama sadece sana kız arkadaşım diyebilirim. Unutuyorsun, ben çok sahiplenici bir adamım." Tenimi ısırdı.

"Mmm." Onu uzaklaştırdım. "Aşağı, evlat. Bütün gün yatakta kalmak dışında planlarımız var."

Suratını astı. "Yatakta olmak zorunda değiliz..." Dün gece banyo yaptığımız fiskiyeli dev küvete baktı.

Güldüm ve göğüs ucunu okşadım. "Yolculuğa bu yüzden mi birlikte çıkmak istedin? Bütün günü yatakta geçirelim diye mi?"

"Hayır." Beni kendine çekti ve alt dudağımı ısırırken tüm kelimeler ağzımdan çıktı. "Seni becermek sadece ek bir bonus, Elle."

Kollarından çekildim, banyoya yöneldim ve duşu açtıktan sonra arkamı dönüp gömleğinin düğmelerini açtım ve yere düşmesine izin verdim. "Geliyor musun?" Kalçamı havaya kaldırırken kaşlarımı kaldırarak sordum, kıcığımın tam teşhirde olduğunu biliyordum.

Sırttı ve beni duşa kadar kovaladı, çoktan sertleşmişti. Sonunda beni yakalayıp suyun içine soktuğunda çığlık attım.

O sabah odadan çıkmamızın üzerinden uzun bir süre geçti.

"BUGÜNKÜ PROGRAMIN NEDİR, TATLIM?"

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Öğle yemeğine gitmeden önce sahile inmek ister misin? Kasabanın birkaç fotoğrafını da çekmek istiyorum."

Uyuduğum gömleği çıkarıp attıktan sonra bikinimi üzerime geçirdim ve alt kısmını bacaklarımda gezdirdim. Sundress elbisemi ve şapkamı giydikten sonra tüm ihtiyaçlarımı çantamda topladım. Fotoğraf makinemi almak istiyordum ama polaroidi de attım.

Dün gece onunla fotoğraflarımı çekmesine izin vermiştim ve hepsi sehpanın üzerinde dağınık bir şekilde duruyordu. Dantel ayakkabımın içindeki ben, hiçbir şey giymeden ona arkadan bakan ben... Hepsine bakarak kızardım, çantama saklamadan önce bir yığın haline getirdim. Hizmetçinin çıplak bir fotoğrafımı bulmasını kesinlikle istemiyordum, bunları çekmesine izin vermiş olsam bile. Onun yanında kendimi daha önce hiç olmadığı kadar rahat hissediyordum ama... bazı şeyler paylaşılamayacak kadar kişiseldi.

"Hazır mısınız?" Arkamdan gelip çıplak omzuma bir öpücük kondurdu ve beni odadan çıkarmasına izin verdim.

Akdeniz'in kıyısında yer alan tesisimiz bize denize doğrudan plaj erişimi sağlıyordu. Arkamızda küçük bir kasaba, önümüzde ise masmavi sular uzanıyordu. Bu küçük sahil kasabasının her bir parçasına kesinlikle aşık olmuşum. Su sakın ve güzeldi - daha önce bu kadar dingin bir okyanusta bulunduğumdan emin değildim ama Akdeniz Pasifik Okyanusu'na hiç benzemiyordu.

Oregon'da plaj soğuktu ve yazın iyi bir gününde bile dalgaların arasında çok uzun süre kalırsanız donardınız. Geçen ay gittiğimizde, otuz dakika boyunca dalgaların arasından atladıktan sonra bacaklarım uyuşmuştu.

Fransız Rivierası tüm seyahatim boyunca en sevdiğim yer olabilir.

Sundress'i çantama atıp havlunun üzerine uzandım.

Hunter'ın başka fikirleri vardı. Beni yakaladı ve omzunun üzerinden attı, beni dalgaların arasında sürüklerken doğrudan kışına bakmama izin verdi. Kendini tamamen açıkta bıraktığı için yardım edemedim ama uzanıp kendimi avuçladım ve o da karşılığında kışımı tokatladı.

"Hey!" Kendimi kurtarmaya çalışarak onun pençesinde çırpındım.

Bana ters ters baktı. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama, bebeğim."

"İndir beni o zaman," diye dudak büktüm ama beni dinlemedi ve suyun derinliklerine doğru ilerlemeye devam etti.

"Bekle!" Çığlık attım. "Çok derin!" Boyum onun kadar bile değildi ve hiçbir zaman açık okyanusta omuz derinliğindeki suda yürümek isteyen biri olmamıştım, bu yüzden kesinlikle *şimdi* başlamak üzere değildim.

Hunter beni ona sarılabileceğim şekilde ayarladı, ağaca tırmanan yavru bir ayı gibi ona yapıştım. ben de düzenli olarak ona bir ağaç gibi tırmanıyordum, ne fark ederdi ki zaten?

Kollarımı boynuna dolayarak suyun içine doğru ilerledik. "Bu çok güzel." Sonunda ona karşı gevşediğimde mırıldandım. "Evet, beğendin mi?"

"Her zaman daha çok bir dağ kızı olduğumu düşünmüşümdür, ama itiraf etmeliyim ki, bu bende büyüyor."

Yanağımdan öptü. "Eve döndüğümüzde seni dağlara götürmem gerekecek."

"Öyle mi? Şimdiden gelecek için planlar yapmaya başladınız mı Bay Sullivan?" "Sizin için mi?" Sırıttı. "Tabii ki tatlım."

Boynuna gülümsedim ve o an için geleceğimizin nasıl olabileceği konusunda endişelenmedim bile, çünkü birlikte olacağımızdan oldukça emindim.

Sahilin bir fotoğrafını hemen arkadaşlarıma gönderdim.

EN İYİ ARKADAŞLAR KİTAP
KULÜBÜ NOELLE

Çok güzel görünüyor. Umarım Hunter ve sen
eğleniyorsunuzdur ;)

CHARLOTTE

Kıskandım. Keşke ben de orada olsaydım!

Belki de olmaz çünkü kendimi yine üçüncü teker gibi hissederim,
haha.

GABRIELLE

Sen asla üçüncü teker değilsin,
bebeğim.

Ayrıca, Daniel ne olacak?

CHARLOTTE

Daniel.. Daniel.

GABRIELLE

Düğünde bir şey mi oldu?

ANGELINA

AMAN TANRIM. Kusura bakma, balayı seksine ara vermek zorunda kaldım. Kardeşimle aranızda bir şey mi oldu?

CHARLOTTE

Şey... Düğünde aynı odayı paylaştık.

NOELLE

Ve???

CHARLOTTE

Ve... bu. O kendi yatağında kaldı, ben de benimkinde.

Bilmiyorum. Aklında bana söylemediği bir şey varmış gibi hissediyorum.

Birbirimize her zaman her şeyi anlatırız. Sence biriyle mi görüşüyor?

GABRIELLE

Mümkün
değil.

ANGELINA

Katılıyorum. Öyle olsaydı kesinlikle bir şeyler söylerdi. Gabs,
umarım harika bir seks tatili geçiriyorsundur!

Oops, yazım hatası!

GABRIELLE

Hepimiz eve döndüğümüzde seni
öldüreceğim.

ANGELINA

Hayır, değilsin.

Çünkü beni seviyorsun.

NOELLE

İşte bu yüzden hepinizle seks hayatım hakkında konuşmuyorum.

GABRIELLE

Katılıyorum. Hepiniz meraklı sürtüklersiniz.

Gitmeliyim, Hunter dondurmayla dönüyor.

ANGELINA

Kayınbiraderime benden selam söyle!

Aslında, yapma. Özellikle de onu becermek üzereysen.

GABRIELLE

Sen en kötüsün.

ANGELINA

Ben de seni
seviyorum!

Kendi kendime gülümseyerek telefonumu kapattım. Onları özlemiştim ama Hunter'la yaptığım bu şeyden o kadar keyif alıyordum ki onları düşünecek zamanım olmuyordu.

CHAPTER 3L

Avcı

I Ona eve döndüğümüzde birlikte yapacağımız şeyleri şimdiden planladığımı söylediğimde ciddiymdim. Açık havayı ve doğayı severdi ve Oregon'da gidebileceğimiz pek çok güzel yer vardı.

Hafta sonları.

Suya girerken Gabbi parmaklarını sakalımın üzerinde gezdirdi, bana bir koala gibi asıldı ama aldırmadım.

Saçlarının uçlarıyla oynarken bir yandan da gözlerini çevreleyen küçük altın beneklere bakıyordum. Saatlerce onların içinde kaybolabilirdim.

"Ne?" diye mırıldandı ben onu izlerken, utangaç bir ifadeyle başka tarafa bakıyordu.

Elimi omzunda gezdirdim, çenesini avuçlamadan önce sıktım. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın, Elle'im."

"söyleme," diye fısıldadı. "Neden?"

Gerçek bu."

Nemli bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırırken dudağını ısırdı ve gözlerini benden kaçırdı.

"Gabrielle." Sesim yumuşak ama emrediciydi. "Bana bak."

Başını kaldırdı, gözleri duygularla parlıyordu. Şimdiye kadar tüm ifadelerini ezberlediğimi hissediyordum ama bu yeniydi.

"Bebeğim. Neyin ?" Başını salladı.

"Bana neler olduğunu söylemezsen bunu düzeltemem."

Gabrielle başını boynuma gömdü. "Korkuyorum." Tenime karşı fısıldadı.

"Neden korkuyorsun tatlım?"

Burnunu çekti. "Seni kaybetmek istemiyorum. Ama ben kırıldım."

"Sen kırılmadın, bebeğim."

Başını iki yana salladı. "Belki şimdi. Ama bir gün... benim sandığın gibi mükemmel bir insan olmadığımı anlayacaksın. Ve belki de... belki de nasıl sevileceğimi bilmiyorum. her ilişkiyi mahvettim. Kendimi sabote etmek mi dersin, kalbimi korumak mı dersin, her neyse... Bilmiyorum ama ben..."

Sevilebilir olmadığını mı düşünüyor?

Ama bunun onun en derin korkusu olduğunu biliyordum, Akdeniz'in yavaş hareket eden dalgaları tarafından yumuşatılmış bedenime karşı sessizce konuşuyordu. Sanki sevdiği herkesin onu terk edeceğini düşünüyordu. Bu yüzden mi bu kadar erken çekip gitmişti? "*Önce ben gidersem, incinmem*" diye mi düşünmüştü?

Ama kaçmasına izin vermeyecektim. Benim için ne kadar önemli olduğunu ona göstererek kalbini koruyacaktım. Saçlarını geriye doğru taradım ve gözyaşlarını silmek için başparmağımı gözlerinin altına sürttüm.

"Benim küçük savaşçım," diye fısıldadım. "Sana bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Bu yüzden lütfen kaçacağımı düşünme, çünkü kaçtığım tek yer sana *doğru*. İstedğim şey bu. *Seni* istiyorum. Bir aşk romanı okuduğunda ağlayan kızı istiyorum çünkü karakterlere çok bağlanıyor ve asla bitmesini istemiyor. Ejderhaları seven kızı, çünkü hayal kurmayı seviyor." Dövmesinin üzerini ovaladım. "Beni o bahçede öpen kız, çünkü buna değdiğimizi biliyordu. Ve ben de biliyorum, tamam mı? Yani ne olursa olsun, ben buradayım, Gabrielle. Kollarım sonuna kadar açık, her zaman senin için. Sadece senin için."

"Tamam."

Onu öptüm, ağızlarımızı birbirine yaklaştırdım ve sonunda kulağının arkasındaki yıldızları öperken, boğazından aşağıya doğru öperken, muhtemelen iz bırakacak kadar sert bir noktayı emerken burnunu çekmesi küçük inlemelere dönüştü. Ama onu işaretlemek istiyordum, herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyordum. Çünkü ben inanılmaz derecede ona aittim. Onu tenime basmak istiyordum, böylece kalbime ne kadar derinden işlediğini bilsin istiyordum.

Öpüşmelerimiz şiddetlendi, dudaklar, dişler ve diller çarpıştı ve bana karşı nefes nefese kaldığında, onu sudan çıkarmak için hareket ettim, aletimin karnına ne kadar sert olduğunu gizleyemedim. Nefes nefese bir ses daha çıkardı ve sürtünmek için bana sürtünmeye çalıştığını söyleyebilirim.

"Bitiremeyeceğin bir şeye başlamak hakkında ne demiştim?" Kulağına fısıldadım.

"Hunter," diye inledi. "Etrafta çok fazla insan var ama ben-" *Sana ihtiyacım var.* Ne demek istediğini anlamam için kelimeleri söylemesine gerek yoktu.

Burada olduğuma, onu istediğime dair güvenceye ihtiyacı varsa, ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim. Her zaman verirdim. Neyse ki etrafımızda suda çok fazla insan yoktu ama yine de onu açık okyanusta becerecek değildim - oraya herhangi bir bakteri girmesini istemiyordum.

Ama... Terk edilmiş küçük bir kaya çıkıntısı gördüm ve onu oraya doğru taşıdım, bacakları sırtıma dolanmış halde göğsüme yasladım.

"Burada mı?" diye sordu onu taş duvara yasladığımda.

"Dışarıdan kimse bizi göremez," diye söz verdim. "Görürlerse de sadece beni görürler. Sessiz olmalısın ve sesini alçaltmalısın. Bunu yapabileceğini düşünüyor , tatlım?"

Başıyla onayladı ve ben de mayosunun alt kısmını yana kaydırarak mükemmel amını bana gösterdim.

Parmaklarımı içine daldırdım, ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde inlememi zar zor tutabildim. "Yakalanma fikri seni ıslatıyor mu?" Ona sordum ve o da başını salladı. "Tıpkı bu sabah seni balkonumuzda becerdiğim zamanki gibi mi?"

Gabrielle titredi ve ben de parmaklarımı ağzının içine sokup, iki parmağımı birden içine soktum. Parmaklarımı içinde makaslarken, onları emdi ve tenimin etrafında inledi.

"Benim küçük teşhircim," diye övdüm. "Ne kadar iyi bir kız, parmaklarımı sanki benim sikimmiş gibi emiyor."

Parmaklarımı içinde gezdirdim, avucumu klitorisine bastırırken onu her zaman tahrik ettiğini bildiğim o noktaya süründüm. Elimin etrafında kasılırken göz bebekleri büyüdü ve parmaklarımı ağzından çıkarırken tükürüğünün ağzının köşesinden dışarı akmasını izledim. Elimi amcığından çekmeden önce zirveden inmesine izin verdim, parmaklarımı ağzımın içine emerek onu üzerimde tattım.

Herkesin içindeydik. Elbette, etrafta başka kimse yoktu ama Gabrielle önümdeki kuma kayarak bana hınzırca sırtıttığında... kalbimin göğsümde çarptığını hissedebiliyordum ve yerdeki o noktadan bana bakma şekliyle ilgili bir şey -benim için dizlerinin üstünde- kalbimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu.

"Siktir. Benim için diz çöktüğünde çok güzel oluyorsun."

"Seni tatmak istediğimi söylemiştim," dedi, gözleri benimkilerle kilitlenirken dudaklarını yalayarak. "İzin ver iyiliğine karşılık vereyim."

Yüzme şortumu beni dışarı çıkaracak kadar aşağı itti, eli şaftımın etrafını sararken dudaklarını yaladı. Başını aşağı eğip ağzını etrafıma sarmadan önce birkaç kez pompaladı.

"Siktir." Dili ucun altından geçerken inledim, kalçalarımın küçük sarsıntısını kontrol edemedim.

Bana bakarak yerinden fırladı. "Sessiz olmalısın Hunter," diye azarladı, az önceki halimi taklit ederek.

Cevap olarak başımı sallarken dudağımı ısırdım, dilinin dışarı sızan pre-cum parçasını kucaklamak için dışarı fırladığını izledim, uzunluğumu yalamadan önce, bana küçük hafif dokunuşlar ve dilinin cildime karşı fiskelerini vermeye devam ederken toparımı avuçladı.

"Benim için iyi bir kız ol," diye emrettim, sikimi iyice keşfetmeyi bitirdiğinde dudaklarına dokunarak onları açmasını söyledim. "Ve aç."

İtaat etti, sikimi ağzının içinde yönlendirmeme izin verirken dilini ağzının dibine doğru düzleştirdi.

"Fazla gelirse söyle, tamam mı?" Başını salladı ve büyüklüğü karşısında gözleri yaşardı ama devam etti, üzerime daha da kaymaya başladı.

Başını yönlendirebilmek için parmaklarımı saçlarına geçirdim, yakmamak için yavaş hareket etmeye çalıştım. Ama daha fazlasına ihtiyacı olduğunu, ona karşı biraz daha sert olmamı istediğini biliyordum.

Dişlerimi sıkarak hissi bastırmaya çalıştım ama faydası olmadı. Ağzının içinde olmak, hisler... Beni pompalamak için elini tabanın etrafına sardığında, neredeyse o anda patlayacaktım.

"Gabbi, ben geliyorum-" diye inledim.

Döllerimi boğazından aşağı boşalttım, her damlasını yuttu ve sonunda bir patlamayla sikimi bıraktı, dudaklarını yalarken bana baktı. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, o kehribar rengi gözleriyle bana baktı ve az önce yaptığımız şey yüzünden kalbinin benimki kadar hızlı atıp atmadığını merak ettim.

Beni öpmesi için onu yukarı çektim ve dilini benimkiyle iç içe geçirdiğinde, ona karşı serbest bırakılmamın tadını alabiliyordum. Öpüşmeye devam ederken elleri vücudumu keşfetti, dudaklarına karşı cezalandırıcı bir şey dudaklarını kırmızı ve şişmiş bıraktı ve ben zaten tekrar gitmek için şaha kalkmışım.

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Öyle görünüyor. Onun için aklımı kaçırdığımdan oldukça emindim, çünkü onu herkesin içinde, insanlardan çok uzakta olmayan, herhangi birinin bizi bulmak için köşeden gelebileceği bir yerde becerirken mantıklı olan tek şey buydu.

"Ellerini kayaya yasla, tatlım."

Bana itaat etti, kıcını dışarı çıkardı ve bana lezzetli yanaklarının mükemmel görüntüsünü verdi. Parmaklarımı sırtında daha önce bastırdığım yerdeki kırmızı izlerin üzerinde gezdirdim.

"Siktir, Elle. Özür dilerim, bebeğim." Dikkatimi zonklayan sikime vermeden önce izleri öptüm, kendimi onun sıcaklığının içine gömmek için çaresizdim.

Mayosunu bir kez daha kenara çektim ve ellerini kayaya dayarken belinden tutarak içeri ittim. Onun içinde olmanın verdiği hisle gözlerimi kapatarak yavaşça içeri girdim.

"Aman-" diye nefes nefese kaldı Gabbi. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Siktir." "Bunu beğendin mi, savaşçı kız?" Alçaktan eğildim, sesim ciddiye kulağına karşı. "Herkesin bizi bulabileceği bir yerde, herkesin içinde seni becermem mi?"

İnledi ve çok ses çıkarıp birinin dikkatini çekmesini önlemek için bir elimi ağzına sardım. Ona karşı sallandım, tek ses tenlerimizin birbirine çarpmasıydı, mayolarımız ben içine girerken sürtünüyordu.

Bu şekilde devam ettim, onu hiç vazgeçmeden becerdim, ikimiz de serbest kalana kadar ve kollarımı ona sardım, boynunun arkasını öperken onu dik tuttum.

Ona karşı bu kadar sahiplenici hissetmem çılgıncaydı ama bir daha asla başkasıyla birlikte olmasını istemiyordum. Ben de başkasını istemiyordum. Her zaman o olmuştu.

Onu ilk gördüğüm günden beri başka kimseyi istememiştim.

AVCI

Hiç kalbinizin patlayacak kadar dolu olduğunu hissettiniz mi?

BENJAMIN

Çok kötüsün, kardeşim.

Olabilir. Sözümü tutamadığım için üzgünüm.

Anlaşılan biz Sullivan oğlanları ellerimizi kitap kurtlarından uzak tutma konusunda pek de iyi değiliz.

Balayının tadını çıkar, Ben.

Sen de, Hunt.

GÜNEŞ BATTIKTAN UZUN BİR SÜRE SONRA, sahilde karşılıklı oturuyorduk. Akşam yemeğinden sonra gün batımını izlemek için dışarı çıkmıştık ama ikimiz de bir yere gitmek istemiyor gibiydik. Hava çok güzeldi ve daha sonra kullanmak üzere telefonumda birkaç fotoğrafını çekmekten kendimi alamamıştım.

Benim favorim, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken suya baktığı fotoğrafı.

Tanrım, o benim en sevdiğim manzaraydı.

"Ne?" diye sordu, beni ona bakarken yakaladı.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım ve yanağımı dürttü.

"Anlat bana."

"Hayır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Bana köpek yavrusu gibi baktı. "Lütfen?"

"Bu kadar sevimli olmayı keser misin?" İnledim. "Bu hiç adil değil." Gabrielle güldü ve bu ses ruhumu doldurdu.

Sana tamamen aşığım, Gabrielle Meyer. Ben de bunu söylemek istiyordum.

Ama yapmadım. Sadece onu öptüm ve onun da bunu hissetmesini umdum.

ÖzSrielle

A Dün geceden sonra aramızdaki her şey farklıydı, ama yakınlaştıkça eve döndüğümüzde ne olacağı konusunda daha da endişeleniyordum. Elbette, sadece ikimizin birlikte olması harikaydı, Peki ya işe geri dönmek zorunda kaldığımızda ve her saniyemizi birlikte geçiremediğimizde ne olacaktı? Her şey değişecek miydi? Değişmesini istemedim.

"Ya burada kalsaydık? Tıpkı böyle?" Keşke kalabilseydik.

Hunter kürek kemiklerimin üzerinde daireler çizerken yatağında onun üzerine uzanmıştım. Dün geceden beri ona sarılmıştım, kendimi sıcak ve mutlu hissediyordum.

"Gabbi," diye kıkırdadı. "Yapamayız. Benim bir işim var. Senin de bir işin var." "Biliyorum," dedim gözlerimi kapatarak.

Kollarının evim gibi olduğunu nasıl açıklayabilirdim?

İşte bu yüzden asla sıradan ilişkiler yaşamadım - çünkü bağlanırdım ve eğer veda etmek zorunda kalırsam bu beni öldürürdü. Dün sahilde onun çıplak göğsünde neredeyse ağlayacaktım.

Beni bu şekilde tanımasına izin vermek, her şeyimi görmek - kendimi açmak zordu. Ama ya onu kaybedersem ve sonra her şeye yeniden başlarsam? Başa dönmek, çıkmak? Bunu yapabilmem için aylar geçmesi gerekecekti. Belki yıllar bile. Gözlerimi kapatıp başka birinin bana onun gibi sarıldığını hayal edemezdim. Benden uzak durduğu, bana tüm benliğini vermediği zamanlarda bile... Onu önemsiyordum. Sanırım onu sevdim bile.

Ve bu beni öldürüyordu, çünkü bunu tehlikeye atacaktı hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bizim bitmemizi, *bunun* sona ermesini istemiyordum. Ne şimdi, ne bir hafta, ne bir ay, ne de bir yıl sonra. Arkadaşlarımın onunla yaşadığı mutluluğu ben de yaşamak istiyordum, çünkü ağzımı ilk açtığımdan andan beri

onun yanında, onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Bu yüzden onun gitmesine izin verme şansım yoktu, özellikle de Portland'a döndüğümüzde ve her şey normale döndüğünde.

Çünkü Hunter'la... Hayatımda ilk kez kaçmak istemedim. Kendimi onun sıcaklığına bırakmak istedim. Bana verdiği her gülümsemeyi içime çekmek istedim çünkü bunlar nadir, değerli ve *sadece benim içindi*.

"Ama geri döneceğiz." Hunter sanki kafamdan geçen düşünceleri anlayabiliyormuş gibi konuştu. Omuzumu sıktı. "Her şey yoluna girecek." Doğrulup beni de yanına almadan önce omzumu öptü. "Son günümüzde ne yapmak istiyorsun, tatlım?"

Cennette, küçük kozamıza sarılmış son bir günümüz olsaydı, onu nasıl geçirmek istediğimi çok iyi biliyordum. Sahilde, sıcak güneşin altında bir kitapla kıvrılıp yatarak. Dün mükemmeldi ve burayı çok sevmiştim. Bir kafede öğle yemeği yemeden önce küçük kasabadaki pazarı keşfetmeyi de planlamıştık ama o yanımda olduğu sürece ne yaptığımız umurunda bile değildi.

Dürüst olmak gerekirse, O bizim için mükemmel bir seyahat planlamıştı, tüm stresimi aldı ve bir şekilde tam olarak nereye gitmek istediğimi biliyordu.

Planlarımızı yapmayı bitirdikten sonra gülümseyerek "Kulağa mükemmel geliyor," dedi ve yataktan kalkıp üzerinde sadece boxer'ıyla banyoya doğru yürüdü.

Sırtındaki ve omuzlarındaki kasların esnemesine hayranlıkla bakarak uzaklaşmasını izledim ve hâlâ ona sahip olduğuma inanamıyordum. İnledim ve kendimi yataktan çekmeden önce yüzümü yastığıma gömdüm. Çıplak uyuyakalmıştım -Avcı'nın gün boyunca kıyafet giymeme izin vermesi beni şaşırtmıştı doğrusu- ve saçlarımı bir gece önceki duştan sonra yaptığım örgülerden çıkardım.

Aldığım son mayoyu giydim, sarı deseni tenimi normalden daha fazla parlatıyordu.

"Siktir," diye mırıldandı Hunter, yanıma gelip kolunu çıplak karnıma doladı. "Görünüyorsun-"

Kollarında döndüm, dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Gördün mü? Seni onların içinde göreceğimi söylemiştim." Sırttı ve vücudumu en az benim kadar iyi tanıyan kocaman elleriyle kıcıımı avuçladı.

Örtülü elbisemi üzerime sararak onu uzaklaştırdım. "Sonra, yoksa bu odadan asla çıkamayız."

"Belki de istemiyorum," dedi ve masadan kitabımı ve plaj çantamı aldım.

"Dünün tekrarına ihtiyacımız yok," dedim gözlerimi devirerek. Beni o oyukta becerdikten sonra suya geri dönmek zorunda , kalçalarımındaki yapışkanlığın ve bacaklarımın arasındaki zonklamanın geçmesi gerekiyordu.

"Ve belki, eğer iyi olursan, oraya indiğimizde bana güneş kremi sürmene izin veririm."

"Oh, eğer *iyiysem?*" Kulağıma eğilirken bana küçük bir sırıtma yaparak sordu. "Bence *iyi* bir *kız* olmak isteyen sensin, Gabrielle."

Kahretsin, artık kalbimin nasıl daha hızlı atacağını çok iyi biliyordu ve sanki *her zaman* gitmeye hazırmışım gibi hissediyordum. Sanki içimde bir şalteri indirmişti ve ben sürekli onun için açlık çekiyordum. Hayatımda hiç bu son iki haftada yaptığımız kadar çok seks yapmamıştım ama daha önce hiç bu kadar zevk almamıştım. Geçmişte birlikte olduğum erkekler... vasattı ve hiçbiri Hunter'la olduğu gibi değildi.

Gözlerimi kapadım, üzerimde yavaşça bikini çizgime doğru ilerleyen elleri dışında her şeye odaklanmaya çalıştım ve üzerine atlamadan dışarı çıkabileceğimi düşündüğümde derin bir nefes aldım.

"Gidelim mi?"

Yanıt olarak mırıldandı ve otelin kapısından çıkarken ellerini benden uzak tutabilmesinin tek yolu buymuş gibi ceplerime soktu.

Yine de kolumu onunkine doladım ve sıkıca tuttum çünkü aramızdaki bağa her zamanki gibi ihtiyacım vardı.

Küçük bir kafede yediğimiz öğle yemeğinden dönüyorduk, yağmur yağmaya başladığında küçük kasabada dolaşmayı planlıyorduk. Başta birkaç küçük damla vardı ama yağmur daha şiddetli yağmaya başlayınca çılgılık attım. Çok yakında bizi iliklerimize kadar ıslatacaktı ama Hunter beni belimden tuttu ve gülerek etrafımda döndürdü.

Kollarımı boynuna doladım, parmaklarımı buklelerinin arasında dolaştırdım ve dudaklarımızı birleştirdim. Çekip gittiğinde yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemedim.

"Ne?" Bana aptalca bir sırtışıla sordu. "Her zaman yağmurda öpölmek istemişimdir."

"Bu iyi, bebeğim, çünkü bunu tekrar yapmak üzereyim."

Beni öptü ve yemin ederim beni döndürürken arka planda Taylor Swift'in *Fearless* şarkısı çalıyordu.

"Dans et benimle," diye nefes aldım ve elimi tutup diğer elini belime doladığında, yağmurun üzerimize yağmasına izin verirken bana daha önce hiç olmadığı kadar sıkı sarıldı.

Sonsuza kadar öyle kalabilirdim ama ılık yaz yağmurunda bile hızla üşümeye başlamıştım. Beni bir tentenin altına çekti, saçlarımızdan sular damlıyordu ve giysilerimiz tamamen sırlıslıktı.

"Sanırım bu plaj planlarımızı iptal ediyor, ha?" Yavaşlayan ama durmayan yağmura baktım. Titredim ve o da kolunu bana doladı.

"Odaya geri dönelim mi?"

Şakacı bir şekilde koluna yumruk attım. "Beni yatağa geri götürmeye kararlısın, ha?"

Hunter sırtıttı. "Ya da... bana kitaplarından birini daha yüksek sesle okuyabilirsin," dedi ve bana doğru eğilmeden önce kaşlarını oynattı. "Ama her iki durumda da sonunda aynı yerde olacağız. Bunu sakın unutma."

"Hadi gel." Gözlerimi devirip onu yanıma çektim ve pazardan aldığım tüm değerli eşyaları çantama güvenle yerleştirdiğim için şükrettim. Yol boyunca kızlar için hediyeler almaya çalışıyordum ama burada her birine almak istediğim son bir şey bulmuştum.

"Teşekkür ederim," diye iç geçirdim ellerimizi birbirine geçirirken koluna karşı.

"Ne için?"

Gülümsedim. "Her şeyi."

Çünkü nereden başlayabilirim ki?

Öğleden sonra bizi otelde tutmayı planladığı ortaya çıktı. Yağmur dindikten sonra bile kanepede oturuyorduk; ikimiz de kitap okurken ben başımı Hunter'ın kucağına yaslamıştım.

Hâlâ sırf beni gülümsetmek için aşk romanlarımı seve seve okuduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum ama pek de umursamıyordum. Bunun gelecekte sadece bizim için işe yarayacağına dair bir his vardı içimde ve eğer bu ona önerilerde bulunuyorsa, o zaman...

Esnedim ve kollarımı arkama doğru uzattım. "Sanırım bavulumu hazırlamalıyım. Yarın ayrılıyoruz. Şimdiden eve gitme vaktinin geldiğine inanamıyorum." Kitabımı kapatıp üzerine koyarken ona dudak bücktüm.

"Bu konuda endişelenmemize gerek kalmadan önce zamanımız var."

Parmaklarımı sakalının üzerinde gezdirmek için uzandım. "Beni bir kez o yatağa soktun mu, bir daha çıkmam."

Elini boynuma koydu. "Seni bundan *kurtarmayacağım*, tatlım."

"Yani..." İçimi çektim.

"Peki," diyerek beni kucağından indirdi.

Bavuluma doğru ilerledim, son birkaç gündür odaya saçtığım tüm eşyaları topladım ve ön tarafa oturup eşyalarımı karıştırdım.

Bir noktada, her şeyi katlamayı bitirip neredeyse her şeyi yerleştirdikten sonra Hunter yanıma geldi, çantamdan bir şey aldı ve bana sırtıttı.

Alışveriş merkezinde onunla alay ettiğim iç çamaşırını elinde tutuyordu. Aldığım diğerlerinin çoğunu giymiştim ama bu onun için giymediğim sonuncusuydu.

"Bunu benim için tak," diye alçak sesle boynuma doğru konuştu. "Onu senden çıkarmak istiyorum."

Yanında dururken elinden aldım.

Dantelli şeyi ellerimde tutarken mırıldandım. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Benim için iyi bir kız ol," diye talimat verdi, "ben de sana istediğini vereyim." Ereksiyonunu içime bastırdı ve dudaklarımdan kaçan iniltiye engel .

Hızla banyoya koştum, tişörtümü (onun) ve iç çamaşırlarımı çıkardım, kıcıımı ve göğüslerimi zar zor örten danteli çektim. Dürüst *olmak gerekirse, hiçbir şeyi gizlemiyordu*, ama belki de en başta onunla bu yüzden dalga geçmiştim.

Ellerim arkamda dışarı çıktım ve ağzı açık kaldığında yanaklarım kızardı ve bakışlarımı yere indirdim.

"Hey." Eli çenemi kavradı. "Benden asla saklanmak zorunda değilsin bebeğim."

Başımı salladım, o da elimi tuttu ve beni kendine çekti.

Sakalının çiziklerine aldırmadan çenesini ve ardından dudaklarını öptüm. Sanki son birkaç haftadır aynı şeyi yapmıyormuşuz gibi, ellerimiz birbirimizin vücudunu keşfederken ağızlarımız birbirinin üzerinde yavaş, şehvetli bir öpücüktü. Göğüslerimi sıktı ve ben bir inilti çıkardım.

Hunter, bol gömleğinin düğmelerini açıp keten şortunu bacaklarından aşağı indirmeye başlarken göz temasını kesmeden geri çekildi.

Kıyafetleri kendi bavuluna asılmış bir yığından başka bir şey olmadığına, beni tekrar içine çekti ve beni tekrar öpmeden önce ereksiyonunu karnıma bastırdı.

"Seni bu şekilde görebilen tek kişi olmama bayılıyorum." Çeneme bir öpücük. "Bunları bir daha başkası için giymeni istemiyorum." Kulağıma bir öpücük. "Çok güzelsin, Gabrielle." Boynumdaki deriyi ağzına aldı. "O kadar çok ki bu beni deli ediyor."

Dantelli tulumun askısını kopardı, tenime değdirdi ve nefes nefese kalmama neden oldu. Kısa bir acı anıydı ama sonra zevke dönüştü. Diğerini de yaptı ve ben yumuşak bir inilti çıkardım. Meme uçlarım sertleşti ve daha fazlasını istedim. "Tekrar." Gözlerim onunkilerle buluştu.

Sırıttı, dantelin üzerinden ağzını geçirip meme ucumu ağzına alırken onları tekrar tenime yapıştırdı, dantel ve her şeyiyle.

Hunter'ın gözleri şehvetle karardı, göz bebekleri genişlerken gözlerindeki yeşil neredeyse tamamen kayboldu. Kayışları koparıp dişlerini meme ucuma sürtmek ya da eliyle boşta kalanı çimdiklemek arasında gidip gelirken ben kendiminkileri zar zor açık tutabiliyordum.

"Ellerini seviyorum," diye inledim. Bu daha önce itiraf etmekten utandığım bir şeydi ama artık umursamayı bırakmış, kendimi zevke vermiştim. "Çok büyükler ve onları vücudumun her yerinde gezdirmene bayılıyorum."

"Siktir," diye dişlerini gıcırdattı, koparmayı tamamen bıraktı ve kayışı omzumdan aşağı itti. Düşmesine izin verdi ve sonra diğerine geçti ve ona karşı biraz sallandım, *çok sert* ereksiyonuna sürtünmenin sürtünmesini istedim - hayır, ihtiyacım var -. Tam bir erkekti ve ben buna bayılıyordum.

Hunter gözlerini kapadı ve inledi. "Bebeğim, eğer bunu şimdi yaparsan, bu daha başlamadan bitecek. Ve ben bu gece acele etmek istemiyorum."

"Özür dilerim," diye sızlandım. Normalde çabuk vurulduğu için onunla dalga geçerdim -çünkü kabul edelim, ikimiz de ilk seferde çok uzun süre dayanamıyorduk- ama bu gece farklı bir şey vardı.

Dantel ayakkabımın içinde, askıları kollarımın üst kısmında dururken, gözleri üzerimde gezinirken yüzündeki saygılı ifadeyi kaçıramazdım - vücudumu yavaşça, sanki bu anı yakalıyormuş gibi, sonra da yüzümü, sanki bir şekilde her santimetrekaremi ezberleyebiliyormuş gibi. Ellerini tutup göğüslerimin üzerine koyduğumda kızardım - hala içinden döküldüğüm küçük dantel kaplarla yarı yarıya kaplıydım, bu da başını eğip meme uçlarımdan birini ağzına almadan önce tekrar inlemesine neden oldu.

Bu önceki gibi değildi. Görevi olan bir adamdı ve bu görev beni boşaltmaktı. Daha önce sadece göğüs uçlarımdan uyarılmasıyla bunu hiç yapamamış olmamı boş verin. Hunter'ın aklına koyduğu her şeyi yapabileceğinden emindim, bu normalden daha sert olması anlamına gelse bile.

Ama her dakikasını sevdim. *Hay sikeyim*. Yıldızları gördüğümde gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanıyordu.

Her seferinde bu kadar iyi olduğuna hâlâ inanamıyordum. İçimde olmadığı zamanlarda bile, bana başka hiç kimseyle hissetmediğim kadar çok şey hissettiriyordu. Seks eskiden vasat bir şeydi ama Hunter'la. Sadece parmaklarıyla ve görünüşe göre meme uçlarımı emmesiyle bile boşalabiliyordum ve eğer o şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi değilse, lanet olsun.

Bana onun gibi dokunmasına izin verebileceğim başka biri olduğunu sanmıyordum. Her açıdan bu kadar uyumlu olmamızı sağlayan şey aramızdaki güvenden çok daha fazlasıydı; derin bir ruh bağıydı. Çünkü birbirimizi seviyorduk, değil mi? Kelimeleri söylememiştik ama...

Beni bıraktığında inledim, göğüslerimi tükürüğüyle nemli bıraktı ama umurumda değildi, gerçekten umurumda değildi ve yanaklarımı kavrayıp beni duvara çarpana kadar geriye doğru hareket ettirdiğinde, tek yapabildiğim teslim olmak, ona tüm kalbimi vermektir, çünkü zaten her zaman onun olmuştu.

Duvara yapışmış olan Hunter bacağımı tutup yukarı itti, böylece yarığım daha kolay erişebilecekti ve gözlerinin tam olarak nereye odaklandığını biliyordum. Çoktan sıırıslam olmuşum -onunlayken hep öyleydim- ve ön sevişme ile bacağımın şu anda tutuş şeklinden kaynaklanan lezzetli gerginliği arasında, ona karşı çaresiz olduğumu biliyordum.

Hunter bir parmağını dantele bastırdı ve sonra parmağını karnımın üzerinde, dantel ayakkabının sahip olduğu tüm küçük detayların üzerinde gezdirdi. "Bu küçük şeye ne kadar bağlısın?" Parmakları küçük inci düğmelerin, dantel kupların altında duran fiyonkun üzerinde gezinirken bana sordu.

Başımı salladım.

"Sana yeni bir tane alacağım," diye nefes aldı. "Binlerce yenisini, yeter ki seni hep içinde görebileyim. Ne istersen bebeğim, senin için alacağım."

Ve sonra kasıklarını yırtarak açtı.

Parmaklarını uyarılmamda gezdirdi ve klitorisimin üzerine sürdü.

Ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan içime daldı, sırtımı duvara daha da yaslamaya zorladı.

Serbest elini benimkiyle birleştirdi ve içimde hareket ederken göğsüne yasladı.

Birkaç dakika önceki sertliğine rağmen acelesi yoktu. Yavaş bir tempoda içime girip çıkmaya devam etti, gözlerimiz birbirine kenetlenirken kısa ve sık hamleler yaptı. Acaba o da benim gibi mi düşünüyordu? Bunun seksten çok daha fazlası olduğunu. Ona karşı hislerim çok derindi ve ben henüz kelimeleri yüksek sesle bile söyleyemiyordum.

Hunter ellerimizi birleştirirken, "Sanki benim için yaratılmışsın gibi hissediyorum," dedi. "Bu amcık benim için yaratılmış."

Vücudum ona doğru eğilirken adını haykırdım, meme uçlarım sert göğsüne bastırdı ve bu his cinsel zevkten çok daha fazlasıydı. Sanki dokunuşu ruhumda yankılanıyordu ve bedenimin buna verdiği karşılık şimdi bile beni hayrete düşürüyordu.

"Benim için çok mükemmel," diye inledi. "Tanrım, Elle, eğer dikkatli olmazsan, yemin ederim seni sonsuza dek benim yapacağım." Bana ne söylediğinin farkında mıydı? Bunu ne kadar *istediğimi* biliyor muydu?

Vücuduma zevk ürpertileri yayıldı ve vücudumun ona, dokunuşuna, tüm duyularımı geçersiz kılma şekline verdiği tepkiyi gizleyemedim.

"Lütfen," diye bağırdım, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Hangisi için yalvardığımdan bile emin değildim; gelmek için mi, yoksa her zaman onun olmak için mi?

Belki ikisi de.

Tüm şüphelerimi ve korkularımı, sadece ikimizin olduğu, tutkunun ve sıcaklığın iç içe geçtiği, bacağım bedenlerimizin arasında sıkışmış bir şekilde duvara doğru bana doğru sallanırken bile olduğu noktaya kadar boşaltmıştı.

"Söyle," diye talimat verdi, parmağını klitorisimin üzerine yerleştirdi.

"Ne?" Zar zor
düşünebiliyordum. "Benim
olduğunu söyle."

"Ben seninim," diye nefes aldım.

Sonunda bastırdı, boşalmak için çok ihtiyacım olan o ekstra baskıyı verdi.

"Sen benimsin." Kabul etti ve sert muamelesine rağmen bu sözlerin arkasındaki önemi duyabiliyordum.

"Ben seninim."

Klitorisimi ovmaya başladığında inledim ve sanki dokunuşu beni hipnotize etmiş gibi, sanki bedenime hükmediyormuş gibi, milyonlarca parlayan yıldızla dönüştüm.

Hunter arkamdaydı, içime boşalırken kendini bu duyguya bırakmıştı.

Hala nefes nefese, bacağıma bıraktı ve yarın hissedeceğimi zaten biliyordum ve sonra kıcımlı avuçladı, bacaklarımı etrafına sarana kadar beni kaldırdı ve beni yatağa taşıdı.

Sanki o da çekmek istemiyordu. Bağlantıyı kaybetmek istemiyormuş gibi.

Seks benim için hiç böyle olmamıştı. Daha önce hiç kendimi onun vücudunda kaybettiğim gibi başka birinin vücudunda kaybetmemiştim. Beni hiç kimsenin boşaltmadığı kadar çok boşaltmıştı. Ve yatak odasındaki özgüveni onu daha çok istememe neden oluyordu. Dürüst olmak gerekirse, hayatım boyunca onun beni tahrik ettiği kadar tahrik olmadığından oldukça emindim.

Beni yatağa yatırdı ve yüzünü ellerimin arasına aldım, sakalını okşarken başparmaklarımla burnunun ve dudaklarının üzerinde gezindim.

Hâlâ birbirimize bağlıyken, birbirimize sarılarak orada yattık.

"Hep böyle mi olacak?" Ben sordum, o da parmaklarını kaburgalarımın üzerinde gezdirdi, sanki bir melodi çalabilirmiş gibi.

"Ne gibi?" Mırıldandı.

"Bu iyi." Ona bakmak için çenemi yukarı kaldırdım.

"Mmm. Sanırım öyle. Çünkü bu biziz."

"Öyle mi?" Ona daha da sokuldum. "Evet."

Onu öptüm, dilimin onunkine sürtünmesine izin verdim ve içimde tekrar sertleşmesi hiç de uzun sürmedi.

Yatağımızda benimle sevişti, elleri çarşafın üzerinde iç içe geçmişti, ben onun altında parçalanırken dudakları benimkilere değiyordu, sevgisi içime durmadan akıyordu.

CHAPTER 33

Avcı

Y Hani bir şeyin olacağını bilirsiniz ama ondan o kadar çok korkarsınız ki, bir şekilde ondan kaçırırsanız asla olmayacağını düşünürsünüz ya? Sanırım ikimiz de havaalanına gittiğimizde bunun olacağını biliyorduk ama

İkimiz de o kadar uzun süredir bunun etrafında dans ediyorduk ki artık ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Yine de bu konuşmanın olmasını istemedim.

Geçen hafta çok ilerleme kaydetmiştik. Ya dün gecedен sonra? Onunla yatağımızda sevişirken, ellerimiz iç içe geçmişken? Ne hissettiğimi biliyordum ve onun da aynı şeyi hissettiğinden emindim ama yine de kelimeleri söylememiz gerekiyordu. Hala bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı.

Beni sevmediğini söylerse bundan geri dönebileceğimi sanmıyordum.

"Konuşmalıyız," diye homurdandım sonunda. Neden böyle söyledim ki?

Belki bir süre daha bundan kaçınabilirdik, Fransa'da terminalde oturmak yerine uçağımız Portland'da yere inene kadar balonun içinde yaşayabilirdik ama aptallık ettim. Çok aptaldım.

Başını salladı. "Biliyorum." Parmaklarımızı birbirine geçirdiğimde gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Belki de yapmamalıyız."

Gabrielle başını kaldırıp bana baktı. "Bunun işe yaramayacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bizim hakkımızda konuşmalıyız. Ve bunu. Her ne ise."

"Biliyorum." İçimi çektim. "Ama bunu yapmaya hazır mıyım bilmiyorum." "Neden hazır değilsin?"

"Çünkü her şey değişmek üzere. Son üç haftadır bu balonun içinde yaşıyorduk. En güzel haftalardı." Baktım

gözlerinin içine baktı. "Yıllardır bu kadar gülmemiştim. Bu kadar gülümsememiştim, ama ben..." Başımı salladım. Söyleyecek söz bulamadım.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Eve dönmek her şeyi değiştirir. Ama bunu düğünden sonra konuşacağımızı söylemiştik ve şimdi eve gidiyoruz, ben sadece... Senin için bir şey değişti mi?"

"Gabrielle, ben..." Ne bilemedim. Evet demek istedim, *lanet* olsun *evet*, gerçekten birlikte olalım. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Ona ne hissettiğimi nasıl söyleyecektim? Tatil kaçamağımızı kabul ettiğimde ona yarı aşık olduğumu. Artık ona aşık olduğumdan emindim. Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki, ama yeterli kelimem yoktu.

"değil," dedi, ağzının köşeleri hafifçe yukarı kalkmıştı. Ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Ne konuda anlaştığınızı biliyorum, tamam mı?" Sesindeki incinmişlikten nefret ediyordum, en onu oraya benim koymuş olduğum gerçeğinden. "Sonuçta sadece eğlenceliydi."

Başlangıçta öyle de olabilirdi ama şimdi... bizden bu kadar gelişigüzel bahsetmesi canımı yakıyordu. Sanki onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi. Bunun aramızdaki eğlence olmaktan çıkmasının üzerinden ne kadar zaman geçmişti? Ya da belki de en başından beri hiç *eğlenceli* olmamıştı, çünkü ona karşı olan hislerimi kontrol edemiyordum. Ve birlikte olduğumuz her gece... Bunu istemiştim. Onu istemiştim.

Peki neden deneyemedik? *Çünkü anlaştığınız şey bu değildi.* Kafamın içindeki bir ses öyle dedi. *Çünkü onun istediği bu değil.* Senin istediğin de *bu değil.* Ama artık ne istiyordum? Bilmiyordum.

Burada oturmuş, havaalanındaki kapımıza bakarken tek bildiğim ona karşı bir şeyler hissettiğimdi. Ona, başka hiç kimseye değer vermediğim kadar değer veriyordum.

"Sadece eğlence mi?" Acı acı güldüm. Ona tam olarak nasıl hissettiğimi söylemek dilimin ucundaydı, daha önce hiçbir kadına söylemediğim o üç kelimeyi, ama bu neyi değiştirecekti ki?

Dün gece sevişmiştik - seviştiğimizi biliyordum, çünkü aramızda ne geçmişti? Bu diğer zamanlardan çok farklıydı ama şimdi benim sadece eğlenceli olduğumu mu söylüyordu? Zaman geçirmek için aptalca bir yol mu? *Oh, bak, Hunter orada, bekâr ve burada, yani onu becerebilirim, değil mi?* Neden kafamdan geçen tüm bu düşünceler beni daha da sinirlendiriyordu? Bunların hiçbirini söylememişti bile ama bu beni içten içe öldürüyordu. Gözlerimi kapattım, rahatsız edici düşünceleri kapatmaya çalıştım. O benimle sadece doktor olduğum için çıkan boktan üniversiteli kız arkadaşlarımdan biri değildi.

Bu Gabrielle'di, gülümsemesiyle her günümü aydınlatan kız. Aşk romanlarını, fotoğrafçılığı ve yavru su samurlarını seven ve paramla ya da nasıl olduğumla daha az ilgilenemeyen kız. Onu şımartabilirdim.

Ve neler olduğunu biliyordum. Beni kendinden uzaklaştırıyor, kalbini zarar görmeden koruyordu. Ve bu, vücuduma kan pompalayan o aptal organın sıkışmasına neden olmadıysa lanet olsun. Çünkü kalbini benden korumak zorunda kalmamalıydı.

Ben istedim. Her parçasını istedim. Ama o geri çekiliyordu. Çünkü *korkuyordu*. Bana kalbini verirse, onu kıracağımdan korkuyordu. Tekrar kırılırsa, parçaları toplamak için kimsenin orada olmayacağından korkuyordu.

Peki söylenecek ne

kalmıştı? Her şeyi.

"Bebeğim..." Dedim ki, sesim kısık. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Başını salladı, gözleri yaşlarla parlıyordu. "Hayır." Kelimeler bir fısıltıydı, ancak duyabileceğim kadar yüksekti, ama duydum. Duydum.

"Güzel." Ellerini ellerimin arasına aldım. "Çünkü benim de istediğim bu değil." Gabbi bana baktı ve gözlerindeki soruları okuyabiliyordum. "Seni önemsemişim için uzaklaşmana izin vermeyeceğim. Çünkü seni istiyorum. Çünkü benim için ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyorsun."

"Ne diyorsun sen?"

"Sanırım sana aşık oluyorum, Gabrielle Meyer." Alnımı onunkine yasladım.

"I..." Gözleri yaşlarla doldu.

"Karşılık vermek zorunda değilsin ama bilmeni istiyorum, tamam mı? Seninle ilk tanıştığımda..." Gözlerimi kapattım. "Her şeye sahip olabileceğimi düşünmemiştim. Hem kariyer yapıp hem de başka birine zaman ayırabileceğimi düşünmüyordum. Tüm günümü işte geçirdiğimde, eve geç geldiğimde ya da içeri çağrıldığımda birlikte olduğum kişinin bana kızmasından korkuyordum. Ama seninle geçirdiğim bu son birkaç ay, sadece arkadaş olduğumuz zamanlarda bile..." Gözlerimi açtım ve onun gözyaşlarını sildim.

"Hayatımın en güzel aylarıydı, bebeğim. Kırıldığını düşündüğünü biliyorum ama ben sana öyle olmadığını kanıtlayacağım. Tamam mı?"

Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sonunda başını salladı ve ben de onu kollarıma çektim.

Amerika'ya dönüş uçağımıza binene kadar o benim kucağımda öylece oturduk ve birinci sınıf koltuklarımızda bile her iki uçuşu da tamamen

iç içe geçmiştik. Sanki artık iki kişi bile değildik, ayrılamayan tek bir varlıktık. Tek bir kalbi paylaşan iki ruh.

Belki de bunun olması gerekiyordu. O uyurken, başı kucağımdayken ve parmaklarımı başının arkasında, saçlarının arasında tekrar tekrar gezdirirken bunu düşünmeden edemiyordum.

Havaalanında çantalarımızı alırken bunu düşündüm. Onu dairesine bırakırken düşündüm ve onunla daha fazla zaman geçirmek için içeri girmek için bir bahane uydurdum.

Eve gidip geceyi yatağında yalnız geçirirken bunu düşünmekten kendimi alamadım.

Onu seviyordum, *onu* seviyordum ve bile duramazdım. O benim her şeyimdi.

Benim Elle'im. Benim küçük savaşçım.

Artık geceleri ayrı geçirmek istemediğimi ÇOK ÇABUK Avrupa'da üç hafta aynı yatağı paylaştıktan sonra, bütün geceyi onsuz dönüp durarak geçiriyordum ve yatağım çok soğuk geliyordu. Çok boş. Onun bana yaslanmaması ya da kolunu vücuduma atmaması lanet bir hataydı ve bunu yakında düzeltmeyi planlıyordum.

Evdeydik ve *meşgul* olsak da birbirimize zaman ayırıyorduk. Çalışmadığım her geceyi onun evinde ya da benim evimde geçiriyorduk ve ben yemek pişirme derslerimize devam ediyordum. Ama bu sefer daha az öğretiyor ve daha çok öpüşüyorduk.

Avrupa'dayken balonumuzda iki hafta geçirmiştik ve çok şey değişmişti. Bu bir tatil kaçamağından -tabii buna kaçamak denebilirse- çok daha fazlasına dönüşmüştü. Ona havaalanında onu sevdiğimi söylemiştim ve bu doğrudu. Benden uzaklaşmasını engellemek için her şeyi yaptım, çünkü onu kaybedersen canım çok yanacaktı.

Ama o hala karşılık vermemişti. Ben de her gün söylemek istiyordum.

Seni seviyorum.

Kaç kez neredeyse yapıyordum bunu? Geceleri birlikte kıvrıldığımızda, sabah işe gitmek için evimden çıktığında

-Kendimi tutmak zorundaydım. Çünkü ona aşık olduğumu söylediğimde hiçbir şey söylememişti.

Çünkü ağlamıştı, ben de ona sarılmışım ama hâlâ o kelimeleri söylememişti. "Siktir." Nefesimin altında mırıldandım.

Benjamin barda karşımdaki kabine kaydı ve ben de ona her zamanki gibi bir bira aldım. Portland'la ilgili en sevdiğim şeylerden biri, tüm yerel mikro ve el yapımı bira fabrikaları ve taşıdıkları tüm farklı IPA'lardı. Ayrıca iyi bir Porter'ı her zaman sevmişimdir, ama dürüst olmak gerekirse, neredeyse her şey için oyundaydım.

Onun evindeyken bile sürekli içine kapanmasını aklımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı. Bazen bakışlarını kaçırdığını fark ediyordum, sanki düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi ve giderek daha somurtkan oluyordu ve bundan nefret ediyordum.

Parlak, mutlu ve geveze kızımı geri istiyordum. Onun kelime kusmalarını, bazen beni kızdırmak için benimle dalga geçmesini bile özlemiştim. Ve ona onu sevdiğimi söylemek dışında neyi yanlış yaptığımı bile bilmiyordum.

Birami yudumlarırken bana baktı, evlilik yüzüğü ışıpta parlıyordu.

"Ne ?" Bir kaşını kaldırdı.

"Yardıma ihtiyacım var." Sertçe yutkundum.

"Her zaman senin için burada olduğumu biliyorsun, ama oluyor?" "Ona onu sevdiğimi söyledim."

Gözlerini kırptırdı.

"Gabbi mi?" "Başka kim olacak?"

"Ben sadece... Bu kadar ciddi olduğumu fark etmemiştim." Başını kaşdı. Kaşlarını çatıttı. "Evet, öyle."

Başını salladı. "Tamam..."

"Ama o karşılık vermedi." "Ne söyledi?" "Hiçbir şey."

"Biliyorsun..." Kanepeye oturduğumuzda Benjamin iç geçirdi. "Seni son birkaç aydır olduğun kadar mutlu görmemişim Hunter." Ben kaşlarını çatıttıktan sonra devam etti. "Ben ciddiym. Benim hatam sana ondan uzak durmanı söylemek oldu. Bunu yapmamalıydım."

"Ve?" Gözlerimi

kıptım. "Ve ne?"

"Bana parlak bir tavsiye vermeyecek misin, bilge kardeşim?"

Ne de olsa evli olan oydu. Ve küçük kardeşimden yardım istediğim için ne kadar ? Ondan iki yaş büyüktüm ama

Bazen hala kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Sabırlı olun. Bu kızlar..." Kıkırdadı. "Kalplerinde çok fazla sevgi var ama hepsi de bazı şeyler yaşadı. Angelina'nın ailesi onu mahvetti ve dünya..." Elini yüzünde gezdirdi. "Dünya kariyer odaklı kadınlara her zaman iyi davranmıyor. Sadece kendini göstermeye devam etmelisin, o da senin ciddi olduğunu anlayacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Ama ya benim yeterli olmadığımı fark ederse? Tüm bu uzun saatler, fazla mesailer ve nöbetçi olmak - ya bunlar onun için çok fazlaysa?"

"Hunter." Bana daha önce ona attığını hatırladığım o bakışı attı. *Sen aptalın tekisin* bakışı. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen bunu hak etmiştim. "Denemezsen asla bilemezsin."

"Ben..." İçimi çektim. Kardeşim bir kaşını kaldırdı ve elimi yüzümde gezdirdim. "Kahretsin, Benjamin. Ona çok aşığım. Ve her şeyi berbat etmek istemiyorum."

"Yani ona söylemek zorundasın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ben yaptım. En başta sorun buydu, hatırladın mı?"

"Hayır. Ona tekrar söyle. *Sana çok aşığım Gabrielle Meyer* konuşması. Ona bir aşk romanının sonundaki kahramanın konuşmasını yap." Bana şakacı bir şekilde dirsek attı. "Onunkilerden bazılarını okuduğunu duydum."

Gözlerimi kapattım. "Lanet , bunu asla unutamayacağım, değil mi?" Ben kükreyen bir kahkaha attı. "noktada hepimizin bunu yaptığından eminim.

Belki Daniel değil ama Angelina'nın kitapları sayesinde hoşlandığını öğrendiğim şeylere şaşırırsın." Birasını kaldırdı. "Eğer onu mutlu edebiliyorsam, önemli olan tek şey bu. Sadece bunu yap. Onu mutlu et, Kardeşim. Onu mutlu etmekten bir an bile vazgeçme."

Elini sırtıma vurdu, birasından büyük bir yudum aldı ve haklı olup olmadığını merak ettim.

Onu mutlu etmeye nasıl devam edecektim?

Artık evde olduğumuza göre, bilmiyordum. Ama bunu . Yapacak planlarım vardı.

CHAPTER 43

ØSrielle

I O sözleri söylemesinin üzerinden iki hafta geçmişti. *Sanırım sana aşık oluyorum, Gabrielle Meyer.*

Peki ben ne cevap vermişim? Tek bir lanet şey bile. Evdeydik. iki haftadır, ve hala söylememişim. Beni neydi? Bilmiyordum. Söyleyememekten nefret ediyordum. Ona söylemek birçok kez dilimin ucuna gelmişti ama bir türlü söyleyememişim.

Ona çok aşıkım, hayalimdeki adama, bir şekilde istediğim her şey olan ve yine de şimdiye kadar sevdiğim tüm kitap erkek arkadaşlarından daha iyi olan bu adama. Çünkü o *benimdi*. Gerçektir. Ve biraz huysuz olabiliyordu, evet, ama tüm bu huysuzluğuna rağmen onu seviyordum. Çünkü şefkatli ve düşünceliydi ve beni dinlemek için zaman ayırıyordu. Beni gerçekten tanımak için.

Onu seviyordum, seviyordum ama bunu neden söyleyemiyordum?

A.SULLIVAN:

Hey. İşten sonra ne yapıyorsun?

G.MEYER:

Bilmiyorum. Muhtemelen gidip yeni bir kitaba başlayacağım.

A.SULLIVAN:

İstersen alışverişe gidebiliriz.

G.MEYER:

Yani...

Bu düşünceyi düşündüm. Elbette, Angelina'yı balayından döndüğünden beri neredeyse hiç görmemişim ve bu akşam için planladığımız yemeğe rağmen

hafta sonu ve Charlotte'un doğum günü kutlaması vardı, en iyi arkadaşımı gerçekten özledim.

A.SULLIVAN:

ama. İstedğini biliyorsun.

G.MEYER:

Kitapçı ve kahve randevusu dahil mi?

A.SULLIVAN:

Her
zaman.

G.MEYER:

İşten sonra görüşür
müyüz?

"Hadi kahve içmeye gidelim," dedi Angelina, diğer herkes saatler önce eve gitmiş olmasına rağmen ofis masama otururken. Hâlâ işe yetişmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum, sanki ben yokken İK yöneticisi olarak sorumluluklarım bir şekilde iki katına çıkmıştı. "Sonra da kitapçıya gidip alışveriş yapabiliriz."

Ona kocaman bir sırıtiş attım.

"Bunun dikkatini çekeceğini biliyordum."

"Hâlâ bilmiyorum," diye homurdandım, alnımdaki bir saç telini üfleyerek. "Hâlâ yapmam gereken çok iş var."

"Hadi ama. Yarın bitirebilirsin. Seni özledim." Kolumu sıktı. "Ayrıca, Hunter'la yaptığınız seyahatin tüm ayrıntılarını duymak istiyorum! Ve balayı hakkında sana anlatacak *o kadar* çok şeyim var ki." Angelina rahatlatıcı bir iç çekişle gözlerini kapadı.

"Tamam, tamam," diye güldüm. "Beni kazandın. Ama seks hayatının ayrıntılarını benimle paylaşmak istemeyen Angelina'ya ne oldu?"

"Her şeyden önce," diye kıs kıs güldü. "Artık kardeşlerle çıktığımıza inanabiliyor musun? İkincisi... Sana hâlâ kirli detayları vermiyorum ama inanılmazdı." Yüzünde ışıltılı bir gülümseme vardı. "Eminim Hunter da bu konuda Benjamin gibiye... benim için olduğu kadar senin için de iyidir." Angelina göz kırptı.

"Aman Tanrım," diye homurdandım, burnumdan sular akıyordu. "Lütfen bunu bir daha asla söyleme."

Sonunda, dosyalarımı kaydettikten ve tüm projelerimi kaldırdığımdan emin olduktan sonra çantamı aldım ve aşağıya, Angelina'nın park etmiş arabasına doğru otoparka yöneldik. Ona bir kaşımı kaldırdım.

Neredeyse hiç işe arabayla gitmezdi. Yolcu koltuğuna tırmanmadan önce bana omuz silkti.

Otoparktan çıkıp otoyola girdi ve Portland şehir merkezinden dışarı çıktı. Daha sormama bile gerek kalmadan nereye gittiğini biliyordum - en sevdiğimiz kahve dükkânı ve bağımsız kitapçı. Hatta oraya gitmiş ve Noelle'in ilk kitabını kendi yayınladığında stoklamaları için onları ikna etmiştik.

"Bana beni sevdiğini söyledi," diye ağzımdan kaçırđım. "Peki. Bana aşık olduğunu söyledi. Ama seviyor, değil mi? Beni seviyor."

"Vay canına, Gabs. Yavaşla biraz. Öyle mi yaptı?" Başımı salladım.

"Peki sen ne dedin?"

Dudağımı ısırđım. Başımı salladım. "Ben yapmadım."

"Sen sadece... hiçbir şey söylemedin mi?" Angelina sordu.

"Ben... Havaalanındaydık ve bu işin yürüyeceğinden bile emin değildim. Uzaklaşmaya hazırlanıyordum. Bilirsiniz, işler yolunda gitmezse diye kalbimi korumak için savunma mekanizmalarımı geliştirişordum."

"Ama öyle bir şey olmadı. Çünkü sen ve Hunter birlikte çalıştınız. O da sana seni sevdiğini söyledi."

"Evet."

"Gabrielle." İnledi. "Onu seviyor musun?"

Kaşlarımı çatđım. "Elbette seviyorum. Onu uzun seviyorum."

Kıkırdadı. "Bunu fark etmen çok uzun sürdü."

"Ne zamandır biliyordun?"

"Uzun zamandır şüpheleniyordum ama emin değildim, tam olarak değil. Düğüne kadar emin değildim."

Ellerimi kucağında oynatarak onları meşgul etmeye çalışđım. "Özür dilerim." "Neden?"

"Olanları sana daha önce anlatmayarak sana yalan söylediğimi hâlâ hissediyorum. Senin ve Benjamin'in arkasından iş çevirdiğimizi."

"Hayır. Biliyordum. Tam olarak *ne* yaptığını bilmiyor olabilirdim ama oradaydı. Gerilim. *Tanrım*, siz ikiniz ne zaman aynı odada olsanız, ne zaman sevişecekler diye düşünüyordum."

"Ciddi misin?"

"Mhm. Hiç kimsenin yanında böyle davranmamıştın, Gabrielle. Üniversitedeki aşkların da dahil. Sende hep böyle bir aura vardı. Öyle olduğundan değil."

Onlar için çok ciddiydın, çünkü öyle değildi, ama sadece... Her zaman kendinden çok emindin. Ve kendinden emindin."

Homurdandım. "Hayır, o *sendin*. Kendimi güvende hissettiğim son ilişkiyi sana söyleyemem."

Ama... Yapabilirdim, değil mi? Çünkü Hunter'la gerçekten birlikte olmadığımız, ciddi olmadığımız zamanlarda bile... Bana kendimi güvende hissettirdi. Sevildiğimi. Takdir edildiğimi. Bunun doğru olup olmadığını, benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmeme gerek yoktu çünkü bana hiçbir zaman hoşlanmadığını hissettirmemişti. Peki neden henüz seni seviyorum diyememiştim?

"Onu seviyorum." Ağzımdan kaçırdım.

Angelina bir kaşını kaldırdı. "*Belli* ki."

"Hayır, yani... Onu gerçekten seviyorum. O tanıdığım en iyi adam. Çok düşünceli ve sevecen ve bana homurdandığında bile bunu sinir bozucu değil, sevimli buluyorum. Hırlamasından hoşlanmamın nesi yanlış?"

Angelina kıkırdadı.

"Siktir. Angelina. Ona söylemem gerek. Onu ne kadar sevdiğimi söylemeliyim." Benim için yeterli olmadığından endişelenmeden önce ona söylemeliydim. Şu anda bile onun en büyük güvensizliğine mi oynuyordum? "Onu aramalı mıyım?" Telefonumu elime aldım, favorilerimdeki rehberine baktım.

"Beni bir yastığın içinde çığlık atarken ve eşofmanla yaşarken bulduğunuz zamanı hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım. Berbat bir haldeydi ve onu bir "kızlar gecesine" zorlamıştım - Benjamin'in onu ne kadar çok sevdiğini söylemek için bir restoranda beklemesi olarak da bilinir. Ve işe yaramıştı. Sadece daha önce bunu göremeyecek kadar inatçıydı.

"Bunu benden çok daha iyi idare ettiğini söyleyebilirim," diye güldü. Angelina sırtarak, "Hadi biraz kahve, yeni kitaplar ve belki de harika bir elbise alalım da neye sahip olduğunu görsün," dedi, "sonra da ona nasıl söyleyeceğini konuşuruz."

"Tamam," diye kabul ettim. Her nasılsa, beni daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğini hep biliyordu. Ve ona yakında söyleyeceğime yemin ettim. Bu hastaneye gidip kollarına yığılıp onu sevdiğimi söylemek olsa bile. Bu gece, bunu yapacaktım. İkimiz için akşam yemeği hazırlayacak, bana öğrettiği her şeyi ona gösterecek ve sonra onu sevdiğimi söyleyecektim.

Başımı eğip telefonuma baktım, günde kaç kez aynı şeyi yaptığını merak ediyordum, rehberime, gönderdiğim son mesaja bakıyordum. I

Sürekli birlikteliğimizi, Avrupa'da 7/24 birbirimizin yanında olmamızı özölüyordum ve yine de ondan ayrı kalmak istemiyordum.

Önümüzde lastiklerin gıcırdadığını duydum ve kafamı kaldırıp baktım, bir anda ortaya çıkan araba karşısında ellerimi havaya kaldırıp "Angelina!" diye bağırmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şok olmuşum.

Araba bir anda ortaya çıktı, kavşağı hızla geçti, açıkça kırmızı ışıhta geçiyordu ama duracak zaman yoktu. Arabayla çarpıştığımızda Angelina frene daha yeni basmıştı.

Hatırladığım son şey hava yastığının açılması ve her şey kararmadan önce sağ kolumda keskin bir ağrı olduğuydu. Ve her şeyden daha önemliymiş gibi mırıldandığım tek bir kelime.

"Hunter."

CHAPTER 53

Hunter

S Beyaz önlüğümü düzelterek hastane odasına girdim. "En sevdiğim hastam bugün nasıl?"

Lizzie bana gülümsedi. Bugün kontrol için gelmişti. iyi bir şeydi. Umarım, önümüzdeki birkaç ay içinde, umarım hiç gelmeyene kadar daha da az gelmesi gerekecekti.

Gülümsedi. "Harikayım." Annesi odanın arka tarafında otururken Lizzie bana kocaman bir gülümseme verdi. "Arkadaşın bugün burada mı?" Başını eğdi.

İçimi çektim. "Hayır. Ama," diye komplocu bir tavırla etrafıma bakındım. "Sana bir sır verebilir miyim?"

Başını salladı. "Sırları severim!"

"O sadece arkadaşım değil. O benim kız arkadaşım."

Gözleri büyüdü ve Lizzie'nin nefesi kesildi. "Ondan hoşlanmadığını söylediğini sanıyordum?"

Gabbi'nin *bunu* söylemediğinden oldukça emindim ama hastamı düzeltmeyecektim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Her şey değişir. Ona büyük bir buket alacağım, tıpkı buradakiler gibi, tamam mı?"

Başını salladı. "Onu seviyor musun?" "Seviyorum."

"Tamam." Gülümsedi. "Bu çok iyi. Artık muayenemi yapabilirsiniz Doktor Hunter."

"İzin verdiğin için teşekkür ederim, Lizzie."

Kontrolün geri kalanına devam ettim, onlara her şeyin yolunda görüldüğünü bildirdim ve kan testi sonuçlarını aldıktan sonra gitmekte özgürdüler ve vizitlerime devam etmek için koridora çıktım.

Daha sonra, tüm hastalarımı kontrol etmeyi bitirdikten sonra, Kaitlin ile tedavi planlarından biri hakkında sohbet ederken telefonum çaldı ve kaşlarımı çattım.

Kardeşim isteyken beni hiç aramadı.

"Affedersiniz," dedim yere bakarak. "Bunu hemen almam gerekiyor."

"Benjamin?" Telefonuma cevap verdim. " oluyor? Seni gördüm. aradı-"

"Araba kazası-" Nefes nefese kaldı. "Bir kaza oldu."

"Tamam mı?" Nefesimi tuttum, enayi yumruğunu bekliyordum. Eğer beni arıyorsa, önemli biri olmalıydı. Ailemiz, Emily ya da...

"Arabayı Angelina kullanıyordu ve-"

Kahretsin. "O iyi mi?" Hemen en kötüsünü hayal ettim. "Nerede o? En kısa zamanda orada olacağım."

"O... O iyi olacak. Sadece biraz sarsılmış ve ağrıyor. Ama, uh... Gabrielle de arabadaydı. Bilinci yerinde değil ve-" Dünyam durdu. Beynim ne yaptığımı algılayamadan ayaklarım hareket etmeye başlamıştı bile.

"Nerede?" Bu bir soru değil, bir emirdi. Vardiyanın ortasında olmam umurunda bile değildi.

Bir hemşire buldum, ailemle ilgili acil bir durum olduğunu söyledim ve hemen anahtarlarımı aldım. Ona soru sormak için doğru düzgün düşünemiyordum bile. Tek bildiğim ona ulaşmam gerektiği idi. Benjamin bana hastanenin adını verdi ve arabaya binip arabamın navigasyon sistemine programlayana kadar durmadım.

"Yola çıkıyorum. Oraya vardığımda seni ararım. Dedim, telefonu kapattım ve koltuğa fırlattım.

Arabayı sürerken tek düşünebildiğim, *lütfe*n iyi ol. *Lütfe*n iyi ol.

"Lanet olsun!" Elimi direksiyona vurdum ve beni dinleyen herkese dualar gönderdim. "Gabrielle, iyi olmana ihtiyacım var," diye yüksek sesle inledim. "*Sana* ihtiyacım var."

Bunu çok uzun zamandır , değil mi? Ama ona söylememiştim, gerçekten.

Sanırım sana aşık oluyorum? Sikeyim.

Ona aşık olduğumu biliyordum ve söylediğim şey bu muydu? Onun da bir şeyler söylemesini bekliyordum, çünkü bunu çok erken söylemek istemiyordum. Hazır olduğunda bana *söylemesini* istedim. Ve onu her kollarıma aldığımda, bana her kocaman baktığında bunu biliyordum,

ve neden ona söylememiştim? Ona her şeyi anlatmalıydım, gerçekten nasıl hissettiğimi. İhtiyacım vardı.

Ve şimdi tek istediğim onun yanında olmaktı. Ona da söyleyecektim. ona karşı ne hissettiğimi söyleyecektim. Ondan sonra mı?

Benden kurtulma konusunda iyi şanslar, çünkü ben varım.

Ayrılırsak ne olacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu, çünkü bana kalsa uzun, çok uzun bir süre birlikte olurduk. Ondan başka kimseyi istemiyordum. Cadılar Bayramı partisine getirdiği bir yığın kitapla seksi küçük Kütüphaneci kostümünün içinde onu ilk gördüğüm andan beri istememiştim.

Cipi park ettiğimi ve kilitlediğimi HATIRLAMİYORUM. Hastaneye aceleyle girdiğimi, yoğun bir acil servisin ortasında durduğumu ve etrafımda koşuşturan herkesi izlediğimi bile hatırlamıyordum. Acil servis rotasyonu yapmışım, nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Hiçbir şeye odaklanamıyordum, bu şekilde olmazdı.

İçeri girdiğimde hala hastanedeki önlüklerimi giyiyordum.

Bir bilek benimkine dolandı ve beni küçük bir bekleme odasına çekti. "Hunter." Benjamin'in sesi duyuldu ve ona bakmak için başımı çevirdim. Onu hiç bu kadar endişeli görmemiştim.

Karısı orada oturuyordu, şakağında bir bandaj vardı, morarmış ve sarsılmış görünüyordu ve onun yüzüne bakarken benim de aynı şekilde göründüğümü biliyordum.

"Onları görmedim." Angelina başını salladı, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. "Birdenbire ortaya çıktılar ve ben onları *görmedim*. Onları görmeliydim ve o-Gabrielle-" Ağlarken nefes nefese kalmıştı, bu Angelina'yı daha önce hiç görmediğim bir durumdu.

"O iyi olacak, Angel." Benjamin karısının elini sıktıktan sonra iki kolunu da ona doladı ve sıkıca sarıldı. Onları bir arada görmek, birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini görmek kalbimi sızlattı.

Gabrielle ve ben de böyleydik.

Başını iki yana salladı. "Hepsi benim hatam." Gözleri benimkilerle buluştu. "İşle meşgul olduğunu söyledi, ama ben onu ikna ettim çünkü daha

Son zamanlarda takılıyorduk. Ve şimdi o..."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Nerede o?"

Bana cevap veren Benjamin'di. "Ameliyat." Sanki daha fazlası varmış ve bana söylemek istemiyormuş gibi yutkundu. "Olay yerine vardıklarında durum oldukça kötüydü. Arabası hurdaya dönmüş."

"Araba umurumda bile değil," diye homurdandım.

"Biliyorum. Angelina başını direksiyona çarpmıştı ve ön camda bazı kesikler vardı ama Gabrielle, o..." Benjamin derin bir nefes aldı. "Kendini çarpışmadan korumaya çalıştı. Ve hava yastığı çarptığında, kolu..." Başını iki yana salladı. "Ambulans oraya vardığında çoktan bayılmış olduğunu söylediler. Onlarla burada buluştum ve Angelina titriyordu ama... Henüz uyanmamıştı."

"Ve sonra onu ameliyata mı aldılar?" Elimi yüzümde gezdirdim.

Başını salladı. "Kolunu tamir ediyorlar. Kırık kemik..." Yaralarının boyutunu açıklamasına gerek yoktu, çünkü ben anlamıştım. Doktorluk yaptığım süre boyunca pek çok araba kazası yaralanması gördüm.

"Onu görmem gerek," diye nefes aldım.

"Yapamam..." Benjamin bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Biliyorum."

Angelina gözyaşlarını silerek, "Bir şey daha var," diye fısıldadı. "Bayılmadan önce dedi ki..." Başımı salladım ve devam etmesi için onu teşvik ettim. Zaten söyleyecek sözüm de kalmamıştı. "Sadece bir kelime. Senin adın. Benjamin'e seni arattım çünkü onun seni, senin de onu sevdiğini ve sana ihtiyacı olduğunu biliyorum Hunter-"

Gözlerimi kapattım. "Ona söylemedim bile, gerçekten söylemedim," diye mırıldandım nefesimin altında.

Benjamin yüzünü ellerine gömmüş Angelina'nın üzerinde bir elini ovuşturdu. Tekrar bana döndü. "Ameliyattan çıktığında gelip bizi alacaklarını söylediler."

Mantıklı olmaya çalışarak başımı salladım. Sevdiğim kız için endişelenerek aklımı kaçırmamaya çalışıyordum. "Ailesini aradın mı?"

"Ben yaptım. Binebilecekleri bir uçak yoktu ama yakında buraya ulaşacaklar. En azından biz varız." Sahipti. Hepimize sahipti ama daha da önemlisi bana sahipti. Çünkü bundan sonra bir daha onun yanından ayrılmayacaktım.

Bu yarın birlikte yaşamaya başlamak anlamına gelse bile, ben buna hazırdım. Her şeye.

Uzun zamandır korkuyordum -sevdiğim insanı kaybetmekten korkuyordum, o gittikten sonra bunun beni yıkacağından korkuyordum- ama Gabbi'yle birlikte olduğumda bir şeyi fark etmişim. Eğer denemezseniz, onları hayatınızda tutmanın keyfini asla bilemezsiniz. Kahkahalar, gülümsemeler, bana baktığında hissettiklerim... Her şeye değirdi.

Tüm korkularım mı? Artık hiçbirinin önemi yoktu. Programım mı? Bir yolunu bulurdum. Belki birkaç yıl sonra yer değiştirip bir pediatri kliniğinde çalışabilirdim. İyi bir doktor olmak için 7/24 hastanede nöbetçi olmama gerek yoktu.

Hepimiz küçük tahta sandalyelere oturduk ve ben de oturup odanın girişine bakarak doktorun gelip bizi almasını bekledim. Kızımın ameliyattan çıktığını haber vermek için.

Ama en kötü senaryoları düşündükçe dehşete kapılıyordum.

Ameliyattan çıktığını haber için biri gelene kadar sandalyemin kenarına tüneyerek orada oturdum. Ancak onun iyi olacağını öğrendiğimde tekrar nefes alabileceğimi hissettim. Belki daha önce onsuz hiçbir şeyin iyi olmayacağına dair bu ezici his beni korkuturdu ama şimdi *nedenini* kabullenmişim. Onu seviyordum.

Hemşire, "İsterseniz onu şimdi görebilirsiniz," dedi ve tereddüt etmeden sandalyemden kalktım.

"Uyandı mı?"

"Hayır, ama uyanana kadar onunla oturabilirsiniz. Uyandığında herhangi bir beyin travması belirtisi olmadığından emin olmak için onu izlemeye devam etmemiz gerekiyor."

Başımı salladım. Korkunç trafik kazaları geçiren çocukları tedavi etmişim, araba koltuğunda için korkunç, hayatlarını değiştiren yaralanmalardan kurtulan çocukları da tedavi etmişim ama aynı zamanda kaybettiklerim de olmuştu. Burada en iyi durum senaryosu yoktu. Her şey berbattı.

Hemşireyi hastane odasına kadar takip ettim, dışarı çıkarken teşekkür ettim ve beni kapının eşiğinde dikilip yatağa bakarken bıraktı.

"Elle," diye fısıldadım odada yalnız kaldığım anda, hastane yatağında yatan ona bakarak. O kadar küçük, o kadar hareketsiz görünüyordu ki.

Hastane yatağında yatıyordu, kahverengi saçları dağınıktı ve sağ kolu alçıdaydı. Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendime çok daha kötü olabileceğini hatırlattım. Cildinde küçük sıyrıklar vardı elbette ama iyileşecekti. Leğen kemiğini kırabilir ya da omurgasında hasar oluşabilirdi. Ve onu kolundaki kırık kemiği düzeltmek için ameliyattan getirmişlerdi, bu yüzden anestezinin geri kalanını uyumak mantıklı geliyordu.

Yine de gözlerini açmasını istiyordum. Hem de çok. Ona söylemem gereken o kadar çok şey vardı ki.

Yatağının yanına bir sandalye çektim ve sol elini kendi elime alırken içine kaydım.

"Nasıl hissettiğimi söyleyebilmem için uyanmana ihtiyacım var, tatlım. Sana daha önce söylemediğim için ne kadar aptal olduğumu söylemem gerek. Sana daha önce söylemeliydim. İzin verseydin her gün söylemeliydim." Tıkandım ama yine de devam ettim. "Sen başıma gelen en güzel şeysin ve gitmene izin vermeyeceğim." Siktir et. Bunun olmasına izin veremezdim. Ben onun yanından ayrılmadan önce evren beni tekmeleyerek ve çığlık atarak sürükleyebilirdi. "O yüzden gözlerini aç Elle, böylece iyi olduğunu bileyim. Böylece her şeyi yüzüne söyleyebilirim." Gözlerimi kapadım, o üç küçük kelimeyi ve bunları ona nasıl söylemem gerektiğini düşünürken başımı yatağa yasladım.

Onun her zaman olduğu gibi nasıl korkusuz olacağını.

Korkusuzca senin, diye düşündüm ona bakarken sırtarak. Ne olursa olsun, yolumuza hangi engeller çıkarsa çıksın, onun için savaşacaktım.

CHAPTER 63

ÖzSrielle

T Gözlerimi açtığımda iki şeyin farkındaydım: Birincisi, bembeyaz hastane odası, ikincisi ise elimi tutan sıcak bir el. Özellikle de Hunter Sullivan'ın eli.

Yatağımın hemen yanında bir sandalyede oturuyordu.

Sana başka bir şey söyleyemezdim. Önemli olan tek şey onun *burada* olduğunu bilmekti.

"Hunter..." Elini sıkarak mırıldandım ve o da kıpırdandı, kafasını kaldırdı ve gözlerini açarak benimkilere baktı.

"Elle..."

"Ne zamandır uyuyordum?" Sersemlemiştim ve elbette diğer kolumun ağırlığına daha sonra odaklanmam gerekecekti ama şimdilik onun yüzünden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Çenesindeki kirli sakal, parlak yeşil gözlerindeki endişe... Hepsi benimdi.

Sertçe yutkundu ve başucumdan bana bir bardak su uzattı, memnuniyetle içtim. "Birkaç saat. Muhtemelen gidip hemşireye uyandığını haber vermeliyim-"

"Bekle," dedim, o kadar alçak sesle ki beni duyduğundan emin değildim. Ama duymuştu. Elbette duymuştu. Bu adam beni içten ve dıştan çok yakından tanıyordu. , duygularımı biliyordu ve vücudumun her santimini keşfetmişti. Tabii ki, bana çok iyi uyum sağlamıştı. "Sadece..."

Başını salladı. "Neye ihtiyacın varsa, tatlım."

Sonunda gözlerimi onunkilerden ayırdım ve alçılı koluma baktım.

"Bileşik kırık," dedi, sesi sertti, bana tıbbi terimlerle açıkladı. Sanki duygu eksikliği bir şekilde durumu daha iyi hale getirecekmiş gibi.

"Radial kemiğini kırmışsın ve düzeltmek için ameliyat yapmak zorunda kalmışlar. Olay yerinde bayılmışsın."

Çok az şey hatırlıyordum ama... "Angelina iyi mi?"

Hunter başını salladı. "Kafasını çarptı ama . İkiniz de hayatta olduğunuz için şanslısınız." Bu sözleri söylemenin ona ne kadar acı verdiğini biliyordum. "Eve gitmene izin vermeden önce kafa travması açısından seni bir süre daha izlemek istiyorlar."

"Tamam." Bir nefes daha çektim. Konuşmak istediğim şey bu değildi ve o da bunu biliyordu. "Hunter," diye başladım, daha kelimeleri çıkarmadan gözlerim yaşlarla dolmuştu bile. "Çok özür dilerim." Başımı iki yana salladım.

"Ne için bebeğim?" Elimi sıktı. "Seni endişelendirdiğim için, yapmadığım için-"

"Özür gerektirecek bir şey yok." Hunter başını salladı. "Sadece iyi olduğuna sevindim. Ama lanet olsun, Gabrielle. Çok korkmuştum."

"Ama-"

"Hayır, bırak bitireyim." Gözleri bana yalvardı. "Senden daha azı olmayı kabul ederek aptallık ettiğimi biliyorum. Senden uzun zaman önce benim olmanı istemeliydim. Düğünden önce bile. Her şeye sahip olamayacağımı düşündüm. İşe ve hayata. Çok çalıştığım için çıktığım birine teklif edecek zamanım olmadığını. Eğer yaparsam, bana kızacaklardı ve her şey bitecekti. Ben de denemedim. Kendimi . Kalbimi aşka kapattım, çünkü her gün gördüklerimi

-Acıdı."

"Hunter..." Başparmağımı elinin arkasına sürterek fısıldadım. Aramızdaki bağı koparmak istemedim.

"Ama yanılmışım. Çünkü sen..." Bakışlarımızı tekrar bir araya getirmeden önce gözlerini sıkıca kapattı. "Sen vazgeçilmezsin. Samanyolu'ndaki binlerce yıldız gibi hayatımı aydınlatıyorsun. Bir milyar. Tüm o neşeyi ve sıcaklığı getiriyorsun ve bu bulaşıcı bir şey tatlım, sadece senin yanında olmak bile gülümsememi sağlıyor. Elinde bir kamera varken ve o mükemmel kareyi yakalamaya odaklanmışken? Odaklanırken dilini yana doğru çıkarıyorsun... Ve ben gözlerimi senden bir an bile ayıramıyorum. Tek bildiğim seni bırakamayacağım." Birbirine bağlı ellerimizi ağzına götürdü ve elimin arkasını öptü. "Senden vazgeçemem. O yüzden vazgeçme. Bizden değil. Bundan değil. Biz bir yolculuktan daha fazlasıyız, biz tüm varış noktasıyız.

"Bu benim için asla sadece bir kaçamak olmadı, Gabrielle. Uzun süre bunu görmezden gelmeye çalıştım, çünkü kendime seni isteyemeyeceğimi söyledim, ama hep istedim. Kalp atışlarını dinlediğim ve senin beni gerçek bir doktor olmamakla suçladığın o ilk andan beri." Sırıttım. "O zaman bile biliyordum."

"Ne diyorsun sen?" Fısıldadım. Bilmediğim için değil... duymaya ihtiyacım olduğu için. Uzun zamandır duymayı çok istediğim ama asla duyamayacağımı düşünerek kendimi kandırdığım sözleri.

"Seni seviyorum, Gabrielle."

"Biliyordum," diye nefes aldım ve sonra dudaklarım ayrıldı ve yüzüme yayılan sırıtışa engel olamadım.

Bana kaşlarını çattı. "Çeneni kapatıp seni öpmeme izin verecek misin?"

Başımı salladım ve çok rahatsız görünen sandalyeden kalktı, başımı ellerinin arasına aldı ve eğilerek dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

Hâlâ yüzümü tutarak uzaklaştığında ona gerçeği söyledim. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

Eli saçlarımı düzeltti ve ben de boştaki elimi çarpan kalbime bastırdım. "Bunu daha önce söylemeliydim. Tanrı biliyor ya, seni çok uzun zamandır seviyorum Hunter. Eğer seni seversem ve sen bunu istemediğine karar verirsen... parçalanacağımdan ve dağılacığımdan korkuyordum. Ve parçaları tekrar toplayabileceğimden emin değildim. Çünkü hiç kimseyi seni sevdiğim gibi sevmemiştim."

"Şükürler olsun," dedi ve sonra beni tekrar öptü. Hâlâ dikkatli ve yumuşaktı ama dilimi dudaklarına değdirerek içeri girmesi için yalvardım ve o anda dünyanın sonu gelse bile onu öpmeyi bırakmazdım. Çünkü dudakları benimkilerin üzerindeydi ve tadı ev gibiydi; sanki her şey yolundaydı ve iyi olacaktı, çünkü o beni seviyordu, ben de onu seviyordum ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonunda beni kontrol etmesi için bir doktor bulması gerektiğini mırıldanarak çekildi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurduktan sonra alınma da bir öpücük kondurarak doktorumu bulmak üzere odadan çıktı.

Beni kontrol ederken bile Hunter hep etrafımda durdu, iyi olduğumdan emin oldu, sorular sordu ve neye ihtiyacım olduğundan emin olmak için bakımım hakkında konuştu. Kolum iyileştiği için en az 6-8 hafta alçada kalacaktım ve çarpma sırasında başımın koltuğa çarpmasından kaynaklanabilecek herhangi bir kırbaç veya beyin sarsıntısı belirtisini ekarte etmek istediler, ama bunun dışında iyiydim. Pek çok açıdan bir mucizeydi.

Doktor odadan çıktı ve tekrar elimi tuttu ama istediğimi vermek yerine, "Arkadaşlarını görmek ister misin? İyi olduğundan emin olmak istiyorlar."

"Hepsi burada mı?" Ciyakladım.

Elbette, Angelina'nın öyle olduğunu düşünmüştüm, ama...

Başını salladı. "Angelina aklandıktan sonra hepsini aradı ve senin uyanmanı bekliyorlardı. Uyandığında bunalmanı istemedik." Hunter bana küçük bir gülümseme verdi. "Ama herkes çok endişelendi."

Başımı salladım. "Tamam."

"Hemen döneceğim, savaşçı kızım."

"Burada olacağım," diye mırıldandım ve elini bırakmadan önce sıktım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve sonra kızları almak için hızla odadan çıktı.

İçeri girdiklerinde Charlotte, Noelle ve Angelina endişeli ve hasta görünüyorlardı ama Angelina'nın alnına yapıştırılmış bandajı göremedim.

"Sen iyi misin?" Ağzımdan kaçırdım.

Kıkırdadı. "İyi *miyim*?" Parmakları yüzündeki beyaz gazlı bezin üzerinde hafifçe gezindi. "Sadece bir çizik. İyi olacağım. Sen nasıl hissediyorsun?"

Charlotte ve Noelle kollarını bana dolayarak sıkıca sarıldıklarında, sorusunu yanıtlayabilecekmiş gibi kolumu kaldırdım.

"Çok endişelendik!" Charlotte haykırdı. "Daniel ve ben olabildiğince hızlı bir şekilde buraya geldik."

Gözlerim Angelina'nın kollarıyla birleşti, o da omuz silkti. Aralarında ne olup bittiğini anlamaya çalışmayı *uzun* zaman önce bırakmıştım.

"İyi olacağım," dedim, doktorumun daha önce söylediği sözleri tekrarlayarak. "Sadece biraz ağrıdan almam gerekiyor."

Noelle çekilmeden önce bana bir kez daha sıkıca sarıldı. "Hepimiz seni biraz dinlenmen için yalnız bırakacağız. Seni kontrol etmek ve burada olduğumuzu haber vermek istedik." Elinde küçük bir çanta tutuyordu. "Dairene uğradım ve sana da bir şeyler aldım."

"Ah." Gözlerim yine yaşardı. "Teşekkürler. Sizi çok seviyorum çocuklar."

Charlotte ve Noelle bana birer kez daha sarıldıktan sonra, eve döndüğümde beni görmeye geleceklerine söz vererek ayrıldılar ve sonra Angelina ve ben kaldık.

Yatağımın kenarına oturdu. "Sanırım Hunter'a söyledin?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ona söyledim. Ve o burada." Aranmasını sağlayanın o olduğundan emindim ve ona ne kadar teşekkür etsem azdı.

"Benjamin onu aradı." Sanki onaylar gibi başını salladı.

"İyi olduğuna emin misin, Ang?" Şimdi daha yakın olduğu için, camın parçaladığı yerlerden cildindeki küçük çentikleri görebiliyordum - yakından bakma zahmetine katlansaydım benim cildimde de birkaç tane olduğundan emindim.

"Benjamin beni kaç kez ağlarken gördü biliyor musun?" Angelina bunun yerine şöyle dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. Dokuz yıllık arkadaşlığımız boyunca onu neredeyse hiç ağlarken görmemiştim.

"Beşten az." Güldü. "Ama senin için çok endişelendiğimden hüngür hüngür ağladım. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve ben seni neredeyse-"

"Hayır." Sözünü kestim. "Bu senin hatan değil. Nereye gittiğine bakmadığı ya da kırmızı ışıklara dikkat etmediği için o adamın suçu. Kendini suçlayamazsın. Ben iyiyim." Kolumu kaldırdım. "Ve bak, pırıl pırıl yeni bir alçım var ve tüm uzuvlarım sağlam." Ona zayıf bir gülümseme verdim. "Biz iyiyiz."

Ellerini siyah saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Çok endişelendim."

"Ama şimdi her şey daha iyi." Başımı salladım. "Ve söz veriyorum benden o kadar kolay kurtulamayacaksın, tamam mı? Ejderhalar, korsanlar ya da düşman bir prensin eline düşmen gerekebilir ama bu şekilde değil."

"Kızlar sana birkaç kitap hazırladılar... eğer ihtiyacın olursa." Angelina'nın gözleri kapıya doğru kaydı. "Ama ihtiyacın olmayacağını tahmin ediyorum."

Yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı. "Hayır, sanmıyorum."

Sarılmak için kollarımı açtım, onu sıkıca kendime çektim ve geri çekildiğinde gözlerinden süzülen yaşları kaçırmadım. "Seni seviyorum, Angelina. En iyi arkadaşım olmadan ne yapardım bilmiyorum."

"Evlenen sen olduğunda bunu unutma," diyerek göz kırptı.

Ben.

"Sanırım *biraz aceleci* davranıyoruz." Gözlerimi devirdim. "Söyle Benjamin teşekkür eder mi?" Hastane yatağından kalkarken ona sordum.

"Ne için?"

"Bana gerçekten ihtiyacım olan tek şeyi getirdiğin için."

Başka bir şey söylemeden başını salladı ve eli kapı kolundayken bana baktı. "Siz ikiniz bunu başaracaksınız."

biliyorum."

Hunter ve ben.

Başımı salladım, çünkü sıkıca tutunacak ve asla bırakmayacaktım.

Herkes gittikten sonra odama geri döndü ve ben de esnemeye başladım. Saatlerdir dışarıda olmama rağmen hâlâ bitkin durumdaydım -hem kazadan hem de ameliyattan dolayı, emindim- ama istediğim tek bir şey vardı. Sonunda tekrar yalnız kaldığımızda, artık elimde değildi.

"Buraya gel lütfen," dedim, yatağın kenarına doğru kaydım ve sağ kolumdaki alçıya aldırmadan kollarımı açtım.

"Seni ezmek istemiyorum," diye mırıldandı yatağa tırmanıp beni kollarına çekerken, başımı göğsüne yaslamama izin verdi.

"Seni özledim," dedim yüzümü gömleğine gömüp onu tüm duyularıyla içime çekerken.

Kıkırdadı. "Sadece on beş dakikalığına gitmiştim tatlım. Ama benden bir daha asla kurtulamayacak olman iyi bir şey," dedi, ben gözlerimi kapatırken, kollarında mutlu ve memnun bir şekilde uykuya dalmaya başlamıştım bile.

Yapmamız gereken başka konuşmalar da vardı ama onları yarın yapardık. Ne de olsa zamanımız vardı.

"Pekala Bayan Meyer, hepiniz evlerinize gitmekte özgürsünüz."

Hunter orada durmuş, eşyalarımın olduğu spor çantasını tutuyordu, çok yakışıklı ve *sevecen* görünüyordu... ve ben hâlâ *beni sevdiğine* inanamıyordum. Ona çok uzun zamandır aşıkım ama onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek... Göğsüm bu bilgiyle çırpındı.

Sadece kırık bir kolum olduğu düşünülürse muhtemelen oradan yürüyerek çıkabilirdim ama herkes her ihtimale karşı tekerlekli sandalyeyle çıkarılmam için ısrar etti. Hunter beni yataktan kaldırıp sandalyeye oturtuktan sonra arkadaşlarımın bıraktığı çiçekleri ve kartları aldı - ilk birkaç saat içinde fark etmediğim şeylerdi bunlar, çünkü kendimi ona kaptırmıştım. Gözlem için bir gece kalmıştım, Hunter yanımdaki sandalyede uyuyordu - ya da benimle kucaklaşması için rüşvet verebildiğim zamanlarda yatakta - ama şimdi eve gideceğim için mutluydum.

Hastanenin dışına çıktığımızda Portland'da tipik bir gri ve çiseleyen sonbahar günüydü ama nedense hava daha taze ve temiz geliyordu. Gülümsedim.

Hunter arabasını almaya gitmeden önce başımın yan tarafını öptü.

Cipini ön tarafa çekti ve beni yolcu koltuğuna oturtuktan sonra kucağıma bir battaniye sıkıştırdı. "Eve gitmeye hazır mısın?" Hunter sordu.

Başımı salladım. "Kimin dairesine ?"

"Senin. Ama seni bir daha bırakmayacağım," dedi huysuzca.

"Biliyorsun... Birlikte yaşamıyoruz bile." Ona küçük bir göz kırptım ve bakışlarımı tutarken beni kaslı kollarının arasına sıkıştırdı.

"Mm. Artık biliyoruz. Ve eğer seni güvende tutmak için bu gerekiyorsa, seni balonlu naylona saracağım."

"Hunter..."

"Seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Ben varım, Gabrielle. Seni her şekilde istiyorum. Eğer zamana ihtiyacın varsa, anlarım, ama geçen ay bana hayatımda sana ne kadar ihtiyacım olduğunu kanıtladı. Sensiz devam edemem. Artık değil."

Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için uzandım ve saçlarını geriye doğru ittim. Kısa kahverengi bukleleri sevdiğim şekilde alnına düşüyordu. "Zamana ihtiyacım yok. Ben de seninle olmak istiyorum."

"Şükürler olsun." Beni öptü ve sonra çekti. "Şimdi eve gidelim, tatlım."

Kapımı kapattı, şoför koltuğuna doğru yürüdü ve avuç içi dizimin üzerinden geçti ve yol boyunca böyle devam etti - sanki orada olduğumu onaylamaya, burada olduğumu bilmek için tenime dokunmaya ihtiyacı varmış gibi bana dokunuyordu.

Onun olduğumu.

Ev, bu bana çok iyi geldi.

Beni arabadan çıkarıp kollarına aldı ve arabanın kapısını diziyle kapattı.

Diğer kolumla alçımı tutarken gözlerimi ona diktim. "Biliyorsun, kendi başıma yürüyebilirim. Sadece kolum kırık, bacağım değil."

Öfkelendi. "Umurumda değil. Yaralanmışsın. Seninle ilgileneceğim."

Daire tıpkı bıraktığım gibiydi -ki bu şaşırtıcı değildi- en son dün sabah görmüştüm. Ama her şey biraz

farklıydı. Sanki dünyaya farklı bir gözle bakıyormuşum gibi.

Beni merdivenlerden yukarı taşıdıktan sonra hemen bir battaniyeyle kanepeye yatırdı ve Hunter çılgınca dairenin içinde dolaşırken ben de mutlu bir şekilde Dişsiz'i okşuyordum.

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu bana buzlu su dolu bir bardak getirdikten sonra.

"Sence duş alabilir miyim?" Burnumu kırııştırarak sordum. "Kendimi yapış yapış hissediyorum ve saçlarımı yıkamak istiyorum." Sağ elime baktı ve başını salladı, içinde bir şeyler kıpırdadı.

"Gel buraya," dedi, beni kollarına aldı ve yatak odama götürdü, beni yatağa yatırdıktan sonra en-suite banyoma girip küveti açtı.

"Banyo mu?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Evet," diye homurdandı. "Saçını yıkayacağım."

"Oh." Onu ne *kadar* sevdiğim hakkında bir fikri var mıydı? Kalbimi bu kadar çarptırırken bunun mümkün olduğundan emin değildim. "Tamam."

Beni ayağa kaldırdı ve kazağımı hafifçe sıyrarak alçımın üzerinden dikkatlice çekti, ardından sütyenimin klipsini açtı ve taytımı bacaklarımdan aşağı indirerek parlak yeşil alçım dışında beni tamamen çıplak bıraktı. Pek doğru renk sayılmazdı ama kabul ederdim.

Gözleri vücudumu taradı ve yanaklarım kızardı ama başka bir şey yapmadı. Her ne kadar bana dokunmasını istesem de bunun zamanı değildi.

"İşte," dedi, kolumu hafifçe kaldırdı ve alçımın üzerine plastik bir örtü çekerek üstten sabitledi. Hantal ve garipti ama en azından işimi görecekti.

"Bu uzun bir altı ila sekiz hafta olacak," diye iç geçirdim.

"Hey." Hunter çenemi kavradı ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı çekti. "Eğer her gün saçını yıkamam ve duş almana yardım etmem gerekiyorsa, yapacağımız şey bu, tamam mı? Ben senin için buradayım. Neye ihtiyacın olursa."

Başımı salladım. "İki günde

bir." "Ne?"

"Saçımı her gün yıkamıyorum." Güldüm.

Sırıtişına karşılık verdi, küvete doğru yürürken boştaki elimi tuttu ve girmeme yardım etti. O önümdeki fayansın üzerine otururken ben suyun içine battım.

Sıcak su kaslarıma çarptığında "Oh," diye inledim. "Özür dilerim," dedim ona utangaç bir şekilde.

"Çok sıcak değil, değil mi?" Gömleğinin kollarını yukarı itip nefis ön kollarını ortaya çıkarırken başımı salladım ve kolundaki yeni dövme-yi gördüm.

"Bu da ne?" Yere bakarken nefes nefese kaldım.

"Oh. Ben-" O kelimeleri karıştırırken parmak uçlarımla mürekkebin izini sürdüm. "Bu senin için," dedi sonunda. Gözlerimi yıldızların arasında uçan küçük ejderhadan alamıyordum. "Dün gece yemekte sana gösterecektim ama..."

"Hunter..." Sesini alçaltarak, keşke burada benimle olsaydı da ona ne kadar sevdiğimi gösterebilseydim, dedim. "Bu mükemmel. Bunu yapmak için ne zaman vaktin oldu ki?"

Biraz yaramazca omuz silkti ve sonra burnumu öptü. "Bazı sırlar en iyi saklanır, benim küçük ejderha sevgilim."

"Bilirsin, en iyi hikâyelerin hepsinde vardır," diye sıırıttım. Tam o sırada, dışlanmaktan bıkmış olduğu anlaşılan Dişsiz banyo kapısını tırmaladı. "Bizimkinde bile."

Eğildi ve beni tekrar öptü, hafifçe ve sonra elini saçlarımda gezdirdi.

"Kendim yapabilirim," diye mırıldandım, istediğim son şey bu olsa da.

Hunter başını salladı. "Bana bırak," dedi ve küvetin kenarındaki şampuan şişesini aldı.

Başımı suya daldırdı, ıslatmak için kafa derimin üzerine su döktü ve ardından ürünü saçıma masaj yaparak uyguladı. Parmakları kafa derimde çalışırken çıkardığım utanmaz küçük inlemelere engel olamadım - çok iyi hissettirdi ve şimdiye kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Saçlarıımı duruladıktan sonra saçlarıımı kremledi ve başımın üstünde topuz yaptıktan sonra o güzel mucizevi elleriyle boynumu ve omuzlarıımı ovdu ve sanırım birazcık da olsa cennete gittim.

Ilık suyun içinde uykuya dalmak üzereyken bana yardım etti. "İyi karar," diye mırıldandım, ona yaslandım, muhtemelen saçlarımla gömleğini ıslattığımı biliyordum ama gözlerimi açık tutmak için savaşıırken yine de umursamıyordum.

Hunter beni kabarık bir havluya sarıp vücudumun her santimini kuruladıktan sonra kucağına aldı ve üzerimde tek bir kıyafet olmadan yatağa taşıdı. Tam protesto edecektim -gideceğini düşünerek- ta ki gömleğini ve pantolonunu çıkarıp yanıma tırmanana ve beni vücuduna sımsıkı çekene kadar.

Birdenbire kemiklerimdeki tüm yorgunluk gitmişti.

"İşe gitmen gerekmiyor mu?" Ona şüpheyle bakarak sordum.

"Uh-uh. Mason'a bugün yerime bakıp bakamayacağını sordum. Ona kız arkadaşımın bir trafik kazası geçirdiğini ve burada onunla olmam gerektiğini söyledim."

"Oh." Gülümsedim.

"Ne?"

"Ben senin kız arkadaşınım." "Sana her şeyi ettiğimi söylemiştim."

"Biliyorum, ama... kulağa çok hoş geliyor, *erkek arkadaşım*."

Burnunu kırıştırdı. "Bu çok garip. Birinin erkek arkadaşı olmak. Bunun için kendimi çok yaşlı hissediyorum."

Kaşlarını çattı. "Yaşlı değilsin. Sadece otuz iki yaşındasın." "Aralık'ta otuz üç olacağım."

Bu harika adama söylemediğim o kadar çok şey varmış gibi hissetmem nasıl mümkün olabilirdi? Artık *benim* olan bu inanılmaz adam. "Erkek arkadaşın sana uymadığını düşünüyorsan aklıma birkaç unvan daha geliyor..." Bana göz kırptı ama ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Bir gün," diye kabul etti. "İkimiz de hazır olduğumuzda."

Ellerimizi birbirine geçirdim. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum. Başını salladı ve ben de devam ettim. "Sana kızgındım... bir süre için."

Bana sırtı baktı. "Öyle mi? Ne için?"

"Bana sinir bozucu dediğin zaman," diye homurdandım.

Hunter kaşlarını çattı. Suratında o şaşkın ifadeyi gördüğümde parmaklarımı alnındaki kırışikliklerde gezdirmek istedim. "Sana asla sinir bozucu demedim."

Dik oturdum. "Evet, yaptın. Nişan partisinde. Benjamin'le benim hakkımda konuştuğunuzu duydum."

"Tam olarak ne söyledim?"

" bir şey... *Tanrım*, sanırım *çok sinir bozucu biri*. Neden?"

Sakalını ovuşturarak kıkırdadı. "Elle. *Annem* hakkında konuşuyordum. Tekrar evlenmem konusunda bana yükleniyordu. Benjamin'in partisinde, hem de her yerde."

"Oh." Kaşlarımı çatmıştım. "Ama Benjamin benim adımı söyledi-"

"Çünkü annem seninle çıkmamı istedi, aptal." "Ah."

Sesim bozuk plak gibi çıkıyordu. "Ama..."

Başını saçlarıma gömdü. "Her zaman sendin, benim küçük savaşçım. Elbette başımın belasısın ama sen *benim* belasısın." Güldüm.

"Bunun romantik olması mı gerekiyor?"

"Bana hiç söylemediğine inanamıyorum. Başlangıçta bu yüzden mi bu kadar inatçıydın?"

"Evet," diye mırıldandım. "Sadece benden *gerçekten* hoşlanmadığını düşünmüştüm. Neden yapmadığını anlayamadım. Ve sonra sen benden uzaklaşmaya devam edince..."

"Lanet olsun. Senden *hep* hoşlandım, Elle. Sadece seni becerip hayatıma devam edemeyeceğimi biliyordum. Seninle bir kez olmanın asla yetmeyeceğini biliyordum. Ama Benjamin bana kirli pençelerimi senden uzak tutmamı söyledi. Haklı olduğunu düşündüm. Seni hak edemeyeceğimi düşündüm."

Yanağını okşadım. "Ama sen hak . Beni hak *ediyorsun*."

"Ve bunu sana hayatımızın geri kalanında her gün kanıtlayacağım. Eğer izin verirsen."

"Bu biraz küstahça, Bay Sullivan."

"Bir gün seni Bayan Sullivan yapacağım."

Burnumu kıvırdım. "O senin annen," diye güldüm. "Ve Angelina."

"Ve sen de... Eğer istersen." Alnı benimkine yaslandı ve elimde olmadan dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim.

Çünkü hayatımda ilk kez bunu istedim. Onun yüzüğünü parmağıma takmak istiyordum. Onun soyadının benim soyadım olmasını.

"Bana tek bir şey için söz verir misin?" Dedim ki,

"Ne istersen. Sana her şeyi vaat ederim, tatlım."

"Bazen kafam karıştığında ya da endişelendiğimde... Beni rahatlatabilir misin?" Başını salladı. Bunu ona daha önce de açıklamıştım, bu yüzden ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

"Bana ne yapacağımı söyle, yapayım." "Sev beni," dedim.

"Sadece... sev beni."

Eli boynumun arkasına dolandı ve dudaklarımızı birbirine yaklaştırdı.

"Bunu yapabilirim," dedi ve sonra beni öptü.

CHAPTER 73

Hunter

J *Sadece beni sev.* Sözlerinin bana ne yaptığını bilmiyordu ama ben ona her gün onu ne kadar çok sevdiğimi göstermeye niyetliydim. Dürüst olmak gerekirse, sormasına bile gerek yoktu. Onunla birlikte olmak istediğimi söylediğimde ciddiye alırdı.

Bir gün karım olmasını. Henüz değil, önce birlikte olmanın tadını çıkarmak istiyordum ama bir gün koridorun sonunda evet diyeceği kişi ben olmak istiyordum.

Öpüşmeyi kestim ve onu üstüme yatırdım, ellerimi ipeksi kahverengi saçlarında gezdirdim ve yıkanmasına yardım ederken yapmamaya çalıştığım şekilde çıplak vücuduna hayranlıkla baktım. Bu rahatlamayla ilgiliydi.

-Rahatlık. Bu tamamen farklı bir şeyle ilgiliydi ve Avrupa'dan ayrıldığımızdan beri onu yatağıma almadığımı düşünürsek, onu özlediğimi her şekilde ona göstermek için can atıyordum.

Ama bunların çoğu beklemek zorunda kalacaktı.

Çünkü hoşuna gitse de gitmese de yaralanmıştı ve kolundaki o alçı çıkana kadar her gün bunu hatırlatacaktı. Bu yüzden nazik davranacak ve onunla ilgilenecektim; çünkü ayrı kaldığımız onca zamandan sonra ikimizin de buna ihtiyacı vardı.

"Hunter," diye yalvardı, onu sırt üstü yatırıp alçısını bir yastığın üzerine yerleştirdim ve kalçalarını onunkilerin arasına kaydardım.

"Evet, tatlım?" Dudaklarım onunkilerden sadece birkaç santim uzaktayken sordum. "Öp beni," diye nefes aldı Gabrielle ve ben de bunu memnuniyetle yerine getirdim.

Nefes nefese kalana, kıvrana öpüştük; sonunda ben çekildim. Nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasını izlerken beynimdeki tek kelimeyi söyledim. "Çok güzelsin amına koyayım."

Açık kahverengi saçları yastıkların üzerine dökülmüştü, burnundaki o küçük çiller, bana sevgiyle bakan ela gözleri, her şey vardı.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvararak bana doğru uzandı.

İçine girdim ve bu kadının içinde olmanın ne kadar doğru bir his olduğunu düşünerek inledim. "Siktir, bebeğim," diye soluyarak yüzümü göğüslerinin arasına gömdüm. Onlarla daha sonra ilgilenecektim.

"Hunter," diye inledi ve onun da benim gibi hissedip hissetmediğini merak ettim. Aramızdaki bağın yoğunluğunu. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu, onu asla bırakmak istemediğimi.

Kolunu sarsmamaya ya da canını acıtmamaya dikkat ederek yavaş, sık itişlerle içinde hareket etmeye başladım. Buna ihtiyacım vardı, ikimizin de vardı ama bu tutku, arzu ya da sıcaklık uğruna yapılan bir seks değildi. Sadece kendimizi boşaltmak için aceleye getirilmiş bir emek değildi. Onu her zaman istiyordum elbette ama bu farklıydı. Bu '*Seninleyim ve sana bağlanmak istiyorum*' demekti. Bu '*Seni görüyorum ve seni seviyorum*'du. Bu sevgi, mutluluk ve duyguların bir araya gelmesiydi ve kalbim -uzun zamandır buna kapalı olan kalbim- onu görünce dolup taşı, esnekti, pürüzsüz teni ve daha sonra ağzıma almak istediğim güzel kıvrımları.

Öldüğüm güne kadar tapınmaktan asla vazgeçmeyeceğimi.

"Daha fazla," diye yalvardı, kollarını boynuma doladı ve onu tekrar öpmem için beni aşağı indirdi. "Lütfen."

"Seni incitmek istemiyorum bebeğim," dedim dişlerimi sıkarak ve o kalçalarını yuvarlarken kendimi tutmaya çalışarak.

"Mümkün değil." Elleriyle yüzümü kavradı. "Bana kırılғанmışım gibi davranmana gerek yok. Kırılmayacağım, söz veriyorum."

Başımı salladım, ona girip çıkarken hızımı biraz artırdım, dilimi dudaklarında gezdirdim ve ağzını tutarak aşkımın bedenimden akmasına izin verdim.

"Siktir, seni seviyorum."

Gözlerini kapattı ve ben de alnımı yasladım. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı.

Ve *mutluluk* gibi hissettiren bir şeyde bir araya geldiğimizde Hayatımın asla daha iyi olmayacağından emindim.

"Su samurlarının uyurken birbirlerinden ayrılmamak için el ele tutuştuklarını biliyor muydun?" Gabbi onu yanıma yatırdıktan sonra uykulu bir şekilde , onu bir kez daha boşalttıktan sonra tamamen bitkin düşmüştü. Yavaş gitmeye çalıştım ama

Kıçını okşadıktan sonra neredeyse üzerime atlayacaktı ve gerçekten şikayet edemezdim.

"Ne?" diye sordum. Kulağının arkasındaki dövmenin üzerinde bir parmağımı gezdirerek sordum.

"Bence çok tatlı. Uyurken bile sevdiklerinden ayrılmak istemiyorlar. Bu su samurları çok romantik."

"Uyurken elini tutmamı mı istiyorsun, tatlım?" "Mhm," dedi göğsüme gömülürken ve ellerimizi iç içe geçirdim serbest eller birlikte.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye söz verdim.

"Güzel," dedi Gabrielle, sonunda uykuya dalarken gözlerini kapatarak, çıplak göğsüme sokuldu ve ikimizin de tam olarak ait olduğumuz yerde, birlikte olduğumuzu biliyordum.

BİR SONRAKİ HAFTA hayatımın en güzel haftalarından biriydi. Sadece her günü Gabrielle'de geçirdiğim, duş almasına ve giyinmesine yardım ettiğim ve her gece birbirimizde kaybolduğumuz için değil, aynı zamanda her gün eve, onun yanına gelmenin ne kadar tatmin edici olacağını hiç fark etmediğim için.

Bunun sonunda yalnız uyumaya geri dönmek istemediğimi çoktan fark etmiştim. Tüm eşyalarımı onunkilerin yanına taşımaktan başka istediğim bir şey yoktu. Sessiz, boş daireme geri dönmek istemiyordum.

Kızım *iyi* olduğu, kırılmayacağı ve onu bir şahin gibi izlemeyi bırakmam gerektiği konusunda ısrar edip duruyordu. Ama elimde değildi, bakıcı olmak benim kanımda, DNA'mda vardı. Onu yavru bir köpek gibi takip ettiğim üçüncü günden sonra beni işe zorlamıştı ve onu yalnız bırakmaktan nefret etsem *de sonsuza kadar* her gün onu takip edemeyeceğimi biliyordum. Yine de bazen onu baloncuklu naylonla sarma tehdidimde ciddiydim.

Doktorları Gabrielle'in beyninde ya da omurgasında kalıcı bir hasar olmadığına kanaat getirdikten sonra, normal faaliyetlerde bulunmasına izin verdiler. Sadece 6-8 hafta boyunca alçıyı takması gerekiyordu. Ve Nicolas, tekrar ofise gelmek isteyene kadar evden çalışmasına izin vermişti, ki bu harikaydı, çünkü yakın zamanda direksiyon başına geçmesi konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Dur işaretinde çizgide durmayan ya da ışıktaki geçecekmiş gibi görünen bir araba gördüğünde bunun onu biraz korkuttuğunu biliyordum ve tekrar rahatlaması biraz zaman alacaktı. Ama bunu atlatmasına yardım edecektim ve bu noktaya gelene kadar şoförlüğünü yapmaktan mutluluk duyacaktım.

Hafta sonunda hepimiz akşam yemeği için Matthew ve Noelle'in evine gitmiştik, çünkü yeni evliler de önümüzdeki iki ay içinde taşınmaya hazırlanıyorlardı ve geri kalanlarımızdan hiçbiri evlerini teklif etmemişti. Gabbi'ye taşınmasını teklif ettikten sonra değişmesini umduğum bir şeydi bu. Seni seviyorum diyeli sadece bir hafta olmuş olabilir ama boş ver. Zaten temelde evlenmekten bahsetmiştik. Evet diyeceğinden oldukça emindim.

Gabrielle'in hazırlanması normalden iki kat daha uzun sürdüğü için en son gelenler bizdik. Sekiz haftayı tamamlayamadan kolunu koparacağından oldukça emindim ama onun için saçlarını taramış ve örmüştüm - en azından elimden geleni yapmıştım.

Neyse ki küçükken kendi kendime öğrenmişim, böylece annem ve babam tam zamanlı çalışırken Em'in saçını yapabiliyordum.

"Selam." Ön kapıdan içeri girerken sırttım, Matthew'un köpeği ben kapıyı kapatırken mutlu bir şekilde merhaba demek için yanıma geldi. Eylül ayının ortasıydık ama havada şimdiden bir soğukluk vardı.

Elini bırakmadım ve Gabbi hepsine mahcup bir gülümseme verdi. "Yani..." diye başladı, herkesin gözlerinin iç içe geçmiş parmaklarımıza dikilmesini izliyordu. "Biz çıkıyoruz. Resmi olarak. Hepinizin bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Tam zamanında," dedi Angelina, onu belinden kendime doğru çekerken sırtarak.

"Düğünden önce size söylemediğim için özür dilerim," diyerek yüzünü buruşturdu. "Sadece kalmasını istedik. İşlerin nereye gideceğini bilmiyorduk ve ikimizin de işin ne kadar ciddileşeceğini fark ettiğini sanmıyorum..."

Başının tepesini öptüm ve bu jest karşısında neredeyse kollarımın arasında eriyip gitti.

"Ve benden kurtulamayacak. Yani anlaştık." Oturma odasındaki sehpanın etrafına yığılırken sırttım.

Benjamin, karısının yüzük parmağına bir öpücük kondurmadan önce yüzünde bir sırıtışla, "Hepimiz o yollardan geçtik," diye onayladı. "Ve bakın nasıl sonuçlandı."

"Ve sonra iki kişi vardı," dedi Angelina, tüm karşılaşma boyunca merakla sessiz kalan Charlotte ve Daniel'a bakarak. Charlotte yüzünü garip bir gülümsemeye zorladı, gözleri onunkilerle birleşti ama ikisi de normalde olduğu gibi bunu inkâr edecek bir şey söylemedi.

Onlara ne olduğunu merak ediyordum, ama yine de hep merak etmişimdir. Kızların en küçüğu olduğu için gelecek hafta doğum günü olduğunu biliyordum ve belki o zamana kadar bir yolunu bulurlardı.

"Peki, bu gece hangi oyunu oynuyoruz?" Angelina konuyu değiştirdi, kocasına sırtıtmaya başlamıştı bile.

Noelle bir yığın farklı masa oyunu ve kart destesi getirdi. "Scrabble'ın rövanşına var mısın?"

Matthew inledi. "Güneş ışığı. Belki de Üçüncü Dünya Savaşını kışkırtmayan bir oyun oynayalım?"

"Uno gibi mi?" Angelina desteyi kaldırarak sordu.

Benjamin gözlerini devirdi. "Bence bu daha kötü olabilir."

"Geçen sefer kıcına tekme yi bastığım için böyle söylüyorsun, izci çocuk."

"Bunu söylüyorum çünkü *hile yapıyorsun* ve bunu biliyorsun."

"İnsanlığa karşı kartlar mı?" Daniel söze girdi ve Charlotte kıpkırmızı kesilmeden önce onun kulağına bir şeyler fısıldadı. "Boş ver," diye mırıldanarak sarışın kıza baktı. Angelina'nın kardeşinin ona fena halde aşık olduğundan emindim ama ikisi de bu konuda bir şey yapmaktan korkuyor gibiydi.

Ama ben ne biliyordum ki? Bir hamle yapmadan önce aylarca Gabbi'nin etrafında dans etmiştim. Ve elbette, bu hamle onu öpmek ve sonra geri çekilmekti, ama... Her şey yolunda gitmişti.

"Oh!" Charlotte dikkatleri kendi üzerinden çekerek haykırdı. "Sessiz sinemaya ne dersiniz?"

Gabbi alçısını kaldırdı. "şu anda zor olabilir." "Ah..."

Doğu. Lanet olsun."

"Peki ya..." Matthew kutuları karıştırırken kafası karışmıştı. "Güzel bir Monopoly turu mu?"

"Bir *hafta* burada kalacağız," diye mırıldandı Angelina, ama Benjamin ona doğu eğildi ve söylediği şey gözlerindeki alevlerin tutuşmasına neden oldu. "Hadi yapalım şu işi." Gözlerini kocasına dikti. "Takım mı kuruyoruz?"

"Öğrenmekten neredeyse korkuyorum," dedim, sırtan kardeşime kaşımı kaldırarak.

Herkes tahtayı kurmaya başlarken Daniel, "Onunla birlikte büyümenin nasıl bir şey olduğunu tahmin edebilirsiniz," diye cıvıladı.

Angelina kardeşinin omzunu itti. "Kapa çeneni."

"Hey. Bahsettiğin kişi benim *karım*." Benjamin eğilip onun çenesine bir öpücük kondurdu.

Gabrielle omzuma yaslandı ve bana baktı. "Ortaklar?" diye fısıldadı.

"Her zaman, benim küçük savaşçım."

Gülümsedi ama ben gerçekten ciddiydim: Takımımda olmasını tercih edeceğim başka kimse yoktu.

"ELLE," diye fısıldadım kulağına.

"Mmm."

Göğsüme sarılmıştı, uykuya dalıp çıkarken gözleri kapalıydı ve onu gerçekten nefret ediyordum. Ama son otuz dakikadır saçlarını okşuyordum ve arkadaşlarımızla konuşmamızın gece boyunca süreceğini bilsem de onu eve götürmek istiyordum.

Gabbi'yi kollarıma alıp koltuktan kalkarken, "Herkes dışarı çıksın," dedim, sesim kısıktı. "Bunu eve götürüp yatırmamız gerekiyor."

Noelle de esnedi, Matthew'la birlikte koltuğa kıvrıldı ve Snowball ayaklarının hemen altına uzandı. "İyi geceler," diye uykuyla bir şekilde iç geçirdi. "Geldiğiniz için teşekkürler."

Başımı salladım. "Bunu kaçırmazdım."

Ve bu doğruydu-Gabrielle'in arkadaşları benim arkadaşlarım olmuştu. Sekiz kişi olduğumuzda küçük bir aile gibiydik ve önümüze çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimizi hissediyordum. Daha önce hiç bu kadar özel hissettiren bir arkadaş grubum olmamıştı. Gabbi her zaman kızların en iyi arkadaşları olduğundan bahsederdi ve ben de erkeklerin ne kadar çok benim arkadaşım olmaya başladığını fark ediyordum. Bu yüzden şikâyet etmedim.

Kapının önündeki askılıktan kızımın paltosunu aldım, tekrar giydirerek onu itip kakmak istemedim ve yüzünü pazularıma gömerken onu arabaya kadar taşıdım.

Onu yolcu koltuğuna kaydılmaya gittiğimde, kolları boynuma dolanırken inledi. "Beni bırakma," diye yalvardı.

"Tatlım," dedim alnından öperek. "Asla olmayacak. Ama şimdi bizi eve bırakmam gerekiyor, sonra yatağa girebiliriz ve bütün gece sana sarılırım, tamam mı?"

"Mhm." Gabbi başını salladı ve gözlerini tekrar kapatmadan önce kahverengi saç tellerinden birini çektişirdim ve cipimin kapısını kapatıp sürücü tarafına için kollarını hareket ettirdim.

"Seninle ne yapacağım ben?" Fısıldadım, kemerimi bağlayıp eve doğru sürmeye başlarken kendi kendime kıkırdadım.

Onun evinin birkaç gün içinde evim haline gelmesi komikti ama kabul ki o neredeyse evim orasıydı.

CHAPTER 83

Hunter

EKİM

T Son bir yıldır tüm düşüncelerimi ele geçiren esmer kız da dahil olmak üzere aklımdaki her şeyden kurtulmak için temiz hava gibisi yoktu. İzin günüm olduğu için arabamı topladık ve yürüyüş botlarımızı giydik ve ikimizi de Multnomah Şelalesi'ne götürdüm.

Normalde daha uzun bir yürüyüş yapardım ama Gabrielle'in alçısı hala takılı olduğu için gün için sadece küçük bir yürüyüş planlamıştım.

Son gidişimden bu yana epey zaman geçmişti ve bir şekilde şelaleye baktığımda kendimi hep biraz daha huzurlu hissedirdim ve bugün de durum farklı değildi. Her şeyin değişmek üzere olduğunu bilmeme rağmen. bu düşünce karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

Ona resmi olarak ne soracağımı. Yarın ne olacaktı, eğer söz hakkım varsa. Zaten her şeyi onun dairesine taşımıştım. Benimkinden daha büyük bir mutfak vardı ve işe gidip gelmemi biraz uzatacak olsa da umurumda değildi.

Onu her geçen gün daha çok seviyordum. Onunla sonsuza dek birlikte olmak, aynı eve taşınmak ve bir daha asla ayrı bir gece geçirmemek istiyordum. Bu, ara sıra yüzümde bir kediyle uyanmak anlamına gelse bile.

", sana bir şey göstermek istiyorum," onu teşvik ettim.

Soğuktan yanakları hafifçe pembeleşmiş, sarmalanmış halde çok güzel görünüyordu.

"Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Gabrielle, alçının üzerindeki dev kabarık ceketini tekrar ayarlayarak ofladı. "Bu şeyi çıkarmak için gerçekten sabırsızlanıyorum."

"İki hafta."

İç çekti. "Biliyorum. Keşke zaman daha hızlı ilerlese de bu şeyden ."

"" bir saniye bile kaybetmek istemiyordum.

Bana doğru eğilmeden önce dilini çıkardı ve patikada yürürken başını omzuma yasladı.

Küçük şelalelerden birinin tepesine vardığımızda, elimde gümüş bir anahtarla ona döndüm. Dizlerimin üzerine çökmeyecektim -bu sefer değil- ama bir şekilde bu da aynı derecede önemli hissettiriyordu. Ona doğru bir sonraki adım.

"Nedir bu?"

"Bir anahtar."

Bir kaşını kaldırdı. "Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Kıkırdadım. "Tamam, bu *metaforik* bir anahtar. Teknik olarak, *senin* dairenin anahtarı. Çünkü orayı sevdiğini biliyorum ve benimkinden daha büyük ve Toothless'ı yeni bir eve götürmek istemiyorum. Ama sana *resmi olarak* birlikte yaşamak isteyip istemediğini soruyorum çünkü evlerimiz arasında gidip gelmekten yoruldum."

"Eğer evet dersem, bakmadığımı düşündüğün zamanlarda eşyalarını gizlice taşımayı bırakacak mısın?"

Sırıttım. "Anlaştık."

"Güzel, çünkü fark etmemiş gibi davranmaya çalışmak çok yorucuydu." Kollarını belime doladı. "Beni hastaneden eve götürdüğün günden beri *senin* yanına taşınmaya hazırım. *Benim yanıma* taşınırsan çok sevinirim bebeğim."

"Üçüncü bir seçeneğim var."

Bana baktı, gözleri sorularla doluydu. "Öyle mi?"

Başka bir anahtar çıkardım. "Bize kiralayacak bir ev bulmuş olabilirim. Onun yerine oraya taşınabiliriz. Kira kontratının yakında biteceğini biliyorum, neyse..."

"Emin misin?"

"Daha büyük ve sadece kitaplarınız için bir alanınız var. Bugün daha sonra gidip görebiliriz."

"Evet. Hadi ." Gülümsemesi kalbimi sıcaklıkla doldurdu.

Başının üstünü öptüm. "Şimdi her şey halloldu, gidip kulübeden sıcak çikolata alalım mı? Matthew ve Noelle'in Cadılar Bayramı partisi için kostümlerimizi planlamamız gerekiyor."

Kırpıklarını kırıştırdı. "Hunter Tobias Sullivan... Bana *seninle* bir çift kostümü yapmak isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Boğazımı temizledim. "Evet, tatlım."

"Sanırım bu şimdiye kadar birinin bana sorduğu en romantik şey." Gabbi elini kalbinin üzerine koydu.

"Ejderhalı bir şeye ne dersin?"

Gabrielle

KASIM

"ŞUNA BAKIN!" Angelina haykırdı. "Özgür!" Kolumu tutup hafifçe salladı ve ben de gülmek için elimden geleni yaptım.

Sonunda özgürdüm. Alçı çıkarılmış ve kolum tamamen iyileşmişti. Arabaya bindiğimde yaşadığım travma sonrası stres bozukluğu ve ara sıra yaşadığım sırt ve boyun ağrıları dışında kalıcı bir beyin hasarım ya da ciddi bir sorunum yoktu. Ama Hunter her zamanki gibi ellerini çok iyi kullanıyordu ve neredeyse her gece bana masaj yapmaya başlamıştı.

Yani, şikayet edemezdim.

Angelina ve Benjamin özel yapım yepyeni evlerine taşınmalarını pizza ve film gecesi ile kutluyorlardı, bu yüzden hepimiz ev turundan sonra yeni *dev* mutfaklarının etrafında toplanmıştık. Bu yere sonsuz bir hayranlık duyuyordum ve ben bir şef bile değildim. Hunter kadar iyi bir aşçı ya da Noelle kadar iyi bir fırıncı olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama mutfakta erkeğimden payıma düşeni öğrenmiştim.

Ben en iyi arkadaşıma dönerken, o sırada dışarıda kardeşiyle derin bir sohbeta dalmış olan adam. "Cidden Ang. Burası inanılmaz bir yer."

"Biliyorum, değil mi?" Sırıttı. Hunter ve Benjamin'in ailesinin Montana'da bir ton arazi üzerindeki devasa zanaatkâr evi gibi bir şey değildi, ama muhteşemdi ve şehirde nadir bulunan büyük bir bahçeye sahipti. "Özel olarak inşa etmek bir rüyaydı." İç çekti.

"Ve sen de hayalindeki dolaba kavuştun," diye söze girdi Noelle, gözleri sevinçle parlıyordu... ve belki biraz da kıskançlıkla?

Ebeveyn yatak odalarındaki gömme dolapta kendi ayakkabı *odası* vardı, yemin ederim. Bu biraz abartı olabilir ama bir kızın giyebileceğinden çok daha fazla ayakkabısı vardı. Danteller, siyah kalem etekler, inciler ve kız kıza çıkarken giydiği deri ceket tam da *ona göre*ydi.

Noelle Matthew'a dirsek attı, yepyeni nişan yüzüğü hâlâ parmağında parlıyordu. Cadılar Bayramı'ndan önce nişanlanmışlardı. Matthew, Portland'ın dört bir yanındaki yerleri ziyaret eden ayrıntılı bir çöpçü avı planlamıştı.

onlar için anlamlıydı. Sonunda, elbette, ağaçların arkasına saklandık ve sonra hep birlikte akşam yemeğine çıktık.

Hunter bana birkaç ay önce çocuklardan yardım istediğini söyledi ve görünüşe göre dördünün kendi grup sohbetleri varmış.

Telefonunu alıp adını The Book Boyfriends olarak değiştirmiştım ve şaşırtıcı bir şekilde hiçbiri geri değiştirmemişti. Daniel'ın henüz resmi bir sevgili olmamasını boş verin. İkisnin arasında bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim ve düğünde sırrımı zorla ağzımdan aldıktan sonra bu işin iç yüzünü öğrenmeye kararlıyım.

"Ow?" Matthew dirseklenmeyi beklemediği için homurdandı. "Bu ne içindi?" Onu gerçekten incitmiş olmasının mümkün olmadığını bilmeme rağmen noktayı ovuşturdu. Matthew da Hunter gibi yapılıydı; güçlü, kaslı kollar, geniş bir göğüs ve çok fazla kas. İkimiz de görünüş konusunda şanslıydık.

"Daha büyük bir dolap alabilir miyim?" Kız yüksek sesle fısıldadı ve adam kollarını kızın beline doladı.

"Sanırım bunun için yeni bir eve ihtiyacımız olabilir, bebeğim." Adam kızın kulağına bir şeyler fısıldadı ve kız her zamanki gibi kıpkırmızı oldu.

"Matthew!"

Sırıttı. "Ne?"

Noelle gözlerini devirdi. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin."

Matthew onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Dört gözle bekliyorum, günışığım."

Benjamin ve Hunter dışarıdaki verandadan içeri girdiler, çiseleyen yağmur yüzünden biraz ıslanmışlardı ama yüzlerinde gülümseme vardı. Bana doğru geldi, beni yanına çekmek üzereydi ki ben ona ters ters baktım. "Sırılsıklam olmuşsun."

"Yani?" Sırıttı ve bir elini nemli buklelerinde gezdirdi.

"Islanmak istemiyorum," dedim, sıcak ve kızgın kazak ve kot pantolon kombinasyonumu işaret ederek. Ayak bileği botlarım, montum ve atkım kapının yanında unutulmuştu ama dışarı çıkmamamın bir *nedeni vardı*. Yine de Hunter eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Dışarıda güzel bir şey var mı?" Gömleğindeki buğuyu fırçalayarak ona sordum.

"Benjamin bana havuz yapmak istediği yeri gösteriyordu."

Bir kaşımı kaldırdım ve kardeşine baktım. "Havuz mu Benjamin?"

Sırıttı. "Çocuklar için mükemmel olacak."

Ellerini sallayan Angelina'ya döndüm. "Hayır, hamile değilim. Söz veriyorum." Kocasına ters ters baktı. "Ben hamile kalana kadar denemeyeceğiz bile."

otuz. En azından." Angelina geri kalanımıza dönmeden önce parmağıyla onu işaret etti. "*Ama* bir gün bütün ailelerimizi orada toplayabilirsek iyi olabilir. Üzerine bir yapı inşa edersek kışın ısıtabiliriz, böylece tüm yıl boyunca kullanılabilir."

"Hoşuma gitti." Sırıttım.

Charlotte sessizdi ama Daniel ona bir içki getirdiğinde bana küçük bir gülümseme verdi.

"Hey, çocuklar? Um..." Charlotte gergin görünüyordu, giysileriyle oynuyor ve yüzük parmağını ovuşturuyordu. Daniel'a baktı, o da sanki devam etmesi için onu cesaretlendiriyormuş gibi başını salladı. Söylemesi gereken her şeyi söylemesi için ona güç veriyordu. "Hepinize söylemem gereken bir şey var." Hepimiz beklentiyle ona baktık, hiçbir şey söylemedik, sadece nefesimizi tutmuş bekliyorduk. Charlotte Daniel'a yaklaştı, Daniel onun elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi.

Hepimiz tek kelime etmeden onları izlerken Daniel, "Hepinize söylememiz gereken bir şey var," diye onayladı. "Biz... birlikteyiz," dedi Daniel sonunda.

"Öyle mi?!" Angelina çığlık attı ve eğer olumsuz tepki vereceğini düşündülerse, cidden yanıldılar. Ayın üzerinde olduğundan oldukça emindim.

"Hepsi bu kadar da değil," dedi Charlotte ve elini serbest bırakarak cebinden bir yüzük çıkarıp parmağına taktı. "Biz evleniyoruz."

Eğer mümkünse, diğer altımızın da aynı anda toplu olarak soluğunun kesildiğinden oldukça emindim. "Sen-ne?"

Daniel kolunu Charlotte'a dolayarak onu kendi tarafına çekti. "Onu duydu," diye başını salladı. "Biz nişanlandık."

"Hamile misin?" Angelina gözlerini kıstı. "Daniel, onu sen hamile bırakmadın, değil mi?" Charlotte'a baktı. "Yaptıysa kardeşimi öldürürüm."

Charlotte kızardı, yanakları kıpkırmızı oldu. "Hayır. Hamile değilim. Biz sadece... düğünde birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimizi fark ettik ve bunu size söylemek için en uygun zamanı bulmaya çalışıyorduk."

Gözlerimi kırptım. "*Düğünden* beri mi? Ama... aylar mı oldu?"

"Özür dilerim." Ellerini önünde salladı. "Her şeyi yanlış yapmışım gibi hissediyorum. Hepinize düğün partimizde yer alıp almayacağınızı sormak istedik."

"Tabii ki!" Noelle hemen oradaydı, kollarını Charlotte'a dolamıştı ve sonra dördümüz de bir grup kucaklaşmasının ortasındaydık.

Çocuklar duygulanmış görünüyorlardı ve Hunter için buna dahil olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Birbirlerine sahip olduklarını.

"Aman Tanrım, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Noelle gülümseyerek, çilli yanakları parlayarak bana baktı. "Nişanlanacak son iki kişi siz olacaksınız."

Hunter'a bir kaşımı kaldırdım, gözleri benimkilerle birleşti ve bana son zamanlarda sıkça takındığını fark ettiğim o aptal sırıtışını yaptı.

"Sanırım şimdilik iyiyiz," diye güldüm. Birlikte yaşıyorduk, her günün tadını çıkarıyorduk ve bu yeterince iyiydi... şimdilik.

Buraya gelene kadar çok şey atlatmıştık ve bir süreliğine mutlu olmayı dört gözle bekliyordum.

Hayat bir yolculuktu ve onunla geçireceğim her anın en güzel macera olacağını biliyordum.

Epilegue

GABR)ELLE

S)XAY SONRA...

I Bir yıl önce bana hayatımın aşkını bulacağımı söyleseydiniz, hele hele onun sert, sakallı bir doktor -ve en iyi arkadaşımın kayınbiraderi-olacağını söyleseydiniz, size asla inanmazdım. Ama bu sanırım kaderin komik bir yanıydı. Ve aradığım kişiyi bulduğumu hissettim.

Hastanedeki o günden beri, sözünün eri Hunter beni gözünün önünden ayırmıyordu. Ama ben aldırmadım, pek sayılmaz. Kira kontratım bitene kadar benim evime taşınmıştı, sonra da küçük bir ev kiralamıştık.

Dürüst olmak gerekirse, daha büyük bir eve sahip olduğum için mutluydum ve uzun bir iş gününden sonra eve gelip kanepede onunla kucaklaşabilmeyi seviyordum. Elbette hastanede geçirdiği uzun saatler bazen zor oluyordu ama çocuk doktoru olarak kendi muayenehanesini açmayı düşünüyordu. Karar vermesine neden olanın sadece ben olmadığımı biliyordum, özellikle de eve yorgun argın geldiğinde uyurken ona sarıldığımda.

Ama aynı zamanda yürüyüş randevuları ve arkadaşlarımızla bitmek bilmeyen grup takımları da vardı - artık kendimizi kocaman bir aile gibi hissediyorduk, sekizimiz, özellikle de Charlotte ve Daniel artık... *evli* olduklarından beri. Erkeklerin grup sohbetinin adı değişmedi ve biz onlara Kitap Erkek Arkadaşlarımız demeyi seviyorduk.

Hepimiz aşkın asla başımıza gelmeyeceğini düşündüğümüz zamanlarda bile hayal ettiğimizden daha iyiydiler. Matthew ve Noelle nişanlıydı, mutlu bir şekilde düğünlerini sonbaharda yapmayı planlıyorlardı, Angelina ve Benjamin ise iş için jet-set yapıyordu, evliydi ve hayatı seviyorlardı. Charlotte ve Daniel'in ilkbahar başındaki düğünleri ise kesinlikle çok güzeldi.

Yani evet, her şey *mükemmeldi*.

İçimi çektim, verandamızdan güneşin doğuşunu izlerken battaniyeyi etrafıma daha sıkı çektim. Güzel bir sabahtı, çiy nedeniyle henüz sıcak değildi ve ben sadece oturup sıcak çayımı içmekten memnundum.

"Uyanık olduğunu bilmiyordum," diye sevdiğim o homurdanan ses geldi, beni küçük açık hava kanepemize kaydırarak ona yaslanmamı sağladı.

Başımı salladım. "Uyuyamadım." Ona bakmak için başımı arkaya yatırdım ve huysuz ifadesi karşısında yüzüme yayılan aptal gülümsemeye engel olamadım.

"Ne?" Kaşlarını çatarak ve sakalını ovuşturarak sordu. "Neden böyle görünüyorsun? Lanet kediniz beni uyandırdı."

Kıkırdamama engel olamadım. "Toothless seni seviyor, koca adam. Özür dilerim." Bana dolanan kolunu okşadım ve ona daha sıkı sarıldım.

"Yatağa geri dön," diye homurdandı, yüzünü saçlarıma gömdü. Kokumu, onu çıldırttığını bildiğim o hindistan cevizi ve narenciye kokusunu içine dayanamıyormuş gibiydi. Hayatım boyunca bir daha asla şampuanımı ya da saç kremimi değiştirmesine izin vermeyeceğinden emindim.

Onun yerine güneşin doğuşuna baktım.

"Birazdan." "Düşünüyordum da..."

"Mhm?" Mırıldandım, gökyüzü önümde renklenirken sadece yarı dikkatimi vermiştim. Pembeler, turuncular ve maviler gökyüzünü aydınlatıyordu. Bu hiç eskimeyecekti ve bu yüzden erken kalkmayı hep sevmişimdir.

"Evin kira kontratını yenilememiz gerektiğini düşünmüyorum."

"Ne?" Başımı kaldırıp ona baktım, çenem düştü. "Neden? Burayı sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum." Bana küçük bir sırıtma yaptı. "Ama bize daha iyi bir yer buldum." Hunter dudaklarıma bir öpücük kondurdu, ben de başımı salladım.

"Seni deli, deli adam. Bu ev için gayet iyi."

Başını omzuma koydu. "Evet, tabii." Bir homurtu daha. "Ama ya *sadece* ikimizin olmasını istemiyorsak?"

"Bugün neyin var senin? Bir *çocuk* için hazır *değilim*-"

Başını iki yana salladı. "Şimdi olmaz. Ve önce o güzel küçük parmağa bir yüzük takmayı planlıyorum." Yüzük parmağımı ovuşturdu.

"Öyle mi?"

Her nasılsa, grubumuzda nişanlı ya da evli olmayan son kişinin ben olmam bana çılginca geliyordu.

Charlotte bile beni yenmişti. *Charlotte*, Tanrı aşkına.

"Mhm. Ama buranın bizim yerimiz olmasını istiyorum. Bizim inşa ettiğimiz bir yer. Her sabah güneşin doğuşunu izleyebileceğin verandalı büyük bir ev ve çocuklarımızın etrafta koşturabileceği ve onlara bir ağaç ev ya da ne isterlerse yapabileceğimiz büyük bir arka bahçe. Köpeğimiz de etrafta koşturabilsin."

Bu sefer bir kaşımı kaldırdım. "Bunu gerçekten düşündün, değil mi?"

Başını salladı. "Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

"Öyle." Ona sokulma sırası bendeydi, kucağına oturmak için hareket ederken burnumu onunkine sürüyordum. "Her gün. Delicesine mutluyum."

"Güzel."

"Köpekle ilgili söylediğin neydi?" Kollarımı ona sararken gülerek sordum.
"Bizim köpeğimiz yok."

"Hmm... Bundan emin misin?" Hunter sordu, normalde sert olan yüzü muziplikle aydınlanmıştı.

"*Hunter Tobias Sullivan*. Ne yaptın sen?" "Belki de garaja gidip ?"

Ona baktım, şefkatli tutuşundan uzaklaştım, sanki *ne oluyor?*

"Garajda bir köpek olmasa iyi olur," diye azarladım.

Ama Hunter başka bir şey söylemedi, sadece beni kucağına aldı, ayağa kaldırdı ve Mazda'mın ve Jeep'inin normalde bulunduğu garaja doğru yürürken elimi tuttu.

Kapıyı açtığımızda yerde küçük bir köpek kulübesi duruyordu ve elimi ağzıma götürdüm.

Şaka yapmadığını ama.. "Bize bir köpek yavrusu mu aldın?"

Alnıma bir öpücük kondurdu. "*Sana* bir köpek yavrusu aldım, tatlım. Ve o bizim yeni macera arkadaşımız olabilir."

"Oh." Gözlerimin akmayan yaşlarla dolduğunu biliyordum ama umursamadım. Beyaz, gri ve kahverengi tüylerden oluşan minik bir demet çıkarıp köpeği kollarıma bırakırken gözyaşlarımın düşmesine izin verdim. Minik şey kollarımda kıvranırken bana birkaç yalamada bulundu, sonra yerleşti ve o büyük siyah gözleriyle bana baktı.

"O bir kız, değil mi?" Ben sordum. Hunter başıyla onayladı. "Çok güzel bir kız. Aman Tanrım."

"O bir mini Avustralya Shepard'ı, ama yetiştiricisi anne ve babası da küçük olduğu için onun her zaman küçük olacağını söyledi."

Yavru köpek kucağımda güvende, evimize geri döndüm ve Hunter da arkamdan geldi, kafesi ve zulaladığı diğer köpek eşyalarını taşıdı.

"Ona ne isim vermek istiyorsun?" Oturma odamızdaki kanepeye yerleştiğimizde sordu, hem gün batımı hem de yatağa geri dönmek açıkça unutulmuştu.

"Ona isim mi vereceğim?" Boynundaki tasmayla oynarken sordum.

Tasmada henüz bir künne yoktu, peki bu neydi...?

Kanepenin önünde tek dizinin üzerine çökmüş olan Hunter'a bakmadan önce yavru köpeğimize baktım, parmaklarımdan çekerken ellerini tasmaında sakladığı nişan yüzüğünün etrafına dolamıştı.

"Gabrielle Amelia Meyer. Beni yaşayan en mutlu adam yapıp karım olur musun? Seni her gün, her dakika yanımda istiyorum."

seninle bu maceraya atılmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

"Evet," diye başımı salladım. "Binlerce kez *evet*. Seninle yaşamak isteyebileceğim en iyi macera oldu."

Yüzüğü yüzük parmağıma takarken dudakları sıcak bir gülümsemeye dönüştü ve sonra beni kollarına çekerek öptü, kollarımdaki yavru köpeğin kıpırdanmasına neden oldu.

"Ah, üzgünüm, yavru köpek." Yumuşak kulaklarını okşayarak tekrar kollarına yerleştirdim. "Toothless'ın yeni arkadaşı konusunda pek mutlu olacağını sanmıyorum."

"Eh." Bana çarpık bir gülümseme verdi. "Alışacaktır." Kaşlarını çatı. "Ayrıca, belki artık yüzümde uyumayı bırakır."

Yumuşak kahverengi köpeğe baktım, çok küçük, sevgi dolu ve tamamen bize aitti. Elimde olmadan onun tatlı köpek yavrusu kokusunu tekrar içime çektim. "Peki ya Rowan?"

"Rowan," dedi, sanki bu ismi dilinde tadıyormuş gibi. "Evet. Sanırım ona yakışıyor."

"Ne düşünüyorsun Rowan?" Dikkatimi tekrar havlayan ve zıplayarak yüzümü yalayan köpeğe çevirdim. "Hoşuna gibi görünüyor," dedim gülerek.

Hunter başımın yan tarafına kocaman bir öpücük kondurdu. "Ben de öyle."

Ellerimi tekrar serbest bırakmak için Rowan'ı kucağıma aldım ve yüzüğe baktım. "Benim haberim olmadan bunu nasıl başardın?" Gözlerimi kısmıştım. "Ve eğer uyumaya devam edersek onu garajda daha ne kadar yalnız bırakacaktın?"

Hunter önce elimi, sonra da yüzüğümü öperken güldü. "Uyandığında sana yatakta sürpriz yapacaktım. Benden gizlice kaçacağını bilmiyordum."

Kızardım. "Planlarınızı mahvettiğim için özür dilerim."

"Hayır. Bu daha iyi. Ve bugün daha sonra yeni eve bakmaya gidebiliriz."

"Emin misin?" Gözlerimi kırpıttım. "Burada iyiyim."

"Benjamin beni *hep üzüyordu*. Ayrıca, en iyi arkadaşınla aynı sokakta yaşamaman hoşuna gideceğini düşündüm."

"Gerçekten mi?" Gözlerim parladı. Evlerine ilk anda aşık olmuşum ve en iyi arkadaşım ve onun kardeşiyle yan yana yaşama fikri... "Ciddi misin?"

Başını salladı. "Sadece birkaç arsa kaldı ve bir tanesini bekletiyorum. Benjamin ve Angelina'nın yan tarafındaki arsanın sözleşmesi aslında düştü."

içinden. Eğer istersen, bizimdir. Ama dediğim gibi, bu sana bağlı. Sen nerede olursan ol, ben orada yaşamaktan mutluyum."

"Peki, bu durumda..." Güldüm. "Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Hayalimizdeki evi birlikte inşa etmek için sabırsızlanıyorum. Ve seninle evlenmek için. *Kahretsin*, Gabrielle. Sana karım demek için sabırsızlanıyorum."

Rowan'ın yumuşak kahverengi kürkünü okşarken göğsüne sokuldum.

"Seninle *her şey* için sabırsızlanıyorum Hunter Tobias Sullivan."

Sırıttı. "Seni Bayan Sullivan yapacağımı söylemiştim."

"Bunu henüz göremedik *Bay* Sullivan." Hunter burnuma bir öpücük kondurdu. "Belki."

"Peki, bu muhteşem günün geri kalanı için bir planın var mı?"

"Sadece yatağa geri dönmen için, böylece sana kahvaltı getirebilirim."

"Mmm. Yatakta kahvaltı. Bunu hak edecek ne yaptım ben?"

"Sonsuza dek benim olmayı kabul ettin," dedi ve kalkıp mutfığa gidebilmek için yerlerimizi değiştirmeden önce ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu.

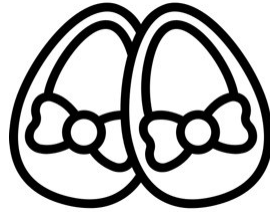
"Bunu uzun zaman önce kabul etmiştim," diye fısıldadım ama kıpırdamadım, eşofmanlı kışının alt dolaptan bir şey almak için eğilmesini izlerken burada oturup yavru köpeğe sarılmaktan çok memnundum.

Yılın en iyi manzarası orada.

Hayatımın geri kalanının en iyi manzarası olacağından da oldukça emindim.

Extended Epilogue

KUNTER

ÜÇ YIL SONRA.

I Evimizin ön kapısını açtım, içeri girerken cipi arkamdan kilitledim. İş yerinde normalden daha uzun bir gün olmuştu. Muayenehanede fazladan birkaç hastayı sıkıştırmak zorunda kalmıştım, bu yüzden Eve.

"Tatlım?" Mutfığa baktım, orada olmasını bekliyordum. Daha önce bana yemek hazırladığına dair mesaj atmıştı ama mutfak boştu, burada olduğuna dair tek işaret fırının sıcak olması ve içinde folyoyla kaplı bir tava olmasıydı.

Evde olduğum zamanlarda yemek yapmayı seviyordum ama eşime de bundan zevk almasını sağlayacak kadar çok şey öğrettiğim için mutluydum. Birlikte yeni bir şeyler yaptığımız haftalık yemek pişirme randevularımız hala devam ediyordu. Bazen tarifı ben seçerdim, bazen de o, ama berbat olsa bile birlikte yapardık.

Anahtarlarımı ve kahve termosumu mutfak adasına bıraktım.

"Gabrielle?" Evin içinde ilerleyerek seslendim.

Kardeşimin evinin hemen yanındaki yepyeni evimize önce dokuz ay daha kiralık evimizde kaldık. Bizimki onlarınki kadar büyük değildi ama yine de inşaatçının sunduğu en büyük ev modellerinden birine sahiptik.

Mahallemizin en sevdiğim yanı arsaların çok büyük olmasıydı. Belki ailemin Montana'daki evi kadar büyük değildi ama arka bahçemizde biraz mahremiyetimiz olmasına yetiyordu. Rowan'ın dışarıda koşturabilmesi için çit çekip köpek kapısı koyabilecek kadar.

Bastırılmış bir enerji topuydu, ama bu sizin için bizim köpeğimizdi. Lafi açılmışken.

Normalde kapının yanında ya da karımın ayaklarının altında beni beklerdi. Sonunda onu bulana kadar yatak odalarına doğru ilerledim, ana odayı, Gabbi'nin ofisini ve kütüphanesindeki rahat küçük okuma köşesini kontrol ettim.

Yerde oturmuş, çorap katlıyordum.

"Bebeğim." İçimi çektim. "Bunu eve geldiğimde de yapabilirdim."

Gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Çok küçükler, Hunter.

Bu kadar küçük olduklarına inanabiliyor musun?"

Rowan onun yanında yatıyor, başını karımın kalçasına yaslıyordu - her zamanki gibi onun sadık koruyucusu.

Başımı salladım, çorapları elinden alıp masanın üzerine koydum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. Bugünlerde devasa göbeği yüzünden bu çok daha zordu. Geçen hafta doğum yapacaktı ama biz hâlâ bebeğin gelmesini bekliyorduk. Tabii ki onu çocuk odasında otururken bulacaktım.

"Hey." Parmağımı gözlerinin altında gezdirdim ve gözyaşlarını yakaladım. "Sadece hormonlar."

Başını salladı. "Şimdiden burada olmasını istiyorum." "Biliyorum."

"Bir ev kadar büyük olmaktan yorulduğum," diye mırıldandı. "Artık hiçbir şey yapamıyorum bile."

İçini çekti ve perçemlerini alnından aşağı doğru üfledi. Geçen yaz saçlarını daha kısa kestirmişti ve kahverengi saçları şimdi omuzlarının hemen altına düşüyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Onu sallanan sandalyeye oturturken sordum. "Su, atıştırmalık, ayak masajı?"

"Oh, sonuncusu," diye yalvardı. "Kesinlikle sonuncusu." Ayaklarını kaldırıp iç tabanını yavaş daireler çizerek ovarken biraz inledi. "Ayrıca o kocaman bebeğinin içimden çıkmasını istiyorum. Bunu bana sen yaptın. Mutant yavrunu içime soktun ve şimdi onu çıkarabilmelisin." Öfkelendi. "Onu içimden çıkarmak zorunda kalacağım ve muhtemelen bir daha asla eskisi gibi olamayacağım, bunun için teşekkür ederim."

Kıkırdadım. "Bir gün daha, aşkım." Kendi kendine doğuma girmezse yarın onu indüklemeyi planlıyorlardı.

Ona bu şekilde masaj yapmaya devam ettim, ayaklarının toplarına doğru ilerledim, ta ki iç çekip gözlerini kapatana kadar.

Gabbi sandalyede ileri geri sallanırken karnına bir öpücük kondurdum. "Hey, bebeğim. Bir an önce çık da annene rahat nefes aldıralım, olur mu?" Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerinin arsız bir sevinçle parladığını gördüm ve ayağa kalkıp yüzünü ellerimin arasına alarak önce alnına, sonra dudaklarına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım.

"Kızın rahmimi boşalttığında seni daha çok seveceğim," diye homurdandı Gabbi ben uzaklaşırken.

O kadar güzeldi ki, özellikle de bu haliyle ve sonunda hamile kaldığında ne olur ne olmaz diye çok korkmuş olsam da, baba olmak için sabırsızlanıyordum. Elbette, bir ebeveyn olarak yeterince iyi olamamaktan korkuyordum, bu değerli hayatı daha dünyaya gelme şansı bulamadan kaybetmekten korkuyordum.

Dünyayı görmek, hayatta aldığım en güzel hediyelere, karıma ve şimdi de küçük kızımıza bir şey olacak diye korkuyordum.

Hamile kalmamız diğer arkadaşlarımızdan biraz daha uzun sürmüştü ve bir daha hiç olmasa bile bir tane bizim için yeterliydi. Diğer arkadaşlarımızla birlikte şımartacak yeterince yeğenimiz vardı, bu yüzden kararımızdan asla pişman olmayacağımızı biliyordum. Ama kendimizden biri? Bunun beni ne kadar mutlu edeceğini hayal bile edemezdim. O bizim tüm dünyamız olacaktı. Zaten öyleydi.

Çocuk odasına, Angelina'nın kalçasında bir bebek taşırken bile çizdiği ejderha duvar resmine baktım.

"Bu arada yemek fırında." Gabbi ellerimi sıktı. "Meksika lazanyası yaptım. Annemin tarifi."

"Kulağa harika geliyor." Sandalyeden kalkarken başını öptüm, bir eli yumruğunun üzerinde duruyordu. "Sonrasında bir şey ister misin?"

Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. "Milkshake almaya gidelim mi?"

Ben kimdim ki onu reddedecektim? "Ne aromalı? Çikolata mı, fıstık ezmesi mi, oreo mu?" Hamileliği sırasında canı sürekli tatlı çekiyordu ve milkshake'e koşmak evimizde sık rastlanan bir olay haline gelmişti. Diğer çocukları bile bu işe dahil etmiştim. Belli ki suda bir şey vardı ve eşlerimizin üçü de aynı anda hamileydi.

"Çikolatalı fıstık ezmeli muz?" Mümkün olduğunca çok aromayı bir araya getirmekten de hoşlanıyordu. Shake dükkanındaki çalışanlar artık beni tanıyordu. Sanırım bana acıdılar, bu yüzden artık ekstra malzemeler için benden ücret almadılar.

"Saçmalıyorsun."

"Biliyorum, ama senin çocuğunu doğurduğumu düşünürsek, sanırım buna izin var." Alnına bir öpücük kondurmadan önce saçlarını geriye doğru taradım.

"Evet, öyle."

Bana yaslandı, kapı aralığında durup odayı değerlendirirken ellerim onunkilerle örtüşüyordu. Bir kitaplık dolusu kitap bile vardı ve Gabrielle'in ona genç yaşta başlayacağını biliyordum. "Yakında burada olacak, tatlım."

Bana baktı ve ben sırtını okşarken iç çekti. "Harika bir baba olacaksın. Bunca zamandır bana ne kadar iyi baktığına bir bak."

Ama gerçeği biliyordum, o çok *iyi* bir anne olacaktı.

"Hadi, sana yemek yedirelim ve sonra da şu milkshake'i alalım, küçük savaşçı."

"Artık bana küçük diyebileceğini sanmıyorum," diye homurdandı karnına bakarak.

Onu dikkatlice kollarıma aldım ve benim için her zaman küçük kalacağını kanıtlamak için mutfağı taşıdım.

Quinlan Juniper Sullivan'ı 22 Nisan günü saat 02:34'te, tam sekiz kilo yedi ons ağırlığında ve yirmi iki inç uzunluğunda dünyaya getirdik. Küçük kızımız ve onun korkusuz annesi kadar şiddetle sevebileceğim hiç kimse olmadığını biliyordum.

Gabbi göğsüme yaslanırken "Çok güzel," dedim, küçük ailemiz hastane yatağında hep birlikte kıvrılmıştı.

"Onu yarattığımıza inanamıyorum." Gabbi bir parmağını yanağında gezdirdi. "O mükemmel."

O mükemmeldi. Benden aldığı kesin olan uzun bacaklarıyla tombul bir bebektir; çünkü *ben* doğduğumda 10 kiloydum. Arkadaşlarımızın çocukları doğduğunda, onların yeni doğduklarında çok sevimli olduklarını hiç düşünmemiştim. Elbette, şimdi yeni yürümeye başlayan çocuklar olarak sevimliydiler ama Quin'in küçük tatlı yüzünü çoktan sevmiştim.

"Arkadaşlarımızın hepsi dışarıda bekliyor, tatlım. Onlara söylememi ister misin?"

Gabbi başını salladı, gözleri kapalıydı. "Sadece... biraz böyle kalmak istiyorum," diye esnedi.

Quinlan küçük bir ses çıkardı ve onu Gabbi'nin kollarından aldım, gözlerini kapatıp başını omzuma yasladığında bile mırıldanmalarını duymazdan geldim.

"Hey, benim küçük prensesim," diye fısıldadım, küçük elinin parmaklarımdan birine sarılışını izledim. Onu uyandırmamak için çok yüksek sesle konuşmamaya dikkat ettim.

"Çok sevineceksin, tatlı kızım. Dünyadaki en iyi anneye sahip olacaksın ve baban da istediğini her şeyi yapabilmen için elinden geleni yapacak. Ayrıca, tüm teyzelerin ve amcaların seni şımartacak, tıpkı büyükannen ve büyükbaban gibi.

Dede." Annemle babamı ve ilk torunlarını ne kadar çok beklediklerini düşünerek gülümsedim. Ne olursa olsun, evimiz sevgi ve kahkaha dolu olacaktı. Bundan emin olabilirdim.

Ve otuz dakika sonra, Gabrielle hayatının en hızlı uykusunu çektikten sonra, dışarı çıkıp arkadaşlarımızı aldım ve ilk kez kızımızla tanıştılar.

Gabrielle

Angelina teyzesinin ona aldığı yeşil bebek tulumunu giymiş, beşiğinde yatan yeni doğmuş kızımıza . Kızım için her şeyin en iyisini istiyordum.

O mükemmeldi, bizim küçük mucizemiz. Onsuz bir hayat hayal ettiğime inanamıyordum, kocam ve benim bu mükemmel birleşimimiz. Yumuşacık saçları şimdiden uzamaya başlamıştı ve onun güzel yeşil gözlerine sahip olmasını umuyordum.

Quinlan. Ona en sevdiğim kitaptaki en sevdiğim karakterin adını vermiştim. Her nasılsa, kocam benimle birlikte kitaplarımı okumaktan hoşlanıyordu, bu yüzden ona da okuttum. Zaten ana erkek aşk karakterinin adını paylaşıyordu, bu yüzden mükemmeldi.

"Tatlım." Hunter'ın kolları belime dolandı. "Neden gidip duş almıyorsun? Sen içerideyken bir şeye ihtiyacı olursa onunla ilgilenebilirim."

Çok yorgundum ve şu anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilmesine bayılıyordum. Tatlı kızımızın yüzünden başka bir yere bakamıyordum.

"Sadece ona bakarken bile kalbinin yerinden fırlayacakmış gibi hissettiğin oluyor mu? Sanki... bir parçası artık göğsünün dışında yaşıyormuş gibi?"

Alnımdan öptü ve beni ileri geri sallarken da benim gibi ona baktığını biliyordum. "Evet. Evet, Elle. Evet, Elle. Seviyorum."

"Bir hafta oldu ve şimdiden büyümüş gibi hissediyorum." Sert bir nefes verdim, burnumu göğsüne gömmek için döndüm, her zaman yanında taşıdığı sedir kokusunu içime çektim. Dumanlı ve baharatlı ama çok rahatlatıcı. "Onu her zaman korumak istiyorum. İyi olduğundan emin olmak için 7/24 ona bakmak istemem delilik mi? Nefes aldığından."

"Hayır." Sakalını sallarken başımın üst kısmını kaşıdı. "Bu tamamen normal." Çenemi yukarı kaldırdı. "Ama duş alırsan iyi olacak, aşkım. Söz veriyorum."

Kaba bir şekilde başımı salladım. "Benimle gelir misin?"

Kıkırdayan bir çıkardı. "Sanırım ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğunu biliyoruz. Ne de olsa ellerini üzerimden hiç çekemedin." Şakacı bir şekilde omzuna yumruk attım.

Yapmayacağım bir şey varsa o da Dr.'un emirlerine itaatsizlik etmektir. Birçok nedenden dolayı. En önemlisi enfeksiyon ve yırtılma riski. Ürperdim. Hayır, teşekkürler. Kocam kollarındaki dövmelemlerle bana giderek daha seksi görünse ve cinsel dürtülerim sonunda bana geri gelse bile.

Daha önce odaya girdiğimde Hunter'ı Quinlan'la birlikte çıplak göğsüne sarılmış halde bulduğumda? *Bayılmışım*. Şu anda o lanet Henley'nin kollarını ön kollarının üzerine çekmiş haldeki görüntüsü bile beni ateşlendiriyor ve ağrıyordu.

"Önümüzdeki beş hafta çok hızlı geçse iyi olur," diye mırıldandım kendi kendime, odadan çıkıp duşun suyunu açmak için banyoya doğru ilerlerken, ama son anda Hunter'a bakmak için arkamı döndüm.

Hâlâ beşiğine bakıyordu, gözleri kızımıza duyduğu sevgiyle doluydu ve ben başımı kapının çerçevesine yasladım.

"Hey."

Başını kaldırdı ve benimle göz teması kurdu.

"Seni seviyorum," dedim yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek. "Ben de seni seviyorum tatlım," diye karşılık verdi.

Ve kalbim çok doluydu.

Onlar benim tüm dünyamdı. En iyi hayat macerası. Her gün deneyimlemeye devam etmek için sabırsızlandığım bir macera. Hayatımızın geri kalanı boyunca.

ALTI YIL ÖNCE, en iyi arkadaşımın bir evlilik anlaşması yapmayı kabul ettim, buna gerçekten ihtiyacımız olacağını hiç düşünmemiştim. Ta ki o gün gelip, o dizlerinin üzerine çökene ve ben evet diyene kadar.

Charlotte ve Daniel'in kitabı [Gracefully Yours](#) için ön sipariş verin, 2023 yazının başlarında çıkacak.

Angelina ve Benjamin'in aşk hikâyesinin başlangıcını görmek ister ? [Disrespectfully Yours](#)'un önizlemesi için okumaya devam edin veya şimdi Kindle Unlimited'ta ücretsiz okuyun.

Saygısızca Yeurs Drevies

"Ondan nefret ediyorum," diye inledim en iyi arkadaşım Gabrielle'e. Masamda oturmuş, bacaklarını altından sallayarak en son reklam kampanyası fotoğraflarımı karıştırıyordu.

"Ang," diye gözlerini devirdi Gabrielle. "Bu adamı *tanımıyorsun* bile; sana hatırlatabilir miyim? Onunla hiç yüz yüze tanışmadın bile."

Dürüst olmak gerekirse, son bir yıldır onun hakkındaki şikâyetlerimi dinliyordu. Lanet e-postalar başladığından beri. Adam beni nasıl sinirlendireceğini biliyordu, bu çok açıktı. Her zaman çabuk sinirlenen, kolay öfkelenen biriydim ama onun bir sözü bütün günümü mahvedebilirdi. Bir. Berbat. Bir kelime.

Her nasılsa, bunca zaman ofisine gitmekten veya onunla kahve içmek için buluşmaktan kaçınmayı başarmıştım. Ne zaman işle ilgili projeler veya harcamalar hakkında konuşmaya çalışsa, hepsini e-postalar üzerinden hallediyordum. Olgun, profesyonel bir yetişkin gibi. Bunun için kendimle gurur duyuyordum, çünkü sözleri yüzünden ona bu kadar kızdıysam, yüzünü gördüğümde daha ne kadar kötü olabilirdi? Neye benzeyebileceğini hayal etmeme bile izin vermemiştim.

Bu yarı doğruydı. Kendine o kadar güvensizdi ki bunun acısını başkalarından çıkarmak zorunda kalan çirkin bir adam hayal etmek hoşuma gidiyordu. Her iki durumda da, kırılğan bir ego hakkında konuşun. Tecrübelerime göre, tüm zamanlarını başkalarını yermekle geçiren insanlar, kendilerine güvenleri olmayan insanlardı - ki bu da benim etrafımda olmasını istediğim türden bir insan değildi.

Öfkelendim ve Gabbi fotoğrafları yere bıraktı. "Tamam, ama cidden, şunu dinle," dedim ve birkaç dakika önce ondan aldığım e-postayı açıp yüksek sesle okudum.

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022 saat 3:56 Kime:

a.bradford@willamettetech.com Konu

Departman Bütçesi

Sevgili Bayan Bradford,

Ekli bütçe reddedilmiştir.

Lütfen kırmızıyla vurgulanmış olarak görülebilecek uygun düzeltmeleri yaptığınızdan emin olun, doğru formatta olduğundan emin olun ve ardından bana yeniden gönderin.

Seninkiler,

Benjamin Sullivan

"Ona gönderdiğim hiçbir şeyi neden onaylamadığını anlamıyorum! Ve yapmam gereken tüm değişikliklerin altını kırmızıyla mı çiziyor? Bunu kim yapar ki?"

Gabbi başparmağının tırnağını çiğnerken e-postaya baktı. "Bir nedeni olmalı, Angelina."

"Evet, hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı," diye mırıldandım. "Gabbi, cidden. Gerçekten bir tane olsaydı şimdiye kadar bulurdum diye düşünüyorum."

Omuz silkti ve masamın üzerindeki yapışkan notlarla oynadı. "Neden Nicolas'a sormuyorsun? Ne de olsa Benjamin'in patronu o."

Nicolas üniversiteden en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve şirket sahibinin oğluydu. Kendi umutları ve istekleri vardı: Babası emekli olduğunda şirketin başına geçmek istediğini biliyordum. İşletme derslerinde birlikte otururken bile hep bunun hakkında konuşurduk. Benden bir yıl öndeydi ve mezun olur olmaz aile şirketine katılmış, babasının istediği pozisyonu ona vermesini istemediği için basamakları tırmanmıştı.

Sonunda Nicolas, Benjamin Sullivan'ın (tahmin ettiğiniz gibi) yerine Mali İşler Müdürü olarak terfi etti. Nic bana her şeyi anlattığı için biliyordum, ama bu Benjamin'in her konuda pislik gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. Burada hepimiz yetişkindik, o halde tekliflerim hakkında bana kaba e-postalar göndererek ne yapmaya çalışıyordu?

Belki de bu onun için garip bir ön sevişme biçimiydi. *Eve gidip otuzbir çekmeden önce Angelina'yı kızdıralım!* Bu tavrıyla hiçbir şey elde edemeyeceği kesindi. Bu düşünce beni sakinleştirdi ve

Gabbi'nin bana tipik "ben senin en iyi arkadaşımın, beni dinlemelisin" bakışını attığı bir hediye. Bu konuda iyiydi. Beni okumakta da çok iyiydi.

"Kimin tarafındasın sen? *Haftalardır* lanet bütçem konusunda onunla gidip geliyorum. Gerçekten Nicolas'ın gelip sorunumu çözmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Bunu kendim çözeceğim."

"Pekâlâ. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Gabbi masamdan kalkıp insan kaynakları departmanındaki ofisine doğru ilerlerken nefesimi verdim. Tekrar yalnız kaldığımda kendimi toparladım ve önümdeki klavyeye odaklandım. Başka bir e-postanın zamanı gelmişti. Bu pislikten cidden bıkmıştım.

Kimden: a.bradford@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022, saat 4:17 Kime:

b.sullivan@willamettetech.com Konu:

RE: Departman Bütçesi

Sevgili Benjamin,

bir aydır bu bütçe üzerinde gidip geliyoruz. Vurgulanan bölümleri gözden geçirdim ve hepsinin doğru olduğundan emin oldum.

Burada herhangi bir ilerleme kaydedemediğimize göre, onaylanamayacak gibi görünen şeyin ne olduğunu bana söyleyebilir misiniz?

Departmanımın bunun sonuçlandırılmasına gerçekten ihtiyacı var, böylece gelecek yıl için pazarlama kampanyalarımızı bir araya getirebiliriz. Böyle şeyler ucuz değil.

Teşekkür

ler,

Angelina

Birkaç dakika sonra yanıtı geldiğinde çantamı toplayıp eve dönmeye hazırlanıyordum.

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022, saat 4:21 Kime:

a.bradford@willamettetech.com Konu:

RE: Departman Bütçesi

Sevgili Bayan Bradford,

Önümüzdeki yıl için tüm departmanların bütçelerini %20 oranında öneriyoruz. Lütfen buna göre ayarlayın.

Biçimlendirmenin doğru olması için bir şablon ekledim.

Sizin olsun,

Benjamin Sullivan

Cidden mi? Bunun nereden çıktığını merak ediyordum, çünkü kârlılığımızın zarar görmediğini biliyordum. Aslında tam tersi bir durum söz konusuydu. Yazılım sistemlerimiz ve uygulamalarımız geliyordu ve büyümemizi sürdürmek için sürekli yeni ve yenilikçi fikirler üreten harika bir tasarımcı ve programcı ekibimiz vardı. Sadece tüketicilere veya işletmelere yönelik yazılımlara odaklanmıyorduk, her ikisi için de departmanlarımız vardı. Her iki durumda da bu bütçeye ihtiyacım vardı, böylece onları *gerçekten* satabilirdik. Bir ürün ne kadar iyi olursa olsun, kimsenin haberi yoksa onu satamazsınız. Homurdanarak, bilgisayarımı kapatmadan önce hızlıca bir yanıt daha yazdım.

Kimden: a.bradford@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022, 16:30 Kime:

b.sullivan@willamettetech.com Konu:

RE: Departman Bütçesi

Sevgili Benjamin,

%20, gerçekten

mi?

Sanırsınız ki şirket batıyor. Biz yüksek kârlı bir yazılım şirketiye ve maliyetleri bu kadar düşürerek zirvede kalamayız. Bunu ne kadar saçma bulsam da, gerekli değişiklikleri yapmak için çalışacağım. Yeni bütçe Pazartesi günü eklenecek.

Biçimlendirmenin doğru olduğundan emin olacağımı bilmek sizi memnun edecektir. Her zaman,

Angelina

İş telefonum çaldığında daha ofisimden bile çıkmamıştım. Burada olmak *istediğimden* çok daha geç olmasına rağmen, çoğu insanın erken ayrıldığı bir *Cuma günü* (iyi bir iş / yaşam dengesi ihtiyacını gerekçe göstererek), aşağıya baktım. Başka bir e-posta için bildirim vardı.

"Tanrım, bu adamın e-postalarına yanıt vermekten başka yapacak daha iyi bir işi var mı?" Kendi kendime mırıldandım. Yine de açmaya karar verdim, sadece görmek için

Eğer bana dilbilgimin yanlış olduğu ya da yanlış noktalama işaretleri kullandığım gibi iğneleyici bir yanıt daha verirse.

Kimden: b.sullivan@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022, 16:45 Kime:

a.bradford@willamettetech.com Konu:

RE: Departman Bütçesi

Sevgili Bayan Bradford,

teşekkür ederim.

Benjamin

Teşekkür mü edeyim? Bu kadar mı? Bu adamla uğraşmak inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Yine de gecemi mahvetmesine izin vermeyecektim. Gabbi, Nicolas ve benim bara gitme planlarımız vardı; üçümüz uzun zamandır ilk kez dışarı çıkacaktık ve Benjamin Sullivan'ın küstahlığı ofiste sınırlı kalacaktı.

Ama hayal kırıklığımı bir şekilde dışa vurmam gerekiyordu, bu yüzden ne yazık ki taslaklarımda kalmak zorunda olan bir e-posta yazdım.

Kimden: a.bradford@willamettetech.com

Tarih: 02 Eylül 2022, saat 16:47 Kime:

b.sullivan@willamettetech.com

Konu: RE: Departman Bütçesi (TASLAK) Sen

bir pisliksin.

, Angelina.

"Evet," diye başladım, kalabalık barın ortasındaki yüksek masanın etrafında otururken bira bardağını dudaklarıma götürdüm. Gabbi henüz gelmemişti - biraz gecikeceğini mesajla bildirmişti, bu yüzden Nicolas ve ben onu beklerken arayı kapatıyorduk. Normalde birlikte gelirdik ama ona gideceğimi ve onsuz gitmemi söylediğimde odasında bir şeyler üzerinde çalışıyordu.

Nicolas bir kaşını kaldırdı. "Ne olmuş yani?"

"Yeni bir şey var mı?" Elimdeki bardağı masaya bırakıp kollarımı kavuşturarak sordum.

"*Benimle* mi?" Sesi şaşırılmış gibiydi, sanki hayatında benim bilmediğim bir şey olması mümkün değilmiş gibi. Tamam, beni kandırmıştı, çünkü muhtemelen işiyle çok meşgul olduğu için hayatıyla ilgili herhangi bir güncelleme yapamadığını biliyordum.

Ona Benjamin Sullivan'ı ve neden böyle bir pislik olduğunu sormak istemiyordum, gerçi bu beni içten içe öldürüyordu. Nicolas'a onunla ilgilendiğimi ya da bunun gibi çılgınca bir şey yaptığımı düşündürmenin bir anlamı yoktu.

"Pekala." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yeni bir asistanım var. Babam onu korkutmadan bu asistanı tutabileceğimi umuyor." Buna ikimiz de güldük.

Nicolas çapkın biriydi ve birkaç asistanının onun benmerkezci kişiliğine katlanamadıkları için işten ayrıldıklarını biliyordum. Ayrıca bazılarının CEO'nun oğluyla yatmaya çalıştığından da şüpheleniyordum. Ve Nicolas fetihlerini paylaşmaktan mutlu olabilirdi, ama asistanıyla yatma riskini almasına imkân yoktu.

"Ayrıca, babam bir tür şirket toplantısı planladı. Sanırım büyük bir duyuru yapacak." Kafasını kaşıdı. "Bana ne olduğunu söyleyeceğinden değil elbette, ama içimde bir his var."

"Şirketin geri çekilmesi mi?" Bu çok özel ayrıntıya odaklanırken inleme dürtüsüne direndim. "Bize beyin fırtınası fikirleri ve güven düşüşleri gibi aptalca şeyler yaptırdıkları yer mi?"

Nic bana baktı. "Evet, Ang. Aptalca takım kurma egzersizleri yapabilmemiz için dağ başında cennet gibi bir tatil köyü kiralamak istiyor." Homurdandı ama şaka yaptığını düşünmüyordum. Aslında Alexander Larsen'in aklındaki şeyin tam olarak bu olduğundan emindim.

"Oh." Aptalca olduklarını düşündüğümü söylerken ciddiye dim. "Sadece diyorum ki, e-posta yoluyla daha fazlasını başarabilecekken insanlar çoğu zaman böyle şeyler yapmak istiyor." Özellikle de Benjamin Sullivan. "Hem bu ne zaman olacak ki? Yakında hava soğumaya başlayacak ve ben *kesinlikle* dışarıda karda olmak istemiyorum."

"Sanırım bu ay içinde?" Nicolas omuz silkti. "Hafta sonu tüm detayları halledecek. Son yeri keşfetmesine ve her şeyin mükemmel olduğundan emin olmasına yardım etmem gerekiyor. Hafta içi olacak, o yüzden hafta sonu gitme konusunda endişelenme."

"Herkes mi? Bütün şirket mi?" Gabbi'nin de orada olması elbette daha iyi olurdu ama o başını sallayarak umutlarımı kırdı.

"Sanırım sadece departman ve ekip başkanları. Şirketin en yüksek yüzdesine dayanıyor. Gerçi babam henüz kaç kişi olduğunu söylemedi."

Surat astım. "Yani, Gabbi yok." Henüz insan kaynakları ekibinin başı değildi. Lanet olsun. En iyi arkadaşımı moral desteği için kullanabilirdim. "Muhtemelen hayır."

"Hayır Gabbi ne?"

İkimiz de masamıza yaklaşan Gabbi'ye doğru dönerken Nicolas mahcup bir ifadeyle sırtıttı. "Merhaba, Gabrielle. Babam bir şirket toplantısı planlıyor ama sadece bölüm başkanları ve üstü katılacak. O yüzden senin gidebileceğini sanmıyorum."

"Oh." Gabbi etkilenmiş görünmüyordu, kıvrıkcık kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden savurdu. "Sorun değil. Zaten bu tür şeyleri pek sevmem. Bir grup takım elbiseliyle vakit geçirmek zorunda kalmak mı? Hayır, teşekkürler. Bir kitapla vakit geçirmeyi tercih ederim." Sonra bana döndü ve dirseğiyle beni dürttü. "Hey, sence e-posta arkadaşın da orada olacak mı?"

"Gabbi," diye uyardım ama bu Nic'in merakını uyandırmaya yetti. "E-posta arkadaşı mı?"

"Evet," dedi Gabbi, bakışlarını görmezden gelerek. "Benjamin Sullivan bütün gün onunla mailleşip durdu. Aylardır, gerçekten."

Yorumunun imaları karşısında yanaklarımın ısındığını hissettim. "*Bütçe* hakkında," diye hızla ekledim, Nicolas'ın ilgisini fark edince. "Adamla hiç tanışmadım bile. Sadece işle ilgili konularda e-postalaştık. Dürüst olmak gerekirse, tam bir pislik." İnternetteki yazışmalarımızda pek de dostça olmayan tavırlarını düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Sanırım onunla birkaç hafta içinde tanışabilirsin," diye güldü Nicolas. "Eminim orada olacaktır. CEO'luk görevini devraldığımda benim yerime geçmesi neredeyse kesin gibi. Eminim ilk seferinde elendiği için hâlâ kızgındır."

Aman Tanrım. Bu eğlenceli bir şirket toplantısı olacaktı. Olmayacaktı.

"Ben açlıktan ölüyorum," dedi Gabbi ve menüyü çıkarıp taradı. "Başka simit isteyen var mı? Ben gidip bira sipariş edeceğim."

"Bana bir tane daha getir," dedim, içkimin son damlalarını son bir yudumla bitirirken. Eğer iş hayatımı zindan eden şeytanın yanında bir hafta geçirmek zorunda kalacaksam, bundan çok daha fazla alkole ihtiyacım olacaktı.

Alse Sy Jenniger CKipmşn

En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü:

Noelle & Matthew - [Akademik Olarak Sizin](#)

Angelina & Benjamin - [Saygısızca Sizin](#)

Gabrielle & Hunter - [Korkusuzca Sizin](#)

Charlotte & Daniel - [Gracefully Yours](#) (2023 Yazında) Nicolas &

Zofia - [Contractually Yours](#) (2023 Sonbaharında)

İkinci Nesil Serisi yakında geliyor!

Teşekkür

Bu kitabı yazmam için bana ilham veren ve geçen yıl boyunca En İyi Arkadaşlar Kitap Kulübü karakterleri hakkında kulağını çınlatmama izin veren Gabbi'ye: Seni seviyorum. Bu kitabın sadece senin sayende var olduğunu düşünmek çılgınca. Disrespectfully Yours fikrini ilk ortaya attığımda ve en iyi arkadaşına adını vermeye karar verdiğimde, Gabrielle'in kendi başına bir ana karakter haline geleceğini hiç düşünmemiştim, ama geldiği için çok mutluyum. Umarım Hunter Tobias'ı seversin ve sonsuza dek en iyi kitap erkek arkadaşların arasında yer alır - çünkü o tam sana göre.

Her şeyden nefret ettiğim zamanlarda (gerçek hikaye) bile devam etmemi sağlayan ve yazmam gerektiğinde bana bağırın Meg'e: bitmek bilmeyen sohbetin, kedi memlerin ve kahkahaların için teşekkür ederim. Bir yazar arkadaşım olduğun ve birbirimizle fikirlerimizi paylaştığımız için çok mutluyum.

Alfa okuyucum Katie W'ye: Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun ve her zaman konuşmak, beni neşelendirmek ve yaptığım şeyin kötü olmadığını söylemek için güvenebileceğim biri olduğun için teşekkür ederim (bazen buna çok ihtiyaç duyuyorum), seni çok takdir ediyorum. Yazarken devam etmemi sağlayan cesaretlendirici sözlerin için teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum.

Beta okuyucularıma: Katie A, Meg, Faithlynn: çok ihtiyaç duyduğum ekstra bir çift göz olduğunuz için teşekkür ederim! Hepinize çok minnettarım.

Aileme, her zaman olduğu gibi: benimle gurur duyduğunuz için teşekkürler. Tanıdığınız herkese kitaplarımı okumalarını söylediğiniz için teşekkür ederim. Zamanın sadece 'sinde utanıyorum. Onları okumadığınız için teşekkür ederim. Lütfen okumayın.

Kitaplarima ve yarattığım bu dünyaya şans veren herkese teşekkür ederim.
Hepinize minnettarım <3

ASeut tKe AutKer

Aslen Portland bölgesinden olan Jennifer, şimdi köpeği Walter ve kedisi Max ile birlikte Orlando'da yaşıyor. Burnu her zaman bir kitapta ve boş zamanlarında Disney Parklarına gitmeyi seviyor.

Web sitesi: www.jennchipman.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.